CAPITOLA

FOL 4

CAPITOLA

ELLER

PURPURHANDEN

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

SJUNDE UPPLAGAN

CHICAGO
THE SWEDISH PUBLISHING COMPANY
1907

KAP. I.

Midnattsbesöket.

I en af Virginias ensligaste och vildaste bergstrakter ligger Orkan Hall, en gammaldags familjeboning, byggd af mörkröd sandsten. De vidsträckta egorna omgifvas på tre sidor af en kedja branta, hotande klippor, hvars hjessor här och der krönas af evigt grönskande tallar, granar och virginiska cedrar. Från sitt hästskoformiga utseende har denna bergskedja af folktraditionen döpts till Djefvulshofven.

På fjerde sidan sänker berget sig gradvis nedåt i en stenig, ofruktbar mark till stranden af en brusande bergsström, känd under namnet Djefvulsforsen.

Då höst och dagjemningsstormarne rasa som värst, när vinden med ett ihållande, hemskt tjut pressar sig fram mellan de trånga bergspassen och den strida vattenmassan under ett döfvande brus, skummande, dånande och hvirflande vräker sig med oemotståndlig makt mot de branta klipphällarne, måste man medgifva, att den skräckingifvande trakten i sanning gjort sig förtjent af sina ohyggliga namn Djefvulshofven, Djefvulsforsen och Orkan Hall.

Major Ira Warfield, ställets ensamme egare, var en gammal veteran, som, i ilskan öfver sina (som *han* tyckte) illa lönade tjenster och regeringens svarta otacksamhet, nu dragit sig tillbaka, för att i lugn och ro på denna sin fäderneärfda egendom tillbringa de återstående dagarne af sin ännu lefnadsfriska och kraftiga ålderdom. Här bodde han nu med sin ålderstigna hushållerska, gamla fru Kanel, omgifven af sina favorithästar och hundar. Morgnarne tillbragte han vanligtvis ute på jagt, som var hans favoritnöje, och eftermiddagarne och qvällarne fördrefvos merän-

dels bland några få utvalde kamrater och grannar under muntert glam och samspråk kring hans alltid gästfria bord.

Till sitt yttre var major Warfield en lång, smärt, men starkt byggd man, påminnande mycket om forntidens jernfasta kämpagestalter. Anletsdragen voro bistra, hyn mörkröd, nästan stötande i brunt — något, som ej var att undra på hos en man, som bronserats genom ständig vistelse ute i det fria och som ingalunda försmått att tömma den ena skummande bägaren efter den andra i godt kalas; de skarpa, mörkgrå ögonen, som, när de sammandrogos under en paroxysm af vrede, ovilkorligen ledde tanken på hotande åskmoln, hade, liksom de gnistrande ögonkloten under dem, en bokstafligen påfallande likhet med himlens blixtstrålar. Det hårda, barska ansigtet omslöts af en tjock ram af gråsprängdt hår och kindskägg, som växte ihop under hakan. Hans vanliga drägt bestod af en svart klädesrock, purpurröd väst, svarta knäbyxor af sämskskinn, långa, svarta yllestrumpor samt saffianstofflor med väldiga silfverspännen.

Till sitt skaplynne var major Warfield befallande, häftig och brutal; lika mycket älskad som fruktad af sina gamle trotjenare inomhus; hatad och skydd på flera mils omkrets af grannar och bekante, hvilka, dels efter hans hus och dels med stöd af hans karakter, hade tilldelat honom det i många afseenden välförtjenta öknamnet "Gamle Orkan".

Det fanns likväl andra orsaker till denna allmänna afsky och fruktan, hvarmed han betraktades, förutom hans befallande sätt, våldsamma lynne och brutala öfversitteri. Gamle Orkan sades visserligen vara en mosslupen, inbiten ungkarl, men ryktet hviskade likväl om, att i någon undangömd vrå här i verlden, dold från menniskornas ögon, hade han en förskjuten maka och ett öfvergifvet barn, fattiga, bortkastade och med krossade hjertan. Dunkla rykten förnummos äfven då och då om, att Ira Warfields äldre broder försvunnit på ett särdeles mystiskt sätt och ej utan grundade misstankar om, att han afdagatagits med den ende personens goda minne, som i hela vida verlden kunde hafva något intresse i hans "försvinnande".

Hur det nu verkligen hängde ihop med dessa historier — så mycket visste man dock med säkerhet, att Gamle Orkan hade ännu i lifvet en enda syster, en sjuklig och fattig enka, som med sin son framsläpade ett eländigt lif, fullt af illa betaldt, tungt arbete, bittra umbäranden och smärtsamma plågor, någonstädes i en aflägsen stad, utan den minsta hjelp eller handräckning från sin hjertlöse bror, som ej bekymrade sig det ringaste om, huruvida hon var lefvande eller död.

Det var natten till den 31 Oktober 1845. Aftonen hade inträdt, mörk och hotande. Vid skymningens inbrott hade blåsten tilltagit i våldsamhet från nordvest och drifvit upp massor af blyfärgade moln, och inom några minuter bar marken ett djupt snötäcke, medan luften fyldes med ett skarpt, genomträngande, isande, hagelblandadt snöglopp.

Som detta var Allhelgona-afton, hade det förfärliga vädret likväl ej förmått afskräcka negrerna på Orkan Hall från att begagna sig af deras nyckfulle herres tillåtelse att gå bort, hela klungan, och roa sig på en storartad banjo-konsert med dans, som just denna afton skulle afhållas i negerqvarteret på en af de närliggande egendomarne.

Följaktligen voro inga andre hemma på Orkan Hall denna afton, än major Warfield sjelf, fru Kanel, hans gamla hushållerska, samt Ulltopp, hans kammartjenare.

Redan tidigt på aftonen hade hela huset omsorgsfullt tillstängts, för att i bästa möjliga måtto hålla ute dånet och braket af den våldsamma stormen, som nu tjöt mellan bergsklyftorna och vräkte sig med otrolig styrka mot husets väggar, liksom ville den med våld bana sig väg ditin. Så snart fru Kanel väl öfvertygat sig om, att alla dörrar och fönster voro ordentligt barrikaderade, gick den värda frun till sängs och sof snart i godan ro.

Klockan var väl omkring 10 denna natt, då Gamle Orkan, väl insvept i sin präktiga, stickade yllenattrock, satt i en mjuk och beqväm länstol och värmde sig framför en muntert flammande brasa i sin egen sängkammare. Den bortskämde sybariten tycktes i fulla drag njuta deraf just nu; också fattades heller ingenting af de mest utsökta anordningar, som kunde göra lifvet behagligt. Massiva fön-

terluckor af ek och tjocka, tunga gardiner framför fönstren utestängde hvar enda vindfläkt och dämpade derhän den utanför rasande stormens vilda tjut, att endast en svag pust då och då förmådde tränga sig in, just tillräckligt tydligt att påminna om elementernas kamp der ute och sålunda kontrastera dem med det klara, hemtrefliga lugnet der inne. Gamle Orkan satt, som vi nyss omnämde, mycket beqvämt framför brasan, med hufvudet tillbakalutadt och fötterna uppe mot kamingallret, medan han värmde sina vador och smuttade på sin "tankställare". Till höger om honom stod ett litet bord, med ett tändt ljus, en hög lerpipor, en karafin med holländsk gin, citroner, socker m. m., medan på kaminfrisén stod en panna med kokhett vatten, färdigt att användas, när så skulle befinnas nödigt.

Vid hans venstra sida märktes den breda, beqväma sängen, hvars purpurröda sidengardiner nu voro tillbakadragna nog, att man kunde se en skymt af dess svällande kuddar och de glänsande hvita lakanen och filtarne. Mellan sängen och eldstaden stod Orkans gamle, trogne kammartjenare, negern Ulltopp, sysselsatt med att värma sin herres röda nattmössa.

"Ack, sådana drumlar!" mumlade Gamle Orkan öfver sin toddy, "sådana nöt! Hvar enda en af dem går naturligtvis och får snufva i det här vädret, utom de, som skaffa sig värmare inombords, naturligtvis! Gingo de verkligen allesummans, Ulltopp?"

"Ja, hvareviga en. man, qvinna och barn, massa, så när som på mej och kusken!"

"Ja, det är rätt åt dem, de tosingarne! Det skulle då inte förvåna mig det allra ringaste att få höra, att du också ville gå dit, din gamle idiot."

"Ne-ej då, massa, visst inte."

"Håll munnen på dig! Du är inte en bit bättre än resten af dem. — Tacka vet jag mig sjelf," tillade Gamle Orkan, i det han smuttade på sitt glas. "Jag undrar just, om det på hela jorden finns någonting, som kunde narra mig att gå ut genom dörren i qväll? Skulle vara roligt att höra, hur mycket penningar, njutning, makt eller ära, som skulle erfordras dertill!"

"Ah, mycket, mycket mera, än hela kongressen skulle kunna ge er, massa, om di betalte, hvad ni i verkligheten har att fordra af den, för era stora tjenster och lysande tapperhet i krig," grinade Ulltopp med ett inställsamt leende.

"Jo-jo-men, du, och lite' till på köpet; för jag skulle då inte sticka näsan utom dörren i denna stund, om jag också finge kongressens alla pensioner.... nej, inte dess högtidliga tacksägelse en gång!"

Klockan slog elfva. Gubben fylde ännu en gång på sitt glas, tog sig några klunkar och fortsatte halfsömnigt:

"Fyll upp sängvärmaren nu, Ulltopp, och gör bädden i ordning åt mig! Ångorna af den här präktiga toddyn börja minsann på att gå mig åt hufvudet en smula, tror jag."

Betjenten fylde sängvärmaren med glödande kol, tillslöt locket på den och stack in den mellan lakanen, för att värma den bortskämde goddagspiltens hvilolåger. Gubben Orkan satt ännu qvar en stund och stekte sina fötter, smuttade nu och då på toddyn och smackade med läpparne. Ändtligen tömde han glaset i botten, satte ned det på bordet och höll just på att draga nattmössan öfver öronen, innan han klef in i sin väl värmda säng, då tystnaden plötsligen afbröts af ett häftigt ringande på stora gårdsportens klocka.

"Nu går det för långt; hvad kan meningen vara med det der ringandet så här dags på natten?" utropade Gamle Orkan, tappande nattmössan och vändande sig häftigt om till Ulltopp, som, med sängvärmaren ännu i sin hand, stod der mållös och stirrade af lutter förvåning.

"Hvad betyder det der larmet, frågar jag dig ännu en gång?"

"D-de-det vet ja' inte, massa; så vida det inte möjligtvis ska' vara en resande, som försenat sig på sin väg och nu söker skydd mot stormen," stammade negern, förskräckt.

"Hm, hm, skydd — ja, och qvällsvard naturligtvis; det vill jag slå mig i backen på! — Och det just nu i qväll, till på köpet, då alla menniskor ha gått sin väg, eller ligga till sängs, utom jag och du."

Ringningen afstannade i detta ögonblick, men endast för att efterföljas af häftiga bultningar och knackningar.

"Säj, massa — antag, att hvarken massa eller jag låtsa höra någonting af det der oväsendet? Så behöfva vi ju inte bry oss om det, utan slippa ha besvär med att svara på det," vågade sig slutligen Ulltopp att frammumla.

"Hvad för något? Tror du, a t jag ämnar slå döförat till, när en främling klappar på min dörr, för att söka tak öfver hufvudet under en sådan förfärlig storm som nu i natt? Gå genast ner och öppna för honom, din krabat!"

"Ja, massa!"

"Stopp och belägg en stund först, din svarte stöfvel! Kom väl ihåg, att jag inte vill bli störd på något vilkor! Skulle det vara en resande, så bed honom stiga in och vara välkommen, sätt fram mat åt honom och låt honom krypa till kojs! Jag ämnar då inte lemna min varma bädd i qväll, för att bedja någon vara välkommen hit, vore det så presidenten sjelf. Begriper du, åsnabräcka!"

"Ja, massa," stammade negern, i det han öppnade dörren.

"*Stäng dörren*, ullhufvud!" röt gamle Orkanen efter honom. "Det är då en välsignad lycka, att jag inte är någon doktor. Vore jag läkare nu, så skulle bara ljudet af den der klockan vara nog att skrämma slag på mig; jag skulle genast bli rädd för, att någon gammal gumma fått snufva, en barnunge sjuknat i messlingen och att de ville ha mig ut i ovädret — att stiga upp ur min varma bädd och rida tio mil genom snö och slask, för att ordinera rogifvande droppar för dem. En doktor kan aldrig vara säker om sin nattro, äfven i det allra ohyggligaste oväder. Men jag är, lyckligtvis, fri från den olägenheten, och om det är någonting här i verlden, i fråga hvarom jag kan vara trygg, så är det min goda nattsömn."

Och dermed gned han sjelfbelåtet sina fotsulor, smuttade ånyo på sin toddy och smackade med läpparne.

I samma ögonblick trädde Ulltopp ånyo in i sängkammaren.

"*Stäng dörren* på eviga fläcken! Tänker du stå der och hålla den öppen hela natten, medan du fånar på mig?" gallskrek gubben i ett ohejdadt utbrott af ilska.

Ulltopp stängde genast den förargelseväckande dörren och ilade, darrande, fram till sin herres sida.

"Nå, din kalmuck, hvem var det, som ringde?"

"Jo, med förlof sagdt, go'a herrn, så var det högvördig pastor Goodwin sjelf."

"Aha, Goodwin! Har väl varit ute på sjukbesök, kan jag tro, och på hemväg n öfverfallits af den här stormen... ja, det må jag då säga, det är nästan lika olyckligt att vara prest, som doktor. Så väl, att jag inte är någotdera! Om jag det vore, hvem vet, om inte jag också blefve uppkörd utan nåd och förbarmande från min varma spiselvrå, för att rida tjugu mil midt i natten och trösta och hugsvala någon halfdöd gubbstackare, som låge och pinades med reumatismen? Ulltopp, kom genast hit och hjelp mig till sängs, bred öfver mig ett par filtar till, stoppa bra om fötterna, lägg ett krus varmt vatten längst nere vid dem och gå sedan ner och passa upp på pastorn!" befalde gubben, i det han reste sig upp och började närma sig den inbjudande sängen.

"Ja, men, det är så, att.... dröj ett ögonblick, go'a hr major!" ropade Ulltopp efter honom under förtviflade åtbörder.

"Hvad för något! Undrar just, hvad den der svarte krabaten egentligen fått i hufvudet på sig nu," utbrast Gamle Orkan ilsket.

"Jo, si, det är på det viset, massa, att högvördig pastor Goodwin sa', att han likasåsom måste se er sjelf, personligen, i egen hög person, mol allena, ensam, solo!" stammade stackars Ulltopp, medan tänderna skallrade i munnen på honom af förskräckelse.

"*Se mig!* Sa' du kanske inte åt honom, att jag höll på att gå till sängs, hvasa?"

"Jo, go'a hr major, jag sa' honom, att ni hade krupit till kojs för öfver fyra timmar sedan och att ni nu snarkade, som en liten ängel, men då befalde han mej att ögonblickligen gå sta' och väcka er och säga er, att detta häringa var likasåsom en sak på lif och död, sa' han!.... jaha, just precist så sa' han!"

"Lif och död! Hvad angår det mig? Jag rör mig icke ur fläcken. Vill presten se mig, så får han allt vara så god och sjelf komma hit upp," utbrast Gamle Orkan och med dessa ord hoppade han raskt i sängen och drog täckena och filtarne upp omkring öronen på sig.

"Ska' jag.... ska' jag föra hans högvördighet hit upp, massa?" frågade Ulltopp rädd.

"Ja, naturligtvis! Jag ville inte stiga upp nu och gå ner i undre våningen, vore det än så, att sjelfve George Washingtons ande hade kommit hit. — *Stäng dörren*, din kofot, eller också slår jag in skallen på dig med stöfvelknekten här!"

Stackars Ulltopp åtlydde varningen med blixtens hastighet och kom ut genom dörren just i lagom tid, för att undgå kastvapnet, som snuddade tätt förbi örat på honom.

Efter några minuters frånvaro hördes hans återvändande fotsteg ånyo i trappan, denna gång i sällskap med någon annan. Nästa ögonblick slogs dörren upp, och han steg in, vinkande åt pastor Goodwin, presten i den närliggande St. Marys församling, att äfven träda in, hvilket denne ock gjorde.

"Välkommen, hr pastor, välkommen! Det var roligt att få se er, riktigt roligt, fastän jag är tvungen att ta' emot er på sängen. Olyckligtvis ådrog jag mig en svår förkylning genom det här hastiga omslaget i väderleken, och derför tog jag mig i qvälll någonting extra varmt, för att få svettas ut den — det är alltsammans; hoppas, ni ursäktar mig! Ulltopp, drag fram länstolen till brasan för pastor Goodwin och bär opp ett rent toddyglas åt honom; det skall göra er godt efter er långa färd i det här hiskliga ovädret."

"Jag tackar så mycket, major Warfield, för länstolen, men toddyn ser jag mig nödsakad att afslå i afton."

"Ingen toddy? Nej, nu skämtar ni väl bara! Den hindrar er tvärtom från att få förkylning och bryter upp snufvan, innan den börjat; den är dessutom den bästa nattmössa, ni kan taga, och ger er en god sömn, hvarunder ni svettas ut allt otyg. Ni stannar naturligtvis qvar hos oss öfver natten, hr pastor, eller hur?"

"Jag tackar så mycket för ert anbud, major Warfield, men jag måste ut igen om några minuter."

"Hvad för något! Ut igen i natt..., i ett sådant här yrväder? Men vet ni då inte af, att det är snart midnatt och att det snöar sju resor värre än i Lappland?"

"Mycket möjligt, och jag är ledsen öfver att behöfva afslå er gästvänliga inbjudning; ändå mera ledsen öfver att nödgas utbyta er varma sängkammare mot den mörka, hemska landsvägen, men hvad som gör mig nästan förtviflad, är, att jag är tvungen taga er med mig."

"Taga *mig* med er? He he! ha ha! det var inte illa! Hå, hå, hå! Nej — bjud de andre herrarne först, pastor; det var det mest komiska, jag hört på länge — oj, oj, oj!"

"Långt ifrån att vara komiskt, skall ni snart finna, att det tvärtom är rena, djupa allvaret. Er betjent omtalade ju för er, att det var en sak, som rörde lif och död, eller gjorde han inte det?"

"Jo, han stod visserligen och bräkte någonting i den vägen, tyckte jag; men det var naturligtvis bara skämt."

"Tvärtom! I en liten, eländig koja der nere uti 'Punschbålen' ligger en gammal gumma döende, som...."

"Der ha' vi det! Jag visste väl, det skulle komma; det är inte en half minut, sedan jag talte om, att det just kunde finnas en gammal käring någonstans! Men, min bäste herr pastor, hvad angår det mig? Hvad kan jag göra dervidlag?"

"Menniskokärlek endast borde vara tillräcklig, för att förmå er komma."

"Visserligen; men, kære pastor, hur i all verlden kan jag hjelpa henne? Jag är ju ingen doktor, som kan ordinera för henne...."

"Hon är länge sedan utom all läkarehjelp."

"Och inte heller är jag någon biktfader, som kan taga emot hennes syndabekännelse."

"Den allgode Guden har redan mottagit hennes sista bekännelse."

"Nåväl — ja! Och som jag icke heller är någon lagkarl, så kan jag ej en gång sätta upp hennes sista vilja och testamente."

"Nej, hr major; men ni utnämdes ju nyligen till en af fredsdomarena för Alleghany county, eller hur?"

"Ja, det medger jag; än se'n då? Det måtte väl aldrig tillhöra mina nya pligter att stiga upp ur min varma bädd och fara ut tio mil i en rasande snöstorm, bara för att titta på, hur en gammal qvinna ger upp andan, hvasa?"

"Jag är mycket ledsen för det obehag, som tillskyndas er; men vid detta tillfälle är det er ovilkorliga skyldighet, att ni inställer er vid den arma qvinnans dödsläger!"

"Men jag säger er ju, att jag icke kan gå, att jag icke *vill* gå! Allt, som står i min makt, vill jag gerna göra för stackarn. Är det någonting, jag kan skicka henne, så skall hon få det; jag ger henne det hjertans gerna. Kom fram hit, Ulltopp, känn efter i mina bvxfickor, tag ut min portmonnä och räck mig den! Gå sedan och väck upp fru Kanel och säg åt henne, att hon lagar i ordning en stor korg med allting, som en stackars döende gumma möjligtvis kan behöfva, och se'n tar du genast och springer ner till henne med den."

"Spar edra besvär dervidlag, hr major! Den arma är redan långt före detta förbi alla jordiska och lekamliga behof. Det enda, hon begär, är, att ni skall infinna er vid hennes dödsbädd."

"Ja, men jag kan icke gå, och dermed är den saken slut! *Jag* skulle stiga ur min sköna bädd och utsätta mig för förkylning i ett sådant hiskligt oväder, som vi ha i natt! Bara idén är nog att få en häst att gapskratta."

"Förlåt, att jag är så envis, min herre, men detta är er embetspligt," sade pastorn mildt, men bestämdt.

"Jasså, hm — hm — hm — men i morgon lemnar jag in min afskedsansökan," röt gubben ilsket.

"Det kan ni visserligen göra i morgon; men nu i natt är ni likväl fortfarande i utöfning af ert embete såsom fredsdomare, och i egenskap af sådan är ni tvungen att gå med mig till qvinnans sista hvilolåger."

"Och hvad ska' jag göra der, om jag får lof att fråga, när jag väl kommit dit?"

"Ni skall mottaga hennes döende vittnesmål."

"Hennes döende vittnesmål! Hvad i alla helgons namn säger ni? Har hon kanske blifvit mördad?" utropade Gamle Orkan i högsta grad bestört, medan han hoppade ur sängen och började draga på sig underkläderna.

"Lugna er, hr major, hon har icke blifvit mördad," sade presten.

"Jasså, men hvad är det då frågan om? Döende vittnesmål! Det måste ovilkorligen vara någonting angående ett

brott," muttrade den hetlefrade veteranen, i det han hastigt slängde rocken på sig.

"Ja, ni har rätt; det *är* verkligen fråga om ett brott."

"Hvilket brott, för himlens skull?"

"Jag har icke rättighet att omtala det för er; hon kommer att göra det sjelf."

"Ulltopp, spring genast ner och ruska upp Jehu och säg åt honom, att han sätter in pastor Goodwins mulåsna i stallet öfver natten! Säg sedan till, att han spänner de båda svarta arbetshästarne för täckvagnen och tänder vagnslamporna; ty vi kunna med säkerhet bereda oss på en mörk, stormig väg.... *Stäng dörren*, din dr.... jag ber tusen gånger om ursäkt, hr pastor, men den stöfvelknekten lemnar alltid dörren på glänt efter sig."

Den gode prestmannen endast bockade sig allvarsamt. Majoren hade afslutat sin hastiga toilett just i lagom tid, när betjenten kom tillbaka och anmälde, att vagnen stod och väntade på dem.

Det var kolmörkt, då de båda männen trädde ut genom halldörren i det fria. Ej ett föremål var synligt, med undantag af de båda rödaktigt skimrande vagnslyktorna; icke heller hördes ett ljud från något lefvande väsen, utom hästarnes missnöjda gnäggande och oroliga stampningar.

KAP. II.

De maskerade männen.

"Kör till Djefvulens Punschbål!" var den befallning, som Gamle Orkan röt åt kusken, i det han följde efter pastorn och steg upp i vagnen.

"Och nu, min bäste hr pastor," tillade han, vändande sig till sin följeslagare, "nu tror jag, det bästa, ni kan göra, är att läsa högt den der biten ur kyrk-litanian, deri förböner göras för dem, som befinna sig på resor till lands eller vatten och som i trångmål stadde äro; ty om vi också skulle ha tur nog att inte råka i klorna på Svarte Donald och hans

anhang, så äro vi deremot nästan moraliskt tvärsäkre på att köra omkull i mörkret någonstans här uppe bland bergen."

"Ett par sadlade mulåsnor skulle, tror jag, ha varit betydligt mycket säkrare," anmärkte presten.

Det visste Gamle Orkan äfven sjelf, men, bortskämd goddagspilt, som han var, var han på samma gång en tapper, oförvägen man, den der tusen gånger hellre ville riskera att bryta nacken af sig i en beqväm täckvagn, än ådraga sig snufva, ridande på en mulåsna, hon måtte vara aldrig så säker på foten.

Det skulle ha varit omöjligt att omtala, hvilken väg vagnen tog, så vida man ej mycket väl känt till stigen sedan föregående resor. Gamle Orkan och pastor Goodwin hade endast ett dunkelt medvetande om, att de åkte öfver branta, slingrande, halft obanade vägar och stigar, utför bergplatåns sluttning ned emot flodstranden och derifrån, med en skarp törn till venster, passerade in ibland och bakom den hästsko-formiga bergskedja, som reste sig, försvarande och skyddande Orkan Hall. Ännu ett stycke längre bortom, emellan denna bergmassa och den nästa, fanns en förfärlig afgrund, omgifven af söndersplittrade, kringvräkta skarpa klippstycken, hvilka tycktes ha blifvit uppslungade vid någon förhistorisk naturrevolùtion, och från hvars botten man ännu kunde höra — ehuru det ofantliga djupet gjorde det omöjligt att äfven vid fullt dagsljus med blotta ögat se det — hur en ofantlig vattenmassa, kokande och brusande, vräkte sig framåt i vildt raseri, för att slutligen förlora sig i en underjordisk flod eller insjö, dold djupt nere i jordens otillgängliga innandöme. Denna hemska naturföreteelse kallades i trakten för Djefvulens Punschbål.

Ej långt ifrån yttersta branten af denna afgrund, och straxt bakom de halfcirkel-formiga klippmassorna, stod en liten, förfallen träkoja, uppförd af grofhuggna, af tidens tand illa medfarna stockar och bebodd af en gammal fri negrinna, som förvärfvade sitt knappa uppehälle dels genom att gå omkring i trakten och spå folk i händerna, dels genom att visa främlingar vägen till Punschbålen. Hennes hydda var allmänt känd under namnet Trollpacke-kojan, eller Gamla Hättans håla.

Ett kort stycke, innan man kom fram till denna koja, blef vägen alldeles omöjlig att befara, hvarför de resande nödgades stiga ur och tillryggalägga den återstående sträckan till fots, företrädde af kusken, som med en lanterna i ena handen stretade framåt, så godt han kunde, emot den hvinande stormen och det piskande snöfallet, fram till det ställe, der ett svagt ljussken utvisade, att en menniskobo-ning måste finnas.

Pastorn bultade på dörren, som nästan ögonblickligen öppnades af en skepnad, hvars kön det skulle varit omöjligt att bestämma efter den klädedrägt eller, rättare sagdt, lem-ningar af kläder, hvari den nu var inhöljd. Den högresta varelsen var iförd en lång, röd yllekjol, ofvanpå hvilken en blå mans-öfverrock var omsorgsfullt tillknäppt. På det vilda, hemska hufvudet satt en gammal,styf, svart karlhatt; detta tycktes utgöra hela den sällsamma gestaltens beklädnad.

"Nå, Hätta, hur står det till med din patient?" frågade pastorn, i det han steg in i kojan, visande vägen för major Warfield.

"Ni skall sjelf få se det, hr pastor," svarade den gamla qvinnan doft.

De båda besökande blickade rundt omkring sig i det sparsamt upplysta, ytterst torftigt möblerade rummet, i hvars ena hörn stod en liten halmbädd. På denna låg ut-sträckt den halft lifiösa formen af en gammal, utmärglad, hvithårig qvinna.

"Hur står det till med er, stackars menniska, och hvad kan jag göra för er, eftersom jag nu en gång är här?" frå-gade Gamle Orkan, som i alla fall, när han stod ansigte mot ansigte med verklig nöd och lidande, ej var helt och hål-let utan medkänsla.

"Är ni en magistratsperson?" frågade den döende qvin-nan matt.

"Ja, det är jag."

"Han eger äfvenså rätt att förestafva er eden och mot-taga er sista bekännelse eller vittnesmål," tillade prestman-nen.

"Men kommer det också att anses såsom verkligen lag-ligt? Skall hans intyg mottagas och ha riktigt gällande

kraft inför hvilken domstol som helst i landet?" frågade qvinnan ifrigt, i det hon riktade sina halfslocknade ögon på majoren.

"Naturligtvis; det kan ni vara fullkomligt säker på, min stackars gumma; alldeles tvärsäker på!" svarade denne tröstande; i sin ifver att lugna och hugsvala henne i hennes sista stunder, skulle den varmhjertade, ehuru barske krigaren utan tvifvel ha svarat ja, om hon bedt honom om månen.

"Säg åt alla de närvarande, att de gå ut ur rummet; stanna ni ensam qvar!"

"Hvad för något! Köra ut pastorn i det här ovädret? Nej, det duger då aldrig! Är det inte lika bra, om vi låta honom gå bort i hörnet der, eller hur?"

"Nej, ni blir den, som mest kommer att ångra, om denna hemlighet skulle bli bekant för någon annan utom er sjelf!"

"Ja, men min bästa.... det skall ju i alla fall, förr eller sednare, uppenbaras inför en allmän domstol."

"Det kommer att bero på ert eget omdöme sednare!"

"Bäste hr pastor," sade Gamle Orkan nu brådskande, i det han vände sig till presten, "kanske det ändå blefve bäst, om ni droge er tillbaka för en stund."

"Det brinner en flammande brasa der ute i vedskjulet, hr pastor," upplyste Hättan, i det hon gick ditåt i förväg, åtföljd af hr Goodwin.

"Så der, ja; nu äro vi för oss sjelfva. Ni önskar ju först aflägga ed på sanningsenligheten af edra uppgifter, eller hur?"

"Ja, min herre!"

Gubben framdrog ur sin rymliga öfverrock ett litet fickexemplar af bibeln och förestafvade eds-formuläret enligt de sedvanliga ceremonierna.

"Se så, nu är det gjordt; nu kan ni begynna; men kom väl ihåg: 'Sanningen, hela sanningen, och ingenting annat än sanningen'! Glöm inte bort det! Först och främst, hvad är ert namn?"

"Är det väl möjligt, att ni inte känner igen mig, hr major?"

"Nej, sannerligen jag det gör!"

"För all barmhertighets skull, titta riktigt noga på mig och försök att komma ihåg mig, min herre! Det är alldeles nödvändigt, att någon välkänd person, hvars trovärdighet står utom allt tvifvel, skall kunna identifiera mig och intyga, hvem jag är," afbröt qvinnan och lyfte sina förvridna anletsdrag mot sin besökares ansigte.

Gubben aftorkade noga sina fuktiga glasögon och fixerade henne skarpt en lång stund. Slutligen utbrast han med största öfverraskning och med korta afbrott:

"Åh, bevare mig väl! — Det är.... nej, det är inte möjligt — men det måste.... fast det är ju inte tänkbart! Är ni mormor Grewel.... gamla.... barnmorskan, som försvann härifrån för tolf eller tretton år sedan?"

"Ja, herre; jag är just Nancy Grewel, sjuksköterskan, som försvann på ett så mystiskt sätt för tretton år sedan," svarade qvinnan.

"Åh, hvad säger ni! Men hvad hade ni väl begått för brott då, eftersom ni blef tvungen att rymma härifrån på det der viset? Se så, lätta ert hjerta nu och bekänn alltsammans, innan det blir för sent! Ni behöfver ju ej vara rädd för någonting nu; ni är redan för nära grafvens brädd, för att kunna nås af lagens straffande arm."

"Ja, jag vet det, herre!"

"Och bästa vägen att kunna skiljas hädan med ett lättadt samvete är att skaffa all den godtgörelse, som står i er förmåga, genom att aflägga en fri, fullständig och öppen bekännelse."

"Jag vet det, hr major, i fall jag hade begått något brott; men jag har inte gjort det, och inte heller rymde jag härifrån."

"Hvad för något, hvad säger ni? Hvad var orsaken då? Kom ihåg, vittne, att ni har aflagt ed på att tala sanning!"

"Jag kommer mycket väl ihåg det, hr major, och jag ämnar också tala sanning; men ni är tvungen att låta mig göra det på mitt eget vis."

I detta ögonblick dånade en förfärlig, tjutande orkanstöt, åtföljd af en hagelskur, ned utför bergsklyftan och skakade Trollpacke-kojans bristfälliga grundvalar, tills de voro nästan färdiga att rasla.

CAPITOLA.

Det var en passande inledning till den berättelse, som nu skulle förtäljas. Samtal var naturligtvis omöjligt, så länge stormens dån öfverröstade allting; men slutligen dog den bort i ett doft mullrande djupt nere i Punschbålen, och mormor Grewel kunde omsider börja sin underliga bekännelse:

Det är väl omkring 13 år sedan, just en sådan hisklig ovädersnatt som nu i qväll, då jag var ute, ridande på min gamla mulåsna, Molly, med mina sadelpåsar fylda med torkade örter, distillerade droppar och mera dylikt, som jag alltid hade med mig, när jag skulle ut och sköta om sjuka, och nu var jag just på väg till ett sjukt fruntimmer, som skickat bud på mig.

Ja, hur det nu var, så måste jag dock säga, för det skäms jag då aldrig att tillstå, att jag inte någon gång i hela mitt lif varit rädd, vare sig för menniskor, odjur eller spöken; och inte heller har jag varit rädd för att ge mig ut ensam hvilken tid som helst, vare sig dag eller natt, på vägar och stigar, de må ha varit aldrig så öfvergifna och hemska; men det måste jag medge, att just som Molly och jag — Molly, så hette min mulåsna — kommo in i den der tjocka, täta, mörka skogsdungen, som står rundt omkring Gömda Huset, der nere i dalklyftan, så kände jag mig allt lite' hemsk till mods, för si det var ju just vid midnatten, och det hviskades rundt omkring i trakten om hemska saker, som hade setts och hörts, ja, och som tilldragit sig der, till på köpet, der nere i den der svarta, otäcka hålan. Jag såg ju till och med, hur Molly, mulåsnan min, blef rädd; för hon klippte med öronen och reste upp dem rakt i vädret, alldeles som ett par pinnar. Så, för att hålla mitt eget kurasch oppe och på samma gång muntra opp mulåsnan min, så sa' jag: "Molly," sa' jag, "hvad är du rädd för? Visa, att du är morsk utaf dig, tösen min!" Men Molly, hon klef fram mycket försigtigt ändå, hon, och höll sina långa öron styfva som pinaler.

Ja, nog af, hr major, det var så beckande mörkt, att jag inte kunde se en hand framför mig bortom Mollys öron, och gångstigen var så smal, och busksnåren så täta, att vi knappast kunde komma ett steg framåt; men just som vi kommo fram till den der lilla ån, som de kallar för Tuten,

för det att vattnet der hoppar upp och sprutar ut, alldeles som genom tuten på en panna, innan den faller ut i Punschbålen, och just som Molly försigtigt doppade ned sin ena framfot i vattnet, innan hon vågade sig ner deri riktigt, så rusade två karlar fram ur snåren och grepo tag i stackars Mollys betsel.

Min förskräckelse var stor, men innan jag hann skrika till, högg den ene banditen tag i min nacke med ena näfven och lade den andra framför munnen min, och så sa' han:

"Håll munnen på dig, och det snällt ändå," sa' han, "eller också skjuter jag en kula genom skallen på dig."

Och då, ska' herrn veta, då märkte jag för första gången, att de båda *banditerna hade svarta flor för ansigtena* på sig! Det var omöjligt för mig att få fram ett ljud, äfven om de hade tillåtit mig göra det; för jag miste alldeles andan, och detsamma höll jag på att göra med sansen också; till den grad förskräckt blef jag.

"Spjerna inte emot nu, eller ställ till något spektakel, utan följ bara med oss tyst och stilla, så skall intet ondt vederfaras dig!" sade samme man, som hade talat förut.

Ställa till spektakel! Jag kunde ju inte röra vare sig hand-eller fot, äfven om hela min välfärd berott derpå; och att bråka! — jag kunde ju icke tala, jag kunde knappast andas — jag var just på vippen att ramla hufvudstupa ned från Mollys rygg, då jag hörde en af dem säga:

"Ge henne en styrkedryck," sa' han; och den andre drog fram en flaska och satte den för mina läppar, och så sa' han:

"Se så, tag en dugtig klunk nu!"

Ja, ser hr majorn, eftersom han ännu höll mig i nacken med den ena handen och körde ner flaskan i halsen på mig med den andra, så kunde jag inte annat göra än lyda, hvad han tillsade mig om; men så snart jag sväljt en munfull, så fick jag tillbaka både andedrägten och sansen och talförmågan, och då sa' jag:

"Men, mina go'a, beskedliga herrar," sa' jag, "om det är som så, att det är *pengar eller lifvet*, som ni menar, så är jag ledsen, för jag har inte en enda rö i cent på mig. Så sannt jag är en arm och skröplig menniska, är det inte dag-

sens sanning hvartenda ord, fast det är på natten! Det är insvept i en gammal bomullsvante, som är instucken i ett hål i kalkrappningen uppe i väggen bakom spiselvrån hemma i stugan min; om herrarne bara vilja vara så snälla och låta mig behålla lifhanken, så är' ni hjertans välkomna att gå hem och sjelfve hemta det," sa' jag.

"Din gamla toka," svarade han, "vi vilja inte ha hvarken det ena eller det andra. Följ bara tyst och stilla med oss, så behöfver du inte frukta någonting! Men vid första ljud, du ger ifrån dig, eller det ringaste försök, du gör att springa ifrån oss, så tänk bara på, att *den här* är tillräcklig, för att straffa och hindra dig"' — och dermed satte den ene kanaljen en pistolmynning så tätt under näsan på mig, att jag mycket väl kände krutlukten, medan den andre krabaten band en silkesnäsduk för ögonen på mig, och sedan grep han stackars Molly i betslet och ledde henne framåt. Jag kunde inte se ett tecken, det var ju gifvet; och inte tordes jag andas heller, bara af fruktan för den der rysliga pistolen. Jag förhöll mig derför så lugn, jag möjligen kunde.

Och nu ledde de oss ned för stigen, Molly och mig, ända tills vi kommo till en liten öppen plats, stor nog att kunna vända på, och der vände de om oss, mig och Molly; och ledde oss tillbaka igen ur skogen och så rundt omkring i en rundel, och upp och ner, och fram och tillbaka, och härs och tvärs, alldeles som om de ville, att jag inte skulle ha reda på, hvart de slutligen ämnade ta' vägen.

Men hur de än loverade och snodde omkring med oss och tvingade stackars Molly att drifva omkring flera mil på det der viset, så visste jag ändå, att vi voro tillbaka igen i precist samma skogsdunge, *på alldeles samma gångstig och bland samma busksnår*. Det märkte jag både genom instinkt och utaf prasslandet af löfträden, när vi stötte emot dem på den smala vägen, och dessutom genom plaskandet och sorlet från Tuten, just der den faller ut i Punschbålen. Vi gingo längre och längre neråt och ändå mera neråt, tills vi ändtligen kommo allra längst ner, rakt i botten på den der fördjupningen.

Der stannade vi ändtligen. En grind öppnades. Jag höjde upp handen, för att lyfta på bandaget öfver ögon' n

en smula; men i samma sekund kände jag den iskalla pistolmynningen, som en kall ring, på min högra tinning, och den ene mannen mumlade i mitt öra:

"*Om du rör vid den, så....!*"

Men det aktade jag mig för! Jag drog ned handen igen lika qvickt, som hade jag blifvit skjuten midt i tu, och det innan jag hunnit se någonting omkring mig ändå! Och sedan gingo vi genom grinden och uppför en väg, betäckt med småsten och sand — det märkte jag genom rasslandet under Mollys hofvar — tills vi kommo fram till ett slags stätta, då en af karlarne lyfte mig ner. Nu höjde jag än en gång upp min hand.

"*Gör det, om du vågar!*", sa' den andre åt mig i örat, medan han i samma stund satte sitt kalla mordvapen mot min panna.

Min hand föll ned, som hade den varit af bly. Nu ledde de mig framåt ett litet stycke och sedan uppför några trappsteg. Jag räknade dem tyst för mig sjelf; de voro sex. Ni förstår väl, att jag gjorde allt, hvad i min förmåga stod, för att sedan kunna känna igen huset, om så skulle behöfvas. Sedan gingo vi genom en stor dörr, som öppnades i midten — det kunde jag också märka. Nu ledde de mig genom en lång korridor och uppför ännu flera trappor: först vår det tio, så en svängning till höger, och så tio trappsteg igen. Och nu vandrade vi genom en annan korridor, lika lång som den första, och så en annan trappa upp, med lika många trappsteg som nyss, och så en tredje korridor och en tredje trappa — alla voro de precist lika.

Ja, nu hade vi ändtligen kommit upp till toppen af huset. En af de båda männen öppnade en dörr till venster, och den andre sade barskt:

"Så der ja! Gå in dit nu och gör din skyldighet," och med det skuffade han mig genom dörren, slog igen den och låste den med dubbla slag bakom mig. Ni kan nog lätt föreställa er, hur förskrämd jag var. Jag ryckte af mig silkesduken; men rädd som jag var, glömde jag ändå inte att stoppa den på mig.

Och nu började jag titta mig omkring, så godt jag kunde. Rakt framför mig på spiselhärden brann en liten ömklig vaxljusbit, som gjorde, att jag nätt och jemt förmådde ur-

skilja, att jag måste vara uppe på sjelfva stora vinden under takstolarne, hvilka sluttade neråt på båda sidorna. I ena ändan upptäckte jag två stora, djupa takfönster och en svart valnötsbyrå, som stod midt emellan dem. I andra ändan fanns en gammaldags, rymlig säng, med fyra stolpar, sänghimmel och mörka gardiner. En mörkfärgad matta betäckte denna del af golfvet. Men för alla de många saker, som funnos der, var allting så svart, och den lilla ljusbiten fladdrade så dunkelt och matt, och det var så många svarta slagskuggor och mörka gömslen och krypin öfverallt, att det var endast med största möda i verlden, jag kunde urskilja ett föremål från ett annat eller akta mig för att ramla omkull öfver någonting, der jag famlade omkring i mörkret.

Men hvad var der i alla fall i det här rummet för mig att göra? Jag kunde inte göra mig en föreställning derom. Strax derefter kände jag dock, hur blodet stelnade i mina ådror, när jag hörde en sakta qvidan bakom sänggardinerna; sedan ett annat stönande, så ett till, och slutligen ett anskri, liksom från ett stackars barn i dödsångest.

"*Förbarma er! Rädda mig! Skona mig!*" — Jag skyndade fram till sängen och var nära att falla i vanmakt vid den syn, som tedde sig för mina blickar!

"Och hvad var det, ni såg då?" frågade magistratspersonen i andlös spänning.

"Jo, bakom de der mörka gardinerna såg jag en ung varelse, som vred sig af och an i sängen, vildt kastande sina ljusa lockar och underskönt formade armar omkring sig, medan hon i smärta och förtviflan ref i stycken de dyrbara spetsarne, hvarmed hennes nattdrägt var garnerad. Men, hr major, det var inte *det*, som nästan kom mig att svimma, utan den omständigheten, att *hennes högra hand var insydd i en svart florsslöja, och hela hennes ansigte var äfven insvept med ett tjockt, svart flor, som räckte ända ner till halsen, der det var säkert fasthållet vid strupen, lemnande endast en smal öppning för läpparne och näsborrarne att andas igenom.*"

"Hvad för något? Akta er, qvinna! Ni tyckes inte komma ihåg, att ni har edligen förpligtat er att endast tala sanning!" afbröt magistratspersonen henne.

"Jo, jag vet det mycket väl, herre! Och så säkert, som jag sjelf hoppas en gång få mina synder förlåtna, så säkert talar jag nu endast sanningen inför er."

"Välan, fortsätt då!"

Som jag nyss ämnade säga, var hon en ung, vacker qvinna, som knappt hade lemnat barnaåldern bakom sig, att döma efter hennes lilla figur och mjuka, rosiga, lena skinn. Jag bad henne först låta mig få taga bort det der svarta floret från hennes ansigte och hufvud, men då slog hon ihop händerna ofvanför hufvudet och utbrast:

"Ack nej, nej, nej! — Det gäller mitt lif. — Nej!"

Ja, och hvad som följde derefter, det vet jag sannerligen inte riktigt, hur jag skall kunna tala om för er, herre!" fortsatte qvinnan under synbar förvirring, i det hon tvekade af blygsel.

"Gå rakt på bara, alldeles som Juggernauts vagn; vik ej en hårsmån från sanningen, qvinna! Kom ihåg: hela sanningen!"

Nå välan då! Två timmar derefter föddes der tvillingar inne i detta rum, en gosse och en flicka; gossen var död, flickan lefvande. Och under hela tiden hörde jag de afmätta stegen der ute i korridoren af de båda männen, marscherande fram och tillbaka utanför dörren. Slutligen stannade stegen, och en knackning hördes på dörren. Jag smög mig fram dit och lyssnade, men aktade mig väl för att öppna den.

"Är allting öfverståndet ännu?" hördes rösten fråga.

Innan jag hann svara, kom ett svagt anskri från bädden mig att vända mig om. Der låg den arma, maskerade modren, med sina armar bönfallande sträckta mot mig i den mest förtvifiade, hopplösa ställning. Jag skyndade genast fram till henne.

"*Säg honom: Nej — nej — nej!*" hviskade hon.

"Nå, hur är det, är det inte slut ännu?" frågade mannen utanför dörren, i det han otåligt bultade ett par hårda slag.

"Ne-ej, inte ännu," stammade jag, åtlydande tillsägelsen, jag fått.

Han började ånyo marschera upp och ned i korridoren som förut, och jag vände tillbaka till min patient. Hon vin-

kade åt mig att komma ända fram till henne och hviskade i mitt öra:

"*Rädda mitt barn.... det lefvande, menar jag; göm henne! Ack, göm henne för honom!* När han begär det nyfödda barnet, så gif honom den lille döde stackaren, honom kan han åtminstone inte göra något illa... och han behöfver ju aldrig få veta, att det var någon annan. Ack, göm bara undan och rädda mitt barn!"

Jag har visserligen inte varit helt och hållet främmande för åtskilliga ganska egna och besynnerliga tilldragelser under min långa och händelserika lefnad; men det här var utan jemförelse det märkvärdigaste, jag någonsin varit ute för, det måste jag tillstå. Om jag blefve tvungen att dölja barnet, i afsigt att möjligtvis kunna rädda det undan sina förföljare, så måste jag ovilkorligen först tysta munnen på det, ty det skrek nu, så det gaf eko i hela huset. Så tog jag en flaska paregorik ur fickan och gaf henne några droppar; hon slutade gråta och föll genast i sömn. Nu svepte och lindade jag henne varmt och godt och lade henne bredvid min sjal och hatt uti ett mörkt hörn. Just i detsamma knackade mannen utanför dörren ånyo.

"Kom bara in!" ropade jag.

"Nej, bär ut barnungen till mig," svarade han.—Jag tog upp det lilla döda barnet. Modren kysste dess panna, och många heta tårar föllo ned på det. Och efter det bar jag ut det lilla liket till karlen vid dörren.

"Sofver han?" frågade han.

"Ja, riktigt godt," svarade jag, i det jag lade honom, väl insvept, på hans arm, "han sofver riktigt godt och djupt nu."

"Så mycket bättre för honom," mumlade han då och gick sin väg.

Jag stängde dörren och gick tillbaka till den sjuka. Med sin obetäckta hand omfattade hon min ena, sträfva näfve och öfverhöljde den med passionerade kyssar, hvarefter hon höll upp sin hand och visade mig en tjock vigselring på fjerde fingret.

"Drag af denna ring och behåll den," sade hon, "dölj flickan under er sjal och tag henne med er, hvart ni går, rädda henne, och en hel förmögenhet skall bli er belöning!"

Det är dagsens sanning, hr major; men innan jag fick tid att ens tänka på, hvad jag skulle göra eller svara, hörde jag en af karlarne knacka på dörren igen.

"Kom nu, raska på der inne!" hördes hans befallande stämma.

Hon vinkade också åt mig. Jag skyndade fram till henne. Under ifriga hviskningar och bönfallande gester bad hon mig enträget att taga ringen och rädda hennes barn.

"Men hur skall det bli med er sjelf då?" frågade jag, "Hvem skall sköta och taga vård om er?"

"Det vet jag inte, och inte heller bryr jag mig om det; rädda blott mitt barn!"

Bultningarne på dörren tilltogo i häftighet. Jag sprang till hörnet, der jag lagt undan mina saker, och tog på mig min hatt; af silkesduken, som mina "afhemtare" bundit för mina ögon, gjorde jag nu ett slags hängbindel omkring min nacke; bredde ut den nedtill, alldeles som en slags hängmatta, och lade det lilla sofvande barnet deri. Så kastade jag min stora sjal öfver axlarne, och ingen kunde nu märka någonting ovanligt. Knackningarne blefvo allt otåligare och ifrigare.

"Jag kommer, jag kommer!" ropade jag.

"*Kom ihåg!*" hviskade den stackars flickan.

"*Det lofvar jag,*" svarade jag henne tillbaka, i det jag gick fram och öppnade dörren. Der stod nu äfven den andre, och hans hufvud var äfven ombundet med ett svart flor. I sex månader efteråt drömde jag icke om någonting annat än om dessa vidunderliga svarta hufvuden.

"Är du färdig ändtligen?" frågade han.

"Ja!" svarade jag.

"Kom med mig då!"

Och nu band han en annan silkesduk för ögonen på mig och ledde mig nedför trapporna.

I stället för Molly, mulåsnan min, stod nu en vagn bredvid stättan.

"Stig in dit," sa' han; och för att riktigt öfvertyga mig om, att han mente allvar, lyfte han armen på ett mycket menande sätt.

Jag lät inte be mig två gånger.

Han hoppade upp på kuskbocken, och vi körde derifrån med blixtens hastighet, men en annan väg än den, vi färdats dit, förstås; ty *den* vägen var det då omöjligt för en vagn att köra på. Åkdonet körde åstad med en fart, så att jag trodde, jag skulle förlora både syn och sans. Ändtligen stannade vi igen. Den maskerade mannen hoppade af och öppnade vagnsdörren.

"Hvart ämnar ni föra mig?" frågade jag.

"Tyst!" svarade han, "eller också... " och dermed gjorde han åt r en hotande rörelse med handen och befalde mig stiga ur, taga bindeln från mina ögon och gå framför honom. Jag lydde motvilligt och såg i halfmörkret, att vi nu befunno oss i en trakt, der jag aldrig i mitt lif varit förut. Vi gingo på en mörk, slingrande stig genom en tjock, dyster skog. På venstra sidan om stigen, i en liten uthuggning, stod ett gammalt hus; en osäker ljusstråle bröt fram då och då från ett fönster på nedra botten.

"Gå in der!" sade min ene ledsagare, alltjemt gifvande med gester eftertryck åt sina ord. Dörren stod halföppen, och jag gick in i en smal, mörk förstuga; karlen följde mig i hack och häl. Han öppnade en dörr på venstra sidan och sköt mig framför sig in i ett mörkt rum. Just i detsamma började det arma barnet, som förut rört sig oroligt af och an, att skrika och jämra sig, och det var väl mindre underligt; den lilla varelsen hade ju inte fått det allra minsta grand att stilla sin hunger med.

"Hvad är det för något?" sa' karlen plötsligt i halfhög ton och tvärstannade.

"Åh, det är ingenting, go'a herrn," sa' jag och började vyssja barnet. Men i stället började det stackars lilla pyret skrika desto värre.

"Hur hänger det här ihop?" frågade han misstänksamt. "Hvar kommer det der barnet ifrån? Och hvarför svarar ni inte genast?" hväste han, i det han omigen grep mig i båda armarne och skakade mig, så jag trodde, min sista stund var kommen.

"Ack, var beskedlig, för all del, tag inte lifvet af mig," bad jag, "det här är ju bara ett stackars litet oskyldigt lindebarn, hvars föräldrar äro för fattige att sjelfve uppfostra

det och derför bedt mig ta hand om det och skaffa det ur vägen. Jag hade det hela tiden inlindadt under min sjal, utom medan jag var oppe i ert hus; för den lilla stunden lade jag det under mina kläder i ett hörn."

"Hm, hm! Hade ni barnet under kappan också, när vi fingo tag i er der borta i skogen?"

"Ja, det förstås, min bäste herre!" svarade jag.

"Hvems barn är det?"

"Hvems? — Det.. det . det ... det är en okränkbar hemlighet," sa' jag, för jag hade ingen osanning i beredskap så der på minuten.

Han brast ut i ett ljudligt skratt och tycktes visserligen bara tro mig till hälften, men på samma gång ej för ögonblicket böjd för att framställa några vidare frågor.

Han sa' bara åt mig att sätta mig ned en stund i det mörka rummet, hvarpå han gick ut igen och vred om nyckeln i låset. Jag doppade fingret ner i paregorikflaskan och fick flickstackarn att suga på det, tills hon insomnade igen. Nu hörde jag en hviskning från rummet bredvid. Min syn har visserligen aldrig varit särdeles god, men jag tror naturen i stället utrustat mig med den skarpaste hörsel, för ingen kunde då ens ha hört ett knyst derifrån, utom jag. Under dörrtröskelns springa skymtade ett svagt ljussken, och jag smög mig fram dit och satte örat till nyckelhålet. Men de, som voro derinne, hviskade sinsemellan så sakta, att inga öron kunde uppfatta, hvad de sade, utom mina egna, förstås — åtminstone tror jag det nu.

De första ord, jag var i stånd att urskilja, kommo från en rosslig, barsk stämma:

"Hur gammal?"

"Femtio eller så omkring, men stark och dugtig af sig, god sjuksköterska och mycket ljuslagd mulattska," hörde jag *min* gynnares röst hviska till svar.

"Hm, hm, alldeles för gammal!" sa' den andre.

"Ja, men ni får ju barnet på köpet!"

Ett liknöjdt: bah! blef enda svaret.

"Jag begriper! — ni tror väl, att barnet blir er bara till besvär, kan jag förstå; men saken är nu den, att jag vill gerna bli af med dem båda två, och derför kan ni sjelf få bestämma ert pris," ljöd svaret.

"Då skall jag säga er ett ord, så godt som två!" sa' den andre. "Ni och jag ha haft alldeles för många sådana här roligheter tillsammans förr i verlden, för att nu behöfva prata så mycket persilja om en bagatell. *Ni* vill bli af med dem båda två, och *jag* har ingenting emot att förtjena en hacka; det är hela saken! Skrif ut köpekontraktet på fyratiofemåriga mulattskan Katie, eller hvad hon nu heter, jemte barnet och qvittera det, för hvilken summa ni sjelf behagar — det gör mig detsamma, bara det står ett pris der, så att folk kan se, att hon är riktigt betald — och sedan skall jag nog smussla undan dem till Södern och göra der det bästa, jag kan med dem. Det blir, minsann, inte mycket att förtjena på en gammal gumma och ett dibarn, ska' jag säga.... betalar knappt räntan på omkostnaderna bara att forsla dem dit ner! Men eftersom ni ju inte i alla fall bryr er om pengar, så...."

"Nå ja, må gå! — Det får bli, som ni vill ha det; men låt inte den der qvinnan någonsin komma lefvande tillbaka hit, kapten; för *om ni det gör, så*...."

"Jag begriper," sa' den andre, "men försök inte skrämma mig med några dumma hotelser, för det lyckas inte; äfven *om* ni kunde sqvallra ur skolan angående mig, så kan jag också göra er samma tjenst igen, ha, ha, ha!" sa' den andre med lite' högre röst och skrattade halfhögt.

"Var tyst med er, gamle gnidare, eller kom åtminstone längre bort härifrån!" sa' min bortförare, och med det gingo de båda stallbröderna ut i ett annat rum, så jag inte var i stånd att höra ett ord mera.

Jag skulle nog redan då ha börjat känna mig ängslig, i fall inte qvinnan med barnet, som de talade om, hade hetat Katie, för det hörde jag ju tydligt den ene kalla henne för, då deremot alla menniskor mycket väl visste af, att *mitt* namn var Nancy.

Straxt derefter hörde jag skramlet af en vagn, som körde derifrån, och i nästan samma ögonblick öppnades dörren, och en stor, svartskäggig och rödbrusig grofhuggare kom in till mig i rummet och sa':

"Nå, kära mor, har ni fått någon qvällsmat ännu?"

"Nej," sa' jag, ' det har jag inte, och om det är så, att vi ska' stanna här en stund till, så var så snäll och skaffa litet

varmt vatten och mjölk åt det här lilla, nästan ihjälhungrade kräket," sa' jag.

"Kom med mig!" sa' han.

Och med det tog han mig ut i köket, och der var eld i spiseln, och i köksskåpet fick jag allt, jag behöfde. Och så lagade jag ihop en diflaska åt barnet, och sedan tog jag mig sjelf litet till lifs. Och se'n ville jag gå ut och se mig om i trakten, hvart jag hade förts, men dörren var låst. En blick genom köksfönstret visade mig endast en liten bakgård, omgifven af en skogsdunge. Jag försökte lyfta upp fönstret, men det var fastspikadt. Den svartmuskige karlen kom in just i detsamma och såg, hvad jag hade för mig.

"Låt bli det der!" sa' han.

"I hvad afsigt håller ni mig qvar här?" frågade jag. "Mig, en fri qvinna! Hur vågar ni hindra mig från att komma och gå, som jag behagar?"

Men han bara skrattade, gick ut och låste dörren noga efter sig.

Straxt efter soluppgången kom en gammal gumma in i mitt rum och började laga i ordning frukost.

"Hvarför tvingas jag att stanna qvar här?" frågade jag henne.

Men hon brydde sig inte alls om mig, och på alla mina frågor fick jag icke ett enda ord till svar; sannerligen tror jag inte, den gamla var döfstum.

Hela dagen hölls jag der instängd; och när natten inbröt, fördes jag i en kärra öfver en landsväg, jag aldrig i mitt lif åkt på förut. En eller två gånger bytte vi om hästar, och just i daggryningen anlände vi till en bred flod, på hvilken ett fartyg låg för ankar, ej långt från stranden.

Straxt som kärran kördes ner till flodbrädden, satte min bortförare en hvisselpipa för sin mun och gaf till en ihållande, skarp hvissling. Någon ifrån fartyget besvarade denna signal, och en roddbåt nådde snart stranden. Jag tvingades stiga ned i den, och karlen följde också med. Vi roddes tillbaka till skeppet, hvarpå de släpade mig uppför en trappa på däcket. Och der, hr major midt för mina egna ögon, såldes jag och barnet till sjökaptenen! Det var inte lönt för mig att söka neka eller förklara eller tigga om nåd eller simpel rättvisa — ingen menniska ville tro mig. Han,

som stulit mig, hoppade ned i båten, när allt var uppgjordt, och roddes tillbaka i land, och sedan såg jag honom stiga upp i kärran igen och köra sin väg. Det var bara förspild möda för mig att skrika, gråta och jämra mig, fastän jag gjorde det så mycket, jag förmådde, ty jag kunde knappast höra min egen röst för kaptenens gräl och besättningens larm och rop, medan de halade upp ankaret och tillsatte segel. Och straxt derefter gledo vi nedför floden ut till sjös.

Men nu inträffade en afgörande händelse. Vi hade väl varit ute omkring fem dygn, då en hvinande storm sprang upp. Åh, ni skulle sett de kolsvarta skyarne, ni skulle hört vindens tjut, stormbyarnes raseri, åskans dån, vågornas våldsamhet — och hvar annan minut tycktes himmel och allt vara ett haf af lågor genom de bländande åskblixtarne.

Plötsligt kändes en häftig stöt, och så ljöd ropet: "Vi ha' råkat på grund.... vi ä' på grund!" — Jag kände, hur skeppet knakade i alla fogningar och hur vattnet rusade in från alla sidor. Jag tryckte barnet ännu hårdare till mitt hjerta och klängde mig, så godt jag kunde, uppför kajuttrappan och upp på däck. Det var mörkt och hemskt, och jag hörde, hur de alla rusade till ena sidan på skeppet.

En flammande, lång blixt gjorde i nästa ögonblick allting klart som vid dagsljus, och då såg jag, att allesamman hoppade ned i räddningsbåtarne. Jag rusade också efter dem och bad dem enträget att rädda mig och barnet, men ingen tycktes bry sig om oss det allra ringaste; de hade alla för brådtom med att försöka rädda sig sjelfve och hindra för många från att hoppa i båtarne, medan de på ett påtagligt vis läto oss andra förstå, att der icke fanns plats för någon mer och att båten ovilkorligen skulle kantra, om fler komme till. Slutet blef, att så många, som förmådde tränga sig ned i båten, gjorde det; och jag, barnet, en stackars liten kajutvakt och den svarte skeppskocken qvarlemnades ombord, att förgås bland vågorna, som nu slogo öfver vraket.

Men utgången visade snart, att vi, som lemnades qvar, för att dö, vi voro de enda, som blefvo räddade. Vi följde den bortilande båten med lystna blickar, ehuruväl vi endast kunde urskilja en glimt af den då och då, när blixtarne upplyste horisonten för en sekund; och hvarje gång vi sågo en skymt af den, hade distansen vuxit. Slutligen visade oss en

skarp, bländande blixt båten så långt borta, att vi knappt kunde urskilja den, och just då vräkte en skyhög våg omkull den; kölen flöt uppåt, böljorna slängde båten som en leksak fram och tillbaka; hela besättningen hade spårlöst försvunnit i hafvets djup!

Hr major, ni må tro mig eller ej, men i samma ögonblick, som oceanen hade uppslukat den vilde kaptenen och hans af lika vilda män bestående besättning, i samma ögonblick stillades vindens raseri, vågorna började sakta sig; och stormen stillnade af, som om den *nu först* hade uträttat, hvad den blifvit utsänd för att göra, och nu först kände sig tillfreds. Vraket, hvarpå vi stackars skeppsbrutna ännu qvarstodo, vraket, som hela tiden knakat och darrat under hvarje störtsjö, som slagit öfver det, tills vi fruktade, det skulle brytas i spillror under våra fötter hvarje minut — det stod nu säkert och stilla på sin sandbank, lika tryggt, som ett hus på torra landet.

Daggryningen inbröt slutligen, och en kort stund efter soluppgången sågo vi ett segel styra kurs rakt ned på oss. Vi förstodo oss ej på att signalera vår nöd, men genom Försynens oändliga barmhertighet bemärkte de oss ändå och lade bi, utsatte en båt, räddade oss från säker undergång och togo oss ombord, mig och barnet och kocken och kajutvakten.

Det var ett utländskt fartyg, och vi kunde ej förstå ett ord af, hvad de sade, lika litet som de kunde begripa oss; det enda, vi kunde göra, var att använda teckenspråket. Men i alla fall voro de mycket snälla mot oss, torkade våra kläder, gåfvo oss frukost och förmådde oss gå till sängs och hvila ut oss. Kajutvakten, som hette Herbert Greyson, fick snart reda på och talade genast om för mig, att vi voro på väg till New York. Och så befanns äfven vara fallet; ty omkring tio dagar derefter inlupo vi mycket riktigt i New Yorks hamn.

När fartyget kastade ankar utanför Bowery, skramlade officerarne och passagerarne ihop åt mig litet penningar, gåfvo mig en del kläder och förde mig sedan i land; och der stod jag nu ensam i en vildfrämmande stad, så förvirrad, att jag inte visste, åt hvilket håll ens jag skulle vända mig. Just som jag stod på gatan der, med fara att tio gånger i

minuten bli öfverkörd af de många omnibus'arne och åkdonen, kom den der lille sjömanspojken upp till min sida och berättade, att han och kocken tagit hyra och ämnade gå till sjös igen med ett annat amerikanskt fartyg, och frågade mig, hvad jag ämnade taga mig till. Jag svarade honom, att det var mer, än jag sjelf visste; men då omtalade han, att han kunde visa mig till ett hus, der jag åtminstone kunde få stanna öfver natten, och så följde han med mig till en liten, aflägsen bakgata och upp till ett litet, ganska enkelt hus, der familjen brukade taga emot logerare, och der lemnade han mig qvar för att gå ombord på sitt skepp. När han gick, bad han mig taga väl vara på mina pengar och försöka så fort som möjligt att få plats någonstans.

Ja, hr major, jag tänker inte taga upp er tid med att tala om, hur jag sträfvade och knogade och arbetade mig fram i den der stora staden, hur jag först tjenade ur hus och i hus som hjelphustru och till slut hyrde mig eget rum och tog emot tvättning och strykning. Ack! hur jag släpade och arbetade, och det i tolf långa år; alltid i förhoppning på, att den dagen väl någon gång skulle randas, då jag skulle blifva istånd satt att åter vända tillbaka hit till trakten, der jag var känd, för att afslöja mina två bortförares illdåd. Bara för detta ändamål lefde jag tåligt och hoppfullt, stretade och arbetade som en maskin och lade ihop pengar, penny efter penny. Ibland var jag dum nog att omtala min historia, i förhoppning att finna medlidande och bistånd någonstans; men att omtala mina genomgångna öden, det bara gjorde det sämre för mig, i stället för bättre. Somliga trodde, jag var vansinnig; andre ansågo mig för en äfventyrerska, som endast ville bedraga folk med mina uppdiktade historier, och det var kanske i sjelfva verket inte så mycket att undra på; jag var ju en fullkomlig främling i New York, och mina öden gränsade ju nästan till det otroliga.

Ingen menniska hjelpte mig det allra ringaste, utom sjömansgossen Herbert Greyson. Hvar enda gång, han kom tillbaka från någon af sina sjöresor, letade han alltid upp mig och förde med en liten present till mig eller till Cap.

Cap, ser majorn, det var Capitola, barnet mitt. Orsaken, hvarför jag gaf henne det namnet, var den, att inne i

ringen, som jag drog från den maskerade modrens finger. voro dessa två namn ingraverade: Eugène—Capitola.

Nog af — sista gången Herbert Greyson kom hem till New York igen, gaf han mig fem dollars, och det, samt hvad jag sparat ihop, var nog att betala min hitresa med.

Jag lemnade lilla Cap qvar i det folkets vård, som bodde i samma hus, som jag — hon var stor nog nu att kunna sjelf betala för sitt uppehälle med sitt arbete i huset, och så anträdde jag min färd till Norfolk sent omsider. När jag väl framkommit dit, blef jag sjuk, fick lof att ge ut alla mina pengar, och till sist förde de mig af till fattighuset. Sex månader gingo till ända, innan jag slutligen slapp ut derifrån, och sedan gingo sex andra månader, innan jag hunnit förtjena och skrapa ihop för andra gången tillräckligt med pengar, för att kunna fortsätta min resa hit ner.

Jag anlände hit för tre dagar sedan och fann — en hveteåker i full växt just på samma fläck, der min gamla hydda stod förr i verlden; alla mina gamle bekanta och vänner voro döda eller borta, allesamman, utom gamla Hättan här, som tog emot mig och gaf mig husrum och föda.

"Så der ja, hr major! Der har ni hela min historia! Gör med den, som ni sjelf tycker vara bäst!" slutade den sjuka qvinnan, i det hon utmattad sjönk tillbaka på bädden.

Gamle Orkan, hvars anlete, medan han lyssnade till qvinnans historia, hade förrådt det mest spända intresse, reste sig nu upp, smög försigtigt till dörren, riglade den och gick derpå tillbaka till sängkanten och frågade den sjuka i låg ton:

"Hvad vet ni mer om barnet?"

"Om Cap, menar ni, hr major? Jag har inte haft en rad från henne, allt sedan jag begaf mig ut på denna min resa. Men ni behöfver bara fråga efter tvätthustrun, madam Simmons, som bor nr 8 Trasgränd i New York."

"Ni sade nyss, att namnen, som voro ingraverade i ringen, voro Eugène—Capitola?"

"Ja, hr major!"

"Har ni den ringen med er här?"

"Nej, jag tyckte, det skulle vara förståndigare och säkrare att lemna den hos barnet, i fall någonting skulle hända mig på min resa."

"Hade hon på sin person något födelsemärke eller dylikt, hvarigenom man med säkerhet kan igenkänna henne?"

"Ja, *det* hade hon — och ett märkvärdigt till på köpet. *Inne uti venstra handen hade hon nämligen ett purpurrödt födelsemärke, i form af en menniskohand, ungefär en half tum långt.* Enligt min begäran tatuerade Herbert Greyson en gång med kinesisk tusch på hennes högra arm namnet och födelsedagen — Capitola, 31 Oktober 1832."

"Godt! Men skulle ni nu också i dag kunna peka ut det hus, som Capitola föddes i?" Gamle Orkan böjde sig ned och hviskade i hennes öra ett namn så sakta, att det ej kunde uppfattas af någon annan än den döende gumman.

Hon nickade.

"Vet er gamla värdinna, Hättan, af detta, eller har ni för henne omtalat ändamålet med er hitresa?" frågade major Warfield slutligen.

"Icke ett ord har jag sagt, och ingen mer än ni vet något om detta."

"Då är allt bra! Men fortfär att vara försigtig som förut! Om vi önska att se ondskan straffad och oskulden försvarad och belönad, så måste vi vara tysta och sluga. Bry er inte om att vara orolig för flickans framtid! Jag skall skicka fru Kanel öfver hit med mat och vin, medikamenter, kläder och allt, ni behöfver för ett snart bli frisk igen" sade Gamle Orkan, i det han reste sig upp och kallade in pastor Goodwin, i hvars sällskap han också en stund derefter reste bort från hyddan.

Major Warfield höll ord och skickade fru Kanel med födoämnen till den sjuka gumman. Men hon behöfde dem ej mera nu. Om ett par timmar återvände hushållerskan med underrättelsen, att den gamla barnmorskan var död.

Nå nå, då måste jag försöka reda mig på egen hand, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf. — Ah, Gabrielle Le Noir, räkenskapens dag stundar!

KAP. III.

Upptäcktsresan — Capitola.

Efter att den gamla barnmorskans lik blifvit, i enlighet med major Warfields uttryckliga befallning, jordadt i familjegrafven vid Orkan Hall, tillsade gubben sin hushållerska och kammartjenare att genast göra i ordning hans kläder och packa kappsäckarne för en längre resa till New York. Fru Kanel och Ulltopp trodde båda, att deras herre blifvit lite' vrïden i följd af det nattliga besöket i Trollpackekojan — men här var ingenting annat att göra än lyda.

Och begaf det sig sålunda, att Gamle Orkan efter en tråkig resa i en skranglig diligens till Washington och derifrån med jernvägståget till Philadelphia och allt vidare till New York, nu stultade omkring på denna sednare stads gator, för att *pro primo* söka reda på Trasgränd och *pro secundo* på Capitola. Sina saker hade han med en kusk skickat upp till Astor House, på den tiden det finaste hotellet i New York.

Bäst som det var, fick major Warfield höra bakom sig en röst, som frågade:

"Får jag inte bära herrns nattsäck för herrn?"

Gamle Orkan såg sig om med en häpen uppsyn, ty han trodde först, att det måste vara en *flicka*, som gjorde honom detta tillbud — så späd och klar var stämman, som ännu ljöd i hans öron.

Rösten befanns tillhöra en ytterst illa och trasigt klädd pojke, omkring 13 år gammal. Det var i alla fall en vacker gosse, fastän hans garderob just icke var så stilig. Rika, knollriga, korpsvarta lockar hängde "i oordnad frisyr" kring en panna, bred, hvit och jemn, som en flickas; fint penslade, vågiga ögonbryn höjde sig öfver ett par eldiga, grå och klippska ögon, hvilka då och då tycktes skjuta fram blixtar under sina långa, svarta ögonhår; en liten uppnäsa och ett par röda, svällande läppar gåfvo åt hela den besynnerliga figuren ett uttryck af lefnadsfriskhet, oskyldig glädje och

uppsluppenhet, men på samma gång låg der någonting käckt, trotsigt och tilltagset.

Nej, ser man på, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf, maken till kostym har jag väl aldrig sett; den ena slarfvan käns ju ej vid den andra. — "Men det gör intet till saken," tillade han. "Tag kappsäcken, och det fort, din lille slarfver! Se så, skynda på nu bara!"

"Skall ske, herre!" Gatpojken lade beslag på nattsäcken och vandrade med taktmessiga steg ett stycke på sidan om Gamle Orkan.

"A propos, munsjör," utlät sig majoren, efter det de vandrat en stund gatan framåt, "kanske du möjligen skulle kunna visa mig närmaste vägen till Trasgränd. Jag har ett ärende att uträtta der, begriper du?"

"Jo, det kan ni då vara så säker på! Lita bara på mig, och jag ska' föra er till rätta platsen, jag."

De vandrade några gator framåt och så till venster, tills den lille vägvisaren slutligen stannade och pekade ner mot en tvärgata.

"Der har ni Trasgränd, var så god!"

"Der? Hvar nå'nstans? Det är ju en riktigt snygg gata, vet jag!" sade gamle Orkan, i det han med oförställd beundran betraktade de långa raderna af dyrbara marmor- och brunsandstens-palatser, hvilka här reste sig inför hans nyfiket granskande blickar.

"Ja, men det är Trasgränd, just der. Ja, d. v. s., nu heter den icke Trasgränd längre — nu kallas den för Grannlåts-Terrassen. Den hoper trähus, som förr stått här, har rifvits ner för mer än ett år se'n, och di här husen ha byggts upp i stället."

Jo, det här var skönt! Nu är väl spåret fullkomligen utplånadt. Hvad skall jag nu taga mig till? Får väl annonsera i tidningarne och sätta polisen i rörelse. Det blir väl ingen annan råd, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf. Efter en stunds funderande utbrast han:

"Munsjör!"

"Ja, jag hör?"

"Gå genast och skaffa mig en vagn!"

Pojken satte af som en pil, och inom några minuter stod vagnen framkörd.

"Se här har du lite' dricks-pengar, bortbyting!" sade Gamle Orkan och stack en blank silfverdollar i pojkens hand.

"Nej, det här går aldrig an! Det menar ni väl aldrig! En hel dollar för en sådan litén tjenst! Det är ju alldeles för tokigt!"

"Och hvarför skulle det vara för tokigt, du näsvise lille muntergök?"

"Jo, jag menar, att herrn ä' ifrån landet och begriper rakt inte, hur det går till här i sta'n, och att det vore orätt af mig att bara derför dra' herrn vid näsan."

"Draga *mig* vid näsan! Hvad vill det säga?" utropade gubben, blef arg och röd som en kokad kräfta. "Se här, gå och skaffa dig rena kläder för *den här*, så slipper du skrämma slag på menniskor i framtiden," dundrade Gamle Orkan, i det han slängde ett 20-dollars-guldstycke på trottoaren och åkte derifrån, så det gnistrade om hästhofvarne.

Gatpojken stod förvånad och tittade efter det bortilande åkdonet. Säkert var, att han trodde, det en skruf hade lossnat i gubbens hjernkontor. Att han icke lät guldstycket ligga qvar på trottoaren, dertill var han dock alltför klok.

Sedermera, när han af en händelse stötte samman med kusken, som kört för major Warfield, frågade han denne ängsligt, om den gamle verkligen hade sitt rätta förstånd i behåll.

"Han, ja, det kan du slå dig i backen på!" blef svaret. "Han är en gammal Virginia-millionär, som har pengar som gräs. Behåll du pluringarne, min gosse lille! Han visste mycket väl, hvad han gjorde."

Aldrig i hela sitt lif hade den lille gatpojken känt sig så nöjd och så lycklig.

KAP. IV

Upptäckten.

Under tiden intog Gamle Orkan sin middag å Astor House, hvilade derpå ut sig efter resans mödor och besvär samt begaf sig bittida till sängs.

Påföljande morgon lät han skicka åtskilliga efterlysnings-annonser till de olika tidningskontoren, hvarpå han åkte upp till polismästaren, för att sätta hemliga polisen på den försvunna flickans spår. En väldig folkhop var samlad i den stora byggnaden, och man kunde se, att något ovanligt var på färde. Bland folkmängden igenkände han händelsevis kusken, som kört för honom dagen förut.

"Hvad står på här i dag?" sporde han denne.

"Åh, det är bara en pojke som polisen lagt vantarne på, för det han varit klädd i flickkläder, eller också är det en flicka, som styrt ut sig i pojkkläder."

"Jasså, ingenting annat. Hm, hm! Låt mig komma fram då! Jag måste genast och utan uppskof tala med polismästaren."

Förrän Gamle Orkan emellertid fått klart för sig, hvad han borde göra eller hvart han borde gå, fick han inne i polisdomstolen, hvartill dörrarne stodo vidöppna, sigte på en grupp, som genast förmådde honom gå ditin. Framför domareskranket stod nämligen ingen annan än hans lille springpojke från gårdagen. Gubben tyckte synd om den stackars pysen och armbågade sig rätt fram till honom, klappade honom på axeln och sade:

"Jasså, din lille spelevink, du har kommit i klistret nu. Men som du har godt gry i dig — det märkte jag i går — skall jag hjelpa dig ur det här spektaklet, om jag kan, min gosse lille."

"Gosse, säger herrn, ja; det är ingen gosse, inte mera än jag och ni äro ett par gamla qvinnor, Det är en lifslefvande liten flicka, ska' jag säga herrn. Jag nöp henne i dag på morgonen nere vid Fulton-färjan, der hon sprang om-

kring i sina gosskläder och sålde tidningar," upplyste en bredvid stående poliskonstapel.

"En flicka i gosskläder! En riktig liten flicka!" utbrast Gamle Orkan i stigande förvåning.

Just i detsamma blickade den unga lagöfverträderskan upp i hans ögon med ett uttryck på en gång så skalkaktigt och så bedjande, att det gick rakt igenom den gamle barske, men lättrörde krigarens hjerta. Han vände sig om och röt med tordönsstämma till den förbluffade poliskonstapeln:

"Jasså, hon är en flicka, säger ni. Nå, var då så god och bemöt henne med den aktning och det undseende, ni är skyldig hennes kön och hennes ungdom! Kom icke fram med några hårda ord mot henne, så länge *jag* är här, för då så...."

"Tystnad inför rätten!" afbröt honom här polisdomarens befallande röst.

Gamle Orkan var färdig att brusa upp igen och tilldela polisdomaren åtskilliga mustiga epitet, då han kände, hur någon lätt vidrörde hans axel. Blickande upp, såg han, att den unga fången hade vändt sig om och just ämnade tilltala honom.

"Låt bli det der," hördes nu samma klara, mjuka, klingande stämma hviska, som han en gång förut trott tillhöra en flicka, "begriper ni då icke, att ni, i stället för att befria mig, bara går och lagar så, att ni sjelf får krypa in, för det ni brusar upp så der emot domarn?"

"Rätten är öppnad; tyst der borta!" tillkännagaf polisnotarien framme vid dombordet.

Sorlet i salen upphörde med ens.

"Nå, hvad heter du för något, min flicka?" frågade polisnotarien.

"Mitt namn är Capitola, hr domare."

Gamle Orkan lyfte blixtsnabbt upp hufvudet, liksom hade han träffats af en kula. — Capitola, det var ett märkvärdigt namn. Kan inte gerna finnas två i hela vida verlden med det namnet. Tänk, när allt kommer omkring, om det skulle vara *min* Capitola, det skulle ej förvåna mig det ringåste. Jag skall emellertid lyssna noga, utan att säga ett ord, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf.

"Jasså, ditt namn är Capitola, hvad mera?" frågade notarien, fortsättande förhöret.

"Ingenting mera."

"Ingenting — hvad menar du med det?"

"Att jag icke har något annat namn än Capitola."

"Hvem är din far?"

"Har aldrig haft någon far."

"Nå, än din mor då?"

"Har aldrig hört talas om någon mor heller."

"Hvar bor du då, och hur får du ditt uppehälle?"

"Jag bor lite' hvarstans, och till mat får jag nog genom att sälja tidningar, springa ärenden m. m."

"Nåväl, min gosse — eller flicka, menar jag, hur fick du den idén att spöka ut dig i manskostym?"

"Hvad menar domarn med det?"

"Kläda ut dig i gosskläder då?"

"Jo, go'a herrn; det var *nöden* och *hungern*, som dref mig dertill och.... *rädslan*!" utbrast den lilla fången och dolde sitt blossande, röda ansigte i händerna och grät.

Hå, hå, ja, ja! — det här är nog att göra en vanlig menniska lite' konstig i hufvudknoppen, pustade Gamle Orkan.

"Nöd? Rädsla? Hvad menar du med det?" frågade polisnotarien.

"Åh, det bryr sig väl hr domarn inte så mycket om att höra."

"Tvärtom; dessutom är det alldeles nödvändigt, att du låter oss få din fullständiga lefnadshistoria," upplyste polisnotarien.

Gamle Orkan lyfte vid dessa ord upp hufvudet och blef idel öra.

"Nå, skynda på nu! — Hvad väntar du på? Börja du och var icke rädd af dig, min gosse eller, rättare, flicka!" sade notarien i uppmuntrande ton.

KAP. V.

En kort, sorglig historia.

"Ja, jag har verkligen ej mycket att omtala," började Capitola. "Jag blef uppfödd i Trasgränd och dess närmaste grannskap af en gammal gumma, som hette Nancy Grewel."

"Aha!" utbrast Gamle Orkan ofrivilligt.

"Hon var tvätterska till yrket och hyrde ett dåligt möbleradt rum från en fattig familj der i gränden, vid namn Simmons."

"Hm, hm! Jo-jo-men!" mumlade Gamle Orkan.

"När mormor, som jag brukade kalla henne, reste sin väg, gaf hon mig litet penningar och snygga kläder samt bad mig för all del stanna qvar hos det beskedliga folket, der hon lemnade mig. Hon skulle komma tillbaka om en månad, sade hon, men som hon aldrig kom tillbaka igen, gissar jag, hon måste vara död."

"Jo, jo, jo, jo!" pustade den gamle mannen och drog djupt efter andan.

"Till en början gick allting bra, och jag fick äta mina ordentliga mål i Simmons'familj, mot det jag gick dem tillhanda i huset. Men straxt derefter blef Simmons utan arbete, och då blef det klent för dem. Så ville de, att jag skulle gå ut och tigga för dem. Men, si det kunde jag aldrig förmå mig till att göra. Och då sade de åt mig, att jag för framtiden fick lof att sköta mig sjelf."

"Nå-å, fortsätt bara! Hvad gjorde du sedan?" frågade notarien.

"Jo, fastän Simmons visserligen ej hade något annat att gifva mig än en brödkant då och då, tillåto de mig likväl att sofva i deras hus, mot det att jag hjelpte dem med, hvad jag orkade. Men till slut fick han arbete vid en jernväg långt borta, och då flyttade de allesammans från New York — hvart, vet icke jag."

"Och lemnade dig, stackars liten, alldeles ensam?"

"Ja, hr domare, jag lemnades allena qvar i det tomma, omöblerade huset. Men — der var ju ändå tak öfver hufvudet för mig, och det gladde jag mig åt, fast jag hvarje stund var rysligt rädd, att det skulle hyras ut igen till någon, som då kanhända skulle köra mig ut på gatan. Men ingen ny hyresgäst kom. Men snart fick jag höra, att hela gatan skulle rifvas ned och byggas om, och si då tyckte jag mig rakt af ha *rättighet* att stanna qvar till dess; åtminstone lika mycken rätt, som de *andra råttorna* der!" yttrade Capitola, i det hennes medfödda skalkaktighet och skämtsamma lynne lyste fram i de mörkgrå, blixtrande ögonen.

"Men hvarifrån fick du någonting att lefva af?" frågade domaren.

"Jo, hr domare, jag sålde mina kläder, plagg efter plagg, till en gammal lumpsamlare i gränden bredvid, och för slantarne, som jag fick på det viset, köpte jag mig majsmjöl, plockade ihop spånor att göra eld med och kokade mig lite' gröt hvarje dag i en gammal bleckpanna. Men så togo pengarne slut, och då fick jag bli ändå mer sparsam, d. v. s., inte äta mera, än så att jag nätt och jemnt kunde uppehålla lifvet."

"Ja men, min stackars gosse — eller flicka, skulle jag säga: — innan du blef så der utblottad, skulle du väl försökt få någonting att göra, tycker jag," anmärkte domaren.

"Jo, hr domaren kan vara så säker på, att jag försökte allt möjligt; jag gick från hus till hus och erbjöd mig att arbeta huru hårdt som helst endast för maten; men öfverallt, hvart jag kom, visade man mig bort, endast derför att jag var en flicka. Hade jag bara varit en pojke, sa' man, då hade jag väl alltid kunnat få något att uträtta, men hvem ville väl ha en flicka till att borsta skodon eller springa ärenden?"

Det är verkligen alldeles otroligt, så elaka mennisker det kan finnas till här i verlden, filosoferade Gamle Orkan för sig sjelf.

"Ja, det stod illa till för mig då; men det blef ändå värre längre fram," fortsatte Capitola. "En natt, då jag hade gått och lagt mig, trött och utmattad och utan att ha haft

en smul att äta på hela dagen, väcktes jag af ett oredigt buller Jag rusade upp från golfvet och sprang fram till fönstret, så fort jag hann, och hvad fick jag se? Jo, en skara arbetare i full fart med att rifva ned huset öfver mig."

Har man väl någonsin hört på maken, muttrade Gamle Orkan, som inte lät ett enda ord af Capitolas berättelse undgå sin uppmärksamhet.

"Ingen af dem tycktes veta af, att jag eller någon annan lefvande varelse fanns inne i det öfvergifna huset. Rädd och ängslig, sprang jag utför trapporna och ner på gatan, så fort jag kunde. Der stannade jag och tittade upp och ner på gatan — huset, som jag bott i så många år och som nästan föreföll mig vara en gammal vän — det refs nu i bitar midt för mina ögon. I fem dagar och fem nätter fick jag sedermera irra omkring gatorna; ibland sof jag ett par timmar i någon gammal vagn eller i en portgång, allt eftersom tillfälle erbjöd sig. Ack, hvad jag kände mig öfvergifven! Det skulle väl ändå ha gått an, om jag inte hade varit så rysligt hungrig emellanåt," och vid tanken på sina utstånda lidanden brast den stackars flickan i gråt.

"Det är nedrigt, det är ohyggligt, det är afskyvärdt! Tänk, så'na menniskor det finns här i verlden, som låta en sådan liten stackare hungra och fara illa!" skrek Gamle Orkan, förargad och ilsken, midt i domsalen. "Stackars Capitola!" tillfogade han mildare, vänd emot flickan.

"Min bäste herre," utbrast denna halfhögt, "det går aldrig an, att ni är så högljudd af er här i domsalen. Di kan sätta in er, och då skulle jag bli rysligt ledsen, ty ni är så snäll, så. Ni kommer mig att tänka på en lustig gamling, som stackars mormor Nancy ofta brukade tala om; han var så häftig och uppbrusande af sig, att alla menniskor kallade honom för Gamle Orkan."

Jasså, hm, hm! Det tycks låta, som om hon kände till mig, märker jag, muttrade gubben för sig sjelf.

"Nå, fortsätt nu med din historia!" sade notarien, vändande sig till Capitola.

"Uti min stora nöd kände jag mig alldeles förbi, derför att jag inte blifvit en pojke i stället för flicka. Medan jag var riktigt ledsen häröfver och gick och funderade på, hvad jag skulle taga mig till, så kom jag slutligen till Tras-

gränd, der jag bott förut, och igenkände den gamle lumpsamlarens bod, der jag förr brukade sälja mina klädesplagg, för att kunna få pengar till mat. Just då fick jag på en gång ett godt infall, ett präktigt påhitt — *jag beslöt att göra mig till pojke!*"

"Beslöt göra dig till pojke!?"

"Ja, det var ju den lättaste sak i verlden! Det enda, jag undrade på, var, att jag varit så dum hela denna långa tiden förut och ej tänkt på det genast. Jag steg, lite' försagd, in i lumpsamlarens bod och föreslog att få byta ut mina flick-kläder, som ännu voro ganska bra, fastän de hade blifvit litet smutsiga, förstås, mot hvilka gosskläder han än hade, om de också vore aldrig så trasiga och smutsiga. Lumpsamlaren funderade; förmodligen trodde han, att jag snattat något och ville förkläda mig, så att polisen ej skulle känna igen mig. Till sist tog han då ned ett klädbylte, som han trodde skulle passa mig, öppnade en dörr och sade åt mig stiga in i ett litet rum och byta om kläder derinne.

"Ja, för att icke draga ut min berättelse för lång, vill jag endast säga, att jag gick in som flicka i det der rummet och om en stund kom jag ut derifrån som en gosse, i jacka och byxor, med håret kortklippt och med mössa på hufvudet. För mina yppiga svarta lockar, som lumpsamlaren behöll, gaf han mig en brödkaka och tio cents."

"Det var då för märkvärdigt, att han inte också behöll dig sjelf hel och hållen," utlät sig major Warfield smått försmädligt.

"Ja, det var kanske inte så utan, att han ville," fortsatte Capitola. "Det första, jag nu gjorde, var i alla fall att erbjuda mig skyffla hans kol mot tio cents om dagen. Men länge stod jag inte ut härmed. Snart lagade jag så, att jag fick börja sälja tidningar, och härpå förtjenade jag icke så litet, må hr domaren tro. Från *den* dagen, jag klädde mig som pojke, har jag haft tur i allting. Jag har haft fullt upp att göra, kånkat nattsäckar och paketer, hållit i hästar och åkdon, burit in kol och ved, borstat skodon och gjort tusen andra ting, som en gosse på ärligt sätt kan taga i tu med och lefva af. I öfver ett års tid har jag varit lycklig som en prins och trygg som en kung, och jag skulle nog ha va-

rit det ännu, om jag endast kommit ihåg att klippa håret på mig i tid. Men jag lät det i stället växa och stack in det under mössan i en knut. I morse blåste det mycket hårdt nere på färjbåten; mössan flög af mej, en tanke flög i poliskonstapelns hufvud—han arresterade mig, och nu är jag i buren," slutade Capitola, skalkaktigt leende.

"Nej, det var icke så mycket hennes långa hår, som gjorde, att jag kände igen henne såsom en flicka, hr polisdomare, utan derför att jag mycket väl kom ihåg henne, medan hon var flicka och bodde hos gamla gumman Grewel nere i Trasgränd," upplyste poliskonstapeln.

"Sitt ner en stund, mitt barn," sade polisdomaren i deltagande ton.

KAP. VI.

Tidningspojkens förvandling.

"Hvad skola vi väl göra med henne?" frågade polisdomaren halfhögt en sin embetsbroder, som tycktes biträda honom med magistrats-göromålen.

"Åh, det blir väl bäst att sända henne till räddningshemmet, förmodar jag," svarade denne i samma ton.

"Hva'—hva'—hvad är det egentligen, de sitta och rådslå om der uppe nu, om jag får fråga?" sade Gamle Orkan, hvars hörsel just ej var den allra bästa.

"Jo, di tänker skicka henne på räddningshemmet, hör jag," upplyste hans granne.

"På räddningshemmet? Hvad är det för en sorts hem, och hvar ligger det?"

"Hvar *hemmet* ligger? Det är ju ett förbättringsanstalt, vet jag, för unga brottslingar och vanartiga barn, der de undervisas och...."

"Ett *fängelse!* Skicka *henne* på en förbättringsanstalt? *Aldrig!!!*" dundrade Gamle Orkan, i det han flög upp som en raket och marscherade rakt fram till polisdomarens bord.

uppsluppenhet, men på samma gång låg der någonting käckt, trotsigt och tilltagset.

Nej, ser man på, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf, maken till kostym har jag väl aldrig sett; den ena slarfvan käns ju ej vid den andra. — "Men det gör intet till saken," tillade han. "Tag kappsäcken, och det fort, din lille slarfver! Se så, skynda på nu bara!"

"Skall ske, herre!" Gatpojken lade beslag på nattsäcken och vandrade med taktmessiga steg ett stycke på sidan om Gamle Orkan.

"A propos, munsjör," utlät sig majoren, efter det de vandrat en stund gatan framåt, "kanske du möjligen skulle kunna visa mig närmaste vägen till Trasgränd. Jag har ett ärende att uträtta der, begriper du?"

"Jo, det kan ni då vara så säker på! Lita bara på mig, och jag ska' föra er till rätta platsen, jag."

De vandrade några gator framåt och så till venster, tills den lille vägvisaren slutligen stannade och pekade ner mot en tvärgata.

"Der har ni Trasgränd, var så god!"

"Der? Hvar nå'nstans? Det är ju en riktigt snygg gata, vet jag!" sade gamle Orkan, i det han med oförställd beundran betraktade de långa raderna af dyrbara marmor- och brunsandstens-palatser, hvilka här reste sig inför hans nyfiket granskande blickar.

"Ja, men det är Trasgränd, just der. Ja, d. v. s., nu heter den icke Trasgränd längre — nu kallas den för Grannlåts-Terrassen. Den hoper trähus, som förr stått här, har rifvits ner för mer än ett år se'n, och di här husen ha byggts upp i stället."

Jo, det här var skönt! Nu är väl spåret fullkomligen utplånadt. Hvad skall jag nu taga mig till? Får väl annonsera i tidningarne och sätta polisen i rörelse. Det blir väl ingen annan råd, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf. Efter en stunds funderande utbrast han:

"Munsjör!"

"Ja, jag hör?"

"Gå genast och skaffa mig en vagn!"

Pojken satte af som en pil, och inom några minuter stod vagnen framkörd.

"Se här har du lite' dricks-pengar, bortbyting!" sade Gamle Orkan och stack en blank silfverdollar i pojkens hand.

"Nej, det här går aldrig an! Det menar ni väl aldrig! En hel dollar för en sådan litén tjenst! Det är ju alldeles för tokigt!"

"Och hvarför skulle det vara för tokigt, du näsvise lille muntergök?"

"Jo, jag menar, att herrn ä' ifrån landet och begriper rakt inte, hur det går till här i sta'n, och att det vore orätt af mig att bara derför dra' herrn vid näsan."

"Draga *mig* vid näsan! Hvad vill det säga?" utropade gubben, blef arg och röd som en kokad kräfta. "Se här, gå och skaffa dig rena kläder för *den här*, så slipper du skrämma slag på menniskor i framtiden," dundrade Gamle Orkan, i det han slängde ett 20-dollars-guldstycke på trottoaren och åkte derifrån, så det gnistrade om hästhofvarne.

Gatpojken stod förvånad och tittade efter det bortilande åkdonet. Säkert var, att han trodde, det en skruf hade lossnat i gubbens hjernkontor. Att han icke lät guldstycket ligga qvar på trottoaren, dertill var han dock alltför klok.

Sedermera, när han af en händelse stötte samman med kusken, som kört för major Warfield, frågade han denne ängsligt, om den gamle verkligen hade sitt rätta förstånd i behåll.

"Han, ja, det kan du slå dig i backen på!" blef svaret. "Han är en gammal Virginia-millionär, som har pengar som gräs. Behåll du pluringarne, min gosse lille! Han visste mycket väl, hvad han gjorde."

Aldrig i hela sitt lif hade den lille gatpojken känt sig så nöjd och så lycklig.

KAP. IV

Upptäckten.

Under tiden intog Gamle Orkan sin middag å Astor House, hvilade derpå ut sig efter resans mödor och besvär samt begaf sig bittida till sängs.

Påföljande morgon lät han skicka åtskilliga efterlysnings-annonser till de olika tidningskontoren, hvarpå han åkte upp till polismästaren, för att sätta hemliga polisen på den försvunna flickans spår. En väldig folkhop var samlad i den stora byggnaden, och man kunde se, att något ovanligt var på färde. Bland folkmängden igenkände han händelsevis kusken, som kört för honom dagen förut.

"Hvad står på här i dag?" sporde han denne.

"Åh, det är bara en pojke som polisen lagt vantarne på, för det han varit klädd i flickkläder, eller också är det en flicka, som styrt ut sig i pojkkläder."

"Jasså, ingenting annat. Hm, hm! Låt mig komma fram då! Jag måste genast och utan uppskof tala med polismästaren."

Förrän Gamle Orkan emellertid fått klart för sig, hvad han borde göra eller hvart han borde gå, fick han inne i polisdomstolen, hvartill dörrarne stodo vidöppna, sigte på en grupp, som genast förmådde honom gå ditin. Framför domareskranket stod nämligen ingen annan än hans lille springpojke från gårdagen. Gubben tyckte synd om den stackars pysen och armbågade sig rätt fram till honom, klappade honom på axeln och sade:

"Jasså, din lille spelevink, du har kommit i klistret nu. Men som du har godt gry i dig — det märkte jag i går — skall jag hjelpa dig ur det här spektaklet, om jag kan, min gosse lille."

"Gosse, säger herrn, ja; det är ingen gosse, inte mera än jag och ni äro ett par gamla qvinnor, Det är en lifslefvande liten flicka, ska' jag säga herrn. Jag nöp henne i dag på morgonen nere vid Fulton-färjan, der hon sprang om-

kring i sina gosskläder och sålde tidningar," upplyste en bredvid stående poliskonstapel.

"En flicka i gosskläder! En riktig liten flicka!" utbrast Gamle Orkan i stigande förvåning.

Just i detsamma blickade den unga lagöfverträderskan upp i hans ögon med ett uttryck på en gång så skalkaktigt och så bedjande, att det gick rakt igenom den gamle barske, men lättrörde krigarens hjerta. Han vände sig om och röt med tordönsstämma till den förbluffade poliskonstapeln:

"Jaså, hon är en flicka, säger ni. Nå, var då så god och bemöt henne med den aktning och det undseende, ni är skyldig hennes kön och hennes ungdom! Kom icke fram med några hårda ord mot henne, så länge *jag* är här, för då så...."

"Tystnad inför rätten!" afbröt honom här polisdomarens befallande röst.

Gamle Orkan var färdig att brusa upp igen och tilldela polisdomaren åtskilliga mustiga epitet, då han kände, hur någon lätt vidrörde hans axel. Blickande upp, såg han, att den unga fången hade vändt sig om och just ämnade tilltala honom.

"Låt bli det der," hördes nu samma klara, mjuka, klingande stämma hviska, som han en gång förut trott tillhöra en flicka, "begriper ni då icke, att ni, i stället för att befria mig, bara går och lagar så, att ni sjelf får krypa in, för det ni brusar upp så der emot domarn?"

"Rätten är öppnad; tyst der borta!" tillkännagaf polisnotarien framme vid dombordet.

Sorlet i salen upphörde med ens.

"Nå, hvad heter du för något, min flicka?" frågade polisnotarien.

"Mitt namn är Capitola, hr domare."

Gamle Orkan lyfte blixtsnabbt upp hufvudet, liksom hade han träffats af en kula. — Capitola, det var ett märkvärdigt namn. Kan inte gerna finnas två i hela vida verlden med det namnet. Tänk, när allt kommer omkring, om det skulle vara *min* Capitola, det skulle ej förvåna mig det ringåste. Jag skall emellertid lyssna noga, utan att säga ett ord, mumlade Gamle Orkan för sig sjelf.

"Jasså, ditt namn är Capitola, hvad mera?" frågade notarien, fortsättande förhöret.

"Ingenting mera."

"Ingenting — hvad menar du med det?"

"Att jag icke har något annat namn än Capitola."

"Hvem är din far?"

"Har aldrig haft någon far."

"Nå, än din mor då?"

"Har aldrig hört talas om någon mor heller."

"Hvar bor du då, och hur får du ditt uppehälle?"

"Jag bor lite' hvarstans, och till mat får jag nog genom att sälja tidningar, springa ärenden m. m."

"Nåväl, min gosse — eller flicka, menar jag, hur fick du den idén att spöka ut dig i manskostym?"

"Hvad menar domarn med det?"

"Klåda ut dig i gosskläder då?"

"Jo, go'a herrn; det var *nöden* och *hungern*, som dref mig dertill och.... *rädslan*!" utbrast den lilla fången och dolde sitt blossande, röda ansigte i händerna och grät.

Hå, hå, ja, ja! — det här är nog att göra en vanlig menniska lite' konstig i hufvudknoppen, pustade Gamle Orkan.

"Nöd? Rädsla? Hvad menar du med det?" frågade polisnotarien.

"Åh, det bryr sig väl hr domarn inte så mycket om att höra."

"Tvärtom; dessutom är det alldeles nödvändigt, att du låter oss få din fullständiga lefnadshistoria," upplyste polisnotarien.

Gamle Orkan lyfte vid dessa ord upp hufvudet och blef idel öra.

"Nå, skynda på nu! — Hvad väntar du på? Börja du och var icke rädd af dig, min gosse eller, rättare, flicka!" sade notarien i uppmuntrande ton.

KAP. V.

En kort, sorglig historia.

"Ja, jag har verkligen ej mycket att omtala," började Capitola. "Jag blef uppfödd i Trasgränd och dess närmaste grannskap af en gammal gumma, som hette Nancy Grewel."

"Aha!" utbrast Gamle Orkan ofrivilligt.

"Hon var tvätterska till yrket och hyrde ett dåligt möbleradt rum från en fattig familj der i gränden, vid namn Simmons."

"Hm, hm! Jo-jo-men!" mumlade Gamle Orkan.

"När mormor, som jag brukade kalla henne, reste sin väg, gaf hon mig litet penningar och snygga kläder samt bad mig för all del stanna qvar hos det beskedliga folket, der hon lemnade mig. Hon skulle komma tillbaka om en månad, sade hon, men som hon aldrig kom tillbaka igen, gissar jag, hon måste vara död."

"Jo, jo, jo, jo!" pustade den gamle mannen och drog djupt efter andan.

"Till en början gick allting bra, och jag fick äta mina ordentliga mål i Simmons'familj, mot det jag gick dem tillhanda i huset. Men straxt derefter blef Simmons utan arbete, och då blef det klent för dem. Så ville de, att jag skulle gå ut och tigga för dem. Men, si det kunde jag aldrig förmå mig till att göra. Och då sade de åt mig, att jag för framtiden fick lof att sköta mig sjelf."

"Nå-å, fortsätt bara! Hvad gjorde du sedan?" frågade notarien.

"Jo, fastän Simmons visserligen ej hade något annat att gifva mig än en brödkant då och då, tillåto de mig likväl att sofva i deras hus, mot det att jag hjelpte dem med, hvad jag orkade. Men till slut fick han arbete vid en jernväg långt borta, och då flyttade de allesammans från New York — hvart, vet icke jag."

"Och lemnade dig, stackars liten, alldeles ensam?"

"Ja, hr domare, jag lemnades allena qvar i det tomma, omöblerade huset. Men — der var ju ändå tak öfver hufvudet för mig, och det gladde jag mig åt, fast jag hvarje stund var rysligt rädd, att det skulle hyras ut igen till någon, som då kanhända skulle köra mig ut på gatan. Men ingen ny hyresgäst kom. Men snart fick jag höra, att hela gatan skulle rifvas ned och byggas om, och si då tyckte jag mig rakt af ha *rättighet* att stanna qvar till dess; åtminstone lika mycken rätt, som de *andra råttorna* der!" yttrade Capitola, i det hennes medfödda skalkaktighet och skämtsamma lynne lyste fram i de mörkgrå, blixtrande ögonen.

"Men hvarifrån fick du någonting att lefva af?" frågade domaren.

"Jo, hr domare, jag sålde mina kläder, plagg efter plagg, till en gammal lumpsamlare i gränden bredvid, och för slantarne, som jag fick på det viset, köpte jag mig majsmjöl, plockade ihop spånor att göra eld med och kokade mig lite' gröt hvarje dag i en gammal bleckpanna. Men så togo pengarne slut, och då fick jag bli ändå mer sparsam, d. v. s., inte äta mera, än så att jag nätt och jemnt kunde uppehålla lifvet."

"Ja men, min stackars gosse — eller flicka, skulle jag säga: — innan du blef så der utblottad, skulle du väl försökt få någonting att göra, tycker jag," anmärkte domaren.

"Jo, hr domaren kan vara så säker på, att jag försökte allt möjligt; jag gick från hus till hus och erbjöd mig att arbeta huru hårdt som helst endast för maten; men öfverallt, hvart jag kom, visade man mig bort, endast derför att jag var en flicka. Hade jag bara varit en pojke, sa' man, då hade jag väl alltid kunnat få något att uträtta, men hvem ville väl ha en flicka till att borsta skodon eller springa ärenden?"

Det är verkligen alldeles otroligt, så elaka människor det kan finnas till här i verlden, filosoferade Gamle Orkan för sig sjelf.

"Ja, det stod illa till för mig då; men det blef ändå värre längre fram," fortsatte Capitola. "En natt, då jag hade gått och lagt mig, trött och utmattad och utan att ha haft

en smul att äta på hela dagen, väcktes jag af ett oredigt buller Jag rusade upp från golfvet och sprang fram till fönstret, så fort jag hann, och hvad fick jag se? Jo, en skara arbetare i full fart med att rifva ned huset öfver mig."

Har man väl någonsin hört på maken, muttrade Gamle Orkan, som inte lät ett enda ord af Capitolas berättelse undgå sin uppmärksamhet.

"Ingen af dem tycktes veta af, att jag eller någon annan lefvande varelse fanns inne i det öfvergifna huset. Rädd och ängslig, sprang jag utför trapporna och ner på gatan, så fort jag kunde. Der stannade jag och tittade upp och ner på gatan — huset, som jag bott i så många år och som nästan föreföll mig vara en gammal vän — det refs nu i bitar midt för mina ögon. I fem dagar och fem nätter fick jag sedermera irra omkring gatorna; ibland sof jag ett par timmar i någon gammal vagn eller i en portgång, allt eftersom tillfälle erbjöd sig. Ack, hvad jag kände mig öfvergifven! Det skulle väl ändå ha gått an, om jag inte hade varit så rysligt hungrig emellanåt," och vid tanken på sina utståndna lidanden brast den stackars flickan i gråt.

"Det är nedrigt, det är ohyggligt, det är afskyvärdt! Tänk, så'na menniskor det finns här i verlden, som låta en sådan liten stackare hungra och fara illa!" skrek Gamle Orkan, förargad och ilsken, midt i domsalen. "Stackars Capitola!" tillfogade han mildare, vänd emot flickan.

"Min bäste herre," utbrast denna halfhögt, "det går aldrig an, att ni är så högljudd af er här i domsalen. Di kan sätta in er, och då skulle jag bli rysligt ledsen, ty ni är så snäll, så. Ni kommer mig att tänka på en lustig gamling, som stackars mormor Nancy ofta brukade tala om; han var så häftig och uppbrusande af sig, att alla menniskor kallade honom för Gamle Orkan."

Jasså, hm, hm! Det tycks låta, som om hon kände till mig, märker jag, muttrade gubben för sig sjelf.

"Nå, fortsätt nu med din historia!" sade notarien, vändande sig till Capitola.

"Uti mín stora nöd kände jag mig alldeles förbi, derför att jag inte blifvit en pojke i stället för flicka. Medan jag var riktigt ledsen häröfver och gick och funderade på, hvad jag skulle taga mig till, så kom jag slutligen till Tras-

gränd, der jag bott förut, och igenkände den gamle lumpsamlarens bod, der jag förr brukade sälja mina klädesplagg, för att kunna få pengar till mat. Just då fick jag på en gång ett godt infall, ett präktigt påhitt — *jag beslöt att göra mig till pojke!*"

"Beslöt göra dig till pojke!?"

"Ja, det var ju den lättaste sak i verlden! Det enda, jag undrade på, var, att jag varit så dum hela denna långa tiden förut och ej tänkt på det genast. Jag steg, lite' försagd, in i lumpsamlarens bod och föreslog att få byta ut mina flick-kläder, som ännu voro ganska bra, fastän de hade blifvit litet smutsiga, förstås, mot hvilka gosskläder han än hade, om de också vore aldrig så trasiga och smutsiga. Lumpsamlaren funderade; förmodligen trodde han, att jag snattat något och ville förkläda mig, så att polisen ej skulle känna igen mig. Till sist tog han då ned ett klädbylte, som han trodde skulle passa mig, öppnade en dörr och sade åt mig stiga in i ett litet rum och byta om kläder derinne.

"Ja, för att icke draga ut min berättelse för lång, vill jag endast säga, att jag gick in som flicka i det der rummet och om en stund kom jag ut derifrån som en gosse, i jacka och byxor, med håret kortklippt och med mössa på hufvudet. För mina yppiga svarta lockar, som lumpsamlaren behöll, gaf han mig en brödkaka och tio cents."

"Det var då för märkvärdigt, att han inte också behöll dig sjelf hel och hållen," utlät sig major Warfield smått försmädligt.

"Ja, det var kanske inte så utan, att han ville," fortsatte Capitola. "Det första, jag nu gjorde, var i alla fall att erbjuda mig skyffla hans kol mot tio cents om dagen. Men länge stod jag inte ut härmed. Snart lagade jag så, att jag fick börja sälja tidningar, och härpå förtjenade jag icke så litet, må hr domaren tro. Från *den* dagen, jag klädde mig som pojke, har jag haft tur i allting. Jag har haft fullt upp att göra, kånkat nattsäckar och paketer, hållit i hästar och åkdon, burit in kol och ved, borstat skodon och gjort tusen andra ting, som en gosse på ärligt sätt kan taga i tu med och lefva af. I öfver ett års tid har jag varit lycklig som en prins och trygg som en kung, och jag skulle nog ha va-

rit det ännu, om jag endast kommit ihåg att klippa håret på mig i tid. Men jag lät det i stället växa och stack in det under mössan i en knut. I morse blåste det mycket hårdt nere på färjbåten; mössan flög af mej, en tanke flög i poliskonstapelns hufvud—han arresterade mig, och nu är jag i buren," slutade Capitola, skalkaktigt leende.

"Nej, det var icke så mycket hennes långa hår, som gjorde, att jag kände igen henne såsom en flicka, hr polisdomare, utan derför att jag mycket väl kom ihåg henne, medan hon var flicka och bodde hos gamla gumman Grewel nere i Trasgränd," upplyste poliskonstapeln.

"Sitt ner en stund, mitt barn," sade polisdomaren i deltagande ton.

KAP. VI.

Tidningspojkens förvandling.

"Hvad skola vi väl göra med henne?" frågade polisdomaren halfhögt en sin embetsbroder, som tycktes biträda honom med magistrats-göromålen.

"Åh, det blir väl bäst att sända henne till räddningshemmet, förmodar jag," svarade denne i samma ton.

"Hva'—hva'—hvad är det egentligen, de sitta och rådslå om der uppe nu, om jag får fråga?" sade Gamle Orkan, hvars hörsel just ej var den allra bästa.

"Jo, di tänker skicka henne på räddningshemmet, hör jag," upplyste hans granne.

"På räddningshemmet? Hvad är det för en sorts hem, och hvar ligger det?"

"Hvar *hemmet* ligger? Det är ju ett förbättringsanstalt, vet jag, för unga brottslingar och vanartiga barn, der de undervisas och...."

"Ett *fängelse!* Skicka *henne* på en förbättringsanstalt? *Aldrig!!!*" dundrade Gamle Orkan, i det han flög upp som en raket och marscherade rakt fram till polisdomarens bord.

"Hr domare, om en aktningsvärd och välfrejdad person, hvilken eger laglig rättighet att vara denna unga personens förmyndare, skulle infinna sig här, för att göra sina anspråk gällande och om han vidare kan ställa vederhäftig borgen för det ordentliga uppfyllandet af dessa sina åtagna skyldigheter och förbindelser, skulle hon ej då genast utlemnas i hans vård?"

"Jo, naturligtvis," svarade domaren med oförställd förnöjelse, lik en, som mer än gerna ser sig befriad från en obehaglig skyldighet.

"Då får jag härmed äran presentera mig sjelf, Ira Warfield, f. d. major i Förenta Staternas ....de dragon-regimente samt egare af Orkan Hall i Virginia, såsom denna flickas, Capitola Blacks, laglige förmyndare och anhålla om, att hon ofördröjligen öfverlemnas i min vård. Skulle mina anspråk på henne nu eller framdeles möjligen dragas i tvifvelsmål, är jag villig att ställa borgen å hvilket belopp som helst, och hvad min egen person beträffar, får jag hänvisa er till egarne af Astor Hotel samt till bankirerna Johnson & Co., hvilka alla under åratal varit mina personlige vänner."

"Det är öfverflödigt, major Warfield — rätten vet redan af, hvem ni är, och är öfvertygad om er fullkomliga vederhäftighet. Vi öfverlemna henne derför härmed åt er."

"Jag tackar er, hr domare," sade Gamle Orkan i allvarlig ton och bockade sig för domaren.

Derpå skyndade han midt öfver golfvet fram till tidningsreferenternas bord och bad dem, att, om de nödvändigt måste omnämna saken i sina respektive blad, de då måtte göra det så skonsamt som möjligt; "ty," yttrade Gamle Orkan, "en ung oskyldig qvinnas goda namn och framtida rykte stå på spel."

Efter det hrr rapportörer gifvit major Warfield det begärda löftet, skyndade denne tillbaka till sin skyddsling.

"Capitola, är du villig att följa med mig?"

"Ja, skulle jag inte vilja det?"

"Raska på då, mitt barn; min vagn väntar här utanför," skyndade Gamle Orkan sig att svara.

Och efter att ha tagit farväl af domstolsledamöterna, fattade han sin myndlings hand och ledde henne mot ut-

gången under folkhopens småleenden, betydelsefulla vinkar och halfhöga anmärkningar.

"Det var mej då en riktigt gammal syndare," sade den ene.

"Flickan liknar ju honom, som en droppe vatten liknar den andra!" menade en annan.

Gamle Orkan brydde sig ej om alla dessa försmädliga stickord, som haglade rundt omkring honom, utan hjelpte Capitola att stiga upp i vagnen, satte sig bredvid henne och tillsade kusken att köra ut till Harlem-vägen.

Så snart de båda intagit sina platser, vände gubben sig till sin unga följeslagerska och sade:

"Nu, Capitola, måste vi först och främst fara till någon plats, der du kan få en passande klädning. Du skall sjelf få välja från de bästa, som stå att erhålla för penningar; men inte har jag reda på, hvar bästa platsen är för dylika uppköp. Kanske du vet bättre besked, än jag?"

"Ja, jag tror, jag kommer ihåg en så'n plats. I hörnet framme vid nästa gata är en stor butik, som kallas Sömmerskornas skyddsförening, der de sälja färdigsydda kläder och allt möjligt, som hör till en fullständig flick-utstyrsel. Jag kan ju stiga af der, och köpa allt, hvad som behöfs."

"Nå det var då riktigt bra, det! Säg — kusk! Stanna vid nästa gathörn!"

En minut efteråt höll vagnen utanför ett stort etablissement för färdiggjorda kläder. Gamle Orkan hoppade ur och trädde in i boden, tätt följd af Capitola.

Inne i boden bakom disken stod ett äldre frun timmer, med vänligt och trefligt utseende.

"Min fru," började Gamle Orkan med synbart bryderi, i det han böjde sig öfver disken och yttrade halfhögt till henne, "jag befinner mig just nu i en mycket kinkig belägenhet, som, jag vågar hoppas det, ni skall hjelpa mig ur — mot kontant erkänsla, naturligtvis. Jag är resande här i New York, dit jag kommit upp, för att leta reda på min myndling — den här unga flickan, ni ser — och jag fann henne utstyrd i pojkkläder. Nu skulle jag önska få henne omklädd i en drägt, som passar för hennes kön, innan jag presenterar henne för mina vänner här, ni förstår! Får jag

derför be er vara god och skaffa henne ett halft dussin olika klädningar, eller så omkring, jemte allt annat bjäfs, som hör till, hvad det nu heter för något; men allting endast af det allra bästa, ni har, som kan passa henne. Ville ni dessutom vara vänlig nog att låta henne få stiga in i ert rum och ni sjelf skulle vilja hjelpa henne med påklädseln, så blefve jag er mycket förbunden."

Damen blickade till en början lite' misstänksamt, först på förmyndaren och sedan på myndlingen; men den sednares ytterliga ungdom och den förres långt framskridna ålder, i förening med bådas öppna, frimodiga uppsyn, skingrade snart alla hennes farhågor. Hon svarade derför:

"Skall ske, min herre! Var god och följ mig, unge man — eller flicka, skulle jag väl säga."

Föreståndersken aflägsnade sig med Capitola; det var, först efter det de varit borta i öfver en halftimmes tid, som de återvände till Gamle Orkan, hvilken otåligt väntat på dem.

Capitola var i sanning förändrad, ja, nästan ända till oigenkänlighet. Hennes glänsande svarta hår, benadt i midten, föll i rika, svallande lockar ned på hvardera sidan om de rodnande kinderna; hennes mörkgrå, blixtrande ögon voro blygsamt nedslagna mot golfvet, medan likväl samtidigt de körsbärsröda, svällande läpparne krusades af ett tjufpojkaktigt, retfullt, men förtrollande småleende. Hon var nu smakfullt och enkelt iklädd en näpen, grå kaschmirdrägt samt hatt, passande till kostymen.

De öfriga drägterna och artiklarne, hvilka inköpts, inslogos i paketer och instufvades i vagnen. Sedan Gamle Orkan så uppräknat en rundligt tilltagen summa åt föreståndersken och tackat för hennes besvär, fattade han Capitolas hand, hjelpte henne upp i vagnen och ropade åt kusken:

"Kör till Washington hotell!"

Capitola satt tyst, djupt rodnande vid minnet af sina fordna gosskläder och mäkta fundersam öfver, hvilka förhållanden väl kunde förefinnas mellan henne och den här gamle herrn, hvars anbud att taga hand om henne ju hade beviljats af polisdomaren utan ens en sekunds dröjsmål eller tvekan. Det föreföll henne, som kunde endast en enda

omständighet nöjaktigt förklara motivet till det stora intresse, hvarmed han synbarligen omfattade henne och hennes framtida väl eller ve. Capitola kom till sist till den slutsatsen, att det der knarriga, otämjda gamla lejonet, som nu satt vid hennes sida, ovilkorligen måste vara — hennes far! Stackars Capitola hade tyvärr alltför tidigt och för länge drifvits omkring bland New York-lifvets stormiga, grumliga böljor, för att icke redan ha omedvetet insupit vissa tankar och föreställningar om det mensklíga lifvets skuggsidor, dem hon ännu borde ha varit okunnig om vid en så späd ålder. Hon egde utan tvifvel ungdomens hela *oskuld*, men besatt ej dess *enfald*.

Gamle Orkan å sin sida satt der, med den tjocka spatser-käppen, fast omfattad af de grofva, muskulösa händerna, mellan sina knän; den gråskäggiga, stubbiga hakan eftertänksamt lutad mot käppkryckan och ögonen nedsänkta; synbarligen fördjupad i allvarligt begrundande.

Färden fortsattes sålunda under envis tystnad, tills de nådde fram till Washington hotell, der major Warfield genast ledde Capitola till fruntimmerssalongen, hvarefter han registrerade sitt eget och hennes namn i hotellboken såsom "major I. Warfield med myndling, miss Black, från Virginia", och beställde två rum samt en privat parlör på första våningen för deras begagnande.

Sedan han anmodat en kammarjungfru att visa Capitola till hennes rum, gick han ut och tillsåg, att deras paketer blefvo ordentligt uppburna, hvarefter han skickade bort kusken.

Så skyndade han tillbaka till Astor House, betalade sin räkning der, hopsamlade sina kappsäckar och res-effekter, beställde en annan vagn och åkte tillbaka till Washington hotell.

Alla dessa försigtighetsmått vidtog han, endast och allenast i ändamål att fullkomligt utplåna spåren af hvarje länk i den långa kedja, som förenade Capitolas föregående lefnad och förhållanden med hennes nuvarande ställning och utsigter samt för att förebygga all skandal. Dessa mångfaldiga bestyr upptogo hela förmiddagen; sin middag intog han på tu man hand med sin myndling i deras privata rum.

En sådan middag hade stackars Cap aldrig i sitt lif ens drömt om. Också njöt hon deraf i fulla drag! Hur beundrade hon ej alla de omgifvande föremålen — det praktfulla, hemtrefliga rummet, den flammande brasan, det rikt dukade bordet, de utsökta rätterna, sin egen nya, vackra och dyrbara drägt och sin hygglige förmyndares sällskap! Allt tedde sig så olika mot, hvad hon hittills varit van att se sig omgifven af; också uppskattade hon nu äfven de minsta föremålen till deras fulla värde.

Hur lycklig kände hon sig ej! Hur mycket sällare var hon, just genom kontrasten med sin fordna, ytterliga brist och fattigdom! Att med ens, liksom genom ett trollslag, räddas från den bittraste nöd, det hårdaste arbete, rädslan och alla de tusen andra sorgliga förhållanden, hvilka ju alltid omgifva en på allt utblottad fader- och moderlös varelses lif — för att plötsligt se sig omgifven af öfverflöd, bekvämligheter och säkert beskydd under en förmögen, mäktig och öm faders omvårdnad — ty Capitola trodde fortfarande blindt på, att major Warfield var hennes fader. Det hela föreföll henne alldeles otroligt. Det liknade ju precist en fésaga!

Några af de drömmar och fantasier, hvilka oupphörligt ilade genom hennes svaga hjerna, torde möjligen ha bemärkts och förståtts af Gamle Orkan, hvilken skarpt, ehuru förstulet, fixerade henne, ty litet emellan brast han ut i skratt, utan att derför ingå några förklaringar.

Ändtligen, efter det de i det närmaste voro färdiga med middagen, tittade major Warfield plötsligen upp och frågade skarpt:

"Capitola, hvem tror du egentligen jag är?"

"Hvem? Gamle Orkan, naturligtvis! Jag kände igen er på mormors beskrifning i samma ögonblick, ni bröt ut så utan hejd och mått i poliskammaren," skrattade Cap.

"Hm, hm! Ja, det har du också rätt uti, barn; det var din mormor, som testamenterade dig åt mig."

"Testamenterade! Är hon då verkligen död?"

"Ja, min lilla flicka. Se så, se så — börja ej på att gråta nu; hon var mycket gammal, som du vet, och hon dog nöjd och lycklig. Men nu, för framtiden, är det min afsigt att

adoptera dig såsom min egen dotter, Capitola, så vida du ej har något att invända deremot, förstås!"

"Nej, långt ifrån, min egen söta far!"

"Inte så fort i vändningarne! Du behöfver ej *kalla* mig för din far, ty det öfverensstämmer ej med verkliga förhållandet, förstår du! Kom väl ihåg det; kalla mig i stället onkel, liksom vore jag din farbror eller morbror — onkel hör du, min flicka, onkel!"

"Öfverensstämmer *det* med sanna förhållandet?" frågade Cap med tillgjordt allvar.

"N-n-n-ne-nej, inte så alideles precist; men det kan gå an, begriper du; det duger bättre. Nu en annan fråga, Cap: hvad och hur mycket vet du egentligen? Någonting alls? Okunnig, som en liten gås, kan jag tro!"

"Ja, onkel — som en gåsunge till och med."

"Hm, hm! Kan du läsa innantill?"

"Ja, det kan jag, onkel, det fick jag lära mig i Söndagsskolan!"

"Kan du skrifva och räkna också, hvaba?"

"Ja — och om det är alldeles nödvändigt, kan jag föra era böcker till och med, onkel."

"Jo, jag tackar, jag! Hvem har väl lärt dig alla dessa konster, om man får lof att fråga?"

"Herbert Greyson, hr major."

"Herbert Greyson? — Jag tycker mig ha hört det der namnet någonstans förut, och nu dyker det upp igen, märker jag! Hvem är väl den der Herbert Greyson egentligen?"

"Han är andre styrman på barken '*Susan*', som väntas till New York hvarenda dag nu."

"Jasså; hm, hm! Tag dig en tår vin, Capitola!"

"Nej, tack, onkel! Jag vill verkligen inte smaka en droppe."

"Hva-hvad för slag?"

"Jo, ser onkel, mitt föregående lif har alltför tydligt visat mig, hvilket djupt elände som just ett glas vin slutligen leder till, för att jag redan skulle kunna ha glömt bort min föresats."

"Nå, nå, gör, som du då vill; men," afbröt gubben sig sjelf, i det han med högsta förvåning blickade efter Capitola, som, utan att han sett det, rusat upp och försvunnit

ur rummet, "hvart i all verlden har flickungen nu kunnat taga vägen?"

Nästa ögonblick var hon dock tillbaka igen och utropade med glädjestrålande uppsyn:

"Ack, onkel, onkel! *Han har kommit hem! Han har kommit hem!* Jag hörde hans röst just nu."

"Hvem har kommit hem, din lilla slarfva?" frågade gubben, häpen.

"Herbert Greyson naturligtvis, onkel, Herbert Greyson! Hans skepp har just nu anländt till New York, och nu har han kommit hit till hotellet; det brukar han alltid göra, för nästan alla sjö-officerare taga in på det här hotellet," utbrast Capitola, medan hon, alldeles utom sig af förtjusning, dansade omkring gubben.

Plötsligt stannade hon, blef allvarsam, kom tyst och sakta fram till Gamle Orkans sida och sade blygt och bedjande:

"Onkel, Herbert har varit ute till sjös nu i tre år; han vet ingenting om mitt nyss genomgångna elände och min ytterliga hjelplöshet, ej heller, att jag någonsin burit gosskläder. — Snälla, rara onkel, var så beskedlig och säg inte ett enda ord till honom om, hvad som händt, och i synnerhet, söta, rara, goda onkel, säg ingenting om gosskläderna, hör onkel det!" — Och i sin ifver knäppte stackars Cap ihop sina händer och höjde bedjande sina grå ögon upp till gubbens. Men i trots deraf spelade ändå det gamla skälmska draget kring den fylliga, lilla munnen.

"Naturligtvis kommer jag inte att säga ett ord till någon menniska; jag är minsann just ej vidare stolt öfver dina maskerad-upptåg, så jag behöfver springa omkring och prata om dem för hela verlden. Och för öfrigt får jag väl slippa se den der junkern," muttrade Gamle Orkan lite' hetsigt.

Men Capitola hörde honom icke. Hon hade återigen sprungit ut i korridoren.

KAP. VII.

Herbert Greyson.

Några minuter derefter kom hon trippande in i rummet och jublade så högt, hon förmådde:

"Här är han, onkel! Här är Herbert Greyson. Kom du bara in du, Herbert — onkel är inte farlig! Du får lof att komma in och titta på honom," och med dessa ord sprang hon till dörren och släpade fram till sin förvånade förmyndare en vacker, mörkögd sjömansyngling, som bockade sig artigt och ledigt, ehuru han synbart rodnade öfver detta sitt nästan oförvilligt oartiga och lustiga inträde.

"Jag ber tusen gånger om ursäkt, min herre," började han, "för det jag tränger mig in hos er så här...."

"Jag tvingade honom komma in, onkel, antingen han ville eller ej!" afbröt Cap honom triumferande.

"Var likväl försäkrad om, att, i fall jag endast haft tillfälle att tänka mig för en minut, skulle jag ingalunda gjort min entrée så här utan krus eller komplimanger."

"Inte ett ord mer, jag ber; ni är hjertans välkommen," utbrast gubben, i det han sträckte ut sin knotiga hand och fryntligt skakade ynglingens af sol och saltsjövåg bronserade näfve. "Tag en stol, min herre, och sitt ned! Var så god!"—*Det var märkvärdigt en sådan förvånande likhet!* mumlade han för sig sjelf, liksom träffad af en tankeblixt; men när han märkte, att ynglingen, förlägen och obeslutsam, ännu stod qvar på samma plats, stötte han sin käpp hårdt emot golfvet och utropade lite' otåligt:

"Hörde ni ej, jag sa' åt er att *sitta ner?* Herre, när Ira Warfield *säger:* sitt ner, så *menar* han det också, begriper ni?"

"Ira Warfield!?" utbrast den unge mannen, i det han tog ett par steg tillbaka af förvåning — ja, man kunde nästan trott, af förskräckelse:

"Jo-jo-men, sa'n, just så var det. Ira Warfield, det råkar vara mitt namn. Ni har väl aldrig hört något ondt om det, eller hur?"

Unge Greyson svarade ej ett ord, utan stod ännu qvar och fortfor att betrakta den talande under den högsta bestörtning.

"Nå-å, min unge herre, hvad är meningen med detta ert uppförande?" frågade Gamle Orkan, i högsta grad irriterad.

"Ber så mycket om förlåtelse, min herre," stammade Herbert ändtligen, när han återvunnit fattningen, "men saken är den, att jag för länge sedan hade en slägting med samma namn — en morbror, och...."

"*Och det har du fortfarande*, Herbert.... det har du ännu, min pojke! Kom hit fram till mig, gosse! Du är min hänsofna systers son, och du skall icke behöfva ångra, att du gör min bekantskap. Sätt dig ned och låt oss vara sällskapliga och prata tillsammans! Äfven du, Capitola, kan taga en stol och slå dig ned bredvid oss," yttrade gubben, i det han lutade sig tillbaka i sin länstol.

Herbert drog fram en stol och satte sig, i spänd väntan på, hvad som komma skulle.

"Herbert," sade Gamle Orkan, efter det Capitola, icke så litet häpen, återtagit sin plats, "Herbert, det här är min myndling, miss Black, dotter till en aflidén vän. Capitola, det här är min aflidna systers ende son, Herbert Greyson."

"Jasså, åhå; fägnar mig göra herrns bekantskap, ansigtet förefaller mig lite bekant.... jag tycker, vi måste ha sett hvarandra förut," yttrade Capitola, i det hon höjde på ögonbrynen och försökte se så tokroligt "förnäm" ut som möjligt.

"Ja, men utan att någon visste, hvem den andra i verkligheten var, näbbgädda," inföll Gamle Orkan. "Häll i ett glas åt dig, Herbert, och drick en skål i botten för vår närmare, framtida bekantskap."

"Tackar så mycket, bäste morbror, men inte för mig! Jag dricker aldrig vin."

"Dricker aldrig vin? Nå, det är väl derför, att du tycker bättre om konjak, kan jag tro. Kypare!"

"Beställ ingen konjak för mig, kære morbror! Orsaken, hvarför jag aldrig nyttjar några starka drycker, är den, att jag gaf min mor på hennes dödsbädd ett heligt löfte att aldrig smaka vin eller spirituosa."

"Säg inte ett ord mera, det är nog, min pojke! Drick du vatten, om du tycker om det, du; det kan då aldrig skada dig!" utropade gubben, i det han sjelf fylde och tömde ett glas champagne. Derefter fortsatte han:

"Jag kom i dispyt en gång med din mor, Herbert, derför att hon gifte sig med en man, som jag inte kunde riktigt med. Våra åsigter voro nämligen hvarandra diametralt motsatta. Men knappt var din far död, förrän jag började undra på, hur jag någonsin kunnat vara så hätsk i mitt sinne mot en stackars medmenniska, som nu låg kall och orörlig i sin graf — liksom jag sjelf ju kommer att ligga en vacker dag — och det har jag alltid undrat på allt sedan dess. Jag skref genast till syster min och omtalade för henne mina förändrade känslor; men hur det nu hängde ihop, så kunde vi två ändå aldrig komma riktigt bra öfverens från den tiden. Visserligen besvarade hon mitt bref vanligt och snällt nog, men nekade antaga mitt anbud att göra mitt hus till ett hem för sig sjelf och sitt barn, sägande, att hon var djupt tacksam för min goda vilja, men att ett hus, som alltid varit stängdt för mannen, borde aldrig blifva enkans och den faderlöses tillflykt. Härefter skrefvo vi aldrig mer till hvarandra, och jag är säker på, att hon också lärt dig, Herbert, att hata mig."

"Nej, morbror, långt derifrån! Ni gör min mors minne orätt. Hon kunde vara fullkomligt hängifven och trogen min fars minne, utan att derför behöfva hysa några hatfulla känslor mot er. Ofta har hon sagt mig, att ni är af en ädel, hjertegod natur, fastän edert lynne ibland brusar upp. På sin dödsbädd bad hon mig, att, om vi två någonsin skulle träffas, jag då skulle säga er, att hon ångrade sitt afböjande svar på er vänliga och hjertliga inbjudning."

"Och gaf sin tillåtelse, att den nu i stället finge öfverflyttas på hennes fader- och moderlöse gosse?" tillade Gamle Orkan, i det tvänne stora kristaller långsamt gledo ned för hans bruna, väderbitna kinder.

"Nej, morbror, det sade hon inte."

"Men i alla fall skulle hon ej hafva satt sig emot det, om jag velat göra hennes son en tjenst, eller hur?"

"Men jag behöfver ju ingenting, hjertans morbror! Jag har en förträfflig anställning ombord på *'Susan'* och kar

aldrig önska mig en bättre och trofastare vän än min nuvarande kapten."

"Du har då ärft din förträffliga mors hela stolthet och oberoende sinne, märker jag granneligen."

"Ja, för att nu icke tala om hans makalöse morbrors!" tillade Cap halfhögt.

"Lilla bjäbban skall vara tyst," tillrättavisade Gamle Orkan. "Men tycker du riktigt om att segla med handelsfartyg i alla fall, Herbert?"

"Nej, inte kan jag säga, att jag är särdeles förtjust i det, morbror, men man får lof att vara nöjd med sin lott här i verlden."

"Om du föredrager Förenta Staternas flotta, skulle jag måhända kunna hjelpa dig, så du antages å den. Hur skulle du tycka om det?"

"Nej, tack, morbror! Örlogstjensten skulle vara mig, om möjligt, ännu obehagligare än att tillhöra kofferdiflottan."

"Nå, men, säg då, min gosse, hvad skulle du tycka om egentligen? Om du icke är nöjd med flottan, är det väl derför, att du hellre skulle önska komma in vid armén."

"Förenta Staternas armé, morbror?" utbrast ynglingen med glädjestrålande blick och högburen panna. "Åh, det vore en stolt, en ärorik bana att egna sig åt."

"Jaså, ja, är det så, att du tycker om armén, så skall du också in vid armén, och dermed basta! Regeringen har visserligen aldrig gjort mig rättvisa, men så obstinat mot mig vågar den väl aldrig vara, skulle jag tro, att den skulle neka antaga min egen systerson som kadett vid krigsakademin på West Point, när jag nedlåter mig till att sjelf begära det."

"Är det möjligt? Jag skulle då få komma in vid West Point!" utbrast Herbert i den högsta förtjusning.

"Jojo men! Det der skall jag nog ställa om, när jag passerar genom Washington på hemresan till Virginia. Och under tiden, munsjör Herbert, blir det bästa, du kan göra, att taga afsked af din kapten, packa ihop dina saker och göra dig färdig att följa med oss. Du begriper väl, att du måste resa hem med mig och göra Orkan Hall till ditt hem, ända tills du är färdig att gå in vid West Point?"

"Åh, en sådan rysligt snäll onkel, vi ändå ha, Herbert, eller hvad tycker du sjelf?" ropade Cap, i det hon dansade rundt omkring dem och slog ihop händerna.

"Hr major, ni bokstafligen öfvervältigar mig med dessa oväntade ynnestbevis. Jag vet sannerligen icke, hur mycket deraf som jag bör taga emot. Men omständigheterna ha i alla fall fogat det så, att jag blir er reskamrat under större delen af färden; ty äfven jag tänker mig i morgon ned till Virginia, för att derstädes besöka kära och högt värderade vänner, hvilkas hus alltid var ett hem för min mor och för mig sjelf. Sedan jag förlorade henne, har jag i dem der borta alltid sett en ny mor och en hängifven bror. Det är nu flera år, sedan jag såg dem, och innan jag besöker någon annans hus — ert eget icke ens undantaget, morbror — måste jag uppsöka dem först," sade Herbert allvarligt.

"Hvilka äro då dessa dina kära vänner, Herbert, och hvar bo de? Kan jag jag vara dem till någon tjenst, så skola de minsann bli rikligt belönade för sin godhet mot dig, min pojke, och det så säkert, som att mitt namn är Ira Warfield."

"Ja, morbror, hvad dem angår, kan ni verkligen vara dem till stor nytta, om ni vill: familjen består af en fattig enka och hennes ende son. Hon har sett bättre dagar i sin tid, men nu måste hon försörja sig och sin son med sömnad och annat handarbete. Medan min mor ännu lefde — under hennes sista lefnadsår, då äfven hon var en fattig enka med en enda son — slogo de båda mödrarne ihop sina magra kassor och hyrde gemensamt ett litet hus, der de lefde tillsammans. När min mor slutligen dog och lemnade mig en föräldralös gosse om tio år, då arbetade och släpade denna fattiga enka fortfarande för mig, liksom hade jag varit hennes eget barn, och gaf mig husrum, föda och kläder, ända tills jag började skämmas öfver att längre ligga henne till last och rymde bort till sjös."

"En ädel qvinna! Jag skall göra henne rik och oberoende," sade Gamle Orkan, i det han hastigt reste sig upp och gick fram och tillbaka på golfvet.

"Gör det, ack, gör det, morbror! Jag begär icke, att ni skall utgifva penningar eller använda ert inflytande för

min framtid; men låt bara Traverse i stället få en vårdad uppfostran; han är en så rikt begåfvad yngling, så förståndig och har så lätt för att fatta och lära allting. Till och med hans lärare i söndagsskolan säger, att det ovilkorligen måste bli någonting stort af honom med tiden. Ack, morbror, om ni endast lagade så, att han finge en god uppfostran, så skulle han en gång — det är jag säker på — göra både sig sjelf och sin mor rika och oberoende."

"Minsann är du icke en riktig hederskrona till pojke, som hellre vill se din vän först hjelpt än dig sjelf. Lyckligtvis är jag rik nog att kunna bistå er allesammans, om så blir af nöden. Först och främst skall du gå igenom West Point, Herbert, och din unge vän skall genast sättas i en god skola och sedan till universitetet — det har du mitt ord på!" sade Gamle Orkan i bestämd och genomärlig ton.

Efter ännu en stunds samspråk om ditt och datt, bröt den lilla kretsen upp för aftonen, och dess medlemmar begåfvo sig snart derpå till hvila.

Tidigt påföljande morgon, efter en frukost, som afåts i flygande fläng, intogo de tre passagerarne sina platser på expresståget till Washington, dit de anlände på aftonen samma dag. De togo in på Browns hotell öfver natten, och nästa morgon lemnade major Warfield sina reskamrater der, medan han sjelf aflade besök hos presidenten, krigsministern och åtskillige andre högre embetsmän, med hvilka han så bedref saken, att föga tvifvel fanns derom, att hans systerson inom kort skulle erhålla den så ifrigt åstundade utnämningen till kadett vid West Points krigsakademi.

Önskande undvika den besvärliga diligensfärden öfver bergen, tog han samma afton med sitt sällskap nattbåten till Richmond, dit de välbehållne anlände på utsatt tid och hvarifrån resan fortsattes med dalbolagets diligens till Tip-Top, dit de framkommo på morgonen af fjerde dagen efter deras långa och mödosamma resas början. Här funno de major Warfields ekipage väntande på honom, och nu kom tiden att skiljas — major Warfield och Capitola skulle nämligen vika af vägen till venster, som ledde till Orkan Hall, då Herbert Greyson deremot fortsatte rakt fram till den lilla köpingen Staunton.

Medan de sutto och väntade inne i förmaket på det lilla hotellet, under det hästarne ombyttes för diligensen, växlades de sista afskedshelsningarne.

"Kom nu ihåg, Herbert, att jag är villig, så mycket som i min förmåga står, att bispringa och hjelpa den goda enkan och hennes förträffliga son, hvilka varit så vänliga och tjenstvilliga mot dig. Minns väl, att jag betraktar detta som en hedersskuld, den jag måste afbörda mig. helsa dem det från mig! Och glöm ej bort, Herbert, att jag väntar dig tillbaka, hem till mig, allra sednast om en vecka!"

"Jag skall vara punktlig, morbror! Hjertligt tack för all er godhet! Jag känner mig öfverlycklig att få framföra så glada nyheter till den stackars enkan och hennes son. Men der hör jag ju redan postiljonens horn skalla. Farväl, morbror, farväl, Capitola! Jag kommer att föra stor lycka och glädje till dem — så stor, morbror, att ni, som alltid till öfverflöd haft, hvad ni behöft, aldrig ens kan föreställa er det!"

Herbert skakade hjertligt hand med sina båda reskamrater och hoppade raskt in i diligensen, just som den otålige postiljonen var på väg att köra derifrån utan den senfärdige passageraren.

Så snart diligensen rullat bort ur ögonsigte, lyfte major Warfield artigt Capitola in i sin präktiga resvagn, som länge stått och väntat på dem, hvarefter han sjelf intog platsen vid hennes sida, medan Ulltopp satte sig upp på kuskbocken.

"Onkel," sade Capitola, medan vagnen i sakta mak och nästan bullerlöst rullade framåt på den präktiga landsvägen, "det var märkvärdigt ändå, att ni aldrig kom er före med att fråga Herbert, hvad namnet var på den der enkan, som ni lofvade hjelpa, och att Herbert sjelf också glömde bort att säga er det."

"Ja, minsann, glömde jag inte bort det! Det var då för besynnerligt! Och ändå tyckte jag mig aldrig *sakna* namnet. Hur i all verlden kunde jag dock glömma fråga honom härom, och hvarför yppade han icke detsamma för mig! Tror du väl, Capitola, att han höll det tillbaka med afsigt?"

"Nej, si, det tror jag då alldeles inte!"

"Ja, en märkvärdig glömska var det i alla fall, men den gör just inte så mycket till saken, ty, så fort jag kommer hem, skall jag ögonblickligen skrifva och fråga honom om, hvad det der herrskapet hette."

"Nej, gör inte det, onkel; bara för att onkel skall vara lite' illmarig, så vänta,tills han kommer tillbaka, och se för ro skull, hur länge det dröjer och hur många gånger han äfven då kan hålla på att prata om dem, utan att nämna deras tillnamn!"

"Din lilla skälmunge! Jo, du är mig just en präktig tös, du, som kommer fram med så'na der förslag; jag vet inte precist,hvad jag skall göra med dina råd,men det bästa blir väl att följa dem, kan jag tro."

Vagnen var nu inkommen på den gamla, välbekanta landsvägen till Orkan Hall. Capitola blickade ut genom fönstret och såg utbredd framför sig den herrligaste landskapstafla, man gerna kunde tänka sig. Först såg hon, just nedanför sig, den vilda, forsande strömmen, hur den kastade sig utför klippans branter ner i Punschbålen, och der bakom märktes dalkjusan, inbäddad i bergets sida likt ett djupt märke af en ofantlig hästhof. Längst framme i dess midt, omgifven af de mångfärgade löfmassorna, framst do de tunga, rödaktiga konturerna af Orkan Hall inför hennes tjusta blickar.

KAP. VIII.

Maria Rocke.

Vid en gammal, knagglig, stenig biväg, ledande från köpingen Staunton ut till och förbi de skogkrönta kullarne och bergshöjderna bortom det lilla samhället,stod ensam och allena en liten grå stenbyggnad midt i en trädgård, omgifven af en låg, mossbelupen stengärdesgård. Omkring huset sågos några knutiga, förvridna och hopvuxna fruktträd, hvilka likväl synbarligen ej burit frukt på åratal och hvilkas bladlösa grenar ingalunda kunde sägas "beskug-

ga" den anspråkslösa kojan. En liten trädgrind öppnades från vägen till en gammal, halfruttnad, plankgång upp till farstudörren, på hvardera sidan om hvilken var ett stort fönster.

I denna tarfliga, fattiga bostad, fjärran skild från den öfriga verlden, bodde Herbert Greysons vänner, enkefru Rocke med sin son Traverse.

Ingen visste, hvem hon var, hvarifrån hon kommit eller hvarför hon slagit sig ned just här. Ungefär femton år förut hade hon för första gången uppträdt i den lilla staden, klädd i temligen slitna sorgkläder och åtföljd af en liten gosse, som såg ut att vara omkring två år gammal. Hon hade då hyrt detta gamla, förfallna hus, möblerat upp det nödtorftteligen och gjort det till sitt hem, der hon allt sedan försörjt sig och sitt barn med handarbeten af hvarjehanda slag.

Just omkring den tiden afled äfven doktor Greyson, lemnande sin enka och son efter sig fullkomligt utblottade på allt och totalt hjelplösa, hvadan det blef nödvändigt för fru Greyson att se sig om efter en anspråkslös lägenhet, der hon likväl kunde hoppas få njuta af renlighet, frisk luft och bildadt umgänge i förening med billig hyra, och af en lycklig tillfällighet kom hon att förfråga sig hos fru Rocke. Denna var mer än lycklig att kunna öka sina små inkomster med att hyra ut hälften af sitt lilla bo till så exemplariska hyresgäster, som enke-doktorinnan Greyson och hennes unge son.

Sålunda grundlades början till bekantskapen mellan dessa båda fattiga unga qvinnor och de två gossarne — en bekantskap, som snart mognade till vänskap och inom kort öfvergick till en djup, innerlig hängifvenhet, sällan öfverträffad i vår kalla, sjelfviska verld.

De båda hushållen sammanslogos snart till ett enda. En eldbrasa, en lampa och ett bord voro nog för hela familjen, hvarigenom de icke blott insparade betydligt i hushållsutgifterna, utan vunno äfven kanske ändå mer i inbördes sämja, hemtrefnad och uppbyggelse. Och i trots af tungt arbete, brist, försakelser och omsorger af tusen slag, bitter saknad efter de hädangångne och, bittrast af allt, den kalla likgiltigheten från de efterlefvandes sida, var dock

detta ett inbjudande, förnöjsamt och solljust litet hem. Huru mycket af deras enskilda lefnadsomständigheter de båda qvinnorna anförtrott hvarandra, fick man aldrig veta; men så mycket är säkert: de fortforo att vara trofasta, innerliga vänner ända till fru Greysons snart efteråt timade frånfälle. Efter hennes död åtog sig enkan Rocke det dubbla ansvaret prompt och villigt och blef i ordets fulla bemärkelse den föräldralöse gossens andra moder, ända tilldess Herbert sjelf började blygas öfver att vara en börda för den fattiga enkan och sprang sin väg en vacker dag, för att taga hyra på ett handelsfartyg.

Ej ett år hade förgått, utan att Herbert skrifvit till sin älskade fostermor och sin käre fosterbror, som han alltid kallade Traverse. Vid slutet af hvarje lycklig resa, hade han, då han lyfte sin hyra, aldrig försummat att sända beloppet till dem; men dessa penningebref hade dock ej alltid ordentligen framkommit till enkans adress, och många gånger hade hon ängslats och oroats öfver sin lille sjömanspojkes öde, såsom hon hade för vana att kalla Herbert. Under alla dessa år hade Herbert endast tre gånger haft tillfälle eller medel nog att komma och helsa på dem, och det var nu ganska länge sedan sist. Åtskilliga månader öfver två år hade redan passerat, efter det han till och med sista gången skref till dem. Det var derför ej att undra på, om den fattiga enkan och hennes son redan började tro, att deras sjömansgosse alldeles glömt bort dem till slut.

En kulen, stormig höstqväll nalkades redan sitt slut, då vi för första gången, ärade läsare, göra vårt inträde i den lilla bostadens innandöme.

Allting der inne i det större rummet, som på en gång fick tjena till arbetsrum och kök, var visserligen gammalt och nött, men likväl snyggt och vittnade om god smak i anordningen.

Framför elden, med sin stickstrumpa i knäet, satt Maria Rocke, då och då kastande en blick på tékitteln, som puttrade på elden, och på brödbullarne, som gräddades på glöden.

Vid denna tidpunkt var Maria Rocke ungefär 35 år gammal, med ett ovanligt intelligent och fint utseende för en person i hennes synbara lefnadsställning. Hennes lilla ge-

stalt, smärt och böjlig som en ung flickas, var iklädd en tarflig, men snygg svart drägt, endast prydd kring halsen med en näpen, hvit krage. Det ramsvarta håret var uppfästadt i två tjocka flätor, hvilka sammanfästades till en grekisk krona i nacken. Ansigtet var ovalt, dragen reguliera och fina och hyn ovanligt blek. De mörkbruna, milda ögonen hade ett uttryck af trom undergifvenhet, hvilket ingalunda förminskades vid anblicken af de vemodsfulla linierna kring den tankfullt slutna lilla munnen; alltsammans gaf prägeln af en ovanlig skönhet, ehuru nu beslöjad af djup, outplånlig melankoli, den man likväl ej ofta påträffar bland arbetets-hårdast pröfvade barn.

Och Maria Rocke var i sanning en hårdt arbetande qvinna. Dagen igenom sydde hon oafbrutet: vid skymningens inbrott utbyttes nålen mot strumpstickorna, för att, när lampan tändes ånyo, läggas åsido för sömnad till långt fram på natten; men i trots af allt detta, förtjente Maria Rocke endast med knapp nöd ett tarfligt uppehälle för sig sjelf och sin son. Handarbeten, som äfven i de stora städerna betalas så njuggt, betalas om möjligt ännu uslare i de små byarne och i köpingarne. Hennes son, Traverse, som ibland kunde förtjena en slant med att uträtta, hvad helst som erbjöd sig för hans villiga armar och flitiga fingrar, hade på sednare tiden lyckats få anställning hos en handlande i köpingen, för att kånka hem varor till kunderna, under den ordinarie springpojkens tillfälligt inträdde sjukdom, och för detta sitt arbete erhöll han den storartade lönen af 25 cents pr dag.

Denna sysselsättning tog Traverse från hemmet vid dagens inbrott och höll honom borta till kl. 8 på qvällen icke desto mindre gaf modren honom en varm frukost, innan han gick ut på morgnarne, och en smaklig, om ock enkel aftonmåltid väntade hvarje qväll på honom vid hemkomsten.

Just som hon denna afton hade väl för tjugonde gången tittat på klockan, hördes ljudet af raska, lätta steg på gången utanför, och i nästa ögonblick inträdde i rummet en yngling om bortåt sjutton år, klädd i grofva, illasittande kläder, hvilkas snitt dock ej kunde helt och hållet dölja hans naturligen smärta och smidiga gestalt.

Traverse Rocke liknade mycket sin mor: samma ovala ansigte och bleka hy, samma trohjertade, milda, bruna ögon och fint mejslade läppar; men ynglingens lynne och uppträdande vittnade om mera glädtighet och tillförsigt, och han tycktes se lifvet mera från den ljusa sidan. Genast vid sitt inträde i rummet skyndade han fram till modren, slog sina armar om hennes hals och kysste båda hennes händer.

Inom tio minuter var bordet dukadt, och under förtroligt samspråk afåts den enkla anrättningen.

"I morgon är det ju Lördag, så att då förmodar jag väl, du är tvungen gå litet tidigare till bodeh, eller hur?" frågade modren.

"Nej, mamma!" svarade Traverse glädtigt, alldeles som om han haft en angenäm nyhet att omtala; "de behöfva mig ej längre der nu, ty springpojken är frisk igen och börjar sjelf med sitt arbete i morgon."

"Jaså, då har du fått afsked således," suckade fru Rocke.

"Ja, men tänk bara, så lyckligt det kom, för nu har jag ju tid i morgon att laga staketet och spika fast grinden samt hugga ved, så det räcker för nästa vecka. Om Måndag får jag nog någonting annat att göra, skall du få se."

"Jag bara önskar, vi kunde vara säkra på det," sade fru Rocke, bekymrad.

När aftonmåltiden var undanstökad, tog Traverse en bok och satte sig ned vid sidan af sybordet, der hans moder redan var i full fart med sin sömnad.

Enkans tysta tankar jus nu voro allt annat än glada, ehuru hon ej med dem ville störa gossens ljusa framtidsdrömmar. Hyran hade råkat mycket på efterkälken, och värden hade hotat med vräkning; och hvar penningar skulle tagas ifrån, derom hade hon ej den aflägsnaste aning. Försynen hade visserligen underbart hulpit dem flera gånger, men aldrig hade utsigterna varit så mörka, som just nu, och hennes tro började vackla, hennes förhoppningar bleknа och hennes tillförsigt rubbas.

Medan hon hvälfde dessa oroliga tankar i sitt sinne, sköt Traverse hastigt sina böcker åt sidan och vände sig mot modren med en djup suck:

"Mamma, hvad i all verlden tror du väl, det kan ha blifvit af Herbert?"

"Jag vet ej, jag vågar ej ens gissa det. Det är nu snart tre år, sedan vi sist hörde något ifrån honom," svarade fru Rocke med bruten stämma.

"Jaså, ja, du tror naturligtvis, att han måste ha omkommit ute på hafvet, men, se: du, det tror inte jag!"

Traverse hade knappast hunnit utsäga dessa ord, förrän han störtade upp och lyssnade i andlös spänning till snabba, hurtiga steg, åtföljda af en välkänd hvissling, hvilka hördes från gatan närma sig deras grind.

"Det är Herbert!... det är Herbert sjelf!" utbrast Traverse, utom sig af glädje, i det han öppnade dörren med en sådan fart, att den just inträdande, kärkomne gästen var nära att stupa, men Traverses starka armar voro snart kring hans hals, medan han utropade:

"Oh, Herbert, hvad jag är glad att se dig . hvarför har du inte kommit till oss under hela denna långa tiden?.... hur länge har du varit i land? Jag satt just nu och talade om dig!"

"Min egen, präktige Traverse, den här gången har jag kommit, för att göra er lyckliga och i någon mån återgälda all er godhet mot mig; men låt mig nu först helsa på och omfamna min andra mor!" afbröt Herbert honom, i det han sakta lösgjorde sig ur sin fosterbroders omfamning och gick fram till fru Rocke, som ännu stod der, blek, darrande och till hälften tviflande på, att, hvad hon såg, ej var endast en förtrollande, ljuf dröm.

"Har du ej ett ord att välkomna din gosse med, min älskade mamma?" frågade Herbert, i det han nalkades henne. Ljudet af hans röst bröt ändtligen förtrollningen; och kastande sina armar omkring honom, utbrast fru Rocke under tårar:

"Ack, min egen lille sjömansgosse, du frågar, om *du* är välkommen? Min egen son kunde ej vara mig kärare. Men sätt dig ned nu först vid brasan och hvila dig, medan jag gör din aftonmåltid i ordning!"

"Söta mamma, gör dig intet besvär.... jag åt för en liten stund sedan, några mil härifrån, då diligensen stannade och bytte om hästar."

"Och du vill ej ha någonting alls nu?"

"Ingenting!"

Alla tre satte sig nu ned framför brasan. Snart var samtalet i full gång. Frågor, skratt, utrop och svar haglade om hvarandra för en timmes tid, såsom fallet ju alltid plägar vara, när gamla kära, förtroliga vänner, efter lång skilsmessa, oförmodadt träffa hvarandra igen. Ur alla Herberts lösryckta, halffärdiga meningar framgick alldeles oförtydbart hans oföränderliga kärlek och omsorg för sin fostermor och fosterbror, ty under alla dessa sista åren, med sina pröfningsrika, omväxlande öden, och från skilda platser hade han likväl aldrig försummat att ofta skrifva dem till, ehuru han aldrig mottagit något enda bref från dem.

"Och nu," fortsatte Herbert slutligen, blickande uppmärksamt från moder till son, "nu, sedan jag omtalat mina äfventyr för er, vill jag berätta någonting, som rör er sjelfva."

"Som rör oss!" utropade moder och son på samma gång.

"Just så, mamma! Jo, jo men, Traverse,du!.... och det rör er båda två i allra högsta grad till på köpet. Men innan jag säger någonting vidare, så låt mig först få veta, hur ni ha det ställdt just nu."

"Åh, som vanligt," svarade fru Rocke småleende, ty hon ville ej, genom att omtala sina sorger, förbittra "sin sjömanspojkes" glada lynne redan första aftonen, "som vanligt, naturligtvis. Traverse har visserligen ej ännu lyckats förverkliga sin älsklingdröm att komma in vid högskolan, men —"

"Men mina studier gå likväl raskt framåt i alla fall," afbröt Traverse modren entusiastiskt," för nu har jag kommit upp i doktor Days bibelklass i Söndagsskolan, och det är inte fy skam! skall jag säga dig."

"Ja, och doktorn sjelf," inföll här fru Rocke, "har för mig förklarat, att Traverse studerar allting, både algebra, grekiska och latin, med sådan flit och ett så grundligt allvar, att han en vacker dag i framtiden ovilkorligen måste komma att blifva...."

"Sesså sesså, tyst med det der, mamma, det säger doktorn bara för att uppmuntra en stackars gosse," yttrade Traverse, rodnande.

.... blifva en heder för sig sjelf, sina anhöriga och sitt fädernesland," afslutade Herbert modrens ofullständiga mening.

"Ja, någonting i den vägen var det," sade hon småleende och nickade lite' stolt på hufvudet.

"Åh, nu ska' vi inte tala om min ringa person längre," skrattade Traverse. "Låt oss i stället lyssna till, hvad vår vän Herbert har att förkunna! Hvad var det, du skulle säga oss, som var så vigtigt?"

"Jo, här skall ni få höra! Kommer ni möjligtvis ihåg, min mor, att ni ibland hört mig tala om en rik onkel, som jag likväl aldrig sjelf sett, på grund deraf, att från min älskade, *köttsliga* mors giftermål ända till hennes död hon och denne hennes bror, just samme rike onkel, voro främlingar för hvarandra, för att nu icke säga, riktiga ovänner."

"Ja," svarade fru Rocke, "jag har hört så antydas; men både din mor och jag undveko så mycket som möjligt at tala om den saken."

"Mycket sannt; mamma tyckte aldrig riktigt om att tala om honom, det minns jag mycket väl. Nog af, när jag kom i land nu sista gången i New York, tog jag in som vanligt på gamla Washington Hotel; och hvem skulle jag väl oförmodadt träffa på der, om icke just min rike, gamle morbror? Han hade rest upp dit, för att leta reda på en liten flicka, som jag händelsevis också kände till en liten smula, och då hon icke råkade ha glömt bort mig, så presenterade hon mig för honom. Jag kände först igen honom, då jag fick höra hans namn, men han kände igen mig genast både på mitt namn och genom min stora likhet med hans syster. Han tog emot mig med öppna armar, riktigt hjertligt, erbjöd mig ett hem i sitt hus och lofvade dertill, att han skulle skaffa mig in vid krigsakademin i West Point. Äro ni ej riktigt glada att höra dylika nyheter, hvasa?" fortsatte Herbert med glädjestrålande ögon, klappade Traverse på axeln, hvarefter han vände sig om och betraktade fru Rocke.

"Om jag är glad, ja, det är då för litet sagdt," utropade Traverse, i det han hjertligt tryckte sin fosterbroders båda händer.

"Ja, i sanning, det fägnar icke mig mindre att höra din oväntade lycka, min käre gosse," svarade fru Rocke, men nu var hennes röst knappt hörbar, och hennes hufvud sjönk ned öfver arbetet.

"Ja, jag visste väl, att ni skulle bli glada öfver min lycka, men nu vill jag, att ni skola bli lika glada öfver er egen. Hör nu noga på, hvad jag har att säga! När jag omtalade för min hederlige, gamle morbror sådana trogna och tillgitna vänner, ni alltid varit mot mig i nödens och pröfningens...."

"*Nej, nej, det gjorde du icke!.... Du nämde väl aldrig något om oss för honom* — gjorde du?" ropade fru Rocke med hårdt sammanknäppta händer, hastigt springande upp, medan hon stirrade på den unge talarens ansigte, liksom hade hon kommit i den pinsam naste dödsångest.

"Hvarför icke; hvad var det väl för ondt i det?" frågade Herbert, på det högsta förvånad, under det Traverse sjelf med största öfverraskning betraktade modrens oförklarliga sinnesrörelse.

"Hur så, mamma? Af hvad orsak borde Herbert inte ha omnämt oss? Var det väl något farligt eller orätt att göra det?" sporde Traverse.

"Ne-ej, åh nej, naturligtvis inte! Jag — jag bara tyckte.... det kom så hastigt på," stammade fru Rocke, bemödande sig att återvinna fattningen.

"Men hvad i all verlden, mamma, är meningen med allt det här?"

"Ingenting alls, min gosse, ingenting alls; vi skola bara komma ihåg, att vi äro fattigt folk och att det ej passar sig för oss att tränga oss på en så rik och förnäm och fin herre," sade fru Rocke med ett iskallt, onaturligt småleende, i det hon förde sin darrande hand till pannan och sökte se lugn och obesvärad ut. Herbert stod ännu orörlig qvar på samma ställe, tyst och slagen af häpnad, tills hon ånyo vände sig till honom:

"Fortsätt då, Herbert.... du talade ju om, att min — att major Warfield hade visat sig så deltagande och god

emot dig; hvad sade han sedan?" frågade fru Rocke, i det hon återtog sin sömnad och gjorde krampaktiga försök att handtera nålen, ehuru hon var dödsblek och darrade som ett asplöf. Hon ansträngde sig likväl till det yttersta att ej förlora en bokstaf af Herberts meddelanden.

"Jo, jag höll just på att säga," återtog den unge sjömannen, "att, när jag omtalade för morbror, hur ädelmodiga, goda och uppoffrande ni alltid varit mot mig — ni, som en moder, och Traverse, som en broder — så rördes han deraf ända till tårar och mumlade oupphörligt för sig sjelf: 'Stackars menniska! Åh, den präktiga, varmhjertade enkan!' m. fl. uttryck."

Medan Herbert talade, släppte fru Rocke omedvetet sitt arbete ner i knäet, hennes fingrar rörde sig spasmodiskt, och ögonen voro oaflåtligt fästade på ynglingens med den pinsammaste oro, medan hon upprepade gånger sade:

"Fortsätt, fortsätt bara! Hvad sade han mera, medan du talade om oss till honom?"

"Han endast prisade och berömde er godhet och sade, att han aldrig kunde tillfyllest godtgöra er för det förflutna."

"Sade han verkligen dessa ord? Är du riktigt säker på det?" utropade fru Rocke i andlös spänning

"Ja, det sa' han visst, det, och en hop annat i samma anda dessutom.... bland annat, att allt, hvad han i framtiden kunde göra för er son, endast var en hedersskuld, den han var skyldig er, sa' han."

"Han erkände det således? Himlen vare lofvad!.... han har ändtligen erkänt det! Fortsätt bara! Fortsätt, Herbert!"

"Han tillade äfven, att för framtiden skulle han helt och hållet åtaga sig omsorgen om Traverses uppfostran och att han ville betrygga er mot nöd och brist."

"Så kom det då ändtligen dit! Ja, ändtligen!" — var allt, hvad fru Rocke förmådde framstamma. I öfvermåttet af sin glädje brydde hon sig ej längre om att dölja sin sinnesrörelse, utan kastade arbetet ifrån sig, sprang upp från stolen och gick lifligt fram och tillbaka öfver golfvet.

"Mamma," sade slutligen Traverse, oroligt gående fram till henne och fattande hennes händer, "mamma, hvad är

meningen med detta ditt besynnerliga uppförande? Lugna dig och kom och sätt dig genast!"

I stället för att svara, vände hon sig endast stillatigande om och gick tillbaka fram till eldstaden, der hon hvilade händerna mot ryggstödet på stolen och lyfte upp mot de båda gossarne sitt anlete, som nu strålade af ungdomlig fägring. Kinderna voro purprade af en skär rödnad, ögonen blixtrade, hela ansigtet lyste af glädje. I detta ögonblick såg hon ej ut att vara öfver tjugu år gammal.

"Men förklara då, snälla mamma, hvad allt detta skall betyda," bad Traverse, som började frukta, att modren blifvit lite' kollrig.

"Ack, mina gossar, jag är så lycklig! Ändtligen, ändtligen! Efter aderton långa, bittra år af endast svikna förhoppningar och felslagna drömmar, tror jag nästan, jag dör af pur glädje."

Traverse lade mildt sin arm kring modrens lif.

"Min mor!"

"Barn, jag är fullkomligt klok; jag vet mycket väl, hvad jag säger . snart skola ni få veta hela sammanhanget; men först måste jag göra Herbert en fråga: Herbert, är du fullkomligt säker på, att han — major Warfield — bestämdt visste af, hvem jag var?"

"Fullkomligt; jag omtalade ju allting rörande våra förhållanden, era strider, bekymmer, sorger, deltagandet för min mor och mig; jag omtalade nästan hela er historia från första dagen, vi blefvo bekanta med hvarandra," svarade Herbert helt uppriktigt, ty han kom ej sjelf ihåg, att han lemnat major Warfield i okunnighet angående en mycket vigtig omständighet, nämligen enkans *tillnamn!*

"Således är du öfvertygad om, att han bestämdt visste, hvem det var frågan om, eller hur?"

"Ja, naturligtvis visste han det."

"Ack ja, han kunde svårligen ha varit okunnig derom. Men, Herbert, nämde han ej om några andra vigtiga omständigheter och förhållanden.... eller vilkor, som du kanske glömt bort att omtala för mig i qväll?"

"Nej, mamma!"

"Antydde han ej på något sätt om en föregående bekantskap med oss?"

"Nej; så vida han ej möjligtvis menade någonting i den vägen med de orden, jag nyss upprepade; ty det är verkligen alltsammans, jag kan påminna mig, att han sade: Till sist bad han mig skynda hit ned, så fort jag kunde, med den glada helsningen till er, för att göra er lyckliga, och sedan återvända till honom ögonblickligen, för att låta honom veta, huruvida ni vilja antaga hans anbud eller ej."

"*Om* vi antaga det? Ja, naturligtvis göra vi det. Jag har väntat på det i åratal. Ack, mina barn, ni stirra på mig, som om ni skulle tro mig ha förlorat mina sinnens rätta bruk. Varen ej rädda, jag är fullkomligt klok, men jag kan likväl ej förklara mig öppet ännu, ty då *han* ej ansåg sig befogad att gifva Herbert sitt förtroende angående vårt förra förhållande, kan jag naturligtvis ej heller ännu yppa något. Jag lofvar er emellertid att omtala allt, när Herbert har öfverlemnat mitt svar till major Warfield och återkommit från honom."

Denna afton var i sanning en högtid af glädje, skämt och stojande munterhet i den fattiga stugan. Äfven långt efter det den lilla familjekretsen brutit upp och begifvit sig till hvila, kunde de båda gossarne, hvilka naturligtvis nu, liksom förr i verlden, delade samma bädd, omöjligt falla i sömn för skratt och prat, medan den unga enkan i sin ensamma, tysta kammare ej kunde tillsluta ögonen för en ren oblandad glädje, den första, som kommit henne till del på många, långa år.

KAP. IX.

Rummet med falluckan.

Under major Warfields trygga hägn hann Capitola slutligen välbehållen fram till Orkan Hall, till den beskedliga fru Kanels ytterliga häpnad. Fru Kanel var fullkomligt oförberedd för någon sådan tillökning i familjen. Då nu Capitola anlände med Gamle Orkan, var den värda hushållerskan fullkomligt öfvertygad om, att den unga flickan icke vore någon annan än gubbens unga hustru, och hon tilltalade också Capitola med titeln "nådig fru", ända tills Gamle Orkan frågade, om "menniskan vore alldeles förryckt, som kallade lilla Cap, hans unga och vackra myndling, för nådig fru".

Och förklarade Gamle Orkan bestämdt, att miss Black var hennes rätta namn och att hon skulle ha den bästa kammaren i hela huset för egen räkning.

Fru Kanel fann bäst vara att ej göra några vidare invändningar häremot och bad derför Capitola följa med samt gick före henne med ett ljus i de halfmörka gångarne och korridorerna.

"Si, jag ska' uppriktigt säga, vi väntade inte att få besök af någon så här oförhappandes, så jag har i följd deraf inte ett enda ordentligt rum i ordning; det enda, som är något så när skapligt, är rummet med falluckan," småpratade gumman, i det hon stultade framåt i de skumma trapporna, tätt åtföljd af Capitola, tills hon ändtligen öppnade en dörr, som ledde till en trång korridor.

"Ett rum med en fallucka i? — det skulle vara roligt att titta på! Men hvarför skulle väl jag bry mej om det? I värtom, snälla ni! Visa mig dit, och det skall bli riktigt lustigt!" förklarade Capitola glädtigt.

"Skall ske, min lilla miss!" svarade fru Kanel.

De fortsatte vandringen genom ytterligare några trånga korridorer, upp och ned för mörka, slingrande baktrappor samt genom öde, tomma salar, tills de slutligen kommo

till ett aflägset liggande rum, dit gumman öppnade dörren och bjöd sin gäst stiga in.

Det var en rymlig, halfmörk sal, i hvilken det enda, fladdrande ljuset spridde ett så svagt och osäkert sken, att Capitola först i början ej förmådde urskilja ett enda föremål, utom de svarta, ogenomträngliga skuggorna i rummets bortre ända.

Men när fru Kanel väl satt ifrån sig ljuset på kaminhyllan och Capitolas ögon börjat vänja sig litet vid halfdunklet derinne, upptäckte hon på högra sidan om eldstaden en stor, gammaldags sparlakanssäng, med höga hörnstolpar och omgifven af mörkröda, tjocka gardiner. På venstra sidan skönjdes två fönster, förhängda med tunga gardiner af samma mörka tygsort. Mellan fönstren, alldeles midt emot sängen, stod en af ålder nästan svart mahognybyrå med stort spegelglas. Rummets återstående möbler utgjordes af en kommod i ena hörnet bredvid kaminen, en gungstol samt tvänne vanliga stolar.

Orsaken, hvarför vi så noga beskrifva möbleringen i Capitolas blifvande sofgemak, är, att vid två särskilda tillfällen den unga flickans lif och heder berodde på dessa skenbart obetydliga omständigheter, såsom ganska snart af berättelsens utveckling kommer att framgå.

Ingen matta betäckte golfvet; endast framför kaminen låg en stor, turkisk matta utbredd.

"Så der ja, min bästa miss Black; det här rummet går då någoriunda an. Dessutom hålla vi ständigt brasan i kaminen färdig att tändas på, i händelse en gäst oförmodadt skulle komma och göra oss påhelsning," sade fru Kanel och tände på pappershögen under granvedskubbarne i eldstaden, hvilka inom kort flammade upp och kastade ett muntert skimmer öfver hela scenen.

"Var så god och slå er ned nu och sök göra er så hemmastadd som möjligt," bad den beskedliga hushållerskan och drog armstolen fram till brasan.

Capitola satte sig genast ned, tittade derefter nyfiket omkring sig i rummet och sedan på sin gamla följeslagarinnas godmodiga anlete.

"Men hvar är den märkvärdiga fälluckan?.... jag kan då rakt inte upptäcka någon här."

"Jaså, inte det? Titta hit bara!"

Och dermed lyfte fru Kanel upp mattan och visade henne en stor, utsågad lucka i golfvet, ungefär sexton fot i omkret, som hölls qvar i sitt läge medelst en kort jernrigel.

"Var mycket försigtig nu, min kära miss Black," varnade den goda hushållerskan, "ty rigeln löper mycket lätt, och om ni skulle gå förbi den här fläcken och oförsigtigtvis komma att stöta med foten aldrig så litet på rigeln, så faller luckan genast ned, och ni sjelf störtar — jag vet inte hvart!"

"Är det en källare inunder der, kanske?" sporde Capitola och tittade med djupt intresse på luckan.

"Ja, sannerligen jag det vet, mitt barn. En gång, för mycket länge se'n, sa' jag åt en af negrerna här att släppa ner den, så jag kunde riktigt titta in i öppningen, men jag såg rakt ingenting: bara ett stort, kolsvart djup, utan vare sig botten eller sidor. Jag blef så hemsk till mods, att jag aldrig vågat titta dit en gång till, och säkert är, att jag aldrig känt någon lust att göra det heller."

"Men hvad blef den otäcka tingesten någonsin gjord för?" utropade Capitola, medan hon oafbrutet höll sina blickar fästade på falluckan, liksom i en förtrollning, den hon ej kunde frigöra sig ifrån.

"Ja, si det kan jag inte upplysa om, mitt barn; ty den fanns här redan, långt, långt förrän egendom öfvergick i Warfieldska familjens ego. *Men — det hviskas, att....*" fortsatte fru Kanel hemlighetsfullt.

"Åh, för all del låt höra, hvad som hviskas!" bad Capitola ifrigt och kastade af sig hatten och sjalen, hvarpå hon satte sig ned, otåligt afvaktande början till den spännande och "intressanta" historien.

Fru Kanel lade långsamt mattan tillbaka på dess plats, drog en annan stol fram till den unga flickans sida och hviskade:

"Folket här i trakten säger, att det här var *en fälla, för att fånga indianer i.*"

"För att fånga indianer i?"

"Just så, kära barn, för si jag skall säga, det här rummet ligger i *den allra äldsta delen af byggnaden.* Hela huset är visserligen mycket gammalt och var färdigbygdt

redan vid tiden, då de gamla fransyska och indianska krigen rasade, men det här rummet ligger i den delen, som står qvar ända från de förste kolonisternas dagar, i början af 1600-talet."

"Då kommer jag bestämdt att tycka bättre om det här rummet, än om något annat i hela huset, för si jag är alldeles förtjust i rum, som det finnes spökhistorier om. Fortsätt bara med sagan!"

'Genast, mitt sockergryn! Jo si, först och främst skall jag då berätta, att det här stället utgjorde en del af en landförläning, som gafs åt *Le Noir'ska* familjen. Dess förste egare, gamle gubben Henri Le Noir, lär ha varit en af de störste skurkar, som någonsin lefvat här på jorden, och han använde det här huset som en slags jagthydda, hvari han ofta bodde under sina plundringståg — det var just den här delen af huset."

"Åhå, då var det här huset kanske till och med den gamle lurifaxens egen sängkammare?"

"Precist så, min söta; de,påstå dessutom, att den gamle gubben satte in den här förskräckliga inrättningen, bara för att fånga indianer i. Berättelsen säger nämligen, att han stod på vänskaplig fot med succapooerna, en närboende liten indianstam,som likväl vid den tiden var nära på utrotad genom oupphörliga inbördesfejder och härjande sjukdomar, ehuru väl bland de öfverlefvande funnos flere tappre krigare. Nog af, gubben Le Noir ville köpa af dem vissa stora landsträckor, och alla voro de äfven villige att sälja honom dem, med undantag endast af sex deras tappraste krigare, hvilka önskade behålla landet som jagtmark. Så, hvad gör den gamle, blodtörstige gubben, utan går sta' och lägger försåt för de stackars indianerna: han ställde till en stor fest i sin jagthydda och inbjöd sina 'röde bröder', att bevista den, och de sex infunno sig ock mycket riktigt på utsatt tid. Då föreslog han dem, att de skulle ställa sig på hans filt och allesammans svära hvarandra fostbrödralag — ty att stå på filten inbillade han de stackars menniskorna vara nödvändigt för en dylik ceremoni. Och när nu alla de sex stodo så tätt tillsamman, som de möjligtvis kunde maka ihop sig, med händerna uppsträckta öfver sina hufvuden, så ryckte den gamle skälmen plötsligt bort rigeln, fall

luckan vek tillbaka, och alla sex krigarne föllo ned — néd! — intet mensklig väsen vet, hvart!"

"Så grymt, så förskräckligt!" utropade Capitola rysande, "men hvart, tror man i alla fall, de stackars indianerna föllo?"

"Jag yttrade ju, att ingen menniska någonsin upptäckt det. Sägnen påstår visserligen, att inunder är en bottenlös afgrund, utan något annat utlopp, än en milslång, krokigt slingrande gång, som lär mynna ut i den s. k. Punschbålen; men så mycket är då säkert, att, *finns* det någon botten till den här afgrunden, så är den beströdd med menniskoben och dödskallar."

"Hu då, det är riktigt hemskt att tänka sig!" utbrast Capitola.

"Kanhända ni nu, min lilla miss, är rädd för att sofva ensam här, bara för den der historien; om så är, så ha vi visserligen en annan kammare... "

"Nej, nej, långt derifrån; jag är visst inte rädd af mig! Men tala nu om för mig: hämnades aldrig de mördade offrens stamförvandter?"

"Kära barn, hur skulle de väl kunnat hafva någon aning om, hvad som tilldragit sig? Det fanns ju ingen qvar i lifvet, för att omtala det hemska dådet för dem, och stammen var ju dessutom reducerad till endast några få gubbar och gummor samt små barn. Så, när Le Noir sedermera framvisade ett lagligt köpebref på landet, han ville ha, och behörigen undertecknadt af de sex krigarne — d. v. s. med deras 'bomärken': sex blodröda pilar — så fanns det ju ingen, som vågade eller kunde motsäga honom."

"Men hur blef då nidingsdådet någonsin upptäckt?"

"Jo, historien förmäler, att längre fram i tiden gifte Le Noir sig och fick barn, och a lting gick bra för honom till en tid; men de stackars succapooerna upphörde likväl aldrig att misstänka honom och närde alltid ett hemligt hat mot honom. Slutligen växte de mördade höfdingarnes söner upp till kraftfulle, modige krigare, äfven de, och en natt bröto de in i huset och nedgjorde hela familjen, så när som på äldste sonen, en pojke om tio år ungefär, som lyckades undkomma och sprang bort och gjorde alarm i blockhuset straxt bredvid, der en liten afdelning soldater låg i

garnison. Det säges äfvèn, att, sedan vildarne dödat och skalperat fadren, modren och barnen, vräkte de ned liken genom den här falluckan. De hade just tändt eld på huset och dansade en vild krigsdans, när soldaterna anlände, fördrefvo skaran och släckte eldsvådan. Och nu, då jag berättat för eder allt, hvad jag vet om saken, frågar jag er ännu en gång, om ni ej är rädd och vill ha ett annat rum?"

"Rädd — för hvad? Kan aldrig falla mig in!" svarade Capitola med ett litet trotsigt småleende

"Men en kammarjungfru behöfver ni dock, min kära miss Black, och jag tror, den bästa, jag kan skicka er, blir lilla Tripptrapp; hon kan mycket väl sofva på en madrass härinne på golfvet, och hon blir i alla fall ett sällskap för er."

"Tackar så mycket, men hvem är väl Tripptrapp då?"

"Tripptrapp! Det är vår yngsta negerflicka, vet jag! Jag har kallat henne Tripptrapp, allt sedan hon var en liten unge och först började lära sig gå!"

"Låt mig då för all del göra Tripptrapps bekantskap!"

Hon skall genast få komma upp; men nu tror jag, det blir bäst för er, miss Black, att släta ut håret en smula och komma med mig ned till supen, för det är tédags i rappet; och som ni kanske vet, är major Warfield inte precist den allra tålmodigaste bland husbönder."

Capitola framtog en kam ur resväskan, ordnade hastigt sina rika, svarta lockar och var inom kort färdig att åtfölja fru Kanel.

De lemnade rummet och passerade ånyo genom samma labyrint af korridorer, salar, trappor, gångar och tomma rum, som de nyss förut genomvandrat, till matsalen, der en munter brasa flammade och en präktig, rikligt tilltagen aftonmåltid var uppdukad.

Gamle Orkan fattade Capitolas hand, tryckte den hjertligt och varmt, hvarefter han ledsagade henne till en stol vid ena sidan af bordet och intog derefter sin vanliga plats vid bordets öfre ända

Fru Kanel satt midt emot honom och hälde upp téet.

Plötsligt frågade Capitola:

"Säg, onkel, hvad är det egentligen för någonting under falluckan i mitt rum?"

Gubben ryckte till och såg hastigt upp.

"Hvad för slag.... ha de gifvit dig *det* rummet?"

"Det fanns ej något annat i ordning så der i en hast, hf major," förklarade fru Kanel, urskuldande.

"Och för resten tyckte jag så rysligt mycket om,et,snälle onkel," inföll Capitola glädtigt.

"Hm, hm, men i alla fall så.... hm, hm!"knotade Gamle Orkan, endast till hälften tillfredsställd.

"Men hur var det nu med den der falluckan, onkel?" envisades Capitola, "hvad finns det för goda saker under den?"

"Åh, jag vet inte precist så noga, en gammal håla i berget, förmodar jag.... förr i verlden användes den visst till potatiskällare, vill jag minnas, men så bröt sig ett underjordiskt källsprång igenom helt oförhappandes, och då blef den alldeles för fuktig, tycker jag mig ha hört.... sjelf har jag aldrig brytt mig om att närmare undersöka den."

"Jaså, men, onkel.... hur hänger det ihop med de der...."

Nu utsträckte fru Kanel sitt ben under bordet och gaf Capitola en så försvarlig tramp på foten, att hon ögonblickligen tystnade, då d:n goda frun samtidigt på ett fyndigt sätt passade på och bytte om samtalsämne genom att bedja majoren vara snäll och skicka Ulltopp följande dag till Tiptop efter en annan säck kaffe af samma sort som förra gången.

Så snart måltiden var öfver,sade Capitola sig vara mycket trött efter resan, bjöd sin onkel "god natt" och gick upp på sin afsägsna kammare, åtföljd af sin lilla svarta kammarjungfru Tripptrapp, den fru Kanel skickat efter, för att hon skulle vara Capitola behjelplig med ett och annat.

De tre stora kappsäckarne, som voro Capitolas, hade redan burits upp dit i förväg.

Så snart de väl kommit in och omsorgsfullt stängt dörren efter sig, lösgjorde Capitola ett af de längsta och starkaste repen från den största kappsäcken, vände upp mattan framför kaminen och fäste ena ändan af repet säkert vid ringen i falluckan. Nu drog hon sakta rigeln från golfvet och lät långsamt och försigtigt luckan sjunka ned,

hvarpå hon knäföll och blickade uppmärksamt ned i den gapande, nattsvarta, ohyggliga afgrunden, som tycktes utan botten, utan några synbara sidor och fullkomligt utan vare sig lif eller ljud, så vida man undantager ett otydligt, svagt, underjordiskt dån, liksom från ett aflägset vattenfall långt nere i bergets innandöme.

"Tag nu hit ett ljus, Tripptrapp," befalde Capitola, "och håll det midt öfver den här öppningen, men akta dig, att du ej sjelf dimper ned!"

"Men si, jag är så rysligt rädd af mej," jämrade sig Tripptrapp.

"Åh, prat, skynda dig nu bara!"

Flickstackaren nalkades ändtligen, darrande och förkräckt. Capitola tog, litet otålig, ljuset från hennes hand, sträckte sig framåt och höll det så långt ned, hon möjligtvis kunde nå. Slutligen lät hon det falla ned i afgrunden. Ljuset sjönk längre och längre i det omätliga mörkret, men ej ett enda föremål kunde hon upptäcka; allt der nere var svart, öde och tyst, utom det aflägsna, dämpade sorlet af vattenfallet. Till sist försvann ljuset helt och hållet ur sigte, då Cap, med en rysning, reste sig upp, drog luckan tillbaka, som den varit förut fastgjorde rigeln noga och omsorgsfullt och lade mattan på dess gamla plats. Vid skenet af eldbrasan klädde hon af sig och gick till sängs, medan lilla Tripptrapp sof på en madrass på golfvet bredvid henne.

Den natten drömde Capitola om ingenting annat än om "falluckan och den djupa, mystiska afgrunden."

KAP. X.

En mysterie och en storm i Orkan Hall.

Tidigt följande morgon steg Capitola upp, klädde sig skyndsamt och gick genast ut, för att undersöka de yttre murarne till den delen af det gamla huset, hvari hennes rum var beläget, och, om möjligt, upptäcka någon ingång utifrån till den der hemlighetsfulla hålan under hennes kammargolf.

Det var en strålande klar, solskensvarm och frisk höstmorgon, just egnad att bortdrifva alla tankar på otäcka spöken och hemska familjetraditioner. Stora högar af gula och purpurröda löf, skimrande i alla regnbågens färger och gnistrande likt diamanter, öfverdragna som de voro af rimfrost, lågo upprädade mot byggnadens murar; men när de nu skingrades åt sidan och raskt slungades till höger och venster af den unga flickans qvicka, ifrigå händer och fötter, kunde hon i alla fall ej upptäcka någonting under dem, annat än de gamla, solida, mosslupna stengrundvalarne till huset, ej så mycket som en tillstymmelse ens till en källardörr eller fönsterglugg kunde hon varseblifva.

Capitola upphörde slutligen med sina fruktlösa efterspaningar och vände tillbaka till huset.

"Jag bryr mig icke om att tänka något vidare på det der. När allt kommer omkring, så är det väl i alla fall ingenting annat än en gammal, mörk potatiskällare, utan några fönster och med en brunn uti; de der historierna om morden och benranglen ä' väl bara fru Kanels hjernfoster," skrattade Capitola för sig sjelf och sprang raskt in i matsalen och intog sin plats vid frukostbordet bredvid Gamle Orkan.

Så snart frukosten var expedierad, tog gubben på sig sin tjocka kapprock och bredbrämade slokhatt, för att gifva sig i väg ut på plantagen, och fru Kanel aflägsnade sig, för att laga middagen i ordning. Capitola lemnades allena uppe på sitt rum, som såg betydligt trefligare och gladare ut nu vid fullt dagsljus än qvällen förut.

Förmiddagen tillbragte hon med att packa upp sina kappsäckar och ordna sina talrika drägter, klädespersedlar, nipper och andra småting, hvilka alla voro tilltagna i en särdeles liberal skala; ty i hvarje stad, de under hemresan passerat, hade major Warfield bokstafligen gifvit sin skyddsling fullmakt *in blanco* att inköpa allt, som kunde falla henne på läppen.

När allting var någorlunda undanlagdt och ordnadt, slätade hon ut sitt hår en smula, tog på sig en hemtreflig merino-klädning och letade rätt på fru Kanel, den hon snart också mycket riktigt träffade på i kökskammaren.

"Så der, ja, lilla fru Kanel," började Capitola genast, "om onkel nu skulle ha någon sömnad, som han vill ha gjord, eller en rockknapp insatt eller någonting annat i den vägen, så låt mig bara för all del få göra det.... jag har just fått ett litet, det allra mest förtjusande syskrin, och jag längtar att snart få använda det."

"Men, min allra bästa miss Black...."

"Åh, kalla mig ej för miss Black.... jag har aldrig varit van vid att tilltalas så der 'fint', förrän jag kom hit; kalla mig rätt och slätt Capitola, eller ändå hellre bara Cap.... det vore mycket roligare."

"Jasså, ja, snälla miss Cap, vänta då bara till i morgon åtminstone, ty nu har jag så rysligt brådtom med middagen.. . den ska' vara på bordet om tio minuter."

Capitola gjorde en knyck på nacken, litet förtretad, och sprang ut genom portalen till verandan utanför, för att se sig omkring en smula och insupa litet frisk luft.

Just som hon vände om hörnet och trädde ut på piazzan framför husets hufvudingång, fick hon se major Warfield komma gående uppför den gräsbevuxna planen, som låg utbredd der. Bakom honom kom Ulltopp, ledande en utmärkt fin, liten grå häst, som krämade sig i en praktfull fruntimmerssadel.

"Nå, det var riktigt bra, att du kom ner just nu, Capitola! Kom hit genast och säg, hvad du tycker om den här lille krabaten! Till arbetshäst duger han då platt inte, och att kunna bära min tyngd, det är han för klen till; men då får du också lof att lära dig rida ordentligt, hör du det?"

tillade gubben, i det han klef uppför några trappsteg till verandan.

"Skänka honom till *mig*! — skall jag lära mig rida? Oh, onkel, onkel.... du måste bestämdt ha föresatt dig att bereda mig den allra största glädje," utropade Cap, dansande nedför trapporna och klappande i händerna.

"Åhja, skulle du också trilla i backen ett halft dussin gånger, eller så, medan du ta'r dig, så kanske det kan ta' vilden ur dig i alla fall.... slit'en med helsan!"

"Säj, onkel, när får jag börja?" frågade Cap, nästan andlös af förtjusning.

"Har du så brådtom, så skall du få din första lektion i att bryta halsen af dig genast efter middagen; gå nu in emellertid och stå ej ute här i kalla luften längre; nu måste jag ha min middag," puttrade gubben godmodigt, i det han förde flickan framför sig upp till matsalen, der bordet redan stod dukadt.

Så snart middagen väl var öfver, fick Cap ändtligen taga sin så ifrigt efterlängtade första ridlektion, med Ulltopp såsom ställmästare och instruktör.

Hon besatt i hög grad de fyra oeftergifliga vilkoren för att blifva en god ryttarinna: en välformad, smidig figur, smak och lust för idrotten, fullkomlig oförskräckthet samt stor sinnesnärvaro. Ej en enda gång lopp hon fara att falla ur sadeln, och redan under denna hennes första lektion gjorde hon förvånande framsteg i konsten att styra sin lille springare.

Den varma, behagliga höstluften hade narrat Gamle Orkan ut på verandan, för att der röka en eftermiddagspipa i sin bekväma gungstol; och det var med en innerlig tillfredsställelse, gubben derifrån åsåg Capitolas lektion, hvarunder han muttrade för sig sjelf, att hon ovilkorligen med tiden skulle blifva den bästa ryttarinna i hela den trakten.

Just medan gubben satt der och bolmade ur sin väldiga sjöskumspipa och Cap skumpade omkring i en cirkel på sin snabba fåle, sågs en ensam ryttare komma i starkt traf sprängande fram mot huset, så raskt, som den branta, steniga marken det tillät; och innan någon af dem förmådde riktigt urskilja, hvem det i sjelfva verket kunde vara, hade

han redan hunnit fram till verandan, hoppat af hästen och stod nu framför major Warfield.

"Hallå, Herbert, min gosse, är du redan tillbaka?.... och vi, som ej räknade på att få se dig ännu på en vecka allra minst; ja, det var då riktigt oväntadt, det måste jag tillstå; men det är så mycket bättre; hjertans glad att se dig, pojken min!" utropade Gamle Orkan med strålande uppsyn och reste sig upp, för att kraftigt skaka hand med ynglingen.

Nu kom äfven Capitola guppande fram till den lilla gruppen, men, o, ve! I sin brådska och ifver att qvickt och behagfullt hoppa af hästen, snafvade hon och föll framstupa raklång på marken till Gamle Orkans ohejdade munterhet; med ett godmodigt skratt utbrast han: "Ja, var det inte det, jag tänkte hela tiden!"

Herbert Greyson skyndade fram, för att hjelpa henne på fötterna; men innan han ännu hunnit många steg, var hon redan uppe igen, vig som en ekorre, slätade ut sina kläder och sprang honom till mötes, för att skaka hans framsträckta händer till välkomst.

När dessa båda unga menniskor nu ånyo möttes, gnistrade bådas ögon af en sådan innerlig fröjd, bådas kinder glödde af en så förtjusande rodnad, och hela deras sätt förrådde så tydligt, med hvilken obeskriflig glädje de återsågo hvarandra, att Gamle Orkan, som ej var sen att lägga märke till oförtydbara tecken, plötsligen upphörde med sitt skratt och sakta mumlade för sig sjelf:

"Hm, hm, jasså.... det der gör mig godt in i själen att se på; låt det bara nu hålla på, som det börjat, och då, hr Gabriel Le Noir, skola vi snart se, under hvems namn och ego de gamla, så länge delade familje-egendomarne slutligen skola hamna!"

Innan denna hans tysta monolog ännu var afslutad, hade Herbert och Capitola redan hunnit fram till honom. Ännu en gång välkomnade han systersonen till sitt hus och tillsade derefter Ulltopp att leda hästarne till stallbyggnaderna, hvarefter han anmodade de båda unga att följa honom inomhus, enär luften redan började blifva ganska kylig der ute.

Så snart de väl hunnit in i det varma, hemtrefligt inbjudande förmaket och slagit sig ned, började Gamle Orkan:

"Nå, Herbert, du har således träffat dina gamla, goda vänner, kan jag förstå; hur mådde de, och hvad hade de för godt att förkunna?"

"Åh, de mådde bra, morbror, och voro djupt erkänsamma för ert erbjudna bistånd; sanningen att säga, så ifriga voro de båda att taga emot och tacka, att.... att jag gjorde min vistelse der så kort som möjligt och skyndade tillbaka hit, för att tala om det för er."

"Det gjorde du rätt i, min gosse! Reste du hit med diligensen som vanligt?"

"Ja, d. v. s. till Tip Top bara; derifrån legde jag en häst och red hit."

"Det var galant! Jaså, den stackars enkan blef verkligen förtjust öfver utsigten till en ljusare och gladare framtid, hör jag, du säger?"— sporde Gamle Orkan med ett litet sjelfbelåtet, godmodigt småleende.

"Förtjust? ... ja, det är väl det minsta, man kan kalla det."

"Stackars qvinna! Här kan ni se, mina unga vänner, hur lätt det är för oss rika och lyckligt lottade att göra mindre bemedlade medmenniskor glada och förnöjda! Och hennes son?"

"Åh, han också var naturligtvis alldeles utom sig af förtjusning, men i synnerhet öfver modrens lycka. Förr i verlden brukade jag alltid tro, det Maria Rocke var en stolt qvinna, men...."

"**Hvad var det?** *Säg om det igen!*" dundrade Gamle Orkan.

"Jo, jag sa', att jag förut alltid trott, det hon var en stolt och...."

".... Att *hvem* var en stolt qvinna?"

"Maria Rocke naturligtvis," svarade ynglingen, på det högsta förvånad.

Major Warfield rusade vid dessa ord upp som en blixt, grep fatt i stolen, på hvilken han satt, och slungade den i golfvet med en sådan våldsamhet, att den krossades i tusen spillror. Vändande sig genast om, gick han först häftigt några slag af och an i rummet, hvarefter han plötsligt med

stora steg marscherade fram till Herbert Greyson och stannade midt framför denne.

Hans ansigte var purpurrödt, ådrorna svälda, tills de stodo ut i pannan på honom som tjocka rep; ögonpupillerna framträngde långt utanför sina hålor och gnistrade med ett ursinnigt, hotande uttryck, läpparne voro hårdt sammanbitna, och hela den herkuliska gestalten darrade våldsamt från hufvud till fot.

Det var omöjligt att kunna säga, *hvilken* passion — antingen det var raseri, smärta eller skam — som starkast brusade inom hans bröst.

För en lång stund stod han der mållös, och Herbert fruktade, han skulle få ett slaganfall eller falla ned i konvulsioner; men den gamle gubben var alltför seg och kraftig för det. Efter ännu en kort stunds tystnad frågade han slutligen med dof stämma:

"Unge man!.... visste ni.... *visste ni af*, hvilken grof förolämpning ni just nu slungade i mitt ansigte, när ni vågade nämna den der qvinnans namn?"

"Hr major, jag vet ingenting annat, än att hon är den ädlaste och bästa at alla qvinnor," utropade Herbert i den största öfverraskning öfver, hvad han såg och hörde.

"Ädlaste och bästa!" skrek gubben. "Hon är då fortfarande samma sirén, och nu är ni hennes narr eller offer! Men det är omöjligt! Nej, min herre — det var *jag*, som ni båda två i komplott ämnade låta spela narrens roll.... jag genomskådar nu fullkomligt ert ränksmideri. Jasså, *det* var således orsaken, hvarför ni så slugt hemlighöll hennes namn för mig, tills ni aftvingat mig mitt löfte! Men det skall i alla fall båta er föga, det lofvar jag. Jag bryter mitt löfte härvidlag lika lätt, som jag bryter af den här," och dermed bröt gubben sin tjocka promenadkäpp i tu, som hade den varit af glas. "Så der, min herre! När ni kan få dessa båda torra bitar cederträ att växa ihop igen och bära gröna löf en gång till, då först kan ni hoppas att försona Ira Warfield med Maria Rocke! Ännu en gång upprepar jag: jag bryter mitt löfte, liksom *hon* en gång bröt sitt till...."

Gubben sjönk plötsligt ned i den närmast stående stolen, gömde sitt hufvud i båda sina händer och förtfor att skaka som en åldrig ek under en rasande stormvind, medan hans

bröst häfde sig konvulsiviskt och de ofantliga skuldrorna sänkte och höjde sig på ett sätt, som förrådde, att hans hjerta var nära att sprängas af sådana återhållna snyftningar, som endast kunna framprässas från en man, hvilken lider de bittraste och våldsammaste själsqval.

De båda unga åsågo allt detta med blickar, uttryckande den djupaste förvåning, medlidande och förskräckelse; deras ögon möttes, och Herberts tycktes stumt fråga:

"Hvad kan väl allt detta betyda?"

Och Capitola svarade lika tydligt:

"Har icke den allra aflägsnaste aning!"

I sitt djupa deltagande vid åsynen af gubbens sinnesrörelse kunde Herbert omöjligt hysa någon förbittring längre öfver hans nyligen framslungade, falska beskyllningar mot honom. Han skred långsamt fram till gubben och sade med låg, vemodsfull stämma:

"Morbror, om ni tror, att det var den minsta dubbelhet eller konspiration mellan mig och mrs Locke, så gör ni oss båda mycket orätt. Ni behöfver endast erinra er, att när jag mötte er i New York, hade jag ju ej sett eller hört något från henne på flera år; ej heller hade jag den allra ringaste tanke på att någ nsin få möta eller sammanträffa med er. Vårt samtal om den stackars enkan uppkom ju af en ren tillfällighet, och äfven om det är sannt, som ni säger, att jag aldrig nämde henne vid namn, så måste orsaken dertill hafva varit, att vi båda två vid det tillfället voro för djupt rörda vid tanken på den arma qvinnans sorgliga lefnadsöden för att kalla henne med något annat namn än 'den stackars enkan', 'den goda modren' och så vidare; — och allt detta upprepar jag om henne ännu i dag, ord för ord."

Utan att lyfta upp hufvudet, räckte gubben handen till systersonen och sade med matt ton, som ännu darrade af djup rörelse:

"Herbert.... jag gjorde dig orätt! Förlåt mig!"

Ynglingen tog gubben varmt och hjertligt i hand och yttrade:

"Jag har visserligen ej den minsta aning, morbror, om, hvad som kan vara verkliga orsaken till denna er djupa sinnesrörelse, men...."

"Åh, sesså! Tyst nu med det der! Säg mig nu bara: känner du det allra ringaste till någonting af den der qvinnans föregående lif, innan hon kom till Staunton, för att slå sig ned der?"

"Nej, inte det allra minsta. Men af hvad jag erfarit angående henne, så länge hon bott der, är jag öfvertygad om, att hon varit en bra menniska."

"Häntydde hon aldrig någonsin på, eller talade hon aldrig sjelf om sina föregående lefnadsöden?"

"Aldrig; men icke desto mindre står jag fast vid mitt förra påstående.... att hon är en så rättskaffens menniska, som någon kan vara," utropade Herbert med ungdomens hela hänförelse.

"Derpå tvifla emellertid de invigde," muttrade Gamle Orkan. "I alla fall är jag skyldig dig en förklaring, och du måste hålla mig sällskap en minut eller två inne i mitt bibliotek en stund före supén — men ensam, förstår du!"

Och utan att vänta på svar, reste major Warfield sig upp och gick i förväg midt öfver korridoren in i biblioteket, åtföljd af den undrande ynglingen. Kastande sig ned i en stor läderklädd hvilstol bredvid skrifbordet, anvisade han, med en rörelse af handen, sin följeslagare att taga plats i en annan midt emot stående stol.

En nästan utbrunnen eldbrasa i den stora, rymliga kaminen kastade ett så svagt skimmer öfver rummet, att den unge mannen genast vid inträdet steg upp till klocksnöret, för att ringa på betjenten.

"Nej, du behöfver ej ringa efter mera ljus, Herbert.... min berättelse är af det slaget, som helst bör omtalas i mörkret. Lyssna endast noga till, hvad jag har att säga, men håll ej dina ögon fästade på mig, medan jag talar!"

"Jag är idel öra, morbror."

"Herbert, en viss poet, säger visserligen, att

'Vid 30 år man fruktar för
Att *ansedd* bli som gäck,
Vid 40 år — då man det *vet!* —
Man äntrar annat däck!'

"Men jag råkade verkligen i alla fall, när jag likväl redan uppnått den mogna åldern af 45 år, begå den största dårskapen i hela mitt lif. — Herbert, när jag var 45 år gammal,

blef jag kär i och gifte mig med en flicksnärta om 16 år. Vi passade icke alls för hvarandra. Jag hade fått en god uppfostran, hon knappast någon. Och hvarför gifte jag mig? Jo, bara för det hon händelsevis råkade till att ha ett vackert skinn, förtjusande ögon och en bedårande röst. Jag var, hvad man kallar, platoniskt kär i henne och gifte mig med henne i hemlighet, för det jag fruktade för mina officerskamraters skämt och spe; jag anskaffade henne ett hem i en idyllisk, herdelik landthydda borta i skogsdungarne, ej långt från militär-garnisonen, der jag sjelf låg i tjenstgöring. När jag så kunde, besökte jag hyddan i största hemlighet. Men jag bevakades af andra, afundsjuka ögon.... min så omsorgsfullt dolda skatt upptäcktes och eftersträfvades af en yngre.... en vackrare karl, än jag sjelf då var. Men sannerligen jag kan sitta här i afton och tala om allt detta i detalj för dig! Nog af: en qväll kom jag hem mycket sent och utan att vara väntad — hvem tror du, jag fann der i stugan före mig, inne i min hustrus sängkammare, om ej just denne man? — Jag slog sönder skurkens hufvud, krossade hans refben och lemnade honom död på platsen.... åtminstone trodde jag så sjelf. Qvinnans bild slet jag ur mitt hjerta för alltid. Den mannen var Gabriel Le Noir. Qvinnan var Maria Rocke. Himlen förlåte henne; jag kan det aldrig....

"Jag kunde visserligen mycket lätt ha fått laglig äktenskapsskilnad från henne, men som jag då aldrig hade den aflägsnaste tanke på att någonsin gifta mig igen, brydde jag mig ej om att gifva offentlighet åt mitt elände. Så der, ja; nu vet du alltsammans; låt detta ämne aldrig komma på tal mera mellan dig och mig, Herbert!"

Gamle Orkan slutade och torkade stora svettdroppar ur pannan.

"Morbror, jag har nu hört er sida af saken, och jag är naturligtvis öfvertygad om, att *ni* talat sanning, ren och osminkad. Men jag är icke desto mindre tvungen att säga er, att, fastän jag ännu ej hört er stackars hustrus försvar, jag likafullt är öfvertygad om, att *ni sjelf* just är den, som blifvit lika gräsligt bedragen, som *hon* blifvit orättvist misstänkt; och tiden skall, med Försynens bistånd, bevisa

sanningen af mitt påstående!" utropade Herbert med glödande entusiasm.

Ett medlidsamt och på samma gång försmädligt skratt blef Gamle Orkans enda svar härpå, då han nu hastigt reste sig upp, riste på sin ännu kraftfulla gestalt och ledde vägen tillbaka till matsalen.

KAP. XI.

Krossade illusioner.

Samma Lördagsmorgon, som Herbert Greyson skyndade från sina båda vänners låga hydda, för att med diligensen ila ned till Orkan Hall, i akt och mening att så mycket som möjligt påskynda förverkligandet af den unga enkans glada framtidsdrömmar, dansade Maria Rocke från det ena rummet till det andra i sitt anspråkslösa hem, med steg så lätta, ögon så glänsande och kinder så skära, att hvem som helst skulle ha trott, det åren stannat i sitt lopp och att tidens visare skjutits tillbaka och förvandlat henne ännu en gång till en ung flicka.

Traverse följde henne med beundrande blickar.

"Ha ej sorger, arbete och nattvak gjort mig rysligt gammal i förtid?" frågade fru Rocke.

"Du gammal!" utropade gossen, i det han omfamnade henne med glädjestrålande, beundrande blickar, hvilka tydligare än ord motsade riktigheten af hennes farhågor.

"Säg mig uppriktigt, hvad du tänker, Traverse! Jag frågar det ej af egenkärlek eller fåfänga; men just nu önskar jag se riktigt vacker ut i en vis persons ögon."

"Hvems då, mamma?"

"Din fars naturligtvis, Traverse."

Det var första gången, hon någonsin nämt ett ord till sonen om hans far, och denna omständighet, tillika med hennes ovanliga sinnesrörelse den föregående aftonen, gjorde Traverse om möjligt ännu mer upprörd och orolig än förut.

"Mamma, vill du ej tala om för mig litet mer angående min far och dessutom förklara för mig, hvad det är, som gör dig så obeskrifligt lycklig, utom det oväntade biståndet från major Warfields sida?"

"Inte i dag, Traverse! Jag kan ej.... jag vågar ej göra det ännu; men vänta endast några dagar till, så skall du få veta allt, ehuruväl det kännes hårdt att nödgas hålla någonting dylikt tillbaka från min egen son; men det är ju ej allenast min egen hemlighet.... äfven andre ega del deri. Ack, Traverse, du vet ej, huru öfverlycklig jag är!"

Detta feberaktiga tillstånd fortfor hela veckan med oförminskad styrka; och under de sista tre dagarne gick fru Rocke nästan oupphörligt till dörren vid minsta ljud utifrån och såg uppåt vägen, liksom väntade hon någon i hvarje minut. Posten anlände till Staunton endast en gång i veckan, hvarje Lördagsmorgon. När derför ändtligen Lördagen randades, sände hon Traverse till postkontoret, sägande för sig sjelf: "Kommer han ej sjelf i dag, så måste de likväl i alla fall ha skrifvit några rader."

Traverse sprang så fort, han förmådde; och en kort stund efteråt såg hon honom komma tillbaka och svänga ett bref med triumferande min.

Hon sprang ut, för att möta honom, grep och kysste brefvet och skyndade derpå med darraude steg in i rummet, kastade sig i stolen framför elden och bröt det. Det var från Herbert och lydde, som följer:

"Orman Hall, den 30 Nov. 18—.

Min dyraste och bästa väninna!

Må himlen gifva er styrka att läsa de bittra rader, som jag nu nödgas skrifva! Olyckligtvis visste major Warfield ej af, hvem Ni i verkligheten var, då han lofvade göra så mycket i framtiden för er välfärd. När han blef upplyst om ert namn, tog han tillbaka alla sina löften. Samma afton, inne i biblioteket, talade han om hela er ungdomshistoria. Efter att hafva hört alltsammans, äfven det värsta, tror jag er ändå vara ren och oskyldig. Jag sade honom äfven detta. Jag sade då och upprepar nu, att jag vill försvara min orubbliga öfvertygelse om er oskuld med mitt lif och besegla den, om nödigt är, med min död. Förlita er

fortfarande på Herren och tro mig, nu som alltid, vara er tillgifne och innerligt tacksamme, älskande son

Herbert Greyson.

P. S. Ty i framtiden kommer jag alltid att anse och kalla er för min *mor.*"

Lugnt slutade hon läsningen af dessa brännande ord, lugnt kysste hon brefvet, lade det så i elden, der det inom ett ögonblick var förvandladt till aska.

Hon reste sig upp, gick med sammanknäppta händer fram och tillbaka öfver golfvet, utan att yttra ett ord.

Ej en tår glänste i ögat, ej en suck förnams; men, o! hvilket uttryck af outsägligt bitter förtviflan hvilade ej öfver de dödsbleka dragen!

Traverse följde henne ängsligt med ögonen. Han såg, att en ytterst förkrossande underrättelse nått henne.

Långsamt nalkades han modren, lade mildt sin hand på hennes skälfvande skuldra och hviskade rörd:

"Min mor!"

Maria Rocke vände sig om och såg på honom med ett besynnerligt vildt, frånvarande uttryck; nästa ögonblick brast hon ut i ohejdad gråt.

"O, Traverse, hur lycklig har jag ej varit under den sista veckan!"

Traverse slog sin arm kring modrens lif och halft ledde, halft bar henne till soffan, satte henne der och knäföll bredvid henne, medan han ömt hviskade:

"Mamma, gråt ej så bittert: du har ju mig ännu qvar; räknar du då mig för rakt ingenting! Jag älskar dig likväl bättre, innerligare, än någon son älskat sin mor, än någon fästman sin fästmö, än någon äkta man sin maka! Se så, lyft upp hufvudet nu och låt mig se dig småle! Vi äro ju ännu båda unga; ty när allting kommer omkring, är du ej särdeles mycket äldre, än jag är. Så der ja, torka bort dina tårar! Vi skola båda hand i hand vandra genom lifvet och vara allt för hvarandra!"

För att sorgen ej skulle blifva en stadigvarande gäst i det fattiga hushållet, tog Maria Rocke slutligen ned sin arbetskorg och satte sig att färdigsy ett dussin skjortor, som just lemnats henne för lagning, medan Traverse gladt tog sin sågbock, yxa och såg på axeln och gick ut, för att se sig

om efter tillfälle att få såga ved någonstädes, för att på detta sätt kunna i någon mån bidraga till deras utkomst.

Maria Rocke hade tvingat sig att småle mot sin son, när han gick ut så der; men det var också en stark naturs sista, heroiska ansträngning. Så snart han försvunnit genom grinden, föll hon ånyo i en stilla gråt. Hon kände liksom, huru detta sista förkrossande slag, hvilket så plötsligt slungat henne från hoppets solljusaste höjd ned i förtviflans mörkaste klyfta, hade för alltid krossat hennes hjerta.

Medan hon ännu satt sålunda försänkt i bittra tankar, öppnades dörren sakta, nästan ljudlöst, och förrän hon ännu knappt anade hans närvaro, stod Herbert Greyson vid hennes sida. Innan hon hann säga ett ord, knäföll han framför henne och kysste vördnadsfullt hennes hand.

"Herbert, du här! Jag fick ju endast för en kort stund sedan ditt bref," sade hon med låg stämma och reste sig upp samt anvisade honom med en rörelse af handen att taga plats i stolen bredvid henne.

"Jag vet det; men jag kunde ej uthärda tanken att vara borta från er vid ett tillfälle, sådant som detta. Derför kom jag sjelf upp hit med samma postvagn, som bar mitt bref; men jag höll mig ur sigte en stund, så att Traverse ej skulle få se mig först — jag ville ej afbryta er första, bittra, ensamma timma," svarade Herbert med bruten röst.

"Åh, du behöfde ej ha stannat tillbaka för det, min älskade gosse; jag grät icke mycket, ty jag är van vid sorger och missräkningar sedan gammalt, som du vet. Äfven detta hårda slag kommer jag nog att snart ödmjukt böja mig under, och sedan går väl allt igen sin vanliga gång, hoppas jag," sade Maria Rocke med ett hjeltemodigt försök att småle; men det lyckades ej, och gifvande vika för sina öfversvallande känslor, lutade hon hufvudet mot sin "sjömansgosses" axel och grät bitterligen.

"Lugna dig, min mor!" bad han ömt, "försök att betvinga din sorg!"

KAP. XII.

Maria Rockes minnen.

"Min älskade mor, jag kan ej förstå, hur Ni kan vara så djupt fästad vid denne bronsfärgade, väderbitne gubbe, som till på köpet behandlat er så barbariskt och grymt," började Herbert.

"Är han verkligen gammal och gråhårig nu för tiden?" frågade Maria med darrande stämma, som tydligen tillkännagaf hennes oförändrade kärlek.

"Ja, naturligtvis, han är ju öfver sextiotre år."

"När jag först blef bekant med honom, var han likväl endast fyratiofem år gammal, och vid den tiden var han utmärkt vacker; åtminst ne såg jag uti honom då idealet af manlig skönhet, ädelmod och godhet," hviskade Maria och lutade hufvudet med i sina händer, i det hon försjönk i ett ljuft svärmeri vid hågkomsten af det förflutna.

"Älskade mamma, skulle du ej nu vilja omtala för mig allting angående ditt äktenskap och dina genomgångna olyckor och lidanden?" sporde Herbert med deltagande, aktningsfull ton.

"Ja, vacker och ståtlig var han, i sanning," fortfor fru Rocke, talande mera för sig sjelf än till sin unge lyssnare, "hans gestalt var hög, imponerande och väl proportionerad, hyn brun, varm och glödande af helsa och mannakraft, hans fint formade anletsdrag upplystes af två goda, fastän skarpa ögon, hår och polissonger voro ramsvarta — och nu är han gammal och grå, säger du, Herbert?"

Herbert bejakade frågan; men inom sig förargade han sig nästan öfver, att en qvinna, som blifvit så djupt förorättad, kunde tala med sådan hänförelse om sitt lifs plågoande.

"Ja, *nu* är det vinter hos honom, men *då* var det praktfull, solvarm höst. *Han* var en kraftfull, ståtlig man, jag en spenslig ungmö, som aldrig egentligen blifvit omhuldad med kärlek och deltagande, ty jag var ett fader- och moder-

löst barn, utan vänner och anhörige, och lefde på nåder, ett kallt, kärlekslöst hem."

"Stackars mor!" mumlade Herbert med knappt hörbar stämma.

"Vår stockhydda var uppförd nära militärvägen, som ledde till fästningen, der han låg i garnison. Och när han kom ridande förbi der hvarje dag i sin lysande uniform, föreföll han mig nästan som en furste. Ibland höll han inne sin häst, för att begära en dryck vatten, hvilken jag alltid bar ut till honom. Ack, när han då blickade ned på mig, föreföll det, som om hans ögon tände nytt lif i mitt hjerta; talade han till mig, förnam jag en underbar känsla i mitt bröst och tyckte mig säker och trygg, så länge han förblef i min närhet. En dag frågade han, om jag ville bli hans hustru. Jag vet ej sjelf, hvad jag svarade, eller om jag ens svarade någonting alls. Vi vigdes i tysthet af regimentspastorn i fästningen. Men dels funnos der inga bostäder eller anstalter för officerarnes familjer, dels ville min man ej öppet tillkännagifva vårt äktenskap, förrän han var färdig att resa med mig ned till sitt präktiga slott i Virginia.

"Jo, jag tackar, jag," mumlade Herbert.

"Men han byggde i stället en vacker schweizerhydda åt mig nere i dalgången, straxt utanför fästningsverken, och omgaf mig med all möjlig lyx och alla beqvämligheter, och jag var så lycklig, så lycklig; men det kunde naturligtvis ej vara för beständigt och gjorde det ej heller. I början låg tvifvelsutan felet hos mig. Ja, det gjorde det verkligen. Herbert, du behöfver ej se misstrogen ut och kasta hela skulden på honom! Hör på mig: lycklig, tacksam och älskande honom af hela mitt hjerta, var jag på samma gång blyg, rädd och försagd; jag vågade aldrig visa min make, hvilken djup, outsäglig kärlek jag hyste för honom, annat än genom min fullkomliga undergifvenhet för hans minsta önskan. Denna min tysta sjelfförnekelse uppfattade han såsom en passiv, slafvisk lydnad, fullkomligt blottad på verklig kärlek. Snart började han bli orolig och frågade ofta, om jag brydde mig om honom det ringaste, eller om det var möjligt för en så ung flicka att älska en så gammal man, som han var. Mitt svar blef naturligtvis all-

tid ett blygt framhviskadt *ja*, men detta tillfredsställde aldrig major Warfield. Till slut bidrog en annan omständighet till att öka missförståndet mellan oss — mitt namn och rykte började blifva ett allmänt samtalsämne bland garnisonsofficerarne.

"De yngre officerarne hade upptäckt min undangömda tillflyktsort och smögo sig ofta ut, för att rekognoscera kring mitt lilla hem. Bland dem var äfven kapten Le Noir, som, efter det han fått syn på min hydda, genast formerade en slags bekantskap med Laura, min tjensteflicka. Under förevändning att vara ute på jagt, förföljde han oupphörligt i hemlighet mina steg; ofta stannade han utanför min dörr, för att begära en dryck vatten, som naturligtvis aldrig nekades honom, eller för att såsom en present erbjuda en knippa rapphöns eller ett par harar, hvilka deremot lika naturligt aldrig togos emot. En vacker morgon, då han händelsevis fann dörren öppen och mig ensam hemma, djerfdes han objuden stiga öfver tröskeln, och med sina frispråkiga ord både skrämde och förolämpade han mig. Några da'r derefter, vid officerstaffeln å fästningen, skröt han öppet och högljudt öfver, att han stod på intim fot med Warfields lilla näpna flicka, som han hade fräckheten kalla mig. När min man fick höra detta, lärde jag för första gången känna hela vidden af hans vilda, häftiga lynne .... det nära nog skrämde mig till döds. En duell blef den oundvikliga följden; Le Noir sårades lifsfarligt.... fick ett ärr för lifstiden midt öfver ansigtet och sväfvade under flera veckor mellan lif och död. Major Warfield sårades äfven, ehuru ej allvarsamt, och låg sängliggande några dagar å fästningen, under hvilken tid jag likväl ej fick lof att besöka honom."

"Är det väl möjligt, att han ej ens då insåg hela vidden af er farliga belägenhet, erkände sitt äktenskap och kallade er till sin sida?" utropade Herbert harmset.

"Nej, hade han det gjort, skulle de snart derefter inträffade, obyggliga tilldragelserna aldrig egt rum. Efter fyra dagars förlopp kom han ned till mig, men detta vårt möte bestod endast af bittra förebråelser från hans sida och strida tårar å min. Han beskylde mig för att ha visat honom köld och likgiltighet på grund af skilnaden i ålder;

mellan oss och att föredraga kapten Le Noir, derför att denne vore en vacker karl. Jag visste med mig sjelf, att det icke var sannt; jag visste, att jag älskade min man högre än hela resten af menniskoslägtet tillsammanstaget. Men det stod ej i min förmåga att framsäga dessa ord. Fastän mitt hjerta var öfverfullt, nekade mina läppar att frambringa ett ljud. Major Warfield tvingade mig gifva honom det löftet, att jag aldrig skulle se eller tala med kapten Le Noir igen; ett löfte, lätt nog att gifva, men nästan omöjligt att hålla! Min man tillbragte i hemmet hvarje timme, han kunde slippa från sin militära tjenstgöring, och han motsåg med otålighet höstens annalkande, då han med säkerhet väntade att få taga mig till sitt hem. Ofta brukade han tala om, hur vi skulle tillbringa vår jul nere på Orkan Hall, hur jag skulle skänka bort julklappar åt negrerna der och huru mycket de skulle komma att tycka om mig. Med hvilken outsäglig glädje motsåg jag ej annalkandet af den tid, då jag inför hela verlden skulle helsas såsom hans maka. Jag vägade äfven hysa den förhoppningen, att vårt barn skulle se dagens ljus på Orkan Hall. Hela hans fordna mildhet och ömhet återvände, och jag var ånyo lycklig som förut."

"Men det var förmodligen också endast ett kort uppehåll under stormen?" frågade Herbert.

"Ja, i sanning — eller kanske rättare sagdt: lugnet *före* stormen! Jag tror nu bestämdt, att kapten Le Noir ända från duellen fullt och fast beslutat min ruin. Så snart han var i stånd att släpa sig ut, lemnade han mig ej en minuts ro, utan följde mina steg öfverallt och oupphörligt. Jag kunde ej aflägsna mig några alnar från min boning i den kringliggande skogen, utan att genast förföljas af kapten Le Noir och hans vidriga kärleksförklaringar. Han tycktes ega förmågan att vara allestädes närvarande; han mötte mig öfverallt, utom i major Warfields sällskap. Jag vågade ej omtala detta för min man af fruktan för, att han i första utbrottet af sitt obändiga lynne skulle döda Le Noir, äfven om han sjelf sedan skulle med lifvet plikta derför.

"I stället för att utan omsvep yppa detta för min make, höll jag mig numera alltid inomhus. En dag, när major Warfield lemnade mig på morgonen, sade han, att jag ej

behöfde sitta uppe och vänta på honom under natten, emedan han ej trodde sig kunna komma tillbaka förr än mycket sent, om han ens komme hem alls. Han kysste mig ömt till afsked, när han gick. Ack, det var för sista gången, ehuru jag ej anade det då! Vid nattens inbrott gick jag med sviket hopp till hvila, men hoppades ändå så lifligt på hans snara hemkomst, att jag ej kunde falla i sömn. Jag vet ej, huru länge jag hade så legat och väntat eller huru sent det var, då jag ändtligen hörde en knackning på yttre dörren — rigeln innanför sköts tillbaka, fotsteg hördes i yttre rummet, och en sakta röst frågade:

"'*Sofver hon?*' och Lauras röst svarade jakande. Ej för ett ögonblick betvifflande, att det ju var min man, låg jag stilla, glad åt hans tidiga hemvändande. Han trädde in och började taga af sin rock i mörkret. Jag tilltalade honom, sägande, att tändstickorna låga på byrån, men han svarade till min stora förvåning ej ett ord. Innan jag ännu hunnit hemta mig från min öfverraskning och upprepa mina ord, sprängdes ytterdörren våldsamt upp — brådskande, tunga steg hördes utanför, en flod af ljus strömmade in i rummet — der stod major Warfield i full uniform, med tvänne ljus i båda händerna och med ett hotande uttryck i ögonen — ja, desamma tycktes riktigt spruta eld — och der, midt på golfvet.... o, fasansfullt i sanning!.... der stod kapten Le Noir, halft afklädd. Det var allt, jag såg; med ett fasaväckande anskri föll jag afsvimmad tillbaka på kuddarne!"

"Men sjelf räddades ni ju från hans våldsamheter, eller hur?" stammade Herbert, blek af sinnesrörelse.

"Ja, jag räddades — men icke från sorg, icke från vanära! Jag uppvaknade från min dödslika dvala, endast för att finna mig ensam, öfvergifven, förskjuten. Men nu saknade jag ej röst att uttrycka mina känslor. Hvad lyckan och glädjen aldrig hade kunnat få mig göra, det gjorde nu förtviflan. Detta ödets oförtjenta slag öppnade mina läppar och lossade min tungas band, så att jag fritt kunde gifva luft åt min själs marter. Jag skref till honom — men lika gerna kunde jag ha kastat mina bref i en bottenlös brunn. Jag gick sjelf upp till honom, men jagades ut. Med tårar i ögonen bad jag honom ha medlidande med vårt ännu

ofödda barn — han svarade mig endast med hånskratt. Bref, böner, tårar — allt var förgäfves! Han hade aldrig öppet erkänt vårt äktenskap, och han förklarade nu bestämdt, att han aldrig ämnade göra det. Han dref mig bort, förnekade vårt barn och förbjöd oss att någonsin bära hans namn."

"Min stackars, stackars mor, och ni var då endast sjutton år gammal, utan slägtingar eller vänner att taga ert parti.... till och med utan medel att söka någon advokats bistånd!" utropade Herbert, döljande ansigtet i sina händer.

"Äfven om jag egt alla dessa medel, skulle jag ansett ovärdigt att begagna mig af dem. Om min egenskap af maka och mor, om min gränslösa tillgifvenhet och hjelplösa belägenhet ej talade högt nog för mig i hans hjerta, så kunde jag aldrig hoppas att använda kraftigare förespråkare."

"Men ensam, som ni var, utan någon att hjelpa eller trösta er.... hur kunde väl major Warfield vara så grym att öfvergifva eder!"

"Tyst, min gosse! Betänk endast de öfverväldigande, förkrossande bevisen emot mig. Äfven i första utbrottet af min förtviflan insåg jag det, och aldrig ens för en sekund klandrade eller förebrådde jag honom derför; jag fattade fullkomligt sanningen af, att det ej var *han*, utan omständigheterna, som ruinerat mig."

"I så fall hvarför förklarade ni det ej för honom?"

"Ack, hur kunde jag väl för honom förklara, hvad som ej var riktigt klart för mig sjelf. Hur kunde Le Noir veta af, att major Warfield ej väntades hem den der olycksdigra natten? — hur lyckades han smyga sig in i mitt hus? — genom att muta min tjensteflicka eller genom att bedraga henne? och slutligen hur råkade det till, att major Warfield så der plötsligt slog ned på honom? — Se der frågor, som jag aldrig kunnat besvara sjelf och förmodligen aldrig heller skall få förklarade!"

"Men ni omtalade ju för major Warfield allt, hvad ni nu berättat för mig?"

"Gång på gång.... men allt var fåfängt.... *han hade sett det med sina egna ögon*, svarade han oföränderligen. Emot allt, hvad jag kunde andraga eller invända, uppreste

han städse en oöfverstiglig mur af föraktfullt misstroende och ironiskt tvifvel."

"Att vara ensam och utan någon, som hyste medlidande för er eller förmådde rädda er.... det måtte ha varit förfärligt," utbrast Herbert, rörd ända till tårar.

"Åhjo," svarade den milda, ödmjuka qvinnan. "Himlen bistod och räddade mig. Först skänkte den mig en son, hvilken växte upp, kraftig och sund till både kropp och själ, och sedan vidmakthöll Herren i mitt hjerta en fast, innerlig tillit till Honom, och det räddade mig från förtviflan under alla dessa långa åren."

"Men hvarför lemnade ni er hembygd der ute i Vestern, för att bosätta er här i Staunton, långt nere i Virginia?" frågade Herbert.

"För att vara på en plats, der jag ibland kunde höra talas om min make, utan att synas tränga mig på honom. Jag inbjöd din mor när hon blef enka, att komma och dela mitt anspråkslösa hem, derför att hon var *hans* syster, ehuruväl jag aldrig låt henne veta af, hvem jag var, af fruktan för, att kanske då äfven *hon* skulle förakta och öfvergifva mig, liksom han gjort det redan förut. När hon slutligen hädankallades från oss, älskade jag dig, min Herbert, först derför att du var hans systerson — men nu deremot älskar jag dig för din egen skull."

"Och så länge jag andas, ämnar jag äfven vara som en son för er. På Orkan Hall skall jag alltid vara er trofaste, oföränderlige vän och försvarare. — Major Warfield har häntydt på att göra mig till sin arfvinge, men skulle han verkligen framhärda i denna sin blinda, hätska orättvisa, så var säker på, att samma dag, jag erhåller kontroll öfver hans förmögenhet, kommer jag ögonblickligen att öfverlåta den på hans enka och son. Men jag kan aldrig tro, att han ämnar framhärda i denna sin envishet: för min del hoppas jag fortfarande på en förändring till det bättre," utlät sig Herbert.

"Äfven jag gör detsamma, Herbert; om ej förr — på andra sidan grafven," svarade Maria Rocke med ett sorgset småleende.

Fru Rocke steg nu upp, just som klockan slog tolf, och sade:

"Traverse kommer hem nu i rappet, men — ej ett ord om detta till honom, Herbert, för min skull! Jag vill ej, att den stackars gossen skall veta af, hur mycket han i verkligheten förlorat i dag, och jag vill dessutom ej lära honom att hata sin far."

"Ni har rätt, nu som alltid; ty om Traverse skulle blifva upplyst om sin fars handlingssätt mot er, är jag rädd för, att han ingalunda skulle vara i stånd att på ett tillbörligt sätt möta honom vid det tillfälle, som jag så innerligt längtar efter — nämligen då ni alla tre skola mötas i kärlek och försoning, för att aldrig mer skiljas åt."

* * *

Herbert Greyson qvarstannade hos sina vänner en hel vecka, hvarunder han betalade enkans hyra och befriade henne från de mest tryckande bekymren. Slutligen bjöd han dem farväl och skyndade tillbaka till Orkan Hall, för att derifrån omedelbart begifva sig till Washington, der han skulle undergå sin inträdesexamen och afvakta sin utnämning till kadett vid West Point.

Kap. XIII.

Det brustna hjertat.

Genom en slags tyst öfverenskommelse mellan mor och son omnämdes aldrig med ett ord vidare den glimrande stjernan, som lyst så förhoppningsfullt och försvunnit så plötsligt på deras framtids horisont. Båda återgingo tysta till sina fordna, alldagliga göromål. Traverse sysselsatte sig med allehanda lättare uppdrag, som han kunde snappa upp under dagens lopp; om qvällarne studerade han flitigt på sina lexor, och två gånger i veckan gick han öfver till dr Day på Pilkullen, för att erhålla vidare undervisning. Maria återgick till sin sömnad och lagade måltiderna åt sin son; men dag efter dag blefvo hennes kinder allt mer insjunkna, hennes gestalt mer framåtlutande, och hennes steg mer stapplande. Hennes son iakttog detta med stigande

öre, men på hans derom framställda, ängsliga frågor svarade hon endast med ett matt leende, att "det betydde ingenting... det blefve snart bättre!" Men i det stället blef hon synbarligen allt sämre och sämre — en dag föll hon utan minsta förkänning helt plötsligt omkull på golfvet, der hon just stod och tvättade koppar. Den stackars Traverse hjelpte henne efter bästa förmåga, men det dröjde länge, innan hon återfick medvetandet. Visserligen försökte hon äfven nu som vanligt stilla sonens farhågor, men denna gång lyckades det henne ej; Traverse såg alltför tydligt, att hans mor led af en farlig, kanske dödlig sjukdom.

Påföljande morgon aflägsnade han sig från hemmet i vanlig tid; men i stället för att följa vägen, som ledde ned till den lilla köpingen, vek han af inpå en stig, som förde till de skogbevuxna höjderna och kullarne straxt bakom den.

En halftimmes rask promenad förde honom till en omsorgsfullt skött, privat körväg, som ledde till ett vackert, fast gammalmodigt farmhus, byggdt af gråsten och beläget midt ibland särdeles väl ansade blomsterparterrer och sammetsmjuka gräsmattor. Det förtjusande stället var bekant under namnet Pilkullarne och beboddes af dr William Day, en gammal förmögen läkare, som dragit sig tillbaka från sin läkarepratik, för att här i frid och ostörd ro hvila ut sig på gamla dagar. Han var enkling och hade en enda 14-årig dotter, Clara, som nu var borta i en flickpension och den Traverse visserligen aldrig sett en skymt af, men hvilken han likväl af alla, som kände henne, hört berömmas såsom en ädel typ af skönhet och barnslig godhet.

Anländ fram till dörren, ringde han på och insläpptes af en liten gladlynt negerpojke, som tillsade honom stiga upp i biblioteket, der dr Day för tillfället uppehöll sig. Doktorn var omkring 50 år gammal, lång till växten och något fetlagd; ansigtsuttrycket var mildt och vinnande; tankfulla, genomträngande ögon och ett sympatetiskt, ehuru något melankoliskt småleende förlänade åt hela gestalten ett uttryck af blidhet och allvar. Så snart ynglingen steg öfver tröskeln, reste doktorn sig upp och gick honom till mötes.

"God dag, Traverse, har du redan lärt dig dina lexor? Jag väntade dig ej förr än i qväll.... men hvad i all verlden står på.... hvad har händt?" frågade han, då han märkte Traverses djupt sorgsna utseende.

"Min mor,... min arma mor!" var allt, hvad Traverse förmådde framstamma.

"Hur är det fatt med henne? Är hon sjuk?"

"Ack, jag är rädd för, att hon skall dö."

"Dö? Åh, se så! Det är väl inte så farligt heller! Tala nu om allting för mig bara!"

"Ack, hon har på sednare tiden haft så många sorger och pröfningar och mötts af sådana bittra missräkningar, att jag tror, hon dignar alldeles ned under bördan deraf; under de sista veckorna har hon gradvis tynat af mer och mer, och i går qväll, medan hon stod och diskade några koppar, föll hon afsvimmad till golfvet."

"Hm, hm, det der låter icke riktigt bra!"

"Säger ni så? Sjelf sade hon deremot till mig, att det betydde ingenting alls, — men doktor, doktor, säg bara icke, att hon kommer att dö, för det skulle jag aldrig kunna öfverlefva."

"Min käre gosse, jag har ju ej sagt ett ord derom; men hennes helsa tyckes vara allvarsamt angripen, det är alltihop. Jag har visserligen dragit mig tillbaka från all egentlig praktik, men jag skall ändå besöka din mor, Traverse."

"Det var just, hvad jag ämnade bedja er om. Vill ni verkligen göra det?"

"Gerna och ögonblickligen," svarade den ädle läkaren, i det han reste sig upp och gick, för att tillsäga om sin vagn. Femton minuter efteråt voro de framme vid enkans hus. Traverse gick först in, för att tillkännagifva doktorns ankomst.

Fru Rocke satt som vanligt i en låg stol framför brasan, lutad öfver sitt arbete. Hon blickade förvånad upp vid deras inträde.

"Mamma, här är dr Day, som kommit, för att helsa på dig."

"Vi hafva visserligen aldrig mötts förut, fru Rocke," sade doktorn glädtigt och sträckte ut handen, "men vi taga

ju båda två alltför djupt intresse i den här ynglingen, för att vi skulle mötas som främlingar."

"Traverse gifver mig hvarje dag nya skäl att vara erkänsam mot er, hr doktor, för upprepade vänskapsbetygelser och ynnestbevis, som vi aldrig kunna tacka er nog för," svarade Maria Rocke, i det hon med djup rörelse tryckte doktorns hand.

Traverse satt på något afstånd, och medan doktorn samtalade med och förstulet forskade i modrens ansigte, vaktade han ifrigt doktorns anletsdrag, liksom om lif och död berodde på en enda muskeltörändring deri. Men ehuru de en lång stund fortforo att samtala med hvarandra, nämdes likväl ej ett ord om sjukdom eller medikamenter. Konversationen rörde sig hufvudsakligen om Traverse och hans framtid. Doktorn berömde honom mycket för hans flit, och han ansåg tiden nu vara inne för honom att på allvar börja med verkliga, systematiska studier för den ena eller andra vetenskapliga banan. Slutligen frågade han:

"Traverse, du är nu snart aderton år gammal; om du hade din fullkomliga frihet att välja, hvilken af de tre lärda vägarne skulle du då föredraga: den juridiska, den teologiska eller den medicinska?"

Ynglingen såg upp med ett gladt, förvånadt småleende, men sänkte åter sitt hufvud och tycktes öfverväga.

"Kanske du aldrig nogare öfvertänkt den saken. Nåja, du måste ta' dig betänketid.... och vara riktigt fast i ditt beslut, så att du ej ångrar dig efteråt."

"Tvärtom, hr doktor, jag har ofta och länge tänkt på det, och mitt beslut är för länge sedan orubbligt fattadt — om jag endast hade medel att fullfölja det."

"Tala utan omsvep då, så få vi höra!"

"Huru, och ni vet det ej redan? Jo, naturligtvis samma kall, som ni sjelf haft; dervidlag kan jag icke tveka," utbrast ynglingen med strålande blick.

"*Det* kallar jag bra taladt," utropade den gamle doktorn, förtjust; ty om det var någonting, han satte högt här i verlden, så var det sin egen profession. — "Läkarevetenskapen är också det enda studium, jag vill kalla värdigt en för likars nöd ömmande menniska. Det gör mig godt

att höra, det du har beslutit dig för *den* banan, min gosse, ty nu ser jag vägen klar framför mig."

Både moder och son blickade upp i den största förvåning.

"Ja, nu är allting, som det skall vara — ingenting kan vara enklare. Traverse skall genast börja studera medicin i mitt laboratorium; jag skall bli riktigt glad öfver att få ha pojken hos mig.... det skall bli mig ett sannt nöje att undervisa honom; — ty ni vet kanhända icke utaf, att det är en riktig vurm hos mig att gifva undervisning, hvasa' ?"

"Kära hr doktor, hur skola vi kunna tacka er nog!" utbrast fru Rocke, djupt rörd.

"Snick-snack! Inte ett ord mer om den saken! Men det var sannt! Nu måste jag ge mig i väg till ett par patienter nere i Staunton. Följer du med, Traverse?"

Traverse grep hastigt sin hatt. Dr Day tog ett brådskande, ehuru artigt afsked, för att förebygga enkans innerliga tacksamhetsbetygelser, och skyndade genom grinden ut på gatan, der den gamla gröna riggen och gula märren ännu stodo qvar. När båda intagit sina platser deri, sade dr Day allvarsamt:

"Jag bad dig följa mig ett stycke, endast för att få tala ostördt några ord med dig angående din mors helsotillstånd; hon är ej i den ringaste fara, eller rättare sagdt: hon lider ej alls af någon sjukdom."

"Åh, det var väl det, jag trodde, då jag icke hörde er göra henne några frågor eller ordinera några medikamenter!"

"Till en del har du rätt; hon lider visserligen icke af någon sjukdom, sade jag; men — när slaget, Traverse! — din mor håller på att svälta ihjäl!"

"Omöjligt, hr doktor.... det vore en oförklarlig gåta; vi äta ju två mål om dagen," utropade ynglingen, nästan utom sig vid blotta tanken på en sådan olycka.

"Man kan svälta ihjäl af brist på många andra ting än blott och bart födoämnen, min gosse; och din mor hungrar nu till kropp, själ och ande. Hela hennes väsen lider dagligen genom frånvaron af vänlig medkänsla samt passande umgänge och förströelser. Skall hon kunna lefva, måste hennes nuvarande lefnadssätt i grund och botten förändras."

"Ack, hr doktor, jag förstår er nu. Ja, jag inser, att ni har upptäckt det onda, som undergräfver hennes helsa. Men det måtte väl finnas nå ot botemedel? För all del, bistå mig med råd och dåd, jag bönfaller er derom; säg mig, hvad som kan och bör göras!"

"Jag måste få tänka på saken, Traverse," svarade doktorn. "Hör på! Om Måndag, första dagen i månaden, börja vi med våra studier, och tilldess skall jag nog ha utfunderat någon utväg för din mor. Kom då till mig! Under tiden skall jag skicka till henne ett par buteljer portvin och ett par kalkoner. Om hon gör någon svårighet vid att mottaga min sändning, så säger du bara, att det är läkarens föreskrift och att hon inte får sätta sig emot den."

"Huru kunna vi någonsin afbörda vår skuld till er, hr doktor?" invände Traverse med ett vekt tonfall.

"Se så, se så! Aldrig ett ord mer härom! Nästkommande Måndag, den 1 Mars, min gosse, börjar du din kurs såsom studerande och biträde. Farväl tilldess!" tillade dr Day, i det han aflägsnade sig från sin unge skyddsling, hvilken, rörd af den lifligaste erkänsla och glädje, med tårfylda ögon såg efter honom.

KAP. XIV.

Doktorns dotter.

Traverse infann sig punktligt på utsatt dag. Han var uppfyld af ifrig längtan att få veta, hvad hans beskyddare hittat på för utväg att förbättra modrens öde.

Då han framkom till Pilkullarne, mottogs han af Mattie, den unga kammarjungfrun, hvilken bad honom stiga uppför trappan till biblioteket, der hennes husbonde väntade. Ynglingen följde anvisningen; men vid inträdet i rummet fann han der endast en ung flicka, sysselsatt med att läsa och sittande framför kaminelden. Traverse lydde en helt naturlig känsla af försynthet, i det han ville draga sig tillbaka,

då den unga flickan, afbrytande sin läsning, reste sig från stolen och med ett vänligt leende tilltalade honom:

"Ni är säkert, min herre, den person, som min far väntar till sig denna morgon, icke sannt? Var god och sätt er! Min far har nyss gått ut, men skall snart vara här igen."

Vår unge vän, föga van vid unga damers sällskap, kände sig ytterst förlägen. Som han ej visste, hvad han skulle svara, bugade han sig djupt och satte sig på den honom anvisade platsen.

Unga miss Day sökte förbindligt att få ett samtal i gång.

"Jag tackar så mycket.... Ja.... min fru.... miss," stammade den stackars ynglingen, brydd och förlägen. Flickan, som var fullkomligt obesvärad, gjorde några ytterligare försök; men då hon märkte, att dessa hennes bemödanden att vara artig och underhållande endast ökade hans tafatthet och förvirring, gick hon efter dagens tidningar och lade dem på bordet bredvid honom, sägande:

"Här äro dagens nyheter, mr Rocke! Skulle det kanske roa er att skänka dem ett ögonkast?"

Derpå återtog hon sin bok.

"Tackar så mycket," mumlade Traverse, i det han fattade en tidning, mindre för att läsa i den, än för att dölja sitt bryderi.

Mr Rocke!.... Det låg en förtrollning i detta ord för Traverses öron. Han var aderton år, och det var första gången, han helsades med denna benämning. Denna unga flicka var den första, som på sitt sätt döpte honom till man, i det hon gaf honom sagda titel. Också var han i sitt hjertas innersta henne tacksam derför och kunde ej hindra sig från en ofrivillig suck öfver, att hans rock var mycket luggsliten, hans hela klädsel bra tarflig. Men denna sorg brydde honom blott en flyktig stund. Hans blick smög sig fram till den unga flickan, som satt på andra sidan om spiseln, och han varseblef med hemlig förnöjelse, att hon oaflåtligt såg i boken och ej tycktes fästa någon uppmärksamhet vid honom, en omständighet, som tillät honom att betrakta henne utan förvirring och utan fruktan att misshaga. Ända dittills hade han knappast vågat kasta en blick på henne och ej kunnat gissa sig till, huru vacker hon var. Väl hade re-

dan förut föresväfvat honom ett rikt, guldglänsande hår, en doft af violblommor och en röst, ljufvare än turturduf-vans kutter, men det var blott såsom i en dröm. Nu såg han, att de tjocka, guldgula flätorna infattade ett ansigte, bländande af ungdom och helsa, fullt af intelligens och känsla. Allt eftersom den vackra flickans blå ögon följde raderna i boken, kunde han i dem se återspeglingen af de känslor, som lifvade henne. Det var i synnerhet denna blick, omöjlig att beskrifva, som spred en sällsam glans öfver hennes fägring. Med ett ord: hennes ögon tycktes upplysa hela hennes ansigte. Fängslad genom behaget i denna sin undersökning, var Traverse slutligen helt och hållet inbegripen deruti och kom ej till besinning förr än vid ljudet af en dörr, som öppnades, i det doktorn inträdde i rummet.

"Åh! Traverse," utbrast den gamle, "är du redan här, min gosse? Det var punktligt! Här får jag presentera för dig min dotter, Clara. Clara, den här unge mannen är Traverse Rocke, om hvilken du hört mig tala. Men jag förmodar, att herrskapet redan formerat bekantskap," tillade han, i det han satte sig till bordet. "Nå, min gosse, hur mår din mor?"

"Jag sade nyss på stund åt miss Day, att hon befinner sig mycket bättre, hr doktor," svarade Traverse.

Jo jo, mumlade doktorn för sig sjelf, det är min medicins verkningar. Stekt kalkon och portvin för kroppen, förhoppningar för sinnet och för själen sympati.

"Min kære gosse," återtog han derpå högre, "jag har bråkat min hjerna, för att fundera ut något, som kunde anstå din moder, men utan resultat. Jag kan gerna tala härom i min lilla Claras närvaro, ty jag har inga hemligheter för henne. Fru Rocke måste få det så ställdt, att hon kan lefva i lugn och ha det någorlunda komfortabelt. Hon måste ha ett angenämt och likstämmigt sällskap och vara fritagen från mödor och försakelser. Att förestå ett hushåll i en rik familj skulle måhända passa henne. Men huru hitta på en sådan plats? Utan att säga, om hvem det var fråga, har jag hört mig för hos flere bland mina vänner; men ingen af dem behöfde ett förstyre i huset. Nu står jag således här och vet ej någon råd. Sannerligen skäms jag inte

öfver, att jag haft så ringa framgång, ty jag ingaf dig lika förhoppningar.'

"Bäste hr doktor, var ej orättvis mot er sjelf," afbröt honom Traverse, "och var öfvertygad om min djupa tacksamhet!"

Clara såg upp med sina stora, blå ögon till fadren.

"Pappa!" sade hon, tvekande.

"Hvad vill du, barn?"

"Kanske fru Rocke skulle kunna låta öfvertala sig, att se om vårt hus?"

"Ja, minsann, barn, du sade någonting! Och det kom jag ej att tänka på! Jag har ju aldrig i mitt lif haft någon hushållerska."

"Det är sannt, pappa, ty vi ha ej behöft någon förr; men nu skulle det deremot vara oss till högsta nytta att få någon, som ville öfvertaga ledningen af hushållsbestyren. Ehuru negrinna, har Moggy hittills bekläd denna post ärligt och samvetsgrannt, men hon är bra gammal nu."

"Ja, du har rätt, kära barn, och dertill är hon ju så döf, ser illa och blir mer och mer vårdslös. Jag är nästan säker på, att hon torkar koppar och glas med bordsservetterna och tager med fingrarne i soppterrinen."

"Nej, pappa, nu måste du vara skonsammare! Stackars Moggy är så gammal! Om några år tänker jag väl, att jag skall kunna förestå ditt hus, men ännu så länge är jag för ung, och så har jag ju all min tid varit borta i pension, så att jag ingenting förstår af, hvad som fordras, för att kunna sköta ett hushåll. Jag tror derföre, att ingen familj bättre än vår kan behöfva fru Rockes biträde och att hon gjorde oss en verklig, en oskattbar tjenst, om hon ville komma hit hem till oss."

"Visserligen, visserligen! Inte hade jag kommit att tänka härpå, om ej du, min lilla Clara, nämt det. Der famlade jag som ett blindstyre ikring och sökte öfverallt efter en plats åt fru Rocke, under det att vi bättre än någon annan behöfva henne. Ja, sådan är menniskan här i verlden, fjäskar och far vida omkring, för att söka ett botemedel, som ligger alldeles under hennes ögon."

"Ja, kära pappa, ibland så nära, att vi just derför förbise det."

"Alldeles riktigt, min flicka! Se så, Traverse, nu är den saken så godt som afgjord. I afton skall du få med dig ett bref till din mor, och om hon vill antaga vårt anbud, skulle hon dermed bereda oss en verklig och välbehöflig hjelp?"

Med sitt goda hufvud hade Traverse all sin mors ömtåliga känslighet. Också måste han riktigt göra våld på sig, för att qväfva sin rörelse, så att han kunde få fram ett svar:

"Jag vill minnas, att jag läst, hr doktor, att Englands unga drottning, vid sin tronbestigning, ville betrygga ett fader- och moderlöst barns öde; och då det ej fanns någon passande ledig plats vid hofvet, inrättades enkom en hofsyssla för den medellösa barndomslekkamraten. Jag tror, hr doktor, att ni följer anförda exempel."

"På intet vis, det bedyrar jag, min unge vän! Men låt oss nu ej mer tala om den saken! Fördelen blir helt och hållet på vår sida, om er mor besluter sig för att bo här hos oss. Fråga Clara, får ni väl höra!"

"Ja," skyndade sig den unga flickan att svara, "för oss vore det en synnerligen god hjelp, om fru Rocke ville gå in på min fars förslag."

"Aldrig ett ord mer således om den saken, Traverse!" fortfor doktorn. "Nu börja vi med studierna; men förs måste jag dock nämna, att det faller af sig sjelft, att, om din mor flyttar till oss, du äfven skall taga din bostad här på Pilkullarne. På det sättet har jag alltid mitt unga biträde tillhands. Det blir ju alldeles förträffligt! Tag nu boken och börja! Sannerligen tycker jag inte, att jag blir ung på nytt, då jag skall gå igenom mina kära läkareböcker, mina gamla kamrater."

"Önskar pappa, att jag går in i ett annat rum?" frågade dottern.

"Nej, visst inte, barn! Jag har alltför nyss fått dig tillbaka till hemmet, för att jag skulle ha hunnit tröttna vid din närvaro. Inte stör du oss på något sätt, och inte heller genom din närvaro, Traverse, det är jag säker på."

Clara tog fram sitt broderi och satte sig tyst vid föntret. Doktorn och hans elev fördjupade sig i böckerna och läste, tilldess middagen serverades, utt hvilken Traverse, enligt doktorns uttryckliga önskan, deltog. Efter måltiden hade

man en timmes promenad i trädgården. Sedan togo åter studierna vid, endast då och då afbrutna af något roande småprat.

Försedd med ett bref till modren, tog Traverse klockan sex afsked af doktorn och hans förtjusande dotter, hvars närvaro under lektionerna endast fördubblat hans ifver och sträfvan att fatta, hvad han läste. Den stunden var ännu ej inne, då den unga flickans närvaro skulle göra honom tankspridd och drömmande.

"Försök nu att öfvertala er mor att komma och bli vår hjelpreda, mr Traverse," sade Clara, då han tog afsked af henne.

"Jag tror ej, att det kommer att behöfvas mycken öfvertalning, min goda miss Day," svarade denne; "hon skall säkert känna sig mer än lycklig att få antaga ert välvilliga anbud."

Och med hurtiga steg skyndade han framåt på vägen, som ledde till modrens bostad, ifrig att så fort som möjligt få frambära sitt glada budskap.

KAP. XV.

Hos doktor Day.

Den stackars fru Rocke, som för ett ögonblick hade blifvit ryckt ur sin tillvarelses vanliga lugn, genom de tilldragelser, vi nyss beskrifvit, hade emellertid åter satt sig in i de gamla förhållandena och motsåg framtiden med kristlig undergifvenhet. Efter dr Days besök hade hennes helsa något förbättrats, och hoppet, återupplifvadt genom gubbens deltagande ord, hade återvändt till hennes hjerta.

Samma afton, då Traverse skyndsamligen vände åter till hemmet, finna vi henne sittande på sin vanliga plats vid spiseln, väntande på sonen. Traverse mera flög än steg in i rummet; hans ögon blixtrade af fröjd, och han kastade sig om modrens hals, utan att kunna framstamma ett ord; så hade han sprungit, för att snart komma fram.

"Men kära barn, säg då, hvad har händt? Jag kunde vara frestad tro, att du funnit en skatt."

"Ja, ja, vi ha verkligen funnit en skatt, mamma!" svarade ynglingen, skämtande och andfådd. "Läs, läs, detta, moder!" fortfor han, i det han räckte henne brefvet.

Det lydde, som följer:

"Pilkullarne den 1 Mars.

Min bästa fru Rocke!

Min dotter, nyss fylda fjorton år, är återkommen till hemmet, och jag ville gerna, att hennes vidare uppfostran skulle kunna fullbordas, utan att att hon åter behöfde lemna sin fader. Bland annat, som återstår för henne att lära sig, hör äfven att sköta ett hushåll, om hvilket hon ej har det ringaste begrepp. Om ni ville samtycka att blifva hennes ledarinna och sällskap, gjorde ni mig derigenom en stor vänskapstjenst, och jag blefve er derför mer än förbunden, och ville jag, så godt det i min makt står, ersätta er derför på bästa vis. Vi skola försöka att göra er vistelse här så angenäm som möjligt; Traverse skall lemna er vidare upplysningar. Tag emellertid saken i öfvervägande, och om det är möjligt, gif oss svar redan i morgon! Om ni bifaller mitt förslag, önskar jag, att flyttningen till oss måtte ske så snart som möjligt.

Med sann högaktning,

William Day."

Fru Rocke slutade läsningen af brefvet och såg på sin son, utan att finna ord för att uttrycka sin förundran.

"Moder," sade Traverse, "de försäkrade mig, att de ej kunna hjelpa sig utan dig! De ha ett stort antal tjenare, och deras gamla hushållerska börjar bli barn på nytt och har icke reda på något."

"Men, min gosse, huru skulle du väl kunna bo här ensam?" frågade modren.

"Åh, dr Day vill, att jag också skall flytta dit, så att han alltid kan hafva sitt biträde tillhands, hvilket skulle vara honom till stor trefnad och nytta," menade han.

Ett tviflande smålöje var fru Rockes svar.

"Ack," fortfor Traverse, "om du bara hade sett miss Day! Hennes far kallade henne Clara. Hvad det namnet passar henne väl! Hon är vacker och vänlig som en solstrå-

le. Och hennes leende! Om du visste, hvad det är vackert. Det riktigt värmde mitt hjerta! Hennes ansigte är klart och genomskinligt som en vårdag."

Fru Rocke smålog åt sonens hänförelse, utan att fästa någon vidare uppmärksamhet dervid, ty för henne var ynglingen ännu blott ett barn.

"Nå, mamma, jag kan väl aldrig tro, att du afslår doktorns anbud?" återtog Traverse.

"Jag vet ej, mitt barn, huru jag skall göra. Hans förslag har kommit så oväntadt, och på samma gång är saken så allvarlig, att den måste noga öfvervägas."

"Åh, mamma, jag ber dig, bestäm dig åtminstone tills i morgon. Jag måste medföra svar ifrån dig; ja, det är riktig sanning, att jag det måste," upprepade ynglingen otåligt.

"Jag fruktar, mitt barn, att dr Days förslag endast är en förevändning, för att bemantla sin välgörenhet, och att han i verkligheten har alls intet behof af min närvaro i sitt hem. Vet jag också,om jag kan sköta platsen och skall kunna vara dem till nöjes? Det finnes ännu en omständighet, som jag bör taga i öfvervägande," tillade fru Rocke nästan ofrivilligt. "Kanske en dag *någon* skulle komma och förebrå mig, att jag antagit en underordnad plats i ett främmande hus."

"Då må denne *någon*, hvem det nu vara må, sätta er i skydd för nöd och brist, eller också tiga!" utbrast ynglingen. "Det är min öfvertygelse, att det vore en synd att stöta bort den hjelp, en mild och nådig Försyn nu sändt dig."

"Mitt älskade barn, jag skall öfvertänka allt tills i morgon. Gud skall nog ingifva mig de bästa råd, det tror och hoppas jag för visst."

Mor och son talade ej vidare om saken. Traverse tillbragte aftonen med att skrifva ett långt bref till Herbert Greyson i West Point, ett bref, som var uppfyldt af loford öfver Clara Day och hennes far.

Följande morgon, sedan man frukosterat, sade fru Rocke till sin son:

"Traverse, jag har nu noga öfvertänkt allt och fattat mitt beslut. Du skall säga doktorn, att jag är innerligen tacksam för hans godhet och att jag tills vidare antager

hans anbud. Jag vill på försök vistas en månad på Pilkullarne. Om det lyckas mig att, såsom sig bör, fylla mitt åliggande, skall jag ej lemna hans hus; men i motsatt fall flyttar jag tillbaka till min lilla hydda, som får stå för vår räkning så länge."

Glad öfver detta modrens beslut, begaf sig ynglingen på väg till Pilkullarne, der svaret mottogs af såväl doktorn som Clara med en lika liflig som oegennyttig glädje; ty ehuruväl de önskade en god föreståndarska för hushållet, önskade de ändock högre att kunna skaffa den stackars öfvergifna ett beqvämt och godt hem.

Påföljande Måndag tillträdde fru Rocke sin nya befattning. Clara hade iordningstält åt henne ett stort och vackert möbleradt rum, vägg om vägg med ett annat för Traverse; och då alla förberedelser voro undanstökade, uppgjorde man ömsesidiga förhållningsregler.

Knappast några veckor voro förflutna, innan man på ömse sidor lyckönskade sig till den nya anordningen på Pilkullarne. Dagarne förflöto i stilla och fridfull endrägt, utan någon störande oro eller misshällighet.

Doktorn och hans elev sutto timtals innestängda i biblioteket, sysselsatte med studier. Under tiden lärde Clara af fru Rocke att sköta hushållet, och hennes tillgifvenhet för Traverses moder blef med hvarje dag allt innerligare.

När qvällen kom, samlades man i salongen, och under det att fru Rocke och Clara sydde, turade doktorn och hans elev om att läsa högt ur någon intressant bok; eller också satte sig Clara vid pianot, och så förflöto timmarne snabbt och angenämt, delade mellan läsning, musik och förtroligt samspråk.

Då hvilans timme nalkades, inkallades allt husfolket, aftonbönen förrättades gemensamt, och hvar och en gick åt sitt håll, för att bereda sig för morgondagens sysselsättning samt för att hvila ut efter en väl använd dag.

Sådant var det lugna lif, man förde hos dr Day. Låtom oss nu återvända till Capitola, som framlefde sina dagar i ostörd enslighet på slottet Orkanen!

Kap. XVI.

Cap:s krumsprång och äfventyr.

Den luxuöst inredda, beqväma bostaden, uppfyld med domestiker, alla lydande hennes minsta vink; den rang, den gamle militären innehade; öfverflödet, rikedomen, som omgåfvo henne: allt detta bildade en sådan kontrast mot Capitolas fordna lif, att hon ibland frågade sig sjelf, om hon egde sina sinnens fulla bruk i behåll. När hon om morgonen vaknade upp ur en plågsam dröm, i hvilken hon förflyttats tillbaka till New Yorks smutsiga, trånga gator och kyffen, och såg, att hon befann sig qvar i sitt rum, der allt var ordnadt så smakfullt och präktigt som möjligt för en ung flickas önskningar och behof, upprepade hon ofta undrande: "Är det verkligen jag sjelf och ingen annan? Är allt detta verklighet? Är det jag, barnet utan hem, som irrade omkring på New Yorks gator i gosskläder, utbjudande tidningar, jag, som var nära att bli skickad på en 'förbättringsanstalt' af polisen? Är det väl jag, riktigt jag sjelf, som nu är förvandlad till miss Black, en ung dam, aktad och åtlydd af alla här och som måhända en dag blir arftagerska till detta ståtliga slott? Är det möjligt, att den vackre, vördnadsbjudande gubben, den gamle militären, kan vara min onkel?.... Nej, det är ingen möjlighet!.... Jag har ej här återfunnit någon annan bekant än Herbert Greyson. Inte är han väl heller majorens systerson! Han blott kommer hit någon gång, för att helsa på mig. Jag undrar just, om de ämna hålla mig länge så här inspärrad?.... För alltid, det ville jag helst!"

Sålunda var det Capitola, till hälften på skämt, till hälften på allvar, resonnerade öfver sin ställning, under det att sömnen och drömmen ännu delvis qvarhöllo henne i sina armar. Men fullkomligt vaknad, jagade hon bort dessa fantasier och njöt i fulla drag af verkligheten.

Hennes intellektuella uppfostran hade tagit sin början, men det ville just ej gå framåt med den saken. Gamle Orkan hade köpt böcker, kartor, skrifböcker, rit-etyder,

med ett ord allt, hvad som erfordrades för hennes studier, och han öfvervakade dertill sjelf lektionerna. Men för ett så bångstyrigt och sorglöst sinne, som Capitolas hittills varit, föreföll lätt hvarje metod och på förhand utstakad ordning såsom ett tvång.

Sina fristunder använde hon merändels på att undersöka det gamla slottet från vinden till källaren och att ströfva omkring i den stora park, som omgaf det. Småningom hade hon utsträckt sina utfärder till det vilda och pittoreska landskap, som omgaf parken. De storartade klippmassorna, som beherrskade slottet Orkan Hall, de omätliga brâddjupen och strida vattenfallen hade för vår hjeltinna ett alltid förnyadt och nästan oemotståndligt behag.

Blifven en lika skicklig som modig ryttarinna, tog sig Capitola dagligen en eller par ridturer, välförstående på den lilla pony, som onkeln hade skänkt henne. Men hennes utflykter sträckte sig aldrig längre än till bergskedjan eller ned till floden. Hon var strängeligen förbjuden såväl att bege sig öfver den sednare som att klättra öfver bergen.

Måhända hade Capitola aldrig tänkt på att våga någonting så äfventyrligt, om ej förbudet så småningom väckt hennes håg dertill; för ett sinne, sådant som hennes, låg det en lockelse i ett förbud. Den lifliga och nyfikna flickan greps till slut af en oemotståndlig längtan att få erfara, huru det kunde se ut i dalen bakom bergen och i den stora skogen bakom floden. Hon skulle också länge sedan ha gifvit vika för sitt begär efter nya upptäckter, trots de förnyade tillsägelserna af onkeln, om ej Ulltopp, hennes ständige följeslagare på ridterna, hade varit ett besvärligt hinder. Men hon beslöt icke desto mindre att passa på första lägliga tillfälle att göra en liten upptäcktsresa.

En dag erbjöd sig verkligen detta så länge efterlängtade tillfälle. Vädret var herrligt. Solen belyste fälten, liksom dröjande med sina höststrålar och värmande som en väns farväl. Gamle Orkan hade begifvit sig in till staden, för affärers skull, hvilka angingo hans myndling.

Capitola, lemnad åt sig sjelf, hade efter slutad lektion tillsagt en neger att straxt efter middagens afätande sadla hennes pony.

"Min kära miss," invände fru Kanel, då hon mötte Capitola i förstugan, "hvad tjenar det till att låta sadla hästen? Det finns ju ingen hemma, som kan ledsaga er; Ulltopp har följt med husbonden."

"Jag vet det," sade den unga flickan, "men det gör ingenting; jag behöfver ej derför sitta innestängd inom de här gamla murarne och gå miste om min vanliga ridtur."

"Men," utropade hushållerskan, betagen af oro och ängslan, "miss Black, ni måtte väl aldrig i verlden tänka på att rida ut alldeles ensam?"

"Visst ämnar jag det och gör det också! Jag skattar mig riktigt lycklig, att ett sådant tillfälle en gång yppat sig," tillade den retsamma flickan.

"Nej, snälla miss, det går aldrig an; det vore en ryslig oförsigtighet af er."

"Och hvarför det, om jag får fråga?"

"Det borde ni väl sjelf begripa! Tänk, om ni stötte på någon stråtröfvare! Tänk om.... Tänk, om ni mötte Svarte Donald!"

"Kära fru Kanel, säg mig då, hvem den der Svarte Donald är, som ni tyckes ha en sådan fasa för? Är han en gengångare? Eller hvad är det egentligen för en figur?"

"Hvem Svarte Donald är, min lilla miss? Ni frågar mig, hvem han är?"

"Ja, hvem är han, hvar finns han, hvad har han för sig, eftersom alla menniskor blekna af fasa, blott man nämner hans namn?"

"Svarte Donald? Måtte ni aldrig sjelf få erfara något mer om honom, än hvad jag kan berätta er!.... Han står i spetsen för ett röfvarband, en hel skock af skälmar och tjufvar, hvilka stryka omkring i bergpassen och lära bo i bergskrefvor. De röfva och plundra öfverallt, stjäla negrer, öfverfalla karavaner, bränna och begå alla upptänkliga våldsgerningar och nedrigheter. Man har satt ett pris på deras hufvuden!"

"Så! Har det aldrig lyckats någon att få tag i Svarte Donald?"

"Hittills har det ej lyckats. Ingen rättvisans handtlangare har någonsin kunnat få reda på, hvar han egentli-

gen håller till, men det förmodas, att han döljer sig i någon bergshåla."

"Hvad jag skulle tycka om att fånga honom!"

"Kära miss Capitola, hvad pratar ni nu för tokerier!"

"Aha, der har jag min pony sadlad! Adjö, fru Kanel!"

Och utan att vidare höra på fru Kanels föreställningar, svängde Capitola sig upp i sadeln och sprängde af i raskt galopp.

Den unga amazonen, förtjust öfver den frihet, hon tillskansat sig, galopperade fram till flodstranden. Sedan hon länge spejat, för att hitta på ett lämpligt ställe, der man kunde vada öfver floden, dref hon sin pony ned i vattnet och var snart öfver på motsatta stranden. En smal gångstig krökte sig framför henne. Lockad af ställets enslighet och skogens friska doft, styrde hon in på gångstigen och följde den, utan att egna en tanke åt Svarte Donald.

Hon lät sin häst trafva med frisk fart; gifvande vika för nyhetens behag, öfverlemnade hon åt slumpen att styra kosan, hvart den ville. Tiden led, och den ena timmen förflöt efter den andra.

Bara jag hunnit höjden af berget här midt emot, så att jag kan få se nejden på andra sidan, vänder jag om igen, tänkte hon.

Hon fortfor att drifva sin lilla pony framåt, tills slutligen djuret började visa otvetydiga tecken af trötthet. Solen sjönk bakom horisonten. Capitola stannade, då hon hunnit uppför en bergklint, och såg sig omkring. De höga berg, som skyddande omgåfvo slottet Orkan Hall, syntes henne nu endast såsom grå moln; slottet och floden skönjdes ej mera.

Jag kan just undra, huru långt jag kommit från hemmet, mumlade den unga flickan för sig sjelf, icke utan en viss oro. Nog har jag väl ridit sju eller åtta mil. Jag undrar, hurudags jag skall vara hemma igen! Min stackars pony är ju alldeles uttröttad. Nog ta'r det minst ett par timmar, innan jag är hemma igen, och då är det ju kolmörkt!.... Nej, det är sannt, det blir ju månsken i afton! Jag tycker, hvad onkel skall bli ond! Jo, det lär bli ett varmt mottagande, jag får af honom! Nu måste det gå med

rask fart. Så ja, raska på nu, min snälla pony! Hopp, framåt, hopp!

Innan hon slutat denna monolog, hade Capitola redan hunnit ett stycke på återvägen. Men hon hade ej ridit långt, förrän hennes lilla pony nästan var förbi af trötthet och tog igen sin sakta lunk. Mörkret började nu tilltaga mer och mer.

I detta ögonblick tyckte Capitola sig förnimma ljudet af hästhofvar.

Ehuru modig af naturen, kunde hon ej låta bliatt tänka på skogens enslighet, den långt framskridna timmen och sin egen värnlöshet. Hon skyndade på hästens lopp; men djuret var alldeles förbi af trötthet. Sedan det sprungit några hundra alnar, började det åter att småtrafva, till och med att gå steg för steg och tycktes ibland vilja tvärstanna utan vidare.

Den osynlige förföljaren hördes emellertid närma sig allt mer, och inom några minuter var han tätt bakom den unga ryttarinnan.

"Ack, Gyp" (detta var ponyns namn), utbrast Capitola med komisk förtviflan, "skall du så låta mig falla i händerna på Svarte Donald, och jag, som talade om att sjelf fånga den fruktansvärde banditen!"

Hon försökte dervid ännu ytterligare, ehuru förgäfves, att påskynda sin lilla pony.

Den okände var nu vid hennes sida; en kraftig hand fattade Gyp vid tygeln, och Capitola hörde en stämma hånfullt ljuda i sitt öra:

"*Hvart skall det bära af, min lilla, vackra dufva?*"

Capitola var, som vi förut nämt, hurtig till sitt väsen och tallen för trots, när det gälde något äfventyrligt. Van från barndomen vid faror, besatt hon en för sin ålder och sitt kön ovanlig kallblodighet och oförskräckthet.

Då hon såg den grofva handen fatta Gyp i tygeln och hörde den ironiska stämman ljuda i sina öron, fingo hennes nerver ny spänstighet; hon samlade sitt mod, för att möta faran, och hennes beslut var i ett nu fattadt.

När främlingen derför upprepade sin fråga: "Hvart skall det bära af min lilla, vackra dufva?" svarade hon frimodigt, i det hon sökte att dämpa sitt hjertas hårda slag:

"Jag ämnar mig hem och skattar mig lycklig att ha träffat på sällskap; ty jag var bra rädd att färdas ensam genom den stora skogen."

"Rädd, mitt barn, för hvad?"

"För troll och gastar, vilda djur och.... för.... Svarte Donald."

"Jasså, således skrämmer jag er?"

"Ni? visst inte! Hvarför skulle jag vara rädd för en gentleman, som ser så hygglig ut, som ni gör?"

"Ni rider hem, sade ni. Hvar bor ni, min sköna?"

"På andra sidan floden. Men det kan vara onödigt att titulera mig så der; det tycker jag skulle för er vara lika motbjudande att yttra som för mig att höra."

"Hvad namn får jag då ge er, mitt vackra barn?"

"Kalla mig miss Black, eller, om ni hellre vill, Capitola."

"Capitola!" upprepade främlingen med dämpad röst, i det han släppte Gyps tygel, den han ända hittills fasthållit.

"Ja, Capitola! Skulle det kanske misshaga er att kalla mig så? Är det inte ett vackert namn? Men tycker ni, att det är för långt, så kan ni säga rätt och slätt Cap."

"Nå, låt gå för det, min vackra Cap. Men hvar på andra sidan floden bor ni?" började främlingen på nytt med sina frågor.

"I ett gammalt hus, som kallas Orkan Hall, hos en gammal militär, som kallas major Warfield," svarade den unga flickan, i det hon nu först vågade att i smyg kasta en granskande blick på den frågande.

Det var en man af omkring trettio års ålder, med ett ganska distingueradt, ehuru vårdslösadt yttre. Han var klädd i en riddrägt af svart kläde; hans filthatt, af samma färg, var dragen djupt ned i pannan, och ett par genomträngande ögon blixtrade fram under de breda brättena. Ansigtet var till största delen betäckt med ett yfvigt, svart skägg och uttryckte, närmare besedt, list och grymhet. Der fanns lika mycket af räfven som af tigern. Att vänta ädelmod eller medlidande af en sådan man var knappast värdt att tänka på. Capitola gjorde dessa betraktelser med brådskande rädsla. Icke desto mindre, och liksom för att söka lugna sig, sade hon till sig sjelf: Jag tror ändå inte, att han är Svarte Donald. Nej, han kan inte vara det!

"Huru länge, min lilla dufva," fortsatte främlingen, "har ni vistats på Orkan Hall?"

"Sedan min förmyndare, major Warfield, hemtade mig från New York — der jag blifvit uppfostrad på gatan," tillade hon för sig sjelf.

"Men hvarför sökte ni rida så fort?"

"Derför att, som jag sagt er, jag var rädd för vilda djur och för Svarte Donald. Men nu, då jag ledsagas af en modig ryttare, som ni ser mig ut att vara, är jag ej det ringaste rädd mera. Jag är riktigt glad åt att kunna låta min stackars Gyp få gå steg för steg, ty det arma djuret är alldeles förbi af trötthet."

"Den usla kraken ser verkligen medtagen ut," sade främlingen försmädligt. "Om ni skulle låta Gyp hvila litet? Jag stiger också af hästen, och så kunna vi ju sätta oss på vägkanten och språkas förtroligt vid en stund."

En förstulen blick var för Capitola tillfyllest att öfvertyga henne om, att, trots den lediga tonen i hans konversation, främlingen talade med ett eftertryck, som ej tillät henne att hoppas mycket undseende från hans sida.

"Nå, min vackra Cap," upprepade han, "hvad tänker ni om mitt förslag?"

"Åh, just ingenting," svarade hon, under det hon styrde sin häst till vägkanten och låtsade taga marken i skärskådande.

"Låt se, min lilla unge, får jag hjelpa er?" frågade främlingen.

"Nej!" invände Capitola med beräknad tvekan, "den här platsen tycker jag ej är bra; här finns så mycket qvistar och skräp på marken."

"Mycket riktigt; då stanna vi ett stycke längre fram."

"Ja, men rid ej så fort; min stackars pony är alldeles uttröttad."

"Rid så fort eller långsamt, det behagar er, min sköna!"

Den der gynnarn måste tro mig vara bra enfaldig, då han kan våga att tala till mig i en sådan ton, tänkte Capitola.

De båda ridande hade fortsatt vägen ungefär en tredjedels mil, då de kommo till en uthuggning i skogen. Ryttaren drog in tömmarne och tilltalade åter den unga flickan:

"Nå, min vackra fågel, här, tycker jag, att vi kunna slå oss ned. Detta är ju en alldeles ypperlig plats."

"Den kan ej vara bättre! kom hit och hjelp mig att stiga af," sade Capitola, i det hon skulle till att stanna hästen. "Men nej," tillade hon, liksom hade hon gifvit vika för en plötslig ingifvelse, "jag tycker inte om den här platsen heller; det blåser här. Och alla stenblocken se'n!.... Nej, här sätter jag mig inte!"

"Jag börjar tro, min sköna, ni har för afsigt att göra narr af mig? Men akta er! Jag är inte en man att leka med, jag," utbrast han.

"Göra narr af er? Jag förstår er ej! Jag bara ville säga, att jag inte tycker om att sätta mig på hårda stenar. Om ni vill vara så artig och ledsaga mig ned till foten af kullen der borta, så skall jag visa er en förtjusande plats, der vi kunna slå oss ned och språka en stund. Jag skall berätta för er mina lefnadsöden, och ni kan tala om för mig några af de äfventyr, som ni upplefvat."

"Nå, så kör för det då! Men hvar är den der förtjusande platsen?"

"Nere i dalen, alldeles vid foten af den kulle, som vi nu rida på."

"Nå, framåt då! Följ med bara!"

"Sakta, sakta," sade Capitola, "min häst är trött."

Snart voro de nära midten af dalsträckan, ungefär en fjerdedels mil från floden, på hvars motsatta strand Orkan Hall var beläget, den oförståndiga flickans räddningsställe, om hon endast kunde komma dit.

Främlingen hejdade sin häst och tog till orda sålunda:

"Nå, min vackra Cap! Nu eller aldrig. Nu äro vi ju på det ställe, som ni sjelf utvalt."

"Ja, nu hvilar jag mig gerna en stund," svarade den unga flickan. "Ni ser, att jag håller ord."

Mannen hoppade ned från hästen och närmade sig Capitola.

"Var snäll och akta, att min ridklädning icke fastnar i stigbygeln," sade Capitola, i det hon omsorgsfullt ordnade vecken på klädningen och lade sin hand i främlingens. Men i samma ögonblick, hon skulle hoppa af, tvekade hon ännu en gång och sade, i det hon pekade på marken:

"Men marken är ju fuktig här!"

"Ännu en invändning, tror jag, min sköna! Men det tjenar till ingenting längre. Jag är fast besluten att få småprata litet med er just på denna gräsplan," återtog ryttaren, i det han med handen pekade på en liten uthuggning, beskuggad af en trädgrupp, ett stycke på sidan om vägen.

"Så, inte så häftigt, jag ber! Var så god och se efter, om inte marken är genomdränkt af väta. Min ridklädning skulle bli nedsmutsad och jag sjelf genomförkyld. Men jag har lofvat er att språka med er en stund, och jag vill hålla mitt löfte. Likväl tycker jag, att ni kunde ställa så till, att jag finge någonting att sitta på; en stor sten, en trädstam eller hvad som helst!"

"Jag ville nog, min förtjusande Cap, men jag hittar ej på någonting lämpligt."

"Nå, så kan ni taga af er hatten; den kan jag sätta mig på."

"Ha-ha-ha! Hur lätt och luftig ni än är, skulle ni ändå genast platta till den, så att den blefve som en pannkaka."

"Nu vet jag någonting bättre!" utbrast Capitola, med en glädtighet, fullkomligt väl bycklad. "Ni kan ju vara god och breda ut hästtäcket, som ni har under sadeln, på marken. Det blir ju förträffligt att sitta på."

"Jag måste väl finna mig i er nyck, min lilla sötnos," svarade den afsutne, under det han vände sig till sin häst, som stod helt nära Capitolas.

Han aflyfte sadeln och lade den varsamt på vägkanten. Derpå tog han hästtäcket, vecklade ut det och började breda ut det på marken.

Det var just detta ögonblick, Capitola väntat på. Hennes pony var nu något uthvilad, och den andres häst stod framför henne på gångstigen. Med all den kraft, hon kunde samla, svängde hon ridpiskan och gaf den lösa hästen ett slag under buken, så att denne hoppade till af smärta och satte i väg i ursinnigt galopp. Tack vare samma öfvertalningsmedel, fick hon sin egen pony äfven i farten, och eggande på honom ytterligare med ett triumferande hurra! bar det af för henne i hejdlös fart.

Allt detta tog blott några sekunders tid. Häpen af förvåning, vände banditen sig om; men han var besegrad. Ett barn hade lurat honom, gjort uppenbart narr af honom. Han gnisslade med tänderna af raseri, men han kunde ej nå henne. Han kunde blott med den knutna handen hota den unga flickan, hvilken blixtsnabbt ilade framåt. Vid krökningen af vägen kunde ej Capitola afhålla sig från att se sig om och skrattande tillvinka honom en afskedshelsning.

* * *

Capitolas utflykt hade gjort Gamle Orkan orolig och förargad. När vår käcka ryttarinna sent på qvällen anlände hem, blef hon derför af major Warfield,som var uppe och väntade på henne, mottagen "med varma serveter". När gubben så fick höra, att Capitola gjort en ridtur i skogen på andra sidan floden, en plats, som han strängeligen förbjudit henne att besöka, växte hans vrede ännu mer, och han titulerade Capitola "tiggarunge", "nådehjon" m. fl. vackra epiteter. Sårad och stucken, lemnade vår hjeltinna gubben åt sig sjelf och beslöt sig för att icke tala till honom, förrän han ångrade sin öfverilning och "gjorde afbön". Redan påföljande morgon tycktes Gamle Orkan åter villig komma på god fot med sin skyddsling, men denna var minsann icke så lätt att blidka, som gubben trodde. Först sedan han lofvat att icke mera såra henne med förolämpningar och anspelningar på, hvad hon hade varit, blef hennes hand utsträckt till försoning, och lugn tycktes åter herrska på Orkan Hall — åtminstone tills vidare.

KAP. XVII.

En ynglings kärlek.

Under fru Rockes ledning gingo hushållssysslorna i dr Days hus sin jemna gång, såsom pendeln i ett ur. Alla voro ense om att tillerkänna henne förtjensten af de förbättringar, som införts på Pilkullarne, och doktorn å sin sida upprepade oupphörligt, att han ej kunde begripa, hvarför han ej långt före detta tänkt på att få fru Rocke och hennes son hem till sig. Clara tillade, att numera vore det henne omöjligt att skiljas från de kära vännerna. Den milda, älskliga fru Rocke medgaf sjelf, att en lycklig förändring i allo hade försiggått med henne. Hon hade återvunnit helsa och inre lugn, och under inflytelsen af den förnöjsamhet och lycka, som omgåfvo henne, såg man lifvets färg så småningom återvända till hennes förr så bleka kinder.

Hvad Traverse beträffar, gjorde han hastiga framsteg i sina studier, uppmuntrad till arbete genom de för ett ädelt sinne mest mäktiga skäl: ömhet för en mor, hvars framtid han af hjertat önskade att en dag kunna betrygga, tacksamhetskänsla mot sin beskyddare och beundran för Clara, hvars goda tanke han sökte vinna.

Men sedan någon tid hade ynglingen erfarit en sällsam känsla bemäktiga sig hans hjerta och sinne, en känsla, som han i sin oerfarenhet af lifvet hvarken förstod att undersöka eller bekämpa. Dessa aftnar framför spiselden, bredvid doktorn och hans vackra, intagande dotter; dessa aftnar, som förr utgjort hans högsta lycka, voro nu för honom snarare en källa till ängslan och bryderi än nöje. Hvarför brunno så hans kinder? Hvarför slog hans hjerta hårdare än vanligt, då han talade med doktorns dotter? Hvarför stockade sig rösten så der i halsen, och hvarför kunde han hvarken anförtro sig åt sin moder eller skrifva till sin vän Greyson om sin oro?

Stackars Traverse skulle svårligen kunnat besvara dessa frågor. I sitt hjertas enfald begrep han ännu ej, att

hela Hans väsende, uppfyldt af den unga flickans bild, redan lydde kärlekens obetvingliga lagar.

Clara å sin sida anade ingenting; hon försökte med blyg älskvärdhet att förströ sin tystlåtne, unge vän, i det hon påstod, att han läste för ifrigt, och bad sin far att hålla Traverse från alltför trägna studier, hvilket kunde bli skadligt för hans helsa och lynne.

Doktorn svarde henne, skrattande och lugnande, att Traverse gjorde klokt uti att arbeta träget, emedan detta vore rätta vilkoret för honom att komma fram i verlden. Det såg äfven ut, som om den gamle hedersmannen, med all sin kännedom om menniskohjertat, icke varsnade, att hans skyddsling var på god väg att duka under för en helt säkert alldeles hopplös, dåraktig böjelse för hans dotter, arftagerskan till en ansenlig förmögenhet.

Den enda, som insåg verkliga förhållandet, det var fru Rocke. härutinnan upplyst såväl genom sin fina, qvinliga takt som af moderskänslan. Hon förstod, att Traverse hängaf sig åt en farande lidelse för den unga flickan, med hvilken han kom i daglig beröring; men hon insåg äfven, att det skulle varit en dårskap af honom att ens ett ögonblick hoppas på att en dag kunna få den vackra och rika Clara Day till maka.

Dag för dag gaf hon akt på utvecklingen af denna gryende kärlek, ängsligt fruktande för de båda barnens frid och lycka. Doktorns blindhet förvånade henne; hon kunde ej begripa, att han ingenting märkte, att han ej fattade den fara, som af den förtroliga sammanvaron erhöll ständig näring. Hon såg de unga hvarje morgon tillsammans i trädgården taga vård om blommorna, binda upp och stödja en rosenbuske eller en blomstängel. Enligt doktorns önskan, eskorterade Traverse hvarje dag Clara på en utflykt till häst; och när qvällen inbröt, såg man dem båda genombläddra samma album, genomgå samma nothäfte och sitta lutade öfver samma schackbräde. Det var likväl så lätt, tyckte hon, att se på deras blickar, som sökte hvarandra, utan att dröjande våga stanna, af hvad slag den gemensamma känsla var, som häfde deras bröst.

Om doktorn hvarken ser eller ingenting vill se, hvad skall jag väl göra? sade fru Rocke till sig sjelf. Nog vore

det måhända klokast att lemna detta hus, innan Traverse fäst sig vid Clara så, att han ej mer kan betvinga sin känsla, eller, hvad som vore höjden af all olycka, skulle löna sin beskyddares välgerningar med att taga från honom hans enda dotters hjerta. Ja, jag måste tala med dr Day. Det är min ovilkorliga pligt.

Sedan hon fattat detta beslut, vålde hon en timme, då sonen och Clara ridit ut, för att göra den dagliga promenaden, och sedan hon samlat allt sitt mod, gick hon till doktorn, hvilken satt och skref i sitt arbetsrum. Han tog emot fru Rocke med sin vanliga förbindlighet, och då han af hennes oroliga uppsyn märkte, att någonting tyngde på hennes sinne, frågade han om orsaken till hennes oro.

"Jag kommer, hr doktor," svarade hon tvekande, "för att tala med er i ett ämne, som jag har svårt att vidröra. Och sanningen att säga, jag vet ej, huru jag skall börja."

"Fru Rocke, ni vet mer än väl, att jag är en lika sann vän till er som till er son, att jag alltid skall känna mig lycklig, om jag på något sätt kan stå er till tjenst. Var derför lugn och tala utan tvekan?"

"Nåväl, doktor," återtog fru Rocke, i det hon sökte tillkämpa sig mera fattning, "jag skulle visst ej ha tagit mig friheten att blanda mig uti saken; men då ni ingenting tyckes märka.... Måhända en far inte märker sådant, förrän det är för sent!...."

Hon tvärtystnade efter denna temligen oredliga inledning, och doktorn, hvilken lyssnat till henne, i förmodan att få ett förtroligt, allvarligt meddelande, men ej af dessa osammanhängande meningar kunde sluta till, hvad frågan gälde, såg endast undrande på henne.

"Miss Clara," fortfor fru Rocke, "har haft den olyckan att tidigt mista sin mor; hon har ingen qvinlig anhörig...."

"Ja, ja, jag vet nog detta, kära fru Rocke; men jag är fullt förvissad om, att ni samvetsgrannt och tillfyllest ersätter min dotter de anhörige, som hon saknar," afbröt doktorn, förgäfves väntande på att få ljus i saken.

"Ja, min herre, och det är, just derför att jag inser hela vidden af mitt ansvar, som jag säger: Traverse och jag måste bort härifrån!"

"Bort härifrån! Ni och Traverse! Nej, min bästa fru Rocke, sådant kan ej gå för sig, och jag får säga er, att ni ej vidare bör utsätta en gammal man som mig för dylika sinnesskakningar. Men nu, då första skrämskottet är öfver," fortfor han efter ett kort uppehåll, "förklara då för all del för mig, hvarför ni anser det så nödvändigt, att ni och Traverse skola lemna oss."

"Min son, hr doktor, har de bästa afsigter...."

"Ja, han är en bra gosse, en yngling med hjertat på rätta stället och med fasta grundsatser. Jag vet mig aldrig ha på träffat någon mera lyckligt lottad natur."

"Och likväl, trots alla de goda egenskaper, han besitter, är han ändå icke något lämpligt sällskap för er dotter."

"Och hvarför då!" utbrast doktorn häftigt.

"Om Claras mor lefde, hr doktor, skulle hon troligen svara er, att en ung flicka bör hafva endast jemnåriga af sitt kön att sällskapa med."

"Min goda fru Rocke," sade doktorn sväfvande på målet och med fuktiga ögon, "om mitt barns älskade, bortgångna moder ännu funnes i lifvet, skulle hon förstå och gilla mitt handlingssätt. Hon skulle högakta er och er son, lika mycket som jag värderar och högaktar er båda."

"Men, hr doktor, pligten förbjuder mig, när jag ser den vändning, sakerna taga, att längre förhålla mig tyst; pligten befaller mig att af er utverka mig tillåtelse för Traverses aflägsnande härifrån."

"Kära fru Rocke," invände doktorn, i det han reste sig från stolen och såg på fru Rocke med innerlig välvilja i sin blick, "hvarje dag har sin omsorg. Låtom oss båda förtrösta på Försynens allvisa skickelse och endast sysselsätta oss med, hvad som rör oss sjelfva!"

"Emellertid, hr doktor, tyckes det mig, som vore det vår första pligt att vaka öfver de unga, oerfarna barnen, så att de hindras från att falla i någon snara!"

"Åhja, det kan väl så vara; men vi böra äfven sluta till ögonen, så att ej en ytterlig försigtighet å vår sida just kunde blifva väckelsen och medlet att föra dem i snaran!"

"Jag önskade, hr doktor, att ni bättre ville förstå mig...."

"Jag förstår er nog, min bästa fru Rocke, och jag gillar fullkomligt edra goda afsigter, men oroa er alls icke vidare för den der saken! Med all sin vänhet är Clara en ytterst rättänkande flicka, och jag skulle storligen misstagit mig, om ej Traverse är en yngling, som vet att bemanna sitt hjerta mot en dåraktig kärlek. Detta är min tro om saken," tillade doktorn lugnt och saktmodigt.

Nå, då kan det ej hjelpas, tänkte fru Rocke, i det hon nedslagen återgick till sitt rum, — hans ytterliga välvilja förblindar honom; han ser ej, för hvilken fara han utsätter Traverse, då han envisas med att qvarhålla honom här i sin dotters närhet. Jag måste tala med min son och öppna ögonen på honom åtminstone; han måste lära sig att begripa det svåra i sin ställning.

Sednare på dagen, så snart fru Rocke hörde, att Traverse gick på sitt rum, ropade hon honom till sig.

"Min son," sade hon saktmodigt, sedan han på hennes uppmaning tagit plats vid hennes sida, "jag har behof af att en stund få allvarligt språka med dig. Sedan någon tid har det försiggått en förändring i ditt väsen, som ej kunnat undfalla en moders öga. En mor, Traverse, kan ej vara blind, då det gäller hennes sons välfärd."

"Moder, jag fattar ej meningen af dina ord," svarade ynglingen förvirrad.

"Min son, miss Day börjar att alltför mycket sysselsätta dina tankar,"

"Åh, mamma," mumlade Traverse, med rodnande kinder, "har jag väl låtit märka någonting sådant?"

"Nej, ingen annan än den, som ditt väl ligger mest ömt om hjertat, har varseblifvit det. Hör mig, mitt barn! Jag har sett, att du gerna sitter afsides, i någon obemärkt vrå af rummet, försjunken i beundran af Clara, då ingen, icke ens hon, ger akt derpå; att du bygger luftslott, deri hon är drottningen. Men ett farligt gift döljer sig under dessa illusioner, och ditt hjertas frid och lugn, din heder till och med, äro priset derför."

"O, min mor, hvarför tala så till mig?" utropade Traverse med bitterhet.

"Det är sanningar, oangenäma att höra, mitt stackars barn; men det är ett nödvändigt motgift."

"Hvad återstår mig då att göra?"

"Att vaka öfver dina handlingar och dina ord, ja, äfven öfver dina tankar; att förbjuda dig att tala med Clara, ja, att se på henne, så framt det ej är oundvikligen nödvändigt."

"Moder, jag har aldrig, ej ens i mina djerfvaste drömmar, haft den förmätenheten att tro, att.... att...."

"Jag tror det, mitt barn. Det är också, för att öppna ögonen på dig, medan ditt hjerta ännu till en viss grad är fritt, som jag sålunda talar till dig i dag. De drömmar, som du kunde hafva närt angående den unga flickan, skulle endast för dig leda till förödmjukelser och felslagna förhoppningar. Glöm aldrig, att det från din sida vore ett förräderi mot den välmenande man, hvilken haft nog förtroende till din heder att upptaga dig i sitt hem och låta dig förtroligt umgås med sin dotter. Missbruka ej detta förtroende, utan, när du ej kan undvika, bemöt Clara med artig och aktningsfull uppmärksamhet."

"Nåväl, moder, huru svåra dina föreskrifter än äro, skall jag dock följa dem. Ack, inte kunde jag för en timme sedan tänka mig, att jag skulle känna mig så olycklig, då jag ginge från dig, min mor," sade den stackars ynglingen

Och sedan han derefter omfamnat modren, gick han in i sitt rum.

Ifrån denna dag egnade Traverse sin tid uteslutande åt studier; och lydande modrens råd, undvek han så mycket som möjligt miss Day. Blef han någon gång tvungen att hålla henne sällskap, var han ganska stel och tystlåten.

Clara, som ingenting begrep af denna plötsliga förändring, undrade, om hon på något sätt gifvit anledning dertill.

Såsom värdinna i huset, sade hon till sig sjelf, är jag skyldig visa all möjlig artighet; kanske jag felat i uppmärksamhet mot Traverse. I sådant fall måste jag öfvertyga honom om, att det ej skett med afsigt.

Clara blef nu allt mer och mer förekommande och hjertlig emot Traverse, för att söka förmå honom att bli glad igen. Men då hon märkte, att det ej lyckades, beslöt hon i

sitt hjertas oskuld att tala med honom och sårnedelst med ens få allt missförstånd undanröjdt.

"Traverse," sade hon en vacker dag, då hon såg honom sitta för sig sjelf i en fönstersmyg, "ni synes ej mer, såsom förr, vara min vän. På hvad sätt har jag väl förolämpat er? Tro mig, att det aldrig varit min afsigt, om så är, och att det gör mig innerligen ondt. Säg mig, att ni ej längre är ond på mig!"

"Ni.... ni, miss Day? Ni skulle kunnat säga något, som misshagat någon?.... Huru vore det väl möjligt, att *ni* kunde misshaga någon?" utbrast ynglingen, med darrande stämma och rodnande ända upp till hårfästet.

"Men om jag nu inte på ringaste vis förtörnat er, hvarför kallar ni mig miss Day, och inte, som förr, Clara?"

"Emedan jag bör så, miss Clara. Ni är enda dotter och arftagerska till dr Day, egaren till Pilkullarne, under det att jag.... jag är...."

"Hans vän," afbröt honom Clara.

"Sonen till hans hushållerska," invände Traverse, i det han aflägsnade sig.

Clara såg ett ögonblick förvånad efter honom, derpå återtog hon sitt broderi.

Efter detta samtal blef Traverse ännu mer fåordig och tillbakadragen än förut; men ju mer han betvang sitt hjerta, desto mer tilltog hans känsla i styrka och våldsamhet. Hans studier ledo likväl ej deraf, utan han fortfor att göra snabba framsteg.

Så stodo sakerna, då dr Day en morgon inträdde i biblioteket med en tidning i handen.

"Min unge vän," sade han till Traverse, "jag ser här, att kursen vid medicinska skolan i Washington börjar om några dagar. Jag tror nog, att du nu har tillräckligt goda förberedande studier, för att kunna vara med om och draga fördel af föreläsningarne. Hvad menar du sjelf?"

"Ack, hr doktor, det skulle blifva för mig den största lycka, om det vore mig möjligt!"

"Så, så! Något *om* kommer härvidlag aldrig i fråga. Jag har lofvat, att du skulle bli läkare. Tror du väl, att jag ämnar stanna på halfva vägen? Dessutom är det egentligen endast ett lån, jag försträcker dig, och jag anser mig

ej kunna fördelaktigare placera mitt kapital. Så, aldrig ett ord mera! Gör nu i ordning, hvad som är nödvändigt för resan: du kommer att fara till Washington redan i slutet af veckan."

Sedan Traverse varmt tackat sin välgörare, påskyndade han tillrustningarne för sin resa, och tre dagar derefter sade han farväl åt sin mor och Clara. Dr Day sjelf ledsagade honom i sin vagn till Staunton. Der skildes de åt, och Traverse fortsatte nu på egen hand sin första utfärd.

Efter skilsmessan från sonen hade fru Rocke straxt dragit sig undan på sitt rum, för att obemärkt få gråta ut. Under det hon, lutad mot fönsterbrädet, med blicken följde vagnen, som snart skulle försvinna ur hennes åsyn, öppnades dörren varsamt, lätta steg gledo fram på mattan, och fru Rocke kände tvänne mjuka armar smekande linda sig kring hennes hals. Det var Clara. Den unga flickan gömde sitt ansigte vid fru Rockes bröst och brast ut i ohejdad gråt. Traverses mor tryckte henne till sitt hjerta, nu fullt medveten om, att den unga flickan gaf kärlek för kärlek.

Kap. XVIII.

En afton hos Svarte Donald.

Vi bedja läsaren återkalla i minnet det gamla stenrucklet, dit Nancy Grewell, Capitolas amma, hade blifvit förd af sin röfvare och hvilket ställe hon noggrannt beskref i sin dödsbikt för majoren. Det är dit, vi nu skola återvända.

Detta hus, kalladt "Gamla gästgifvaregården", låg på endast några mils afstånd från Orkan Hall, ehuru Nancy Grewell, bortvillad genom mörkret och de omvägar, man lät henne göra, ej känt igen det. Vägen, vid hvars dikeskant det var uppfördt, gick igenom en djup, skogbevuxen dal, infattad mellan höga klippor. Denna väg hade fordom varit mycket befaren, och då hade det aldrig saknats besökande på värdshuset. Men sedan tjugu år tillbaka hade en begyn-

mare väg i annan riktning anlagts, och den af resande öfvergifna skogsvägen hade så småningom blifvit fullkomligt ofarbar, genomskuren som den var af djupa regnbäddar och igenväxt på flera ställen.

Värdshuset hade fallit i ruiner. En enda varelse tycktes numera bebo det, nämligen en liten, torr och skrynklig gumma, som man såg ständigt sitta med sin stickstrumpa vid ett söndrigt fönster. De, som sedan gammalt kunde minnas henne och hennes boning, kände henne under namnet "Korpa-mor", dottern till den fordne värdshusvärden. Det påstods, att hon var stum, men ingen visste med säkerhet, om så var verkliga förhållandet. För öfrigt hade hon alltid haft ett mycket dåligt rykte om sig, och hvar och en undvek henne, emedan hon derjemte gick och gälde för att hafva *onda ögon* och kunna trolla.

Sent en afton, några månader eftor Capitolas farliga ridt i skogen, stängde den gamla gumman omsorgsfullt fönster och dörrar i stenrucklet. Derpå öfvertäckte hon med yttersta noggrannhet hvarje springa eller bräcka i muren, genom hvilken en ljusstråle kunnat tränga ut och underrätta någon vilsekommen resenär om, att lefvande varelser vistades i det förfallna husets inre.

Sedan hon, så att säga, hermetiskt tilltäppt husets framsida, begaf sig gumman till ett stort kök, beläget å husets baksida. Detta rum var sällsamt nog möbleradt. Ögat dröjde först vid en stor spisel, der en munter brasa sprakade. På ömse sidor om spiseln reste sig två höga ekhyllor, fullsatta med en mängd tennfat och tallrikar, äfvensom med skålar af samma metall. Längs de rappade väggarne sågos grofhyflade ekbänkar och längs hela rummet ett klumpigt ekbord, vid hvilket femton à tjugu personer godt kunde få sittplatser.

Då Korpa-mor inträdde i köket, tände hon på en lampa och började genast med tillredelser till en riklig qvällsvard. Sedan hon satt på elden ett väldigt stycke oxkött, dukade hon bordet. Hon gick derefter och satte sig framför elden, för att sköta om steken.

Hon hade knappast suttit der en halftimme, förrän brådskande steg ljödo bakom huset och en hvissling hördes utanför fönstret.

Den gamla reste sig genast från stolen och gick att draga från rigeln.

En kortväxt man, solbränd, rödhårig och med grågula ögon, inträdde.

"Se så, gamla flicka," utropade mannen, hvars namn var Harry, "har du qvällsvarden i ordning?"

Den tilltalade skakade på hufvudet, såg åt oxköttet, som höll på att stekas, höjde tvänne gånger å rad alla tio fingrarne i vädret och svängde med armen.

"Aha, du menar, att spettet skall vändas ännu tjugu gånger! Är det ej så? Jag vill vara spetsad, om jag eljest begriper hälften af ditt stumma, dumma språk! Har ingen af de andre kamraterna ännu synts till?"

Den gamla klämde fingrarne samman, sträckte ut armarne åt alla håll och visade på bordet.

"Jasså!.... jag begriper, du menar, att de spridt sig åt olika håll och sköta om affärerna så länge. Men sedan komma de väl allesamman hit i qväll?"

Hon gjorde ett jakande tecken med hufvudet.

"Hvar är kapten?"

Qvinnan svarade med en åtbörd, som bure hon en stor korg; sedan visade hon på några handelsvaror och pekade med fingret utåt.

"Aha, han har gått till Tip-Top, förklädd till kolportör, för att sälja krafs, kan jag förstå?"

Åter ett jakande tecken. Innan han kom sig för att ställa till den gamla någon vidare fråga, hördes ett sakta och utdraget jamande utanför dörren.

"Der ha' vi Smyg-Steffan. Han kunde då gå på en nyss grusad väg med jernskodda stöflar, utan att den minsta lilla flintsten skulle gnissla under hans fötter," mumlade den först komne, då dörren ljudlöst öppnades och en mulatt, med listig uppsyn, inträdde i rummet, helsande med låg stämma "god afton!" på Harry och gumman.

"Nå, du kommer då som efterskickad, Smyg-Steffan! Har du sett kapten?"

"Nej, han är ute, för att fiska upp nyheter och för att få veta, hvad folket egentligen tänker om honom."

"Inte behöfver han gå långt, för att få veta sådant," invände Harry storskrattande.

Den gamla närmade sig i det samma Smyg-Steffan och lyckades medelst tecken få honom att begripa, det hon ville veta, om han hade té med sig.

Smyg-Steffan drog upp ett paket ur fickan och sade hviskande:

"Jo, mutter; jag var inne i Kryddlunds bod, der jag såg bland annat en te-strut ligga på disken. Jag tänkte på dig och smög den ned i fickan."

Gummans ögon lyste af tillfredsställd lystnad. Hon ryckte snålt till sig den lilla struten, tackade tjufven med ett lätt slag på axeln och gick derefter till spiseln, för att syssla med beredandet af sin favoritdryck.

Efter ett ögonblick ljöd utifrån åter en hvissling, och straxt derpå inträdde en ny figur i köket. Han såg ännu mer motbjudande ut än någon af de förut ankomne. Man varsnade lätt hos honom en blandning af feghet, vildhet och råhet med belefvenhet. Han var liten till växten, men satt, och hans stora, klotrunda hufvud, med grofva och platta anletsdrag, var betäckt med ett sträft, tjockt, gult, tagelartadt hår. Med ett ord, han var en af desse landvägsriddarne, som ingen med väl späckad börs gerna ensam möter. Hans kamrater kallade honom Rackare-Olle, ett öknamn, som han i alla afseenden gjorde sig förtjent utaf och hvaröfver han äfven yfdes icke så litet.

Han klef in med brådskande steg, utan att helsa på de andre, kastade sig på en stol framför elden och befalde den gamla med barsk stämma att hemta en mugg öl.

"Ah, se der ha vi vår kapten!" utbrast Harry, då han åter hörde steg ljuda utanför. Dörren öppnades, och den vidt beryktade Svarte Donald, tjufbandets anförare, inträdde. Han lät en tung korg, som han bar, falla till golfvet, tog af sig sin qväkarhatt och en stor, vid öfverrock och såg derpå gapskrattande på de tre banditerna.

Svarte Donald, högväxt och ståtlig, liknade en af medeltidens jättegestalter, återuppståndén midt i nittonde seklet. Han var öfver sex fot lång, och hans muskelstyrka var proportionerlig till längden. Ett väl modelleradt hufvud, fina drag, med en djerft skuren näsa, svarta ögon, fulla af lif och beslutsamhet, ett vackert, svart skägg och långt nedhängande hår af samma glänsande färg gjorde honom fullt

berättigad att kallas en vacker karl. Hans hållning var kraftig och distinguerad.

Då han hållit uti en stund med sitt skallande skratt, utan att säga något, tog Harry slutligen till ordet med skygg förtrolighet:

"Kapten, jag förstår inte, hvad er mening är? Men hvad mig beträffar, tycker jag, att det är lika ledsamt att skratta ensam som att göra en fotvandring utan sällskap."

"Åh, ni skola nog få skratta allesamman! Vänta bara, tilldess jag får förklara saken för er. Men först måste ni svara mig på en fråga: Tycker ni, att min rock med stora ärmarne och min hatt med breda brättena gör mig tolf tum längre, än jag är?"

"Ja, sannerligen, kapten!"

"Och då jag vecklar in mitt skägg och min haka i den här väldiga halsduken och viker ned hattbrättet, ser jag icke då lika mild och vördnadsbjudande ut, som sjelfve William Penn?"

"Ja, på min heder! Ja, vän Donald," svarade Harry.

"Nåväl, i dag har jag kolporterat ut mina varor under denna förklädnad!"

"Ja, vi veta det, men det slutar aldrig väl.

"Det är just, hvad som i dag höll på att hända mig."

"Det måste ni berätta för oss, kapten," ljöd på en gång i korus från de trenne röfrarne.

"Ja, vänta litet bara! Låtom oss först sätta oss till bords! Hit med rostbiffen, Korpa-mor! Du, Rackare-Olle, kan slå i ölet! Harry skär för af brödet, och Smyg-Steffan får skära köttet. Så så, raska på bara!" kommenderade Svarte Donald, i det han satte sig vid öfversta bordsändan.

Efter det första glaset var tömdt och man med frisk vilja angripit steken, började Svarte Donald sin berättelse:

"Kunna ni tänka er, gossar, att jag i dag varit i sjelfva lejonets gap. Inne i staden har jag nämligen, inför sittande rätt, åt juryns medlemmar sålt cigarrfodral, snusdosor, rökmössor och ett par glasögon åt presidenten sjelf."

"Åh, det är alldeles omöjligt! Nej, ni skämtar," ropade alla om hvarandra.

"Det är dagsens sanning. Men vänta, det blir väl värre än så, må ni tro. Jag bjöd ut ett par handklofvar af stål,

gjorda efter en alldeles ny modell, åt sheriffen John Kempe, i det jag sade honom, att de nog kunde komma att behöfvas, i fall det skulle lyckas honom att få fatt på den farlige skurken Svarte Donald. 'Ack, den erkebofven!' svarade sheriffen, i det han granskade handklofvarne med stort intresse; 'kunde jag bara en gång få det nöjet att surra dessa om hans handlofvar, ville jag gerna för en sådan stund gifva ut min sista styfver.' 'Ja, det är en riktig baddare, den der Svarte Donald, sade jag; och jag råder er att i förväg förse er med dessa.' 'Hvad Svarte Donald beträffar,' svarade sheriffen, 'äro vi nu temligen säkre på att få tag i honom.' 'Åh, verkligen! Nå, det var en kär nyhet för fredliga och stillsamma vägfarande, sådana som mig,' svarade jag. 'Jo jo-men, och inte kommer det att dröja många timmar, sedan vi fått honom fast, förrän han dinglar i galgen. Sedan kunna ärliga menniskor färdas fram i säkerhet.... Vi ämna expediera honom qvickt.' 'Ja, när ni får fatt honom!' tillade jag. 'Visserligen, min vän, *när* jag har knipit honom. Men nu, då major Warfield ökat den af staten utlofvade belöningen med femhundra dollars och man till på köpet vet, att den djerfve banditen ofta stryker omkring, förklädd, här i staden, så skall väl detta egga folket att snoka upp och fånga honom.' 'Åh, jag tycker, hvad det skall bli för en fröjd för Alleghany-borna. Den dagen, han blir hängd, skall jag nog styra så till, att *jag sjelf* är närvarande vid ceremonin', svarade jag. 'Godt, min vän, och jag skall laga, att ni får en god plats, så att ni riktigt i detalj kan vara med om herrligheten,' återtog den intet ondt anande embetsmannen. 'Tackar så mycket, jag tviflar icke ett ögonblick på er goda vilja, dervidlag, mr John. Nog vet jag, att ni skall vara mån om att skaffa mig en god plats, och jag försäkrar er, å min sida, att ingen bland åskådarne skall vara mera intresserad, än jag, för den tilldragelsen.' 'Det säger sig sjelft,' menade han, 'då det just är resande af ert stånd och yrke, som mest äro utsatte för dylike banditer. Det är ju inte mer än tre år sedan, som en kolportör blef mördad och plundrad i närheten af Gömda Huset.' 'Det är sannt, vän John,' sade jag, 'och jag tror nog, att jag mången gång, då jag nattetid färdats på vägarne, haft Svarte-Donald bra nära mig. Men för att också jag

skulle kunna ha någon utsigt att få de der tusen dollars, som utlofvats i belöning åt den, som fångar honom, ville jag ha reda på, i hvilken förklädnad han brukar visa sig.' 'Jo, det påstås, att han ibland går omkring klädd som en metodistmissionär, säljande andliga böcker, ibland åter som en skärslipare. Stundom går han också klädd som krämare, likasom ni,' svarade den gode sheriffen. Jag tänkte, att rätta ögonblicket nu vore inne att taga till flykten, och genmälde: 'Nå, mr John, skall ni inte köpa mina handklofvar? Jag försäkrar er, att de kunna komma att blifva er till stor nytta. Tillåt mig att visa den sinnrika mekanismen! Räck fram händerna, mr John, hederspascha, jag ber er så vackert!' Mannen, som icke hyste det ringaste misstroende till mig, såg mycket nyfiken ut och räckte verkligen fram tassarne, för att låta mig utföra det föreslagna försöket. Inom en handvändning hade jag påsatt klofvarne och dragit till fjädern. I ögonblicket tog jag min korg på armen och försvann bland hopen, innan den stackars sheriffen hunnit hemta sig från sin öfverraskning."

Att beskrifva glädjetjutet och skrattsalvorna, som följde på denna berättelse, är omöjligt.

"Tyst, pojkar!" utropade hastigt Svarte Donald, "någon kommer hitåt! Det är säkert Le Noir, som skulle möta mig här i qväll, i och för vigtiga affärer."

KAP. XIX.

Gabriel Le Noir.

"Öfversten!" ropade banditerna med en mun, då dörren öppnades och en högväxt man med distinguerad hållning visade sig.

Den inträdande var höljd i en vid officerskappa och bar på hufvudet en svart kastorhatt, neddragen öfver pannan. Alla reste sig från sina platser och bugade sig för den nykomne, som hade det gält en person af högsta rang. Genom

en stolt rörelse af handen gaf han ett tecken, att de kunde återtaga sina platser, och sade derpå till anföraren:

"Donald, jag har något att säga er."

"Jag står till er tjenst, hr öfverste," svarade banditchefen, som utan vidare parlamentering tog ett ljus från bordet och ledsagade sin gäst till nästa rum, detsamma, der fjorton år förut Nancy Grewell varit instängd med sitt lilla dibarn.

Svarte Donald satte ljuset på en stol och tycktes vänta på, att hans gäst skulle börja samtalet—en sak, som den sednare ej syntes vilja brådska med, ty han gick tigande af och an i kammaren.

"Ni ser ut att vara vid dåligt lynne, öfverste," sade slutligen Donald, otålig öfver Le Noirs envisa tystnad.

"Jag är så, jag är värre än så, jag är djupt uppskakad, jag lider."

"Ni lider, öfverste?"

"Ja, det måtte ni väl veta: jag lider af samvetsqval."

"Af samvetsqval?.... Ha-ha-ha!" upprepade Donald misstroget och skrattade med full hals.

"Ja, ni må gerna skratta! Jag säger ändå, jag, att samvetsqvalen plåga mig. Men gissar ni, hvilka slags samvetsqval?.... Det är ej derför, att jag begått några handlingar mot nästans personliga säkerhet, som somlige benämna med ordet brott. Nej, nej, min käcke kamrat, tro aldrig något sådant om mig! Nej, jag lider af samvetsqval, för det jag underlåtit att begå ett brott."

"Aha, det var just, hvad jag tänkte!" utropade banditen.

"Donald, då jag, som du vet, har för sed att ibland gå i kyrkan, hör jag presten der orera om ånger. Nåväl, jag har ej förr än nu, helt nyligen, insett hela betydelsen af detta ord."

"Jag tror, att jag nästan skulle kunna gissa mig till, hvad det är, som kastat ljus i hr öfverstens rymliga samvete," invände Svarte Donald.

"Ja.... Det är den der otäcka, gamla amman och hennes lindebarn! Jag ångrar djupt, att jag ej för alltid bragte henne och ungen till tystnad, då jag hade dem båda i mitt våld."

"Just så, öfverste; de döda komma inte tillbaka, och komma de någon gång på besök, så unnas dem åtminstone ingen besittningsrätt till jordiska egodelar. Jag skulle önskat, att öfversten lydt mitt råd och förpassat både gumman och barnungen ur tiden."

"Donald, jag var då betydligt yngre, än jag nu är; jag hade vedervilja för att utgjuta blod," mumlade öfversten med ostadig röst.

"Åh strunt, bara löjligt känslopjunk, sådant der! Men blod utgjutes ju dagligen. Det är genom att döda, som vi lefva, säga slagtarne. Nå, än sedan? Vi, vi göra endast sammaledes! Liksom inte i hela naturen de svagaste varelserna blifva de starkares rof; de stora, vilda djuren sluka de små; den sluga menniskan lefver på den dummas bekostnad. Och verlden är skapad för de starke och fyndige."

Under det banditen så talade, hade hans gäst återtagit sin vandring af och an i rummet. Efter några minuters tystnad stannade han tvärt rätt framför Svarte Donald.

"Hör på, go' vän! Barnet är här igen, hitfördt af gamle Warfield. Min son träffade på henne i skogen för ungefär en månad sedan; han har talat med henne och fått veta om henne så mycket, som hon troligen sjelf vet. Hon heter Capitola och lär vara modrens lefvande afbild. Men hur har majoren fått reda på henne? Huru mycket, månne, känner han väl angående henne och hennes arfsanspråk? Hvilka bevis kan han väl ega i händerna? Sannerligen jag det vet! Allt, hvad jag lyckats komma underfund med, sedan jag gjort de mest noggranna och ihärdiga efterspaningar på alla håll, inskränker sig till, att den gamla tiggerskan, som nyligen dog här på orten och hvars begrafning major Warfield bekostade, var ingen annan än Nancy Grewell sjelf, hit återkommen. Natten före sin död hade hon låtit efterskicka majoren och haft med honom ett långt samtal. Kort derpå reste den gamle knekten till norden och återkom till hemmet med flickan. Donald, det är ej tid längre att vara klenmodig.... jag har dröjt blott alltför länge.... *Nu måste Capitola dö!*"

"Nå, det låter höra sig, öfverste! Hade ni bara kommit till ett så klokt beslut för fjorton år sedan; ty det är bra

mycket lättare att ge ett lindebarn en näsknäpp, så att det sommar in, för att aldrig mer vakna, än att qväfva en ung, frodig flickas skrik. För fjorton år sedan hade ingen menniska frågat efter, om ett nyfödt barn försvunnit, i synnerhet som ingen visste, att det fanns till i verlden, men efter den unga missen lär man nog komma att hålla väsen."

"Jag inser, att faran nu är vida större, men belöningen skall också blifva derefter. Donald, hör på!" sade öfversten i det han betydligt sänkte rösten, "den dag, då ni ger mig ett ovedersägligt bevis på, att Capitola Le Noir inte mer är i lifvet, den dagen skall ni inkassera tusen dollars."

"Bah," svarade banditen föraktligt, "Capitola Le Noir är rättmätig arftagerska till en förmögenhet på mer än fem millioner dollars i fastigheter, negrer, kolgrufvor, bruk, jernvägsaktier och statspapper!.... Och så kommer ni och föreslår mig, att jag skall rödja henne ur vägen för lumpna tusen dollars, och ni inbillar er, att jag skulle anse mig afundsvärdt lycklig att få gå in på en sådan affär!.... Nej, tack, min herre, bättre opp får det lof att vara!"

"Nej pass, Mante!" utbrast öfversten, och rynkade ögonbrynen. "Styrelsen har inte satt ett högre pris på hela din filur, än jag erbjuder, för det du en stund använder dina båda händer!"

"Inga näsvisheter, hr öfverste! Oss emellan äro de icke alls på sin plats."

"Ni tyckes glömma, att ni är i mitt våld!"

"Jag påminner mig, att det är så med er sjelf, hvad mig beträffar!.... Ha-ha-ha! Vi kunna vara qvitt!.... Den dag, då Svarte Donald står inför domstol, skall han troligen hafva öfverste Le Noir till sin sidokamrat."

"Nog, säger jag! Bestäm priset sjelf för den tjenst, jag fordrar!"

"Tiotusen dollars: femtusen i förskott, och resten efter fullbordad gerning."

"Men det är ju prejeri!.... Ett skamlöst prejeri!...."

"Ers nåd tyckes lägga vigt på att använda mindre artiga talesätt! Det lönar ej mödan, försäkrar jag er; jag låter ändå inte pruta med mig. Om mina vilkor inte anstå er, är det ju ingenting, som tvingar er att anlita mig. Men hvad

som är säkert och mitt sista ord, det är, att jag inte låter lega mig för ringare summa, än den, jag nu nämt."

"Ni begagnar er af min förtviflade ställning."

"Alldeles inte! Men sanningen att säga, hr öfverste, har det kommit derhän med mig, att jag ledsnat vid det något riskabla lif, jag nu för, och helst vill draga mig från rörelsen. Dessutom har lite' hvar sin ärelystnad, och jag har min. Jag har för afsigt, vill jag säga er, att flytta till vestern, bosätta mig der, gifta mig och slå mig på politiken. Jag tänker låta invälja mig som medlem af kongressen och sedan hamna i senaten, hvarifrån det väl kunde lyckas mig att klifva in i ministèren och slutligen drilla mig in i Hvita huset, en ställning i samhället, som jag anser mig fullkomligt vuxen, tack vare mina förståndsgåfvor och min uppfostran. Tiotusen dollars vore mig just en passande reskassa och lagom att börja med. Mer än en progressiv statsman i vårt herrliga frihetens land har börjat sin bana med mindre kapital och mindre kunskapsmått, ett faktum, som nog hr öfversten mer än väl har reda på."

Denna personliga anspelning lemnades af öfversten obesvarad. Med korslagda armar och hufvudet lutadt mot bröstet, mätte han golfvet med stora steg. — Hvarför skulle jag tveka!— mumlade han slutligen, i det han stannade ansigte mot ansigte med banditen.

"Jag går in på edra fordringar," sade han. "Utför edert värf, och den äskade summan skall tillhöra er! Möt mig här i morgon afton, så får ni det förskott, ni begärt! Innan ni skrider till handling, måste ni likväl fullt förvissa er om den unga flickans identitet. Ni måste låga så, att ni får se henne i sitt hem, försöka få reda på hennes favoritpromenader, hennes vanor, spana ut, om hon ofta är ensam o. s. v.; framför allt var ytterst försigtig, ty ett misstag härvidlag kunde medföra betänkliga följder."

"Åh, öfversten kan tryggt lita på mig."

"Och nu farväl så länge! Kom ihåg, att jag är här tillbaka i morgon afton," upprepade öfversten ännu en gång, i det han omsorgsfullt svepte om sig kappan, drog ned hatten öfver ögonen och genom en korridor försvann vid husets bakport.

Hvad tänker karlen på, som styrt ut sig så, att han ser ut som en missdådare? — mumlade Svarte Donald, halft skrattande. Om jag ginge ut så der kostymerad, skulle säkerligen hvar enda menniska taga mig för en.... ja, för en sådan, som jag i verkligheten är, tillade han med tragikomiskt allvar.

Derpå gick han in till kamraterna.

Under qvällsvardstimmen anlände allt fler af röfvarbandets medlemmar. Snart sågo de sig till ett tjugutal samlade i det stora köket, och der togo nu orgierna sin början, för att fortfara hela natten.

Kap. XX.

Capitola och lurendrejaren.

"Om jag inte får gå ut ensam och inte heller rida ut på egen hand, skall jag minsann spela dem ett spratt på mitt vis. Kan man tänka sig ett ledsammare och ödsligare näste än det här gamla Orkan Hall?" tyckte Capitola, der hon satt tillsammans med fru Kanel och sydde.

"Jasså, ni tycker inte om landtlifvets stilla lugn, min lilla miss Capitola?" invände den beskedliga hushållerskan.

"Nej, det gör jag visst inte! Lika gerna kunde jag ligga begrafven på någon fredlig kyrkogård. Jag har ingen lust att multna till stoft, medan jag ännu är ung, det försäkrar jag er, min bästa fru Kanel."

"Jag hör dig, din lilla skälmunge!" yttrade Gamle Orkan, som i detsamma, smågrymtande, inträdde i rummet. "Men har du lust till en promenad, så kan du få göra den nu i mitt sällskap. Jag ämnar mig till qvarnen, för att köra bort Hopkins. Den gynnarn har ännu inte kommit hit med mjölet, som jag i går tillsade att få malet; han skall icke få stanna en vecka längre vid min qvarn. Så, Cap, skynda dig nu, om du vill följa med!"

Den unga flickan lät ej säga sig detta två gånger, och inom några minuter voro de på väg till qvarnen.

Ungefär tvänne timmar voro förflutna, sedan de lemnat Orkan Hall. Det led till té-dags, och fru Kanel hade utdelat sina befallningar om supén, då Ulltopp kom in och berättade för henne, att en matros bad att få visa damerna i huset några präktiga utländska modeartiklar.

"En matros, Ulltopp, en matros, som säljer främmande varor! Jag är rädd, det kan vara någon af de der smyghandlarne eller lurendrejarne, som lära stryka omkring här i trakten. Nå, inte tycker jag, att det precist kan vara något ondt uti att se på hans varor heller! Låt karlen komma in, Ulltopp," sade den gamla frun, som ej längre kunde motstå frestelsen.

"Ska' man döma hund efter håren, ser han allt ut att vara en lurendrejare," sade negern inställsamt.

"Man bör dock kanske icke döma förhastadt derom," mumlade hushållerskan, i det hon tystade sitt samvete, vid tanken på de insmugglade dyrbara sidentygerna, hvilka nu måhända utbjödos för halfva priset.

Innan hon ännu blifvit riktigt ense med sig sjelf, öppnades dörren och Ulltopp införde en matros med ogenerad hållning, iklädd en vid sjömanströja, lärftspantalonger och vaxdukshatt. Han bar i handen ett stort paket. Sedan han aftagit hatten, helsade han, i det han slängde ena benet bakut på sjömansvis. Öfver pannan hade han knutit en stor röd duk, och hakan gömdes i en ami af samma färg.

"Sätt er, var så god, och hvila er, medan ni visar mig, hvad ni har att sälja," sade fru Kanel; och gumman såg dervid helt fryntlig ut, liksom anginge det inte henne, antingen han var lurendrejare eller ej.

Åter en skrapning, och matrosen började utbreda sina tyger.

"Se här, min fru, ett stycke präktigt sidentyg, tillverkadt i Kina. Jag köpte det i Shanghai, hvarifrån de högbenta hönsen exporteras. Frun skall få det för godt pris."

"Det är alldeles för ljust och för grannt för en så gammal menniska som mig."

"Men här finns väl ungdom bland husets folk? Detta skulle bli en fin tackling för någon af dem! Kära fru, köp det här tyget, ni skall få det för röfvarpris."

"Ulltopp," sade fru Kanel, "gå du ned i köket och säg åt flickorna att komma upp. Kanske de ha lust att köpa."

Så snart negern lemnat rummet, sade hushållerskan till matrosen:

"Jag ville inte fråga er i betjentens närvaro, men sannerligen jag riktigt vet, om jag vågar köpa något af er."

"Och hvarför inte, min fru?" invände matrosen med ett utseende af sårad värdighet.

"Derför att jag fruktar för ... ja, jag fruktar storligen för, att ni sätter ert lif och er säkerhet på spel genom att utöfva olaglig handel."

"Nej, min fru, jag försäkrar er, att jag bekommit dessa varor på ärliga vägar, och ni har ingen rättighet att yttra sådana misstankar om mig," afbröt henne matrosen och tog på sig en stött min.

"Det var inte min afsigt att förolämpa er; jag ville blott veta, om ni erlagt tull för edra varor?"

"Min fru, en sådan fråga är qvistig nog för mig att fullt nöjaktigt besvara," sade sjömannen med förlägen min.

"Nå, nå! jag förstår nog, huru det förhåller sig med den saken; jag bara för ro skull frågade," sade fru Kanel. "Inte vill jag vara den, som dömer er, min vän; jag är okunnig, huruvida lurendrejeri är ett brott eller ej. Huru som helst, kan jag dock för närvarande ingenting handla af er. Jag skulle ju göra mig skyldig till en dålig handling, om jag uppmuntrade någon uti ett yrke, som kunde kosta honom frihet och lif...."

"Åh, min fru," svarade sjömannen, hvilken tycktes ha all möjlig möda att hålla sig från skratt, "om vi våga vår hals och vår frihet, är det ju vår ensak; och har ni inga skrupler för egen del, inte behöfva några sådana för min skull afhålla er från att handla."

Han hade ej ännu hunnit tala ut, förrän de efterskickade inkommo i massa, och inom en kort stund var rummet fyldt af negrer och negrinnor, grupperande sig kring säljaren, hvilken genast började med lif och lust utbreda sina varor för de skådelystne.

"Det står er fritt att titta på varorna," sade fru Kanel, "men jag förbjuder er att köpa något. Jag tycker, att det

Forts. står att läsa i *Sv. Trib:s* nr för den 21 April 1888.

är bättre, att ni spar edra penningar för handel hos min vän Bombasin i Tip-Top."

Ett sorl af missnöje hördes bland negrerna, hvilket dock genast afklipptes genom Capitolas inträde i rummet. Hon hade på hemvägen råkat i tvist med majoren, skilt sig från honom och skyndat i förväg hem till Orkan Hall.

Den unga flickan, som med en blick öfverfor sällskapet, frågade fru Kanel, om hon ämnade inrätta en bazar för modevaror hos sig.

"Nej, nej, söta lilla miss, visst inte," svarade denna. "Det är bara en matros, som kommit hit, för att bjuda ut sina varor utrikes ifrån."

"Då kan det inte vara annat än en smyghandlare," sade Capitola halfhögt åt henne.

"Sannerligen fruktar jag inte för, att så är. Dessutom nekar inte karlen till det," tillade den gamla frun lika sakta.

"Det låter sällsamt, att en smyghandlare tar sig för att bekänna sanningen!"

"Måhända, lilla miss, att karlen inte anser lurendrejeri vara någon synd, då han deremot tror, att lögnen är en stor synd," sade fru Kanel, hvarpå hon återtog med högre röst: "Hvar är er onkel, miss Black?"

"Han skulle gå till stallet, för att köra bort Jim, hvilken lär ha understått sig att rida på en häst, som är halt. Jim skall innan morgondagen vara ur huset.... Men vänta, jag har lust att tala med den der gynnaren; han ser mig ut som en riktig stråtröfvare.... Hör på, min herre, var god och visa mig några tyger," sade hon till matrosen, "jag tycker om folk, som lurendrejar, jag!"

"Deri gör ni alldeles rätt, min vackra miss," svarade den tilltalade. "Ni vill ej vara den, som hindrar en stackars fattig matros att förtjena några dollars."

"Visst inte! Seså, visa mig det der vackra sidentyget, som lyser, som vore det guldtrådar inväfda deri."

"Det är äkta kinesiskt siden, min vackra miss: jag köpte det, sista gången jag var i Shanghai, hvarifrån de högbenta hönsen, ..."

"…. förskrifva sig! Jo, jag känner till stället, jag! Jag har noggrann kännedom om den trakten," afbröt honom den skalkaktiga Capitola, med ögonen blixtrande af skälmsk elakhet.

"Det här, min unga dam, kan ni sjelf se, är en vara, som man inte kan få annorstädes än…."

"…. i bodarne i New York; ja, eller af kringresande profryttare," invände på nytt den ystra flickan.

"Ni är orättvis mot mig, miss; det här tyget är från…."

"Hokus, Pokus & C:ies magasin i hörnet af Stora Skoj- och Klåfolkgatorna i New York," fortfor den obarmhertiga Capitola.

"Miss, jag försäkrar er…."

"Så-så, min hederlige smyghandlare, allt det der vet jag förut. Jag kan säga er, att jag sett det med egna ögon," återtog den unga flickan, och tillade, i det hon vände sig till fru Kanel: "Min bästa fru, om ni har lust att köpa det der sidentyget, som ni ser på med så begärliga blickar, kan ni göra det utan ringaste samvetsbetänkligheter. Nog har det sin riktighet, att ingen tull blifvit erlagd för dessa varor, men det är af det enkla skälet, att alltsammans är tillverkadt inom landet, i sjelfva New York. Jag känner till det der, jag. Sådana slags modeartiklar skickas, sedan de ej mer säljas i New York, landet omkring, att afyttras af handelshusets agenter. Desse herrar kläda vanligen ut sig till matroser; och så låtsas de se mycket hemlighetsfulle ut, så att man skall tro dem vara smyghandlare. De veta nog, att fruntimren hellre köpa af dem och att de få dubbelt mer betalt, om damerna inbilla sig, att myndigheterna luras och att de få de lurendrejade varorna för halfva priset."

"Jaså, ni är således inte en smyghandlare," sade hushållerskan, nästan snäft.

"Ni vet ju, min fru, att jag sade er, att ni orättvist anklagade mig."

"Jag vet ingenting, men jag tycker, att det röjer sig någonting besynnerligt i ert utseende…."

"Hvad sade jag er?" mumlade Capitola. "De skola ju låtsas vara sjömän, de måste ju förställa sig."

"Nåväl, min hedersman," sade hushållerskan, "eftersom ni inte är någon smyghandlare, så räck hit det der si-

dentyget, och om ni ej är alltför dyr, så köper jag det. Men skäligt pris, hör ni, jag förstår mig på sidentyger, jag, och ger aldrig mer, än varan är värd. Låt se, att ni är resonabel!"

"Ni kan ju vara god och säga, hvad ni vill gifva."

"Åh," sade Capitola, "det vore nära på alltför hederligt handladt. Det var mig en lustig köpman! Jag börjar frukta, att den der är någonting helt annat, än han synes vara."

Efter åtskilliga invändningar och pratande blef handel uppgjord med hushållerskan. Derefter kom ordningen till tjenarne att göra sina uppköp. När hvar och en fått, hvad han önskade, lade handelsmannen sina återstående varor i ordning och beredde sig till att lemna rummet, då fru Kanel hejdade honom:

"Vänta, min bäste herre," sade hon till honom, "det är långt lidet på qvällen, och vi se ej gerna, att en vägfarande beger sig ut så här dags. Dröj qvar till i morgon, då ni kan fortsätta er vandring, sedan ni fått er litet till lifs."

"Tackar så mycket, min goda fru, men jag har ännu lång väg att tillryggalägga denna natt."

"Ni är främling här och vet ej, hvilka faror ni utsätter er för."

"Faror, min fru, i denna tysta och fredliga trakt?"

"Ja, och just för edra dyrbara varors skull," upprepade fru Kanel, med ett förskrämdt utseende.

"Verkligen? Min fru, ni gör mig sannerligen orolig. Hvilken fara kunde väl hota en stackars fredlig krämare, som mig, om jag skulle fortsätta min färd?"

"Åh!...." utbrast hushållerskan, "har ni då aldrig hört talas om Svarte Donald?"

"Svarte Donald!.... Hvem är han?"

"Den störste bandit, som finnes till."

"Svarte Donald!.... Svarte Donald!.... Jag har, för min del, icke ens hört nämnas det namnet. Hvarför har man tilldelat honom en så sällsam benämning?"

"Ack jo, det är visst för de svarta brott, han begått.... och ... så tror jag också derför, att både hans hår och skägg äro korpsvarta."

"Men huru skall jag kunna undvika att träffa på honom?" frågade matrosen.

"Illa nog, kan jag inte dervidlag ge er något råd. Ingen menniska vet någonsin, hvar man har honom. Det kan till och med stundom hända, att han står midt ibland oss, utan att vi ana det. Ja, det är en förskräcklig karl! Kan ni tänka er, förra veckan var den djerfve röfvarn så oförskämd, att han midt på ljusa dagen, på gården utanför rådstugan, der domarena som bäst voro församlade, satte handklofvar på sjelfve sheriffen. Jag kan likväl inte begripa magistraten, som inte genast kände igen honom. Mig skulle han minsann inte lura så lätt."

"Tror ni verkligen det, min fru?"

"Ja, det kan jag tryggt påstå! Hängande svart hår och ett likadant skägg, som säges vara nära tre fot långt....Det vore väl ingen svårighet att känna igen en karl med ett sådant utseende?"

"Det har ni rätt uti. Således, min fru, har ni ännu aldrig mött Svarte Donald ansigte mot ansigte?"

"Jag? Jag ser helst, jag slipper! Tror ni, att jag skulle stå här lifslefvande inför er, om jag råkat ut för den banditen! Om detta någonsin skulle hända mig, doge jag visst på minuten af bara skrämsel! Jag går aldrig utom Orkan Hall, till och med midt på ljusa dagen, utan att vara åtföljd af två bulldoggar och en tjenare; så rädd är jag för att möta den der otäckingen Svarte Donald."

"Nå, nå, min fru, ni skall måhända få se, att han ändå inte är så farlig, som folk påstår honom vara. Och ni, min unga miss," frågade handelsmannen, i det han vände sig till Capitola, "hvad är er tanke om banditen?"

"Jag tycker om honom, jag," svarade Capitola.

"Verkligen?"

"Ja, jag tycker om män, hvilkas blotta namn injaga skräck och bäfvan hos mängden."

"Miss Black!...." utbrast fru Kanel förebrående.

"Ja, min fru, jag tycker inte illa om dem. Om Svarte Donald vore lika hederlig, som han är modig, skulle jag bli kär i honom, och det finnes ingen i hela den vida verlden, jag så gerna ville se, som just honom."

"Önskar ni det verkligen? Är detta ert allvar?" frågade matrosen, i det han fäste en halft allvarsam, halft spefull blick på den unga flickan.

"Ja, det är den af mina önskningar, som jag helst ville se uppfyld."

"Men vet ni väl, hvad som en gång hände en ung, oförsigtig flicka, som önskade få se en gast?"

"Nej!"

"Jo, *hon fick se honom!*"

"Åh, var det alltsammans? Jag för min del vore inte alls rädd att se honom; och om jag blott behöfde yttra en önskan, för att få se den beryktade stråtröfvaren, så ville jag uttala den utan tvekan. Ja, jag skulle tycka om att en gång få möta Svarte Donald ansigte mot ansigte," upprepade Capitola.

Matrosen lade helt plötsligt från sig paketet med tygerna, borttog sidenduken, som täckte hans hufvud, och halsduken, som dolde hakan, lät ett långt, kolsvart skägg och dito hår nedsvalla, rätade ut sig i hela sin längd och utbrast:

"Betrakta då Svarte Donald!"

Fru Kanel uppgaf ett genomträngande anskri och föll afdånad till golfvet. Negrerna, män och qvinnor, stodo alla liksom träffade af blixten, stumma och orörliga. Capitola ensam öfverlemnade sig åt beundran och nyfikenhet, betraktade oafvändt banditen, som brådskande påsatte sin förklädnad, upptog paketet från golfvet och skyndade ur rummet.

Vår hjeltinna var den första, som återvann besinningen. Samma instinkt, som drifver jägaren, fick nu makt med henne, och hon rusade efter röfvaren, skrikande med full hals:

"Tag fast honom! Tag fast honom!.... Följ mig!.... Era stackare, ska' ni låta en tjuf, en mördare undkomma!"

Hon upphann Donald, som redan hunnit ut i korridoren. Med en spårhunds hela vighet hoppade hon upp på hans axlar, fattade med båda händerna tag i kragen på hans tröja; och alltför liten för att kunna nå golfvet med sina fötter, blef hon hängande som en skeppundsvigt på röfva-

rens rygg, alltjemt skrikande: "Hitåt! Hjelp! Tag fast tjufven, mördaren!"

Svarte Donald skulle ögonblickligen ha kunnat på mer än ett sätt döda henne: att slå henne för pannan med sin väldige näfve eller att strypa henne mellan sina jernfingrar hade varit för honom en småsak. Men det löjliga i hans belägenhet kom honom att ej ens tänka härpå. Han endast försökte blifva qvitt sin börda, utan att göra henne illa; men detta var ingen lätt sak, ty den unga flickan släppte ej sitt tag, utan hängde som en kardborre fast vid hans hals.

"Bra, riktigt bra gjordt!" ropade han till henne, skrattande litet tvunget. "Aldrig ännu har jag varit föremål för en så efterhängsen tillgifvenhet. Nå, får gå då; blir jag inte af med dig, så får jag väl taga dig med mig; det är så godt, det."

Derpå löste Svarte Donald upp jackans öfversta knappar, för att kunna lättare andas, kastade från sig paketet, klef med stora steg utför trappan och tog till fötters mot stora allén, allt hvad tygen höllo. Capitola hängde fortfarande fast vid hans tröjkrage och skrek, så mycket hon orkade:

"Hör hit, någon! Hjelp! Hjelp! Tag fast mördaren!.... Jag har fångat Svarte Donald! Jag dör hellre, än jag släpper honom!"

"Jag märker, att du bestämt dig för att bli den fridlystes följeslagerska, mitt vackra barn! Sannerligen, det vore inte så dumt! Inte sätter jag mig deremot," upprepade stråtröfvaren, i det han, skrattande med full hals, skyndade vägen framåt.

Det var verkligen en sällsam syn att se detta modiga barn, fasthållande sig på den jättelike banditens rygg med en bulldoggs envisa ihärdighet och som, ehuru för svag att förmå honom stanna, likväl var fast besluten att hindra honom från att undkomma.

De voro nu nära början af allén, då ett häftigt tjut och buller hördes bakom dem. Det var negrerna, hvilka ändtligen, sedan de hunnit hemta sig från den första förskräckelsen, beväpnade med spadar, liar och hvad de i hast fått tag uti, satte efter flyktingen.

Alla skreko de med en mun:

"Svarte Donald! Svarte Donald!"

"Jag har honom fast! Jag har honom! Hitåt! Hjelp! Skynda er för all del!" flämtade Capitola och tog allt fastare tag i tröjkragen.

Banditen, ehuru skrattande åt det kostliga uppträdet, sprang, allt hvad han förmådde, och var nära att nå det mål, der han visste sig fullkomligt säker och oåtkomlig för sina förföljare, då just i detsamma Gamle Orkanen kom gående rakt emot honom.

Utan att riktigt få klart för sig,hvarför negrerna sprungo och skreko: "Svarte Donald! Svarte Donald!" anade majoren dock ungefär verkliga förhållandet. Han skyndade sig, så fort hans ålder och ovighet tillåto honom, rakt mot röfvaren, med sina groflemmade armar utsträckta, för att hindra honom från att komma vidare.

Svarte Donald insåg,att det ej längre var tid att gyckla. En hel flock negrer var honom i hälarne, den gamle majoren spärrade vägen för honom, flickan hängde som en tung blykula om hans hals. Hans belägenhet var verkligen kritisk. Ett medel till räddning rann honom plötsligt i sinnet, ett medel, som han långt förut kunnat hitta på. Han knäppte nämligen skyndsamt upp hela tröjan och drog den lika fort från armarne. Tröja och flicka föllo pladask i marken. Innan ännu Capitola hunnit resa sig från sitt fall, hade Donald, med höjda axlar och hufvudet framsträckt, som en gumse störtat emot majoren. Gamle Orkanen, som fick sig en väldig puff midt för bröstet, förlorade jemvigten och föll i ett stort och djupt, några steg från vägen för hästarne anbragt vattningsdike, hvaremot flyktingen, vigt hoppande öfver parkens staket, var inom några sekunder försvunnen i tjocka skogen.

Nu följde ett uppträde af oreda, omöjligt att skildra. Det var en allmän storm, i hvilken hvar och en hade sin andel.

På ett håll utbrast Capitola i vredesmod:

"Riktige stackare allesammans! Ni äro inte ens värda saltet, som ni äta. Kunde ni inte ha fångat honom, i detsamma jag hakade mig fast vid hans tröja?"

På ett annat ställe kraflade Gamle Orkanen sig ur vattenpölen, ansträngande sig på alla upptänkliga vis att så mycket som möjligt tygla sin vrede.

Rundt omkring stodo negrerna, stumme af fasa öfver att se sin husbondes och herrskares värdighet förnärmad på ett så brutalt sätt.

"Brr!.... puh!.... brr!.... flämtade och fnös majoren, under det han, nästan halfqväfd, trefvade och snafvade i hålen på sitt improviserade badkar. "Brr!.... men så hjelp mig då," ropade han åt Ulltopp, "eller skall jag krossa dig, mask! Hör du ej?.... brr! puh!...."

Ulltopp, med stirrande blickar och håret resande sig af skräck vid tanken på de omväxlande faror, som hotade honom, beslöt sig ändtligen för att hoppa ned i vattnet, och det lyckades honom slutligen att draga sin husbonde upp ur pölen.

"Nå! hvad stå ni der och gapa för som ën flock änder?" röt Gamle Orkanen, så fort hans näsa och mun fått ge tillbaka en del af det vatten, som hindrat hans talförmåga. "I väg med er! I väg, säger jag! Sätt efter den kanaljen, genomsök skogen i alla riktningar! Friheten för den, som bringar mig Svarte Donald död eller lefvande!.... Ulltopp!"

"Ja, husbonde," svarade denne, som var sysselsatt med att torka majorens kläder.

"Låt mina kläder vara! Spring till stallet, tag min bäste springare och rid i galopp till Tip-Top! Helsa sheriff Kempe från mig och bed, att han ytterligare utlofvar för min räkning femhundra dollars åt den, som kniper den.... den...."

Gubben kunde ej finna ett uttryck nog starkt, för att återgifva, hvad han tänkte, utan tystnade tvärt; och då han ej hade sin käpp i handen, för att utfylla sin tystnad med en kraftig stöt i marken, fattade han med bägge händerna i sitt grå hår, slet det obarmhertigt och gaf luft åt sin vrede genom ett fullkomligen obegripligt grymtande.

Utan att invänta ytterligare befallningar, skyndade sig Ulltopp att uträtta de nyss erhållna.

Capitola gick fram till onkeln och sade:

"Onkel, gör ni ej klokast uti att komma hem? Ni förkyler er, så våt, som ni nu är."

"Förkyler mig? Jag har aldrig någonsin i min tid varit så varm, som nu!" genmälte Gamle-Orkanen. "Men du kan ändå ha rätt, Capitola! Spring hem och säg till fru Kanel, att hon lagar i ordning varma kläder åt mig! Det finnes ingen annan än hon och du, som kunna hjelpa mig. Men vänta ett ögonblick! Se efter, om du kan få rätt på min käpp! Måste ligga någonstädes i närheten."

Capitola tog upp hatt och käpp från marken, satte den ena i gubbens hand och den andra på hans hufvud och skyndade derefter till fru Kanel, för att tillsäga om någonting uppfriskande och stärkande åt majoren. Hon fann hushållerskan ännu skälfvande af rädsla, men genast villig att sörja för sin gamle husbonde, hvilken hemkom, drypande af vatten.

Vi vilja nu se, huru det gick för Svarte Donald. Utan rock, utan hatt, med skägg och hår fladdrande för vinden och då och då uppgifvande ett trotsigt skratt, styrde han sina steg i fullt språng till det ställe, der vi förut sett honom tillsammans med sina kamrater. De voro alla samlade i det förfallna nästet; och det vanliga lefvernet hade börjat, innan Donald hann tillbaka.

Plötsligt foro alla upp från bänkarne, då de sågo sin anförare instörta i rummet, och alla grepo till vapen, för att försvara sig mot ett befaradt anfall.

Under en minuts tid stod Svarte Donald orörlig, med ansigtet till hälften vändt mot dörren, liksom lyssnade han till bullret från osynlige förföljare. Derpå tilltalade han sina kamrater:

"Ni trodde mig vara förföljd, icke sannt?" sade han i munter ton. "Jag har också minsann varit det! Men så nära voro de mig likväl ej i hälarne, att jag icke kunde undkomma."

"Sannerligen, kapten, tycks det likväl denna gång, som om hade ni nätt och jemt hunnit undan."

"Så sannt jag är en ärlig karl," sade Smyg-Steffan, "tycks ni ej, kapten, i dag ha varit riktigt i klistret!"

"Jo, värre än så! Er chef har icke allenast förlorat tygpacken, hatten och rocken, utan hjertat till på köpet. Det är inte endast utanverken, som lidit afbräck; hela fästningen är tagen. Jag har icke endast blifvit jagad,

utan jag har blifvit fången i bojor.... och allt det der af en liten trollunge till flicka! Jaha, mina vänner, er anförare är förtviflad kär!" utbrast Donald, i det han slog sig ned på en stol vid bordet och i ett drag tömde den fulla ölmuggen.

"Hip! Hip! Hurrah! Tre hurra för kaptens flamma!" skrek Harry högljudt, proponerande skålen, som mottogs med allmän hänförelse. "Nu kapten," fortfor han, "måste ni omtala för oss ert äfventyr! Hvem är hon? Hvar träffade ni henne? Är hon blond eller brunett, liten eller stor, fet eller mager? Tog hon väl emot er?"

"Men gissa först, hvar jag varit!"

"Hur skulle vi kunna fundera ut, hvar ni hållit hus?"

'Jag kommer från ingen annan plats än Orkan Hall."

"Hvad? Är det möjligt? Det kan väl aldrig vara sannt?" ropade banditerna om hvarandra.

"Jo, minsann, är det icke så säkert, som att två gånger två gör fyra," försäkrade Svarte Donald.

"Ni är oss en riktig baddare, kapten! Men gör oss också nu den tjensten att tala om för oss, hvad som inträffat vid ert besök hos major Warfield!"

Svarte Donald berättade nu för sina vilde kamrater, hvad som händt; särskildt beskref han på det allra lifligaste den unga Capitola och det spratt, hon varit nära att spela honom.

"En sådan flickunge!" upprepade han gång på gång. "Smärt och smidig, ehuru temligen liten till växten, böjlig som ett vassrör, med vackra svarta flätor svängande omkring ett litet ansigte, der illparighet, mod och glädtighet kappas om öfvertaget, med lifliga och blixtrande ögon, hvilka dansa från ett föremål till ett annat, utan att dröja ett helt ögonblick på något."

"Kapten är kär, det märkes tydligt," mumlade Smyg-Steffan.

"Bravo! Låtom oss nu tömma en välgångsbägare för vår kaptens flicka!" skreko röfvarena i korus. "Tre hurra för den vackra Capitola på Orkan Hall!"

"Allt det der är nog godt och väl, kamrater," fortfor Donald, "men jag behöfver något mer än ord och lyckönskningar. "Jag måste också ha flickan sjelf i mitt våld!"

"Naturligtvis! Det är klart som dagen!" skyndade sig banditerna att svara.

"Nåväl, kamrater! Så hören då min plan! Dess utförande tror jag mig säkrast kunna anförtro, utan att någon af eder behöfver bli stucken derför, åt Harry, Smyg-Steffan och Rackare-Olle. De skola intränga i den unga missens rum, bära bort henne och föra henne i mina armar. Hvad tid, ställe och sjelfva sättet för enleveringen vidkommer, så tål detta att tänka på. Nästa vecka afhålles ju ett stort politiskt möte, då ortens angelägenheter afhandlas och majoren brukar föra ordet i församlingen. På samma tid är det marknad i staden. Gårdsfolket får väl då åtminstone en dags ledighet och tillbringar sannolikt natten utomhus, och Orkan Hall blir så utan väktare. Låtom oss nu söka att precist få reda på dagen, då detta inträffar! Då passa ni på tillfället och smyga er alla tre in i den skönas rum. Jag skall rita ut för er, huru rummen äro belägna. Vid midnattstid, då allt är tyst och stilla i huset, kunna ni fara utaf med henne, sedan ni först lagt en kafle i munnen på henne, i fall hon skulle ha lust att skrika."

"Planen är förträfflig!" sade Harry.

"Men glöm icke," tillade Svarte Donald med bister uppsyn, "att jag förbjuder en hvar af eder att taga sig några friheter med er kaptens trolofvade brud! Ni få nöja er med att endast bortröfva henne."

"Åh, var utan fruktan, kapten!" svarade Harry.

"Nog nu om den saken! Längre fram få vi komma öfverens om detaljerna," återtog anföraren, i det han hörde en välkänd signal ljuda utifrån.

Han gaf sina män ett tecken att sitta stilla och gick derpå ut. Bakom husets port råkade han öfverste Le Noir, som han förde in i det rum, der vi redan förut sett dem uppgöra komplotten mot Capitola.

"Nå, hur artar det sig?" frågade öfversten.

"Jo, öfverste, jag har lyckats få se henne. Ni skall få höra mitt äfventyr"

"Lefver Capitola ännu?" afbröt öfversten häftigt.

"Om hon lefver?.... Hvarför skulle hon inte det? Det är först i dag, jag funnit på ett lägligt tillfälle att intränga i

major Warfields hus. Det behöfs tid till den saken. Sätt er, öfverste; vi kunna ju språkas vid en stund."

Öfversten mottog den honom erbjudna stolen och satte sig. Svarte Donald slog sig ned på en annan bredvid och började sin berättelse:

"Som jag sagt, öfverste, jag har sett henne...."

"Men ni har ej uppfylt ert löfte. När skall detta ändtligen ske?"

"Öfverste, min 'hederspatron', litet tålamod, bara litet tålamod! Inom tolf dagar skall jag komma och utkräfva af er andra hälften af de utlofvade tiotusen dollars."

"Men hvarför uppskjuta så länge? Eftersom saken nu en gång skall ske, hvarför ej då utan krumbugtande? Åtta dagar äro redan förspilda," sade öfversten, i det han vredgad stampade med foten i golfvet.

"Tålamod, har jag sagt! Katten leker först med råttan, för att sedan med så mycket större nöje sluka henne."

"Hvad menar ni?"

"Öfverste, sedan jag såg den unga flickan, är jag mer än någonsin böjd för att bortröfva henne från Orkan Hall; ingenting i verlden skall numera kunna afhålla mig derifrån."

"Ha-ha-ha!" utbrast öfversten, föraktfullt skrattande. "Svarte Donald, stråtröfvaren, på hvars hufvud man satt ett pris, har förmodligen fått det infallet att bli kär."

"Hvarför inte? Hör bara, och jag vill tro, att lite' hvar kunde fastna för en sådan liten förtjusande sötunge!"

Banditen berättade för sin åhörare uppträdet hos majoren, i hvilket Capitola spelade en så märklig roll.

Le Noir afhörde honom, utan att kunna nu och då dölja ett försmädligt grin. När Donald slutat, återtog han:

"Var detta allt?.... Nå, då kunna vi fortsätta vårt samtal. Röfva bort henne, gift er med henne, gör med henne, hvad ni vill, det qvittar mig lika, endast ni slutar.... med att göra kol på henne!"

"Jag tänker nog också göra så, öfverste."

"Men framför allt, lura mig inte! Jag skall aldrig kunna ha lugn, så länge min broders arftagerska är i lifvet."

"Godt, öfverste! Om sex dagar skall Capitola vara i mitt våld; och om tolf dagar skall ni vara fredad för henne."

"Håll ord dermed!" svarade öfversten.

Derpå skildes de åt. Le Noir återvände hem, och Donald gick tillbaka till sina kamrater.

Kap. XXI.

Capitolas mor.

Capitola beklagade sig en dag för major Warfield öfver det ensliga lif, hon var nödtvungen att föra på Orkan Hall. Gubben brusade upp och kunde icke begripa, hur någonting sådant gerna vore möjligt. Han förklarade, att Capitola vore den otacksammaste varelse på jorden; och då det lyckats hvarken honom eller fru Kanel ännu att få bugt med henne, sade han sig icke veta någon annan råd än att höra sig för hos pastor Goodwin om, hvad man borde göra med henne.

Den unga flickan hade likväl ej alltför mycket öfverdrifvit sitt själstillstånd. Enformigheten i hennes alldagliga lif verkade menligt på hennes lynne och helsa. Då hon ingenting hade att sysselsätta sig med för vare sig andras eller egen räkning, blef henne det lif, hon förde, allt tommare och ödsligare, och vårens annalkande, som vanligtvis låter känna sig hos nervretliga lynnen, bidrog att öka den förslappning, som fru Kanel betecknade med namnet "hängsjuka".

När majoren omsider fann, att han icke förmådde bekämpa denna nedslagenhet hos Capitola, fattade han, uppskrämd öfver det ansvar, han iklädt sig, beslutet att rådfråga pastor Goodwin. Sedan han först försäkrat sig om prestmannens orubbliga tystlåtenhet i fråga om, hvad han ämnade meddela, berättade den gamle, utan att förbigå något, Capitolas öden i New York och de omständigheter, under hvilka han der påträffat och upptagit henne.

Den hederlige prestmannen blef högligen förbluffad vid åhörandet af Gamle Orkanens berättelse; och denne,

fruktande att hafva gått för långt i sin öppenhjertighet, skyndade att tillägga:

"Min bäste pastor, jag försäkrar er på mitt hedersord, att den stackars flickan, så vild och ostyrig hon också är, likväl genomgått fattigdomens elände och de faror, den medför, utan att något slags förderf lemnat ens den minsta fläck i hennes rena, oförderfvade barnasinne. Capitola är lika oskuldsfull, som den ömmast omhuldade arftagerska — det kan ni lita på?"

"Jag vill visst icke motsäga er — ingalunda; jag säger endast, att flickan varit utsatt för vådliga faror."

"Ja, hvem nekar till det, men hon har gått sund och helbregda ur dem, pastor Goodwin, derom har jag den lifligaste öfvertygelse, som jag inte råder någon att försöka rubba. Det enda, jag fruktar för, är framtiden. Jag kan inte få bugt på henne; hon är otämjbar. Hon vill inte lyda mig, om det ej faller henne in. Ni begriper väl, att hon aldrig fått lära sig, hvad subordination vill säga; hon har inte det ringaste begrepp derom. Trots mitt stränga förbud, rider hon ut ensam och råkar ut för äfventyr. Är sådant skick och fason? Vore hon en gosse, piskade jag dugtigt upp henne! Men nu är hon en flicka, och hvad skall jag väl taga mig till med en sådan?" utbrast Gamle Orkan, villrådig och modstulen.

"Stäng in henne på sitt rum, till dess hon blir förnuftig!"

"Jo, vackert ock! Hon skulle genast hoppa ut genom fönstret och bryta halsen af sig, eller ock förtärde hon ingen föda och doge af svält. Det finnes fåglar, som döda sig mot gallret i buren! Just af en sådan natur är hon."

"Saken är kinkig. Men ni får ej ge vika; ni måste vara sträng mot henne."

"Men det är detta, som jag omöjligt kan gå i land med, när det gäller den der lilla näbbgäddan. Hon är så qvick, så behändig, så lustig, och hittar på det ena upptåget icke likt det andra. Hon smeker mig, då hon är som värst olydig, och så gör hon gyckel med mig på ett så förryckt vis, att jag alls inte kan bli ond på henne. Och inte näns jag då göra henne ledsen, gälde det också hela min förmögenhet."

"Men så försök då att öfvertyga henne; verka på hennes känsla, tala förnuft med henne!"

"Jo, det skall man se; det är visst värdt att tänka på att få henne en så lång stund allvarsam, att hon kunde höra på mig. För öfrigt är Capitola inte det minsta känslofull, och börjar jag att röra på den strängen, så bara skrattar och gycklar hon."

"Är hon då otacksam för alla edra välgerningar? Kan inte erkänslan utöfva något välde öfver henne?"

"Jo, så länge det ej är fråga om annat än att klappa mig och se till, att ingenting felas mig i min beqvämlighet. Men det syns mer än väl, att Capitola anser förlusten af sin frihet tillräckligt uppväga, hvad jag gjort för henne. Skulle ni kunna tro, att hon hotat mig, i sin vanliga gycklande ton, med att draga mig inför domstol, för att visa, med hvad rätt jag qvarhåller henne hos mig!"

"Nå, det, förmodar jag, blefve er en lätt sak att komma ifrån, och sedan kunde hon ej längre motsätta sig er myndighet."

"Nej, det är just detta, som jag har svårt att bevisa. I en domares ögon har jag ingen laglig rätt öfver flickan."

"Det gör saken betänklig."

"Ja, mer än ni kan ana, ty min afsigt är att hålla Capitola qvar hos mig, tilldess hon uppnått myndig ålder. Jag vill inte, att hon råkar i händerna på den niding, som är hennes laglige förmyndare, förrän jag kan framlägga i dagen tydliga bevis på, att han är en skändlig skurk."

"Förräderi mot den unga flickan har således föröfvats af hennes närmaste anförvandter?"

"Förräderi! Ja, det är just ordet, jag skulle tro det; och Gabriel Le Noirs hals är ej långt ifrån repet, så mycket kan jag säga er!"

"Gabriel Le Noir! Öfverste Le Noir, vår granne?" utbrast presten.

"Han sjelf, min ärade vän och pastor! Men jag har ju ert löfte att ej yppa vårt samtal, åtminstone tilldess jag ger er lof att tala? Är det icke så?"

"Jo, major Warfield, och jag förnyar detta mitt löfte. Men jag måste tillstå, att ni skrämmer mig riktigt och att jag knappast vet, hvad jag skall tro."

"Hör på bara, och er ängslan skall öfvergå till förvåning. Ni skall få veta, hvem Capitola är. Ni har endast fjorton år varit pastor här på orten, och alltså känner ni endast till Gabriel Le Noir som egendomsherre till Gömda Huset, enkling och far till en redan fullvuxen son."

"Och ansedd såsom en man af fläckfri karakter, aktad såväl inom kyrkan som för öfrigt i hela landet."

"Som ni säger! Nåväl, min herre, denne Le Noir, med så oförvitliga seder och så snörrät i sin vandel, denne medborgare, hedrad med allmän aktning, har gjort sig förtjent af minst tjugu års straffarbete i fängelse, så framt han ej snarare borde lyftas af bödeln till en ännu högre samhällsställning."

"Hr major, jag måste säga, att det plågar mig att höra er tala så om en person, hvars heder ingen ännu betviflat, och jag vill tro, det ett svårt misstag härvidlag eger rum."

"Vänta, så skall ni få höra, jag har ännu ej talat till punkt. Jag, Ira Warfield, vet med säkerhet, att Gabriel Le Noir är en usling, och det visste jag för aderton år sedan. Jag är färdig att när som helst stå till svars för mitt påstående, såväl inför domstol som med värja i hand. Då jag sedan gammalt kände honom som en äreförgäten bof, förvånade det mig alls intet, då jag för ett halft år sedan fick veta, att han begått ett brott, för hvilket vanära och lagens strängaste straff vänta honom, om det bringas i dagsljust."

"Hr major, sansa er, ni för ett språk, som...."

"Jag tager icke tillbaka ett ord af, hvad jag sagt, gälde det också min personliga frihet, ja, mitt lif! Hör vidare! För sexton år sedan, då ni ännu ej kommit till våra trakter, tillhörde Gömda Huset Victor Le Noir. Han hade två söner, Eugène, den rätte arfvingen, och Gabriel, den nuvarande inkräktaren, som orättmätigt tillvällat sig egendomen. Gubben dog, sedan han fördelat sina rikedomar sålunda, att hans fasta egendom, bestående af jern- och kolgrufvor, Gömda Huset, negrerna, boskapen, möblerna m. m., skulle tillfalla den äldste sonen, Eugène, med det förbehåll, att, om han med döden afginge, utan att efterlemna några barn, skulle alltsammans tillfalla den yngre

sonen Gabriel Le Noir. Åt denne hade fadren testamenterat sina räntebärande papper och sin välsignelse."

"Det var ju att dela jemnt," föll presten in.

"Javäl, men hör på vidare! Eugène var borta på resor i Europa, då underrättelsen om fadrens död nådde honom. Han skyndade genast tillbaka och förde med sig en älsklig varelse, nästan ett barn, som han presenterade för sina grannar såsom sin hustru. Han tadlades af mången, för det han gift sig med en så ung flicka, och nästan alla tyckte det vara synd om den unga frun, som nyss fylt fjorton år."

"Visst var det klandervärdt af honom," tillade prästen.

"Så tänkte de flesta. Men då man fick veta, huru det tillgått med giftermålet, så förvandlades tadlet i loford. Detta barn var dotter till en fransk patriot. Hennes far och mor hade på schavotten dött för frihetens heliga sak, och det stackars barnet var lemnadt ensamt i verlden, utan stöd, utan tillgångar. Vår unge, entusiastiske turist blef bekant med henne. Han fattade medlidande för henne, älskade henne, utan att göra reda för sig sjelf, huru han skulle kunna vara henne nyttig och hjelpa henne, utan att derigenom skada hennes rykte, då han plötsligt erhöll bref om fadrens död, och han måste skynda hem. Sedan han mycket tvekat för hennes ungdoms skull, föreslog han, såsom enda medlet för honom att beskydda den unga flickan, att gifta sig med henne. Hon var den vackraste varelse, man kunde se. Jag har sett bra många vackra qvinnor, men en vackrare, än fru Le Noir, har jag ännu aldrig skådat. Hon är den enda riktigt fullkomliga skönhet, jag påträffat, och jag tyckte, att jag blef ung på nytt, bara jag såg henne. Hon älskade innerligt sin man, hvilket hvar och en kunde klart skönja. Inom kort lärde hon sig utmärkt väl engelska, som hon talade med en förtjusande brytning. Det dröjde ej länge, förrän hon med sitt intagande väsen eröfrade allas hjertan. Stackars blomma från främmande land; hennes blomningstid var kort! Det förunnades henne knappast tid att sätta sig in i sin lycka som gift qvinna, då det en afton hände, att Eugène Le Noir ej hemkom vid vanlig tid. Följande dag hembars hans lik, hittadt i skogen invid

Gömda Huset. Mördaren blef aldrig upptäckt. Gabriel Le Noir skyndade sig genast att lemna den militära befattning, han innehade, och anlände till Gömda Huset. Efter mannens död syntes enkan aldrig ute i verlden. Ett rykte gick, att hon förlorat förståndet, hvilket ingen fann underligt; tvärtom ansågs detta ganska sannolikt. Eugène hade dött barnlös, och enligt fadrens testamente trädde Gabriel Le Noir genast efter brodrens död i besittning af hela förmögenheten."

"Jag påminner mig nu, att jag hört omtalas dessa händelser och förhållanden."

"Det tror jag nog; de ha varit i hvar mans mun. Men hvad som ingen sagt er, som ingen annan än de brottslige, deras offer och jag känna till, det är, att Eugène Le Noirs hustru trenne månader efter mannens död gaf lifvet åt tvillingbarn, af hvilka det ena dog genast och det andra ännu lefver. Det döda barnet begrofs i all tysthet, och det andra bortröfvades med sin amma, enda vittnet på barnets tillvaro."

"Hvad i all verlden säger ni? Kan det verkligen vara sannt?" utbrast prestmannen.

"Ja, så sannt jag heter Ira Warfield. Jag har tillräckliga bevis i händerna, för att öfvertyga hvarje hederlig menniska derom, ja, och alla andra också.... utom lagens män! Ni kan sjelf döma. Utan tvifvel har ni ej glömt den der gamla qvinnan, till hvilken ni tog mig med er, midt under storm och snöyra.... Må himlen belöna er för detta!...."

"Ingalunda! Jag minns det mycket väl."

"Denna qvinna var just den bortröfvade amman. Sedan hon lyckats fly undan sina förföljare, hade hon slutligen begifvit sig tillbaka hit, och det var, för att yppa för mig, hvad jag nu vill berätta för er, som hon bad er hemta mig."

Majoren upprepade derefter, ord för ord, för presten Nancy Grewells berättelse, beskref derefter, huru han på hennes ord rest till New York, der han påträffade Capitola och derifrån han förde henne med sig hem.

"Kan ni inse nu," tillade den gamle majoren, "att detta barn, hvars födelse på ett så brottsligt sätt hölls dold.

som man på sätt och vis dömt till döden, som jag fann öfvergifvet bland New Yorks tiggare och tjufvar, verkligen är Eugène Le Noirs enda lefvande afkomling, enda arftagerskan till Gömda Huset och till en förmögenhet, som jag anser uppgå till en million dollars, en förmögenhet, som den nidingen Gabriel nu som bäst vräker sig med?"

"Nåväl," sade prestmannen efter en stunds eftersinnande, "jag förmodar, ni tagit edra mått och steg i er skyddslings intresse?"

"Ni skall få höra, hvad jag gjort. Då jag tog Capitola till mig, lydde jag icke allenast min hämdkänsla, väckt af en nedrig förolämpning, som aldrig kan utplånas, utan jag lydde äfven en känsla af deltagande för den arma flickan, för hvilken jag fattade tycke, i samma ögonblick jag fick se henne. Således kan ni vara förvissad om, att jag inte lät tiden gå tillspillo; jag skyndade mig, allt hvad jag kunde, för att mätta det dödliga hugg, som skulle träffa min bittraste fiende och på samma gång återinsätta min unga skyddsling i hennes rättigheter. Genast vid min hemkomst skickade jag bud på gubben Brief, min advokat, och berättade hela historien för honom."

"Nå-å?...."

"Till min obeskrifliga förvåning försäkrade han mig, att, ehuru saken är fullkomligt klar, så felas likväl tillräckligt bindande bevis, för att draga den inför domstol; ty ammans meddelanden kunna ej gälla något inför våra lagar, emedan hon var mulattska*)."

"Det visste ni väl förut, förmodar jag?"

"Visserligen; men jag tänkte, att det hörde en advokat till att besegra dylika svårigheter, och jag kan försäkra er, min vördade vän, att jag ej skrädde mina ord och yttranden om domstolen, lagarne och saktörarne. Utan att det ringaste taga illa vid sig häraf, rådde gubben Brief mig temligen kallt att hålla saken hemlig så länge, att vara på min vakt och att spana upp allt, hvad som rörde saken och som möjligen kunde användas till laga bevis, tilläggande, att han under tiden skulle fundera ut bästa sättet att gå tillväga."

*) Under slafveriets dagar ansågs i sydstaterna en färgad ej vittne inför domstol mot en hvit.

"Jag tror, major Warfield, att hans råd var godt och oegennyttigt. Men låtom oss nu tala om flickans moder! Det är ju mer än förvånande, ja, rent af obegripligt, att en qvinna, sådan ni för mig beskrifvit henne vara, skulle samtyckt till sitt barns bortröfvande, sitt enda barns — man kunde nära på säga — mördande."

"Det kan man tyvärr lätt nog begripa. Hon var både fader- och moderlös och enka, främling i ett för henne alldeles obekant land, i händerna på en den listigaste och samvetslösaste menniska. Jag, för min del, finner det inte alls underligt, att det lyckats honom att på ett eller annat sätt bedraga och skrämma henne."

"Jag kan knappast tro mina öron. Att få veta sådant om en menniska, med hvilken man under tio års tid lefvat i det vänskapligaste förhållande! Men ännu en fråga, hr major: har ni verkligen ingen spaning på, huru det gått med den stackars unga enkan?"

"Nej.... jag vet ingenting om henne.... alldeles ingenting. Omedelbart efter brodrens begrafning, lät Gabriel Le Noir utsprida det ryktet, att fru Eugène Le Noir blifvit sinnessvag af sorg. Kort derefter for han med henne till de norra staterna, hvarifrån han sedan återkom ensam, sägande, att han lemnat henne under läkarevård på ett dårhus. Denna utsago syntes ganska sannolik, och den trodde. *Icke desto mindre tror jag nu inte längre derpå!* Jag vet ej, om enkan lefver, eller om hon är död; om hon i förra fallet är tokig, eller i besittning af sina sinnens bruk; eller, i fall man antager det andra fallet, om hon dött en naturlig död."

"Hr major, ni kan väl ej påstå, att....?"

"Åhja.... hvarför inte! Skall jag säga er min mening rent ut angående den saken, så tror jag, att fru Le Noir har blifvit försåtligt mördad, just på den äreförgätne svågerns anstiftan, han, som förut låtit taga lifvet af hennes man, sin egen broder, och bortröfva hennes dotter."

Prestmannen syntes mycket uppskakad i följd af alla dessa meddelanden och upptäckter, och han förde handen flera gånger öfver ögonen, liksom ville han bortjaga en förfärlig skräckbild. Omsider tog han till ordet:

"Major Warfield, i ett fall som detta kan jag ej råda er till annat än att lita på er advokat. Håll väl uti den tråd, ni fått tag uti, och följ den; måhända skall den leda till fullkomligt ljus i saken. Jag önskar uppriktigt, att ni en dag måtte finna Gabriel Le Noir mindre brottslig, än ni tror honom vara."

"Hr pastor, rättvisa måste skipas! Jag anar, efter de upplysningar, jag fick af Nancy Grewell, att den bandit, som på Le Noirs befallning bortförde qvinnan och barnet, icke var någon annan än den beryktade Svarte Donald. Jag har utfäst, såsom en tillökning till statens utlofvade belöning, en summa af tusen dollars för hans gripande. En gång fångad, är hans dom fäld. Sannolikt skall han då göra sin bekännelse, nämna sina medbrottslingar och bland dem öfverste Le Noir."

"Om denne sistnämde verkligen vore hans medbrottsling, skulle bästa medlet att få allt upptäckt vara att bemäktiga sig Svarte Donald. Olyckligtvis lär detta ej vara någon lätt sak, utan nästan en omöjlighet, påstås det."

"Tvärtom, hr pastor! Emedan han så länge fått gå ostraffad, har hans djerfhet på sednare tiden blifvit långt större, än för honom är rådligt. Häromdagen var jag nära att få honom fast."

"Är det möjligt?" frågade presten, högligen nyfiken.

"Jo, jo, men; och ni skall få höra, hur det gick till," svarade Gamle Orkanen, derpå berättande om Svarte Donalds besök på Orkan Hall.

"Men det tyckes mig," invände presten småleende, "som det snarare var miss Capitola, än ni, som var nära att fånga den beryktade Donald."

"Bah! hon hade hakat sig fast som en igel vid hans hals. Hade inte jag kommit emellan, så skulle han farit utaf med flickungen på ryggen."

Presten kunde ej låta bli att skratta, i det han återtog:

"Er unga skyddsling måtte vara en ovanlig ung flicka; hennes karakter, såväl som hennes historia, väcker hos mig det lifligaste intresse. Jag skulle gerna vilja göra hennes bekantskap. Måhända jag på något sätt kunde bli henne nyttig."

"Det blefve mig måhända till stor lättnad; ty då jag någon gång försöker draga in tyglarne och hindra henne från att storma fram alltför vildt, svarar hon mig spetsigt, men bestämdt, att friheten är en alltför dyrbar sak här i verlden för att lemnas i utbyte mot granna kläder och god mat samt att, hellre än underkasta sig min vilja och böja sig för den, vill hon ställa sig under lagens beskydd. Om hon detta gör, går allt 'i putten'. Le Noir, mot hvilken jag ej har fullkomligt laga bevis, skulle måhända då göra anspråk på henne såsom sin brorsdotter och myndling; och finge han flickan väl i sina händer, visste han nog att göra sig af med henne, såsom han förut gjort sig af med fadren och modren."

"För all del, hr major, låt oss inte mer tala om den här saken, förrän ni skaffat er fullgiltiga bevis och vittnesmål," sade prestmannen ängsligt. Derpå tillade han: "I morgon kommer jag och gör bekantskap med er unga skyddsling."

"När det behagar er, är ni välkommen, och ju förr, desto hellre," sade majoren, i det han hjertligt tryckte prestmannens hand till afsked.

XXII

Pastorns förtrytelse.

Följande dag begaf sig pastor Goodwin, såsom han lofvat, till Orkan Hall, åt middag der och hade under tiden godt tillfälle att göra sina iakttagelser om Capitola.

Då kaffet var drucket, lemnade major Warfield rummet; och det gjorde han, för att presten skulle få tillfälle att på tu man hand språka med hans myndling.

Denna åistnämda, som genast begrep ändamålet med pastor Goodwins besök, kände sig deraf ögonblickligen retad till att gyckla med gubbarne. Hon var åter den stygga snärtan från New Yorks gator.

Aha, min gunstige onkel, sade hon för sig sjelf, du har velat förskaffa mig en straffpredikan af hr pastorn. Men

vänta bara; jag är nog den, som kan rå på honom, om han försöker mästra mig!

Med läpparne kokett hopsnörpta, tog hon sitt arbete och satte sig att sömma.

Den beskedlige, gamle prestmannen närmade sin stol till den unga flickans och inledde, ej utan ett visst bryderi, samtalet.

Först öfverraskades han angenämt, då han hörde Capitola svara blygt och snällt, som hade hon varit den raraste lilla flicka i verlden. Uppmuntrad af den skenbara uppmärksamhet, hvarmed hon syntes lyssna till hans ord, sade han henne, att han för henne hyste det lifligaste deltagande, och beklagade, att hon aldrig fått åtnjuta en moders välsignelserika handledning, tilläggande, att han för sin del önskade ingenting högre än att kunna, så mycket som möjligt, fylla denna brist genom att gifva henne vänliga råd och förmaningar.

Vid dessa ord dolde den unga flickan sitt ansigte i händerna.

Den hederlige Goodwin, mer och mer uppmuntrad af denna skenbara känslofullhet, fortsatte sitt tal:

"Såsom fader- och moderlös, bör du, mera än hvarje annan ung person, vara på din vakt, af fruktan för att din oerfarenhet kunde förleda dig till att begå felsteg. I synnerhet råder jag dig att aldrig begifva dig ut ensam, vare sig gående eller ridande, och att aldrig tillåta dig sådana upptåg, som inte passa sig för en ung flicka."

"Ack, hr pastor, jag erkänner, att jag varit mycket oförsigtig, och minnet häraf gör mig högst olycklig," svarade Capitola med af rörelse bruten stämma.

"Mitt kära barn, hittills hafva dessa dina tilltag ej varit annat än en följd af din okunnighet om verldens fordringar. Jag är riktigt glad, att din gode onkel fullkomligen misstagit sig på dig och att du har den bästa vilja att följa den rätta stråten i lifvet, blott den blir utpekad för dig," tillade presten, helt glad öfver, att han lyckats göra ett så djupt intryck på den unga botgörerskan.

Capitola lät en djup suck undfalla sig.

"Hvad fattas dig, mitt goda barn?" fortfor han vänligt.

"Ack, hr pastor, hvarför har jag ej förr lärt känna er!" utbrast hon suckande.

"Hvarför så, min unga vän? Jag kan ju nu vara dig lika nyttig."

"Nej, tyvärr, hr pastor! Nu är det för sent, alldeles för sent!"

"Det är aldrig för sent att göra, hvad som är rätt och godt."

"Jo, för mig är det för sent!.... Ack, om jag först hade kunnat lyssna till edra råd, skulle jag säkert ej vara så förtviflad, som jag nu känner mig."

"Mitt barn, du gör mig verkligen orolig," återtog den gamle pastorn, i det han närmade sig och försökte få se in i hennes i ansigte, som hon oaflåtligt höll doldt i händerna. "Se så, mod bara! Säg mig öppet orsaken till dina bekymmer!"

"Ack, jag vågar inte!.... Ni skulle då både afsky och förakta mig! Ni skulle sedan icke vilja tala ett ord med mig," tillade Capitola, utan att förändra ställning.

"Kära barn," fortfor den gamle sorgset, "huru stort ditt felsteg än må vara — ty du kommer mig verkligen att frukta, det din förseelse är stor — så beder jag dig att af uppriktigt hjerta förtro dig åt mig. Jag lofvar på förhand, att du hos mig skall möta hvarken hat eller förakt. Se så, mitt barn, friskt mod!"

"Sannerligen, hr pastor, jag har mod dertill!" sade Capitola, snyftande.

"Men, min stackars flicka, för att kunna i någon mån lindra ditt bekymmer, måste jag känna det. Hur är det, har din onkel någon aning om det felsteg, du begått?"

"Min onkel? Visst inte, hr pastor! Han skulle då köra bort mig!.... Han skulle döda mig!.... Ja, det skulle han säkert göra. För all del, säg derför ingenting åt honom! Jag bönfaller er, säg ingenting åt honom!"

"Men du glömmer, kära barn, att jag är alldeles okunnig om, hvari din förseelse består," invände presten i ängslig ton.

"Jag vill anförtro er allt, hr pastor, och jag hoppas, att ni skall hysa medlidande med mig och gifva mig goda råd; ty, ehuru jag hyser fruktan för att tala, kan jag likväl ej

längre bära på en så stor hemlighet. Ack, hr pastor, det är tyvärr, som ni säger, en olycka för mig, att jag ej haft en moder, som vårdat sig om mig."

"Jag vet det, stackars barn, och jag vill öfverse med dig derför," tillade gubben med en djup suck, ej vetande, hvad han skulle tänka om Capitola.

"Och.... och.... ni skall förlåta mig, eller hur?.... Men.... men, han var så vacker, att jag inte kunde låta bli att tycka om honom!"

"Miss Black!" utropade pastorn, i det han hoppade till på stolen och bleknade.

"Ja, hvad sade jag? Ni blir ju genast ond och börja att banna mig, innan jag knappt hunnit säga ett ord!"

Den hederlige prestmannen steg upp från stolen, såg allvarligt på Capitola och utbrast:

"Stackars barn, tala, säg mig, hvem det är, som så intagit dig, då du ej vågar yppa det för din onkel!"

"Ack, jag råkade honom, då jag red en gång i stora skogen," svarade Capitola och snyftade allt häftigare.

"Men så säg mig då, arma, olyckliga barn, den bedragarens namn!"

"Ack!.... ack....." snyftade Capitola, "inte är han någon bedragare; han är så vacker, så vacker och så älskvärd.... och.... och derför håller jag så grufligt af honom att jag inte kan skiljas från honom! Men jag erkänner att det är mitt eget fel."

"Hans namn?" upprepade presten strängt.

"Al.... Alfred!" mumlade Capitola, högt snyftande.

"Stackars vilseförda flicka! Du säger dig ofta i skogen ha mött den gynnaren?"

"Jag.... jag kan inte säga, om jag ofta mött honom."

"Hvar finns han för närvarande?" frågade pastorn med mörk uppsyn.

"Snälle, gode pastorn, gör honom ingenting ondt! Jag har honom instängd i mitt rum."

"Hvad säger du, olycksbarn?" stammade presten och mumlade derefter för sig sjelf: Min pligt är dock att söka förekomma en duell!.... Om majoren finge veta detta!.... Derpå tillade han högt: "Men förstår du då icke, hvad du utsätter dig för, då du beviljar en ung man ett hemligt

möte i ditt rum? Olyckliga flicka! bättre vore för dig, att du aldrig hade fått skåda dagens ljus, än, som nu, ha stämt möte med en karl...."

"En karl? Det skulle just roa mig att veta, hvad ni menar med en sådan beskyllning, pastor Goodwin?" utbrast Capitola, i det hon reste sig upp och såg på presten med blickar, blixtrande af den mest uppsluppna skalkaktighet, midt igenom stora tårar, som ännu dallrade i hennes långa, mörka ögonhår.

"Jag menar den unge mannen, som du i hemlighet tagit emot."

"Jag?.... *Jag* skulle hemligen taga mot besök af en ung man? Akta er, pastor Goodwin, för att yttra dylika anklagelser! Jag tål inte förolämpningar af någon menniska, inte ens af er."

Dessa ord yttrades med stigande värme och värdighet.

"Men om du inte talat om en ung man, hvem i all världen var det då, mitt barn, du menade med Alfred?" frågade presten, utom sig af förvåning.

"Åh, jag menade en liten engelsk råtthund, som sprungit sin kos från något ställe i närheten. Jag träffade på honom i skogen, tog honom hem med mig och låste in honom i mitt rum, emedan jag fruktade, att någon skulle skicka hit och fråga efter honom och att onkel då skulle tvinga mig att utlemna honom. Jag visste nog, att detta var illa handladt af mig, men han var så vacker, så vacker...."

Men innan Capitola hunnit afsluta den sista meningen, hade pastor Goodwin fattat hatt och käpp och lemnat rummet. Han var till den grad uppbragt, att han i sin ifver att fort komma ut, höll på att knuffa omkull Gamle Orkan, som han mötte i förstugan.

"Gif henne en risbastu, rappa om henne, såsom ni skulle piska upp en elak pojke! Hon förtjenar det sannerligen!" utropade han.

"Ja, hvad sade jag? Ni ser nu, hvad jag har att dragas med! Jag försäkrar er, att jag kallsvettas, bara jag tänker på, huru hon plågar mig."

"Ja, aldrig har jag då träffat på maken till näsperla," mumlade presten.

"Men hvad har då händt?" frågade Gamle Orkan.

Pastor Goodwin berättade i största hast för major Warfield, hvad som alldeles nyss tilldragit sig mellan honom och Capitola.

"Jag råder er," slutade han, "att hålla tummen på ögat på henne; härvidlag hjelper ej annat än korta tyglar."

"Åh-ja," sade Gamle Orkan skrattande, "hvad det beträffar, kan ni lita på, att jag icke skall vara så släpphändt."

Pastorn tillsade om sin häst, och ehuru majoren på det enträgnaste bad honom stanna qvar och dricka té, skyndade han sig allt, hvad han förmådde, att lemna Orkan Hall.

Gamle Orkan gick in på sitt rum och föresatte sig att ej göra sin myndling några förebråelser för närvarande, men att dock straffa henne vid första lämpliga tillfälle för hennes bristande vördnad mot den aktade prestmannen.

Detta tillfälle dröjde icke länge att infinna sig.

Marknaden i staden tog sin början på Måndagen, och majoren hade ämnat begifva sig dit på Tisdagen, medtagande Capitola och några af husets tjenare. Fru Kanel, Will Ezy och negrerna på plantagen skulle få besöka marknaden på Lördagen. I följd häraf hade på den utsatta dagen husets invånare tagit på sina helgdagsdrägter. Capitola kom till frukosten i en dyrbar ljusblå sidenklädning. Den klädde henne så väl, och hon var så strålande af helsa och ungdomlighet, att Gamle Orkan knappast kände sig ha hjerta utföra sitt beslut att neka henne följa med till marknaden. Men öfvertygad om, att stränghet och fast vilja, såsom pastor Goodwin sagt honom, vore en nödvändighet i fråga om Capitola, sade han till den unga flickan i samma ögonblick, hon ämnade taga plats vid kaffebordet:

"Det är onödigt, att du gör dig i ordning, Capitola; du får ej följa med till marknaden."

"Huru, onkel?" utbrast hon, förvånad.

"Ja, se gerna på mig med stora ögon, du, men jag menar allvar. Ditt uppförande mot den aktningsvärde pastor Goodwin var oförlåtligt. Du har djupt förolämpat honom; du felar ständigt i skyldig vördnad och hörsamhet, och bryr dig ej om att betänka, hvad som passar och eller passar en ung flicka. Jag nödgas påminna dig om dina pligter, när

du ej på annat sätt vill hörsamma mina befallningar, genom att någon gång beröfva dig ett påräknadt nöje. Att börja med, får du i dag inte följa med på marknaden."

"Ni vill således säga mig, att jag ej får fara med er, onkel, ehuru ni lofvat mig det," genmälde Capitola lugnt och saktmodigt.

"Hvad jag vill säga, det är, att du inte alls får komma dit! Och nu lyder du bara!"

"Och hvem skulle väl kunna hindra mig från att fara dit, om jag sjelf vill det?"

"Jag, min vackra miss! Jag ämnar ej att låta mina befallningar åsidosättas och begabbas af en otacksam flickslinka!.... Gå ut, hon, fru Kanel, och stå inte och lyssna på, hvad jag kan ha att säga min myndling!.... Ulltopp, hvarför står du der och gapar? Ut med dig, eller...."

Gubben tittade sig omkring, för att hitta på någon pjes att slunga mot den häpne tjenaren; men innan han lyckades få tag i någon lämplig projektil, var han lemnad ensam i rummet med sin unga, trotsiga myndling.

"Se så, nu äro vi på tu man hand, min fina dam. Jag vill inte förödmjuka dig inför tjenstefolket, men en gång för alla: du måste lära dig begripa, att jag kräfver lydnad och att jag *vill* bli åtlydd."

"Min herre, om ni verkligen vore min onkel, min far, eller min laglige förmyndare, funnes för mig ingen annan råd än att lyda er. Men ödet, som gjort mig till ett öfvergifvet barn, har i och med detsamma gjort mig till en fri varelse, och jag skall aldrig utbyta mitt oberoende mot en boja, vore den aldrig så rikt förgyld."

"Se så, jag upprepar ännu en gång, att jag inte vill höra sådant der dumt prat. Jag skall veta att göra mig åtlydd," dundrade majoren, i det han eftertryckligt stötte i golfvet med sin käpp. "Och för att bevisa detta, befaller jag dig att genast kläda om dig och att sedan hela dagen läsa på dina lexor."

"Onkel, hvad klädseln beträffar, underkastar jag mig er vilja. Men eftersom ni nekar mig plats i er vagn, för att fara till Tip-Top, så måste jag väl taga på mig min ridrägt och låta sadla Gyp," svarade Capitola i sorglös ton.

"Jasså, din stygga bjebba, jag tror, du vill låta mig förstå, att du, mot min vilja, ämnar dig till Tip-Top?"

"Ja visst, hr major," fortfor den unga upprorsstiftarskan med den oskyldigaste min i verlden. "Det gör mig ondt, att det skall ske mot er vilja, men jag ser inte, att jag kan hjelpa det. Då jag aldrig varit van att mottaga befallningar, så förstår jag mig inte heller på att lyda. Alltså jag rider till Tip-Top."

"Otacksamma barn, som vill visa mig olydnad genom att begagna dig af just den häst, som jag skänkt dig!"

"Jag har icke frånsagt mig min fria vilja, då jag af er mottog Gyp; jag skulle inte gått in på något dylikt för alla verldens hästar. Ni gaf mig honom af fri vilja, utan vilkor," tillade Capitola muntert.

"Kom hit, miss!.... Kom hit och ställ dig framför mig!" skrek majoren allt mer och mer uppbragt och stötande med käppen i golfvet för hvart ord, han utsade.

Den unga flickan steg dristigt fram, ställde sig framför majoren, hvarefter hon trankilt tog sig för att ordna en spets-manschett, som kommit i olag.

"Hör på mig, lilla näbbgäbba! Vill du lyda mig?.... Svara ja eller nej!"

"Nej!" svarade Capitola småmysande, i det hon vred armbandet till rätta och derefter höjde på armen, för att se om juvelerna blixtrade mot dagern.

"Jasså, är detta ditt sista ord? Nå, minsann, skall jag inte visa dig, att jag kan tvinga dig dertill," utlät sig Gamle Orkan med sin barskaste stämma.

"Hvad nu?" frågade Capitola häpen.

"Jag har sagt, att jag skall veta tvinga dig dertill!"

"Det lyster mig verkligen veta, huru detta skall tillgå," sade Capitola, som hemtat sig från häpenheten och nu återtog den mest lugna och sorglösa min i verlden.

"Du önskar veta det? Godt, jag vill också genast säga dig det. Jag har tyglat okufligare lynnen än ditt. Kom närmare, så skall du få veta mitt medel."

Capitola böjde behagfullt hufvudet, för att lyssna.

"Det är med karbasen!" hväste Gamle Orkan henne örat.

Capitola gjorde ett skutt baklänges, som hade hon fått en kula midt i bröstet. Blodet strömmade häftigt till och färgade hennes hals, panna och hela ansigte med en hög rodnad. Vändande sig bort från den gamle, gick hon att ställa sig framför ett fönster.

Majoren, slagen af den verkan, som de ord, han i häftigheten yttrat, hade framkallat, ångrade redan inom sig "förlöpningen".

Den unga flickan vände sig om. Hon var blek som marmor, hennes ögon, till hälften dolda under de långa ögonhåren, kastade blixtar, skarpa som dolkspetsar. Med handen upplyftad och blicken orörligt fästad på Gamle Orkan, tog Capitola några steg framåt och närmade sig stilla och långsamt, liksom då en skugga skrider fram.

"Onkel," sade hon, då hon åter stod framför honom, "midt under all skam och alla pröfningar, som jag hade att utstå under mitt öfvergifna barndomstillstånd, har ännu aldrig en främmande hand skymfat min person med att slå mig.... Om ni någonsin skulle missbruka styrkans rätt till den grad, att ni sloge mig...."

Hon tystnade plötsligt. Andedrägten flämtade mellan hennes sammanbitna tänder, hennes ögon vidgade sig, så att det såg ut, som om en hvit ring omgifvit pupillen — hela hennes utseende var verkligen skräckinjagande.

"Nåväl, hvad skulle du då taga dig till?" tyckte Gamle Orkan, förargad och skrämd på en gång.

"Hvad jag skulle taga mig till?" fortfor Capitola med låg röst, under det att hennes blick ihärdigt fixerade majoren. "Hvad jag skulle taga mig till?.... Första gång, jag funne er insomnad, skulle jag taga en rakknif och...."

"Du skulle skära halsen af mig! Icke sannt, ditt elaka stycke?" ropade majoren rysande.

"Jag skulle raka skägg, hår och ögonbryn af er intill sista strået!" skrek plötsligt i munter ton Capitola och sprang sin väg. Men några minuter derefter kom hon åter in i salongen och ropade skrattande: "Farväl, onkel! Vi råkas på marknaden!" Sedan hon derefter gifvit honom en slängkyss, var hon försvunnen.

Den elaka, olydiga ungen tar lifvet af mig, mumlade majoren, skamflat. Ja, det är säkert; på ett eller annat sätt

tager hon lifvet af mig. Brr, svetten lackar från mig ända upp i hårfästet!.... "Ulltopp, Ulltopp, hör hit, din latmask!" ropade Gamle Orkan, i det han drog på klocksträngen med sådan fart, att han fick den afsliten i handen.

"Här är jag, husbonde! här är jag!" stammade negern, som kom nästan hufvudstupa in genom dörren; så ängslig var den stackarn, att han icke skulle skynda sig nog.

"Ulltopp, gå ned i stallet och säg åt stallgossarne, att, om en enda af dem understår sig att i dag låta någon häst komma ur stallet på miss Blacks befallning, så klår.... ja, du begriper, hvad jag menar! Se så, gå! Låt spänna för vagnen!"

"Ja, ja, massa, skall ske!" svarade Ulltopp, skyndande sig att utbreda panisk förskräckelse i hela stallet.

Några minuter sednare återkom negern, för att förkunna, att vagnen stod förspänd utanför, hvarpå majoren for till marknaden.

Husets tjenare, med undantag af fru Kanel och Tripptrapp, hvilka fått befallning att stanna hemma och passa på sin matmor, följde i kärror efter vagnen.

Då alla voro sin kos, tog Capitola på sig sin riddrägt och skickade sin lilla negrinna till stallgården, för att säga till, att en af gossarne skulle sadla Gyp. Denna befallning slog ned som en åskstråle i stallet, ty de stackars stalldrängarne voro nästan lika rädda för den nyckfulla unga missen, som för den gamle, argsinte major Warfield. En allmän rådplägning egde rum. Resultatet blef emellertid, att förste stalldrängen sade åt Tripptrapp, att han vore tröstlös öfver att ej kunna efterkomma befallningen, emedan miss Blacks pony haltade.

Negrinnan framförde detta svar till sin matmor.

Så snart Tripptrapp gått, kallade förste stalldrängen på de andre och sade till dem:

"Vår unga matmor låter inte lura sig så lätt, som gubben. Om en liten stund kunna vi vara säkra på, att hon är här, för att låta Gyp promenera kring stallgården. Vi måste derföre verkligen göra honom halt för en stund. Jem, fort hit med en tändsticka, så skall jag sveda honom litet under foten."

Det var jemt och nätt, att de hunnit fullborda denna operation, och stackars Gyp skrubbade ännu sin ömma fot mot stallgolfvet, då Capitola syntes i dörren, med ridspöet i handen.

"Hvem är det, som vågar påstå, att min häst är halt? För genast fram honom, så att jag får se, hvad som felas honom," befalde Capitola.

Stalldrängarne lydde, och den unga flickan fick öfvertyga sig om, att Gyp verkligen var invalid.

Vid denna upptäckt var hon nära att brista ut i gråt, af harm och förtrytelse.

"Han haltade likväl ej i går afton! Det är er vårdslöshet och dumhet, som vållat det, era slarfvar!" utbrast hon. "Om inte Gyp i morgon är så bra, att han kan bära mig på sin rygg till Tip-Top, skall jag laga, att ni för hela ert lif bli halta, som Gyp."

Derpå återvände hon till boningshuset, egentligen mindre förtretad för det felslagna nöjet, än öfver att Gamle Orkan skulle få den fröjden att se henne urståndsatt att komma till marknaden.

Hennes dåliga lynne var dock ej af lång varaktighet. Hon utbytte sin riddrägt mot en morgonrock, tog sin sömnad och gick in till fru Kanel. Dagen förflöt utan vidare äfventyr. Så snart solen gått ned, tog den gamla frun sig före att göra en rond inom hela byggnaden. Med öfverdrifven försigtighet, gick hon från vinden till bottenvåningen, riglande ytterst omsorgsfullt alla fönster och dörrar; derefter gick hon ned i salongen, der Capitola väntade henne, för att intaga té. Efter måltiden följdes de åt till hushållerskans rum, der Tripptrapp tändt en stor brasa, och de satte sig nu framför den och kommo snart i ett lifligt samspråk..

Det faller af sig sjelft, att emellan dessa tre personer, ensamma i ett gammalt slott, samtalet snart skulle vända sig om spökhistorier, trollerier och berättelser om tjufvar. Fru Kanel var i besittning af ett ansenligt förråd historier, alla *fullkomligt trovärdiga*, såsom hon försäkrade, och handlande om andesyner, aningar, drömmar o. s. v.

"Ja, det finns till och med här i grannskapet," sade hon långsamt, i det hon makade sig närmare brasan, "ett hus

der det spökar litet emellanåt, och det är Gömda Huset. Det är dagsens sanning och bevittnadt af många, att sedan Eugène Le Noirs död spöken och underliga läten och buller blifvit varsnade och hörda der i huset. En resande, en kamrat till öfversten, sof der en natt. Midt i natten såg han sänggardinen dragas undan af en qvinna, utomordentligt blek, men mycket vacker. Hon var hvitklädd, hennes långa hår fladdrade kring axlarne, och när han försökte att tala till henne, försvann hon genast. Och nog är detta sällsamt, när hela verlden vet, att der inte finns någon fru i huset. En annan gång jagade gamle Will Ezy i skogen nära Gömda Huset. Det var sent på qvällen. Han varseblef då en blåaktig låga, som kom från ett fönster, tätt under taklisten. Han gick närmare och såg en hvitklädd qvinna gå af och an framför fönstret. För någon tid sedan strödvade major Warfield sjelf i skogen med sina hundar. Jagten förde honom åt det håll, der Gömda Huset ligger, och då han gick förbi byggnaden, såg han på afstånd en qvinna, mycket blek och sorgsen. Hon syntes tätt vid en fönsterruta, men försvann i samma ögonblick, majoren fick sigte på henne."

"Men," frågade Capitola, "kan det ej hända, att någon ungmö bor der i huset?"

"Nej, min lilla miss, det är då alldeles säkert! Sedan Eugène Le Noirs död och hans vackra enkas försvinnande har ingen hvit qvinna gått öfver det husets tröskel."

"Försvinnande, säger ni? Kan en person här i landet försvinna så der, utan att det väcker uppseende och göres efterfrågningar?"

"Nej, söta miss, visst inte! Nog gjordes det efterfrågningar, men på dem svarades, att fru Eugène Le Noir blifvit sinnessvag och skickats till ett dårhus. Huru med den saken verkligen förhåller sig, är svårt att veta, men nog har folk sina underliga tankar derom."

"Hu, det var fasligt! Aldrig har jag tänkt mig, att sådana saker kunna ske på den fredliga landsbygden. I New York må så vara. Jag sjelf kunde förtälja mången historia af det slaget," återtog Capitola, som omedelbart derpå uppdukade en hel mängd berättelser om tilldragelser, hvil-

ka egt rum under de sista åren, hon tillbragte i nämda stad.

Den lilla negrinnan Tripptrapp vågade ej blanda sig i samtalet; men hennes stirrande, uppspärrade ögon, gapande mun och orörlighet, med förskräckelsen afmålad i hvarje anletsdrag, vittnade tillfyllest om det intryck, de hemska historierna gjorde på henne.

Klockan slog elfva. Det var tid på att gå till hvila.

"Är ni inte rädd att ligga ensam i ert rum, fru Kanel?" frågade Capitola.

"Ack, kära miss, hvad skulle det väl tjena till att vara rädd? Huset är väl tillbommadt; bulldoggen, stora Trogen, får ligga utanför min dörr, och så läser jag min aftonbön och försöker att genast somna in. Jag tror verkligen inte, att någonting farligt kan hända oss, ehuru det inte är angenämt att tänka, det vi tre qvinfolk äro husets enda väktare."

"Det är sannt," svarade den unga flickan; "men, som ni säger: inte kan någon fara hota oss. Hvad mig beträffar, så, fastän mitt rum ligger afsides, är jag ändå inte det minsta rädd, och likväl har jag till beskyddare endast Tripptrapp, som med sitt harhjerta inte på långt när går upp mot Trogen."

Sedan hon önskat fru Kanel god natt, gick Capitola, lyst af den lilla negrinnan, upp på sitt rum.

KAP. XXIII.

De tre banditerna.

Capitola inkom på sitt rum, nedstämd genom tystnaden och ödsligheten i den långa korridor, som ledde genom hela byggnaden. Men då hon inträdt och såg dess vackra möblering så förtroligt vittna om komfort och trefnad, återvann hon snart sin vanliga friska glädtighet. Den alltid uppmärksamma lilla Tripptrapp hade skyndat sig att tända brasan, som snart spred sitt lifvande sken kring rummet, så

att de karmosinfärgade sänggardinerna bjärt återspeglades i den stora spegeln emellan fönstren. Vår unga hjeltinna försäkrade sig om, att rummets alla möjliga ut- och ingångar voro omsorgsfullt tillriglade; derefter satte hon sig framför spegeln och började sin natt-toalett, under det att negrinnan bäddade sängen, lade täcket till rätta och drog undan gardinerna. Utan att behöfva vända på sig, följde Capitola småleende alla dessa detaljer i spegeln. Hon tog af sig armbanden, kragen och manschetterna. Derpå betraktade hon sin bild i en liten spegel, som hon fattat i händen. Men, o fasa.... der återgafs nu en hemsk syn!.... Under sängen varsnade Capitola ett par tindrande ögon, som lurade på hvarje hennes minsta rörelse. Hon kände en iskyla genomila sin kropp.

Beherrskande sin ögonblickliga sinnesskakning, lutade Capitola obemärkt spegeln framåt, tilldess den återgaf hela den del af golfvet, der sängen var placerad. Hon såg nu under sängen trenne banditer, fullt beväpnade. Den unga flickan var nära att svimma, men med en kraftig ansträngning höll hon sig uppe och qväfde det utrop af skräck, som höll på att undslippa henne. Hon hade till och med nog välde öfver sig att ännu en gång kasta en blick i spegeln. Jo, de voro verkligen der! Det var ingen synvilla, det var ingen dröm! Bakom henne funnos dolde trenne illistige skurkar, med revolvrar och dolkar i händerna. Den närmaste låg framstupa på magen, han slukade henne med sina blekröda ögon, hvilka lyste i dunklet som fosfor.

Hvad var här att göra? Faran var så stor, så oberäknelig, nödvändigheten af ögonblicklig beslutsamhet så trängande, och kallblodighet en alldeles oundgänglig sak. Tripptrapp sysslade ännu vid sängen. Om hon händelsevis skulle titta under den, voro de båda förlorade. Banditerna skulle strypa dem, innan de ännu fått tid att ens skrika. Hon måste således först aflägsna negrinnan från sängen, der dennas närvaro var lika farlig, som en fackla i närheten af en krutfjerding.

Capitola var i början ej säker på, om hon med nog fast stämma skulle kunna utsäga ett ord. Den minsta darrning på rösten skulle kunna komma banditerna på den förmo-

dan, att hon upptäckt deras närvaro, och detta innebure enligt all sannolikhet döden utan misskund.

Lyckligtvis kom vår hjeltinnas stolthet henne till bistånd i förening med hennes naturliga oförskräckthet.

Skulle det vara möjligt, att jag, trots allt mitt skryt, är en feg stackare? Skulle icke jag ega tillräcklig själsstyrka att kufva mina nerver och befalla öfver min stämma? Skämmas borde jag, om så vore!.... Feghet är värre än döden.

Och samlande allt sitt mod, sade hon i vanlig ton:

"Tripptrapp, kom hit och häkta upp min klädning!"

"Ja, matmor, bara jag får taga fram tofflorna under sängen."

"Jag behöfver inga tofflor! Kom genast hit! Jag qväfs i den här klädningen. Usch, hvad den sitter trångt! De här sömmerskorna på landet äro dummare, än allt, hvad dumt heter; de inbilla sig, att, ju mera ett klädningslif sitter åt, desto mer är man på modet. Kom bara, säger jag dig, och hjelp mig, så att jag får andas fritt!"

"Ja, matmor, på minuten!"

Till Capitolas obeskrifliga ångest trefvade, det oaktadt, Tripptrapp under sängen, tilldess hon fått tag uti de farliga tofflorna. Lyckligtvis stack den stackars varelsen icke hufvudet under sängen: hon tittade ej ens dit.

"Här äro tofflorna, miss," sade hon, då hon slutligen kom fram till Capitola. "Jag tänkte, att edra fötter lika väl behöfva komma ur de trånga skorna, som ni ville bli utaf med det trånga klädningslifvet."

"Häkta upp klädningen," upprepade Capitola, i det hon höjde på spegeln, så att ej Tripptrapp skulle varsna den syn, den återkastade. Den lilla kammarjungfrun lydde. Under tiden bråkade Capitola sin hjerna med att utfundera någon råd att undkomma den fara, som hotade henne.

Att följa den naturligaste impulsen, den nämligen att ögonblickligen taga till flykten, vore endast att påskynda olyckan, sade hon till sig sjelf; banditerna skulle då förfölja oss och mörda oss i korridoren, innan vi hunne göra alarm .... Det finnes ju ingen enda menniska i huset, mer än fru Kanel! Hvad i all verlden skall jag göra?

Capitola uppsände en brinnande bön till himlen, i sin stora råd- och hjelplöshet. I ett nu rann en idé upp i hennes hjerna. Den var just icke lätt att utföra, osäker dessutom och ytterligt vådlig; men det var den enda räddning, som fanns. Hon måste hitta på en rimlig förevändning att lemna rummet, utan att väcka rötrarnes misstroende.

Betvingande den ångest, som isade blodet i hennes ådror, sade den unga flickan till Tripptrapp:

"Tripptrapp, vet du, om det blef någon bakelse öfrig i middags?"

"Ja, matmor; fru Kanel låste in den i skänken."

"Finns der också ost och grädde?"

"Ja, miss."

"Det var bra. Gå då ned i salen och hemta upp åt mig några bakelser samt oss och grädde. Ja, vet du, jag ville bra gerna äfven ha ett par smörgåsar. Vi sutto uppe och pratade så länge, att jag känner mig riktigt hungrig. Se så, skynda dig!"

"Söta miss, jag är så rädd!" bad Tripptrapp, halfgråtande.

"Rädd! För hvad skulle du väl vara rädd, din lilla backhare?"

"Att råka ut för ett spöke i någon mörk vrå."

"Så tag ljuset då; jag kan gerna sitta här i mörkret."

"Söta miss, jag är så rädd!"

"Hvad för slag! När du får taga ljuset?.... En sådan liten fjolla du är!"

'Men, söta miss, inte kan ljuset försvara mig; jag bara ser spökena så mycket bättre."

"Hvad du är fasligt dum! Du är mig just en förträfflig kammarjungfru!.... Rädd att lyda mina befallningar, rädd för spöken! På det här sättet blir jag tvungen att, halfklädd och i tofflor, sjelf gå och hemta min qvällsvard," uttåt sig Capitola under låtsad förtrytelse. "Så, tag ljuset nu och lys mig!"

Tripptrapp lydde. Hennes matmor, gnolande på en visa, gick fram till dörren och öppnade den.

Nu gälde det att taga nyckeln ur låset, för att stänga banditerna inne. Detta syntes nästan omöjligt att utföra, utan att förråda sin afsigt och derigenom utsätta bådas lif

för fara, ty minsta buller skulle väcka röfrarnes uppmärksamhet. Den unga flickan höll handen på nyckeln och vågade ej vrida på den, då lyckligtvis i samma ögonblick negrinnan slog kull en stol, i sin ifver att följa matmodren. Denna drog fördel af bullret och tog nyckeln ur låset.

Bannande och skjutande Tripptrapp framför sig, lemnade hon rummet, slog häftigt igen dörren, satte sedan med blixtens hastighet nyckeln i låset, vred om den tvänne gånger, under det hon högt grälade på Tripptrapp för hennes drumlighet och rädsla, för att dermed dölja det buller, nyckeln orsakade i låset.

Åtföljd af negrinnan, fortsatte Capitola vandringen längs korridoren, genom alla de öde rummen, riglande omsorgsfullt hvarje dörr efter sig. Omsider befann hon sig på nedersta trappsteget i förstugan.

"Nu, miss," sade Tripptrapp, "får ni lof att väcka fru Kanel, om ni vill ha något att äta, ty hon har nycklarne inne hos sig."

"Tyst och följ mig!" sade Capitola, i det hon öppnade porten och tittade ut.

"För all del, miss, tänker ni gå ut?" frågade den lilla negrinnan.

"Ja, jag måste gå ett stycke, och du måste följa med."

"Söta miss, jag är så rädd!"

"Nå, stanna då qvar här i mörkret, tilldess jag kommer igen; men framför allt gå inte upp på mitt rum! Du kunde der träffa på spöken."

"Inte törs jag stanna ensam här."

"Kom då med mig, men var tyst bara!" återtog Capitola strängt.

Stackars Tripptrapp envisades ej längre, utan följde Capitola, gråtande öfver att nödgas tjena en så nyckfull matmor. Båda gingo ut på gården.

Sedan vår hjeltinna läst porten i dubbelt lås, drog hon nyckeln ur låset. Derpå sammanknäppte hon händerna, höjde ögonen mot himlen och utbrast med brinnande andakt:

"Prisad vare Försynens nåd, vi äro räddade!"

"Hvad säger ni, miss, voro vi i någon fara?"

"Lika godt, den är förbi nu," svarade den tillfrågade, i det hon styrde stegen mot plantagen, tvärs öfver ängen.

"För all del, miss, hvart ämnar ni gå? Aflägsna er inte så långt hemifrån midt i natten!" bad negrinnan, som började frukta, att det ej stod rätt till med matmodrens förstånd.

"Nå, hvad är du rädd för?" frågade den sednare, då hon såg Tripptrapp tvärt stanna.

"Det kan väl matmor veta.... jag, som alla andra, är rädd för Svarte Donald!"

"Tripptrapp, kom hit! Men var tyst! Om du skriker, äro vi förlorade: Svarte Donald och tvänne af hans folk äro uppe i slottet, under min gen säng," hviskade Capitola henne i örat.

Skrika hade varit en fysisk omöjlighet för Tripptrapp; hennes mun öppnades visserligen till ett onaturligt gapande, men förmågan att frambringa ett ljud felades henne. Darrande från hufvud till fötter, smög hon sig tätt efter Capitola, hvilken skyndade allt, hvad hon förmådde öfver fälten.

Efter att hafva sprungit några tusen steg, kommo de till skogsbrynet, midt för det hus, der föreståndaren för plantagen, Will Ezy, bodde. Capitola skyndade in i den lilla trädgården, inom hvilken boningshuset låg, och slog flera häftiga slag på porten. Den gamle öfveruppsyningsmannen, väckt såväl af bullret som af hundarnes skall, visade sig i fönstret, till hälften påklädd.

"Det är jag.... miss Black!" ropade den unga flickan till honom. "Svarte Donald och hans band hafva smugit sig in i slottet. Jag kommer, för att be om hjelp!"

Sedan Will Ezy, så skyndsamt som möjligt, klädt på sig, gick han att öppna porten för Capitola.

Vår hjeltinna berättade i korthet, hurn hon upptäckt banditerna och lyckats att sjelf undkomma.

"Ack, så lyckligt, kära miss Black, att hr Greyson är kommen!" sade den gamle, när hon slutat sin berättelse.

"Herbert! Herbert Greyson här! Hvar är han?" utbrast den unga flickan med glad öfverraskning.

"Han kom hit för en timme sedan, och då han trodde, att alla gått till hvila der uppe, ville han dröja här öfver

natten. Jag tror till och med, att han ännu ej hunnit lägga sig. Jag skall genast gå och se efter.'

"Ack, hvad jag är glad!' upprepade den unga flickan.

I detta ögonblick öppnades dörren, Herbert skyndade fram och tryckte hennes händer i sina:

"Kära min lilla Capitola, om du visste, hvad jag är glad att få återse dig!"

"Min allrabäste Herbert!" afbröt honom Capitola, "föreställ dig nu, att du sagt mig detta hundrade gånger och att jag lika många gånger svarat detsamma. Nu för ögonblicket ha vi ingen tid att förlora!"

Hon berättade honom derpå i hast om den fara, hon nyss undkommit, och om den försigtighet, hon iakttagit att låsa tjufvarne inne.

"Skynda dig nu att tillsammans med Ezy väcka och beväpna allt folket. Jag är ängslig, att min långa frånvaro väcker banditernas misstankar och att de måhända hinna bryta upp dörrarne och mörda den stackars fru Kanel. Min käre Herbert skynda dig derför, så mycket du kan!"

Utan att vidare förlora en sekund, gingo Will Ezy, Greyson och Capitola, åtföljd af sin lilla negrinna, till det qvarter, som beboddes af negrerna. Man beväpnade dem, med hvad som fanns till hands, och sedan de anbefalts att iakttaga den djupaste tystnad, närmade man sig hufvudbyggnaden.

"Tag af er skorna och gå så tyst som möjligt," sade Herbert, då de framkommo på gården. "Inte ett ljud, om lifvet är er kärt!"

Han öppnade ingångsporten, utan att göra det minsta buller, och de gingo alla in i huset. Man genomgick den långa korridor, som ledde till Capitolas rum, utan att minsta buller förrådde närvaron af alla desse män, hvilka smögo fram i skymningen med försigtiga och lätta steg, likt kattor.

De stannade utanför den unga flickans kammardörr. Fullkomlig tystnad rådde derinne.

Herbert öppnade dörren, drog nyckeln ur låset och inträdde i rummet, åtföljd af tjenarne. Han hade jemnt och

nätt hunnit låsa dörren och ånyo uttaga nyckeln, då banditerna, som ändtligen märkte sig vara upptäckta, rusade fram från sitt gömställe och störtade mot dörren. Men Herberts förutseende hade beröfvat dem denna utgång.

En häftig strid uppstod.

På första uppmaningen att gifva sig svarade banditerna med en generalsalva från pistolerna; derefter rusade de med dolkarne mot sina fiender. Desse sednare mottogo dem med jernstänger, spadar, skyfflar och liar, och det dröjde ej särdeles länge, förrän banditerna, nästan halfdöde tvingades att gifva sig. Man bemäktigade sig dem, och Ezy, som försett sig med starka tåg, lät binda dem till händer och fötter. Capitola, som under tumultet äfven stått utsatt för skurkarnes kulor, närmade sig, för att betrakta dem. Till hennes stora missräkning, fanns ej Svarte Donald bland de besegrade, hvilka icke voro några andre än våra gamle bekante: Harry, Smyg-Steffan och Rackare-Olle.

Hvar och en af dem insattes i ett särskildt rum, under stark bevakning af negrer, och Herbert gick derefter tillbaka till stridsplatsen, för att taga vård om de sårade. Sjelf hade han fått en lindrig skråma i venstra armen. Flere bland negrerna hade fått mer eller mindre farliga blessyrer. Fru Kanel hade under hela tiden, som striden pågick, icke låtit höra af sig. Capitola skyndade till hennes rum; den beskedliga frun gof godt och visste om ingenting. Sedan hon åhört berättelsen om, hvad som tilldragit sig, hvilket Capitola, så skonsamt som möjligt, meddelade, och sedan hon försäkrat sig om, att ingen fara mera var för handen, steg hon skyndsamt upp, klädde sig och gick att taga vård om de sårade, hvilka samtlige lades på madrasser i ett af de obebodda rummen i Orkan Hall.

Sedan Herbert förvissat sig om, att de stackars negrerna fingo nödig förbindning och vård, steg han till häst och red till Tip-Top, för att underrätta såväl myndigheterna derstädes som major Warfield om, hvad som händt i hans hem.

Ingen tänkte vidare den natten på att gå till hvila inom Orkan Halls murar. Fru Kanel, Capitola och Tripptrapp vårdade de sårade. Will Ezy och hans män vaktade fångarne.

Följande dag vid soluppgången anlände Gamle Orkan, åtföljd af sheriffen och ett dussin poliskonstaplar, till Orkan Hall. Den långa ridten genom natten hade på intet sätt hunnit svalka den sinneshetta, som bemäktigat sig den gamle vid åhörandet af de nyheter, systersonen bringade honom. Då han hemkom, var han uti ett gäsningens tillstånd, som Ulltopp kallade ett "sjudande öfver bräddarne". Han glömde likväl ej uti sin förbittring, att det skulle vara föga ädelt handladt att förolämpa och håna besegrade och med bojor belagde fiender, men ej förlitande sig på sin själsstyrka, aktade han sig för att gå och se fångarne, hvilka utan uppskof, under polis-bevakning, sattes på fångkärran och affördes till stadens fängelse.

Men Gamle Orkan måste dock ha en afledare för sina känslor, och han tog sin skada igen för det tvång, han ålagt sig, med att ömka sig och pusta på det högljuddaste sätt öfver de stackars sårade negrernas lidanden, öfver den fara, de trenne stackars fruntimren varit utsatta för, under det han på samma gång uttömde sig i de mest öfvervallande lofqväden öfver sin myndlings hjeltemodiga handlingssätt.

"Min lunerligt rara Capitola!" utropade han, i det han omfamnade och smekte henne. "Och jag, min dummerjöns, som stämplade ondt emot dig, emot dig, som räddat mitt hus från plundring och mitt folk från att mördas, till sista man! Du är en ädelsten, Capitola!"

"För all del, onkel, stå icke der och gör dig till, utan låt mig vara i fred!" svarade den unga flickan och lösgjorde sig hastigt från hans omfamning.

Följande dag begaf sig major Warfield in till staden, för att i sin egenskap af magistratsperson hålla förhör med röfrarne. Han hade den tillfredsställelsen, att de dömdes att hållas i strängt fängelse, tilldess kriminal-domstolen härnäst komme att sammanträda, hvilket ej skulle ega rum förr än instundande Oktober.

"Ändtligen," sade den uppbragte majoren, "få de bofvarne tid på sig att njuta af fängelsets behag, eftersom de få några månaders beredelsetid, innan dom faller. Det kan alltid vara en tröst för dem!"

Kap. XXIV

Svarte Donald blir rädd

Under ofvanbeskrifna natt, då de tre banditerna, tack vare Capitolas mod och rådighet, blifvit öfverraskade och fängslade, hade Svarte Donald, förklädd till neger, hållit sig dold i skogen i närheten af Orkan Hall, väntande på sina medbrottslingars, ankomst med det efterlängtade rofvet. Men timme efter timme förgick, och ingen syntes till. Anföraren började blifva otålig öfver sina utskickades långsamhet, ty han var långt ifrån att misstänka något annat skäl för deras dröjsmål, emedan han visste, att endast de trenne fruntimren funnos hemma på Orkan Hall.

Men då solen redan började färga österns bryn, utan att hans utskickade afhördes, kände han sig intagen af verklig oro. Han kunde omöjligt förklara för sig deras dröjsmål annorlunda än med det orimliga antagandet, att de somnat i sitt gömställe.

Under det Svarte Donald, för att lugna sina otåliga känslor, rasade mot sig sjelf, djupt ångrande, att han ej i egen person ledt företaget, gjorde han, i sin uppskakade sinnesstämning, på samma gång en tur rundt omkring Orkan Hall, ständigt hållande sig i skydd af träden vid skogskanten. Plötsligt väcktes hans uppmärksamhet genom bullret af hästtraf. Han gömde sig hastigt i en grop tätt invid vägen, skymd af några träd, och hvarifrån han kunde lyssna på de förbiridande.

Det var major Warfield, Herbert Greyson, sheriffen och konstaplarne, som begåfvo sig till Orkan Hall, för att bemäktiga sig de fängslade banditerna.

Donald uppfångade så mycket af de förbiridandes samtal, att han fick veta, det hans utskickade blifvit upptäckte och tagne till fånga genom Capitolas hjeltemod och fyndighet.

Har man nå'nsin hört på maken? Återigen den der flickungen! mumlade röfvaren mellan tänderna. En af oss måste bli den andres olycka! Det visar sig ögonskenligt,

att våra öden äro sammanlänkade genom någon olycksstjerna. Stackars kamrater! Det var långt ifrån, att jag kunde ana, det tillgifvenheten för er kapten skulle föra er så nära galgen! Men klagan kan anstå qvinnor och barn. Här gäller att handla!

Efter detta beslut följde Svarte Donald försigtigt ryttarne i spåren, tilldess han framkom till den del af skogen, som vette åt ingången till Orkan Hall; här hukade han sig ned och gömde sig försigtigt under en rishög, för att invänta, hvad komma skulle. Han behöfde ej heller vänta länge, förrän han från sitt gömställe såg en kärra framskymta, på hvilken hans tre kamrater, bundne med starka bojor och försedde med handklofvar, affördes till staden.

En stark eskort af poliskonstaplar och negrer, anförde af Herbert och sheriffen i egen person, omgaf åkdonet.

Ha-hå-ha! skrattade stråtröfvaren för sig sjelf, de stackrarne frukta för ett försök från min sida att befria mitt folk, eljest hade de väl icke anordnat en så stark bevakning kring trenne stackars sårade. Mod, mina tappre kamrater! Kommer dag, kommer råd! I kunnen lita på, att er anförare skall rycka er ur fängelset, eller också dela edert öde. Om jag bara kunde skrika högt denna försäkran åt er. Men klokhet och försigtighet äro för ögonblicket mera värda än mod; jag måste derför lugna mig.

Svarte Donald lät tåget passera förbi, utan att genom något tecken gifva sin närvaro tillkänna. Men så snart det var utom synhåll, begaf han sig med brådskande steg åt det håll, der han stämt möte med sitt öfriga folk. Det var full dager, då han inträdde i det gamla värdshuset. Banditerna, som samlat sig, för att invänta kaptenen och hans trenne utskickade med deras byte, hade, trötte af att vaka, slutligen insomnat, liggande kors och tvärs i köket, den ene på en bänk, en annan på golfvet, eller hvar det så bar till. Fattande en eldgaffel, tog Donald sig till att väcka dem genom användande af detta kraftiga medel.

"Seså! Upp med er, drönare! Ni sofva öfver en krater, som hotar att öppna sig. Vaknen, era lättingar!" skrek han, understödjande hvarje epitet med ett dugtigt slag af eldgaffeln.

"Hvad står på? Hvad är det?" Elden är väl inte lös i det här gamla rucklet?" voro de utrop, som besvarade anförarens väckelsemedel.

"Hvad är det med er, kapten?" frågade en af röfrarne. "Har ni fått fatt i flickan och festat om alltför mycket er första bröllopsnatt?"

"Nej, jag fick inte flickan!" gnisslade Svärte Donald. "Tvärtom är det hon, som låtit knipa bort mina tre bäste gossar. Med ett ord, Harry, Smyg-Steffan och Rackare-Olle äro nu som bäst genom hennes förvållande inlogerade i häktet i Tip Top."

"Hvad för slag? Kan det verkligen vara sanning?" hördes om hvartannat.

Inom några sekunder voro de alla på benen.

Anföraren berättade nu i få ord, hvad som händt och huru han fått reda på kamraternas olycksöde.

"Trots allt detta," utropade en af röfrarne, vid namn Mack, med stor patos, "förklarar jag, kapten, att flickungen behagar mig. Jag skulle inte ens låta bli att beundra henne, om också jag för hennes skull finge repet om halsen."

"Ja, det är en skälmunge, som har hufvud på skaft," inföll en annan.

"Det kunna ni lita på. Mer än någonsin är jag också nu besluten att bortröfva henne," återtog Donald. "Under tiden, kamrater, måste vi utrymma det här gamla nästet, ty här börjar nog snart att bli oss för hett om öronen."

"Det har ni rätt i, kapten."

"Nåväl, låtom oss inte förlora en minut längre med dumt prat, utan raskt till verket! De stackrarne, som sitta i fängelset, äro präktige pojkar, det vet jag, och det skall sitta hårdt till, om de yppa något. Men de äro svårt sårade," fortfor Donald, "och om någon af dem skulle sjunga på sista versen, hvem vet, om han inte i yrseln kunde yppa mer, än han ville och för oss vore rådligt? Alltså måste vi välja åt oss en annan uppehållsort, som fångarne ej ha reda på. Skulle någon af er händelsevis känna till något passande ställe?"

"Det får ni bestämma, kapten; vi förlita oss i allo på er," svarade Mack i sitt och kamraternas namn.

"Godt! Ni känna till Punschbålen, eller hur?"

"Ja, kapten!"

"Jag kunde tro det! Men hvad ni inte känna till och hvad ingen annan har reda på, det är, att ungefär halfvägs till denna förfärliga afgrund finnes det en urhålkad klippa, ypperligt dold af en annan utskjutande klippa och tät skog. Hålet i klippan leder till en ofantligt stor grotta. Der skola vi träffas i natt vid vanlig tid. Och nu, fort hvar och en åt sitt håll! Och glömmen inte att forsla härifrån våra vapen och vårt krutförråd, våra kläder och våra matvaror, så att ingenting må vittna om, att vi nyligen vistats här. Hvad den stumma käringen beträffar, vill jag blott säga, att, får någon af polisens män henne att tala, så skulle det ej heller gagna till någonting, att jag läte skära tungan ur halsen på henne," tillade banditen, i det han vände sig till husets värdinna. "Raska nu på, och fort härifrån!"

"Och kamraterna, som äro i fängelse, hvad skall det väl bli af dem?" frågade man.

"Det blir min ensak. Vi måste nu först och främst under några dagars tid hålla oss gömda, tilldess myndigheternas vaksamhet afslappats. Om våra kamrater friskna till från de blessyrer, de fått, och visa sig värdige oss, d. v. s., icke sqvallra ur skolan, skall jag nog veta att befria dem. Och nu inte ett ord vidare! Må hvar och en begifva sig i väg."

Röfvarkaptenens befallningar åtlyddes. Tvänne timmar sednare var hvarje spår efter banditerna utplånadt från det gamla värdshuset. Om någon sheriff hade infunnit sig der, försedd med order från myndigheterna, skulle han icke ha påträffat någonting, som kunnat förefälla misstänkt; han skulle endast sett en gammal gumma med sin sticksöm, och hade han försökt att hålla förhör med henne, skulle han endast förmått framlocka från henne ett fånigt skratt och skakningar på hufvudet.

Vecka förgick efter vecka, och Svarte Donald hade ännu icke kunnat uträtta något, icke vågat försöka det minsta för sina kamraters befrielse. De trenne banditerna försmäktade fortfarande i fängelset och kände sig djupt förbittrade på Svarte Donald, sin anförare, hvilken tycktes alldeles hafva förgätit dem i det ögonblick, de bäst behöfde honom; och att de ej vid förhören förrådde honom, skedde endast

dertör, att de, genom att anklaga honom, skulle förvärrat saken för sig sjelfve. Detta var nog, såsom sagdt, verkliga skälet till deras ihärdiga tystnad, ehuruväl ordspråket säger, att den ena korpen hackar icke ut ögat på den andra.

Tidpunkten för en stor andlig sammankomst, som årligen under bar himmel hölls inom countyet, närmade sig. Ett rykte gick, att lägermötet detta år skulle ega rum i skogen nedanför Tip-Top, och det dröjde ej länge, förrän detta rykte bekräftades genom annonser om mötet i alla traktens tidningar. De, som ämnade deltaga i den religiösa högtiden, började redan att göra i ordning sina matsäckar m. m., och från alla håll såg man predikanter anlända till Tip-Top, ifrige att vara bland de förste på platsen.

Fru Kanel kände en synnerlig lust att vara med om dylika högtider. Äfven Capitola, hvilken som vanligt, då hon ej var ute för något äfventyr, leddes orimligt vid sitt enformiga lif på Orkan Hall, fick höra talas om det tillämnade lägermötet och gaf genast tillkänna sin önskan att der låta sätta upp ett tält och att bevista de andliga föredragen ifrån början till slut, på det att hon ej skulle gå miste om något af, hvad der komme att ega rum. Efter sin seger öfver banditerna, hade den unga flickan blifvit allsvåldig herrskarinna på slottet, och hennes minsta önskningar voro befallningar, som alla måste åtlyda. Majoren begaf sig genast till Tip-Top, för att göra nödiga uppköp, och tvänne karlar fingo i uppdrag att under hans ledning sätta upp tältet.

Detta tält befanns snart vara det bästa och största på hela lägerplatsen, tack vare major Warfields insigt och erfarenhet på det området. Så snart det var rest i skuggan af en präktig bokdunge, lät han ditföra från Orkan Hall varor och kokkärl samt nödiga möbler. Sedan allt var i ordning, red han hem, för att hemta Capitola och fru Kanel, hvarefter de alla i stora vagnen begåfvo sig af, för att taga tältet i besittning. Ulltopp och Tripptrapp fingo åtfölja sitt husbondefolk.

Tältet var afdeladt i tvänne rum, det ena för majoren och hans betjent, det andra för Capitola, fru Kanel och den lilla kammarjungfrun.

Då de framkommit till dalen, väckte nyheten i anordningarne, tillsammans med det vackra landskapet, deras samfälda beundran. Der och hvar varsnade man emellan träden ett tält, hvars snöhvita färg behagligt stack af mot skogens mörka grönska. Öfver detta beundransvärda panorama spred solen sina skimrande strålar. De gemensamma bönerna och predikningarne skulle börja samma afton.

En dag, då mötet redan länge pågått, uppträdde en ny predikant. Det var en mycket gammal man, som tycktes nedbruten af sorger eller sjuklighet. Hans fordom ståtliga figur syntes numera krökt af åren; hans snöhvita hår, hans magra, köttlösa ansigte, hans långsamma och matta rörelser och hans svaga och darrande stämma väckte sympati. Den helt och hållet svarta drägt, han bar, gjorde hans skelettlika magerhet ännu mer i ögonen fallande, och de stora, gröna glasögonen med jernbågar, bakom hvilka man knappast kunde skönja hans ögon, voro långt ifrån att höja intrycket af de vackra dragen i hans ansigte.

Icke desto mindre tycktes denne svage och sjuklige gubbe vara begåfvad med en hänförande vältalighet. Hvar och en sökte hans sällskap, och så snart man visste, att den vördnadsvärde "fader Gray" ämnade predika, trängdes hela församlingen om att få höra honom.

Ingen må tro, att man under tiden glömde de trenne inbrottstjufvarne.... desse för samhället farlige brottslingar. Nej, visst icke! Man glömde dem ingalunda. Besök i fängelset, uppmaningar till bot och bättring felades ej. Fru Kanel i synnerhet, som den minnesvärda natten på Orkan Hall hade med egna händer förbundit deras blessyrer, kunde ej hindra sig ifrån att hysa ett verkligt medlidande med de stackrarne. Ej heller kunde någon annan högre än den beskedliga gamla frun beundra "fader Gray". Emedan hon hade till sin disposition det läckraste bord och det bekvämaste tältet inom hela lägret, så bjöd hon ofta "fader Gray" att slå sig ned till hvila inne hos henne och att dela hennes måltider.

En dag, då prestmannen hvilade sig på en soffa i fru Kanels rum, begagnade sig den gamla frun, hvars tankar ständigt sysselsatte sig med de tre fångarne, af tillfället och sade till honom:

"Jag hoppas, fader Gray, att ni vill besöka de trenne beryktade banditerna, som nu sitta inspärrade i fängelset och som ni antagligen hört talas om."

"De, som sökte bortröfva den unga miss Black, menar ni?"

"Just desamme."

"Ja, min kära fru, jag vill mer än gerna försöka att leda dem till bättring och, om möjligt, hos dem uppväcka ångerns känslor."

Fru Kanel gladde sig mycket åt detta predikantens löfte. Länge drog det icke om, förrän hon i prestmannens sällskap besökte fängelset. Fångvaktaren lät sig lätteligen öfvertalas att insläppa "fader Gray" till de trenne banditerna, medan fru Kanel otåligt afvaktade prestmannens återkomst.

"Med dem ser det mörkt ut," suckade "fader Gray", i det han trädde den honom ängsligt väntande fru Kanel till mötes. "Men jag har dock icke förlorat allt hopp om deras botfärdighet och bättring och vill se, hvad jag vid några blifvande besök kan uträtta."

"Hvad ni är god, fader Gray!" berömde Gamle Orkans beskedliga hushållerska.

Dag efter dag förgick, och den intressante prestmannen gjorde trägna besök i fängelset hos de tre inspärrade. Hvad dem emellan afhandlades, fingo hvarken fångvaktaren eller fru Kanel någonsin klart för sig. Men då dagen kom, när dom skulle afkunnas öfver de tre brottslingarne, befanns det, att de hade brutit sig ur fängelset och flytt. Hvarthän, visste ingen. Men obeskriflig blef bestörtningen, när ryktet förmälde, att Svarte Donald en hel vecka, förklädd, hade vistats inom den andliga församlingen samt att den gamle, vördade predikanten Gray ej var någon annan än röfvaranföraren Svarte Donald!

Vi lemna nu Tip-Tops befolkning och Orkan Halls invånare åt sin öfverraskning och förtret och vända tillbaka till Pilkullarne.

KAP. XXV.

Den ljufva öfverraskningen.

Alltsedan Traverses afresa hade det dagliga, förtroliga umgänget emellan hans moder och dr Days dotter blifvit ännu innerligare. Claras kärlek till vår unge studiosus var ej längre en hemlighet för fru Rocke, och den unga flickan kände det på sig, oaktadt aldrig ett ord i det ömtåliga ämnet växlats dem emellan. Men nog förekom Traverses namn ofta i deras samtal, och hans bref alltid otåligt väntade, utgjorde ämne för långa samtal.

Våren var redan långt framskriden, då Traverse återvände till Pilkullarne från läkareskolan i Washington.

Dr Day välkomnade honom med synbar glädje och prisade såväl hans ihärdiga och grundliga studier som hans manliga, raska utseende.

Den blyga rodnaden på Claras kinder förrådde den hjertefröjd, hon kände vid hans ankomst.

Sedan de första glädjeyttringarne öfver återkomsten gifvit med sig något, återtog Traverse sina förra lefnadsvanor i sin beskyddares hus. Studier, ifrigt fortsatta under den gamle läkarens handledning, odlandet af blommor i trädgården, långa promenader till häst om morgnarne och förtroligt småprat, när qvällen inbröt, omväxlade nu, såsom förr, under dagens lopp. Ingenting störde förtroligheten emellan den unge mannen och arftagerskan till Pilkullarne; men Traverse hade redan tillegnat sig en själsstyrka, en viljekraft, vida öfver hans ålder. Han förstod att betvinga sin kärlek, så att han hvarken med ord eller blickar förrådde den eld, som flammade inom hans unga bröst. Ständigt gifvande akt på sig sjelf, visade han sig alltid ytterst uppmärksam och aktningsfull emot Clara, men också alltid undvikande den farliga bekännelse, som ett dagligt umgänge så lätt kunde framkallat.

Med stolt moderskänsla lade fru Rocke märke till sonens karaktersfasthet och uppmuntrade honom att modigt framhärda i sitt bemödande att beherrska sig sjelf.

Med den skarpsynthet, som i dylika fall är egendomlig för qvinnan, hade Clara äfven snart förstått sin väns förbehållsamhet; och respekterande de skäl, hvilka bjödo honom att ännu dölja sin känsla, fann hon sig lycklig uti att veta sig vara älskad och motsåg med glad förtröstan framtiden.

Den aktning och välvilja, som dr Day hyste för sin skyddsling, tilltogo dag för dag, i samma mån som han fick en allt djupare inblick i hans skaplynne.

Sommaren förgick under arbete och fridfullt hemlif. Då hösten infann sig, återreste Traverse till Washington, försedd med goda rekommendationsbref från doktorn till flere af fakultetens ryktbaraste professorer. Fru Rocke bar denna andra skilsmessa med mera resignation än den första, och Traverse lofvade henne vid afskedet, att hon aldrig någon vecka skulle gå miste om bref från honom.

Följande år, närmare vårtiden, skref han till sina vänner, att han hoppades att med heder genomgå sin examen vid vårterminens slut. Och denna förhoppning gick äfven i fullbordan, till så stor tillfredsställelse för dr Day, som han kunde önska det. I första dagarne af Augusti månad anlände vår unge vän med sitt läkarediplom på fickan till sin beskyddares hem, der den otvetydigaste fröjd och belåtenhet helsade honom ur allas blickar välkommen.

Dr Day kunde ej tillbakahålla lifliga loford, så snart han fick ögonen på Traverse. En sådan yngling hade han ännu aldrig mött på sin bana. En person, som kunde läsa sig till doktor graden på mindre än trenne år, tycktes gubben någonting ovanligt. Claras lyckönskningar voro ej mindre vänliga och hjertliga. Fru Rocke gret af glädje, omfamnade och smekte sin son gång på gång.

Sedan man några dagar uteslutande öfverlemnat sig åt glädjen öfver den så lyckligt genomgångna examen, började den unge läkaren tala om sina planer för framtiden, hvilka bestodo uti att bosätta sig i Staunton, för att der söka praktik. Han bad likväl dr Day om goda råd sig härvidlag. Den gamle lyssnade en stund på honom, utan att yttra ett ord; han ville låta den unge mannen först riktigt noggrannt utveckla sina planer. Derpå strök han honom vänligt om hakan med ena handen, såg på sin skyddsling öfver glasögo-

nen och yttrade med ett godmodigt leende, uppblandadt med litet ironi:

"Min kære gosse, du litar ju på mig, och jag kan således utan omsvep säga dig min tanke rent ut?"

"Ja visst, min gode välgörare och lärare! Hvems råd skulle jag väl lyssna till hellre än till edra? Säg mig uppriktigt er tanke om saken!"

"Godt! Då skall jag i få ord säga dig min mening. Det skulle aldrig för dig lyckas att få någon praktik i Staunton. Nej, hade du också kunskaper och snille, som sjelfva Æsculapius, Abertheny och Benjamin Bush sammanlagda, så skulle det ändå aldrig lyckas dig att der slå dig fram."

"Men, min bäste doktor, hvarför?"

"Emedan, min unge vän, ordspråket säger: Ingen är profet i sitt eget land!"

"Hvad menar ni, hr doktor," inföll Traverse, under det blodet häftigt steg honom åt ansigtet, "vill ni låta mig förstå, att folk, som för endast några få år sedan använde mig såsom kolbärare, vedsågare och springpojke, icke skulle kunna fatta tillräckligt förtroende för mig, för att i dag låta mig känna dem på pulsen, undersöka deras tunga och skrifva recepter åt dem?"

"Just så, min gosse! Du har fullkomligen förstått mig. Till och med i vårt fria land, måhända friare än något annat, är jemlikheten ofta endast ett tomt ord. Men hör nu på, hvad jag har att säga! Hvad du bör göra, Traverse, det är att slå ner dina bopålar i Vestern."

"I Vestern, hr doktor? Långt från min moder, från er!" Han tvärtystnade, rodnade, tvekande, om han skulle nämna ännu en.

"Och från Clara!" fullföljde gubben. "Jaha, min gosse, just så, du måste begifva dig utaf till Vestern, skiljas från din moder, från mig och Clara. Det är det bästa för oss allesamman. Vi hafva lärt oss att lefva dig förutan, medan du genomgick din läkarekurs i Washington; vi skola, för ditt eget bästa, försöka att undvara dig ännu några år."

"Bäste hr doktor, då var för min bortovaro en viss tid bestämd; hoppet om att snart få återkomma mildrade det bittra i skilsmessan. Men om jag nu skall bosätta mig i

Vestern, när skall jag väl då kunna hoppas att få återvända hit? Kanske aldrig!"

"Se så, lugna dig, min gosse! Inte skall det gå dig så illa. Så snart dr Rocke väl fått fast fot i en af dessa Vesterns städer, som uppstå och växa till med hvarje dag; så snart han fått sig en inbringande praktik och stadgat sitt rykte såsom skicklig läkare, hvilket bör kunna gå för sig inom ganska få år, med de kunskaper och den viljekraft, som jag vet, han besitter—kan han återkomma hit och sedan föra tillbaka med sig till Vestern ... sin moder," tillade doktorn, i det han bifogade de långsamt utsagda orden, med en skälmsk blinkning.

"Dr Day, jag är skyldig er mer än en sons vördnad och lydnad! Jag reser, dit ni skickar mig," utropade Traverse med värme.

"Jag väntade mig detta svar af min unge vän, och jag vill nu, å min sida, gifva dig de råd, jag skulle gifvit min son, om Försynen nådigt skänkt mig en. Hör då min plan! Du bör begagna dig af den blida årstiden, vi nu hafva, och bege dig till St. Louis. Der är en gynsam tid nu för unge läkare, och der skall du bättre än i någon annan stad komma i tillfälle att göra iakttagelser och taga reda på, i hvilken trakt af Vestern du kan ha bästa utsigten att få praktik. Jag har dessutom i St. Louis inflytelserika vänner, till hvilka jag kan gifva dig introduktionsbref."

"Hvad ni är god! Dessa edra planer äro så omsorgsfullt uttänkta och ordnade, att det nog märkes, att mitt framtida väl länge legat er om hjertat."

"Visserligen! Och hvem skulle väl i högre grad, än jag, ega rätt att grundlägga din framtida lycka och välgång? Och nu har jag talat till punkt, och du kan gå till din mor och meddela henne vårt samtal."

Den unge mannen tryckte erkänsamt sin beskyddares hand och gick derefter att uppsöka modren. Han var rädd för att här få att kämpa mot tårar och ängslan. Till hans stora förundran, mottog hon dock underrättelsen om hans afresa med ett uppmuntrande småleende. Hon sade honom, att dr Day redan lång tid tillbaka beredt henne härpå, att hon hoppades, att Traverse hade bättre utsigter till fram-

gång i Vestern, att de dessutom skulle träget brefväxla och att hon skulle komma och bosätta sig hos honom, så snart han fått sig en stadigvarande verkningskrets.

"Sedan vi flyttade hit till dr Days," tillade hon, "har jag sparat ihop ungefär tre hundra dollars; dem skall du få, min son. Dermed kan du måhända bestrida de första utgifterna."

Med tårade ögon utropade Traverse:

"Innerligt älskade moder, jag mottager dem af dig med den innerligaste erkänsla! Måtte de i mina händer fördubbla sig till tusental, så att jag en dag kan göra dig så lycklig, som du förtjenar att bli det."

Omedelbart härefter vidtogo tillrustningarne för Traverses afresa.

Allt som det led närmare till den för skilsmessan utsatta dagen, började ynglingen känna sitt mod svigta. Att veta med sig sjelf, att han tillbad sin välgörares unga, förtjusande dotter, att se sig tvungen erkänna, det pligten, hederskänslan och tacksamheten bjödo honom tiga, att finna sig nödsakad resa från henne, utan att han skulle få säga henne, huru alla hans själs tankar egnades henne: detta blef honom med hvarje dag en allt mer outhärdlig plåga. Ibland var han nära att falla till Claras fötter och tillstå för henne sina strider och sin kärlek, och han räddade sig från detta "nederlag" endast genom att hastigt taga till flykten. Omsider kom han derhän, att han önskade, det afskedstimmen måtte slå — och ju förr, desto hellre.

Äfven Clara förlorade sitt glada lynne; och oaktadt alla bemödanden att dölja, hur det stod till med hennes unga hjerta, såg hon ändå så sorgsen och bedröfvad ut, att hennes far, som icke låtsade begripa någonting, började gyckla med henne öfver hennes modstulenhet.

Kort tid innan den för afresan utsatta dagen lät dr Day kalla Traverse till sig i sitt skrifrum.

"Jag har något att språka med dig om," sade han till honom; "men sätt dig först, min vän! Tag här till en början, hvad jag aflagt för din räkning!"

Och med detsamma tryckte han i Traverses händer en plånbok, fyld med banknoter.

Den unge läkaren försökte att framstamma en vägran, men hans gamle vän afbröt honom tvärt, stödjande sig vid sitt vanliga argument:

"Det är endast att betrakta som ett lån — penningar, placerade med god ränta. Och nu, hör mig vidare! Jag vill tala med dig om något, som jag vet, rör dig mycket nära."

Traverse rodnade ända upp till hårfästet och började känna sig en smula förlägen.

"Min unge vän," fortfor doktorn, "jag älskar dig som en son, jag högaktar dig som man. Jag har lefvat länge nog i verlden, för att veta att skatta heder och redbarhet högre än börd och rikedomar, i synnerhet när heder och redbarhet i förening med utmärkta kunskaper bilda en i allo ovanlig och upphöjd karaktер; också kan jag säga dig, att jag är mer än tillfreds med dig, min gosse, ja, jag är stolt öfver dig!"

Ynglingen böjde hufvudet, utan att svara.

"Jag väntar mig en stor förvåning å din sida, när du får veta, hvarför jag så talar till dig. Jag vill komma till saken. Sedan länge, min gosse, har jag märkt arten af dina känslor för Clara, och jag högaktar dig så mycket mer för den långa tystlåtenhet och grannlagenhet, du iakttagit, min stackars vän. Pröfningen är nu nära slutet, min son. Res till St. Louis; må det lyckas dig att der skapa dig en oberoende, hedrande ställning på den bana, du valt och på hvilken du inträder med de bästa rekommendationer, med de högsta betyg i allt. Kom sedan hit igen, och min dotter är din!"

Den unge läkaren fann ej ord för att uttrycka sin öfverraskning och glädje. När han omsider sansat sig något, fattade han den gamles hand och försökte att uttala sitt hjertas innerliga tacksamhet.

"Ack, låt mig få tala! Tillåt mig att uttrycka blott en del af min djupa tacksamhet," stammade Traverse med af rörelse darrande stämma. "Må ingen misskund komma mig till del, om jag någonsin skulle glömma, hvad ni gjort för mig! Dr Day, jag skall ej svika de förhoppningar, ni hyser om mig. Med himlens bistånd skall jag veta att göra mig värdig hedern att nämnas af er som son. Alla mina

sträfvanden skola riktas mot detta mål, som jag är viss om att hinna. Tanken på er, på Clara och på min moder skall gifva mig kraft att arbeta och segra."

"Nog nu, min unge vän, jag känner ditt hjertelag, det är mig den säkraste borgen. Gå nu till min dotter; det är så godt att säga allt det der åt henne äfven," återtog doktorn, i det han tryckte Traverses hand.

Den lycklige unge mannen skyndade genast till Clara. Hon var i salongen, sysselsatt med ett broderi. Det är sannolikt, att, om Traverse skulle befunnit sig i andra förhållanden, om han till exempel från första stunden trott på framgång i sin kärlek, skulle han känt sig försagd och skygg för att yppa sin kärlek för Clara. Men helt och hållet öfvervältigad af öfverraskningen, af glädje och erkänsla för doktorns ädelmod, lade han nu all försagdhet, allt bryderi åsido och gick rakt fram till Clara, fattade hennes hand och utbrast:

"Clara, min älskade, din fader har tillåtit mig att ändtligen få säga dig, huru du är mig kär och huru mitt hjerta sedan länge klappat endast för dig."

Med tårfylda ögon och alltför öfvervältigad af sina känslor att högt kunna svara, hviskade hon sakta:

"Må lifvets högsta lycka varda min fader beskärd! Se här min hand! Mitt hjerta tillhör dig för länge sedan," tillade derefter rodnande den unga flickan.

De satte sig sida vid sida; och med händerna sammanslutna, sågo de stillatigande på hvarandra. De voro alltför lyckliga, för att finna ord att uttrycka sin sällhet.

"Du har ingenting sagt åt din mor ännu, eller hur?" frågade omsider Clara. "Gå till henne! Vår lycka skall innerligt glädja henne. Under din bortovaro skall jag vara för henne en tillgifven dotter. Säg henne allt detta!" tillade Clara.

"Min älskade, du har alltid varit så god, så innerligt tillgifven min moder. Huru vore det väl möjligt att kunna bli det ännu mera?"

"Jag vill försöka," svarade hon småleende.

Traverse tryckte Claras händer till sina läppar och gick derefter till sin moder.

"Moder, kom hit!" ropade han till henne redan på afstånd; "kom hit och sätt dig hos mig! Jag har en stor nyhet att meddela dig, och Clara vill inte, att du längre skall vara okunnig om den."

"Stackars gosse!" svarade fru Rocke. "Alltid miss Day i tankarne! Kan du då inte tänka på annat än henne?"

"Nej, min mor, nu är det så, att hon aldrig mer kommer ur mina tankar, så länge jag lefver. Hör nu bara på, goda moder!" Den unge mannen berättade derefter för modren sitt samtal med dr Day, sitt möte med Clara och de löften, de växlat. Fru Rocke åhörde honom stillatigande. Då Traverse tystnade, sammanknäppte hon händerna, och ur sitt hjertas innersta djup uppsände hon en innerlig tacksägelse för all den nåd, henne vederfors.

"Nå, mamma lilla, har du då inte ett enda lyckönskningsord åt mig?"

"Jag tackar en mild och nådig Försyn, min son, som skickat det så väl för dig. Men jag är på samma gång nästan orolig öfver så mycken lycka; jag är rädd att för tidigt lyckönska dig."

"Kära moder, du har lidit så mycket, att du har svårt för att tro på lyckan. Men var litet mera förtröstande. Ser du, der kommer min älskade Clara! Får jag föra henne till dig? Clara, kom hit och hjelp mig att öfvertyga mamma om, att, hvad jag berättat, är verklighet. Hon vill inte riktigt tro på vår lycka." sade Traverse, i det han leende förde sin rodnande fästmö fram till modren.

"Måhända fru Rocke inte tycker om att få mig till sonhustru?" sade Clara med skälmaktig min.

"Kära, kära barn!" sade Traverses moder, i det hon omfamnade Clara och tryckte henne till sitt hjerta, "nog vet du, att jag håller af dig nästan lika mycket, som jag håller af min son. Jag märkte nog, huru det var fatt med ditt unga hjerta den dag, då Traverse första gången reste bort och du kom gråtande in till mig."

"Och fastän vi ännu en gång komma att gråta, då Traverse ånyo lemnar oss," inföll Clara, "så skola vi åtminstone denna gång bättre förstå hvarandra."

I samma ögonblick hörde man dr Days röst, som muntert frågade:

"Men hvar äro ni alla? Att låta mig så här, likt en eremit, springa kring i tomma rum och korridorer!"

"Kom hit, kära pappa," sade den unga flickan, i det hon sprang emot honom; "kom och sätt dig här hos oss! Du var den enda, som felades i vår glädje."

Doktorn steg leende in. Han tryckte dottern till sitt bröst, och sedan han hjertligt skakat hand med sin blifvande måg, bad han fru Rocke om tillåtelse att få omfamna henne, tör att dymedelst, sade han, besegla de ungas förbund.

Aftonen gled fort undan. Man hade så mycket att säga hvarandra. Men öfver detta hem, nu så stilla och fridfullt, så skenbart tryggadt för framtida sorger, samlade sig i denna stund osedt ett hotande moln. Åskan mullrade redan, utan att någon märkte det. Den skulle snart slå ned med sin blixt.

Kap. XXXI.

En rättrådig mans död.

Såsom vi nyss berättat, stod Traverse redan i beråd att resa till St. Louis. Ännu en vecka, och han skulle lemna sina vänner. Men en uppskakande olyckshändelse grep plötsligt störande in i de planer, man uppgjort.

En morgon sade dr Day, att han ämnade rida in till Staunton. Han vägrade, skrattande, att omtala ändamålet med sin färd och bad Traverse att hålla fruntimren sällskap under hans bortovaro. Så snart han lemnat gården, gick Traverse upp i biblioteket och företog sig der att ordna sin gamle väns böcker och papper. Fru Rocke och Clara, hvilka voro ifriga att begagna doktorns bortovaro, för att ställa till en liten öfverraskning åt honom, hade båda två stängt in sig i ett afsides rum, för att bättre kunna hemlighålla, hvad de förehade. Under det att hvar och en sålunda var sysselsatt på sitt håll, störtade en tjenare, andfådd och fläsande, in i huset, sprang uppför

trappan och inträdde i biblioteket, blek och med förstört utseende.

"Nå! Hvad nu? Hvad har händt?" frågade Traverse, misslynt öfver att blifva störd.

"Ack, hr Traverse!.... hr.... doktorns häst kom i galopp sättande in i stallet; han är löddrig af fradga och utan ryttare."

"Hvad säger ni?" utropade den unge mannen, i det han häftigt reste sig och fattade sin hatt. "Skynda ögonblickligen till stallet, sadla min häst och led fram honom till porten! Vi måste begifva oss samma väg, som doktorn, så att vi må få reda på, hvad som händt. Men ej ett ord åt någon om, hvad som förefallit! Tig, säger jag dig! Jag ville ej för allt i verlden, att miss Day skulle blifva onödigt skrämd," tillade han.

Derpå skyndade han och betjenten utför trappan. Några minuter sednare satt Traverse till häst och galopperade utåt vägen till Staunton, uppmärksamt seende kring sig åt ömse sidor af vägen, för att, om möjligt, upptäcka något spår af doktorn. Bäst han red ned för en backe, varseblef han, till höger om vägen, den stackars gubbens, såsom det tycktes, liflösa kropp.

Traverse uppgaf ett ångestrop och hoppade af hästen. Vid åsynen af sin gamle väns bleka och stelnade drag, sammantryckta lemmar och slutna ögonlock, utbrast han:

"Hvilken olycka! Dr Day.... doktor, kan ni ännu få fram ett ord?"

De darrande ögonlocken halföppnades, och det lyckades den gamle att med bruten stämma framstamma:

"Traverse.... bär mig.... hem.... att jag måtte få.... se Clara, innan jag dör...."

"Min vän, min ädle beskyddare, min far!" snyftade den unge läkaren, i det han vred händerna, "hvarför kan inte jag få dö i ert ställe?"

Då han omsider insåg, att han måste betvinga sin förtviflan och uppbjuda hela sin rådighet, för att kunna få den sjuke varsamt flyttad till hemmet, spanade han oroligt utåt vägen, för att se, om ej tjenaren, som fått befallning att följa honom, syntes till. Men ingen kom. Hvad

skulle han väl göra?.... Traverse vågade ej en minut lemna den gamle, hvars tinningar han fuktade med vatten från en närliggande källa. Just som han var som mest rådvill, varsnade han John, en af husets stallgossar, hvilken färdades fram i sakta lunk, och ropade genast an honom. Då negergossen såg sin herre ligga utsträckt på marken, hoppade han ögonblickligen af och skyndade fram till stället.

"John," sade Traverse, "sitt upp igen och rid i sporrstreck hem till gården! Kom sedan hit med en vagn, i hvilken man lagt ett dunbolster och kuddar, så att vi må kunna hemföra den sårade så varsamt som möjligt! Skynda dig, ty här gäller det lif och död! Men ej ett ord om, hvad som händt, till fruntimren! Hör, hvad jag säger, och skynda dig!"

Dr Day hade lyssnat till Traverses befallningar. Han samlade sina sista krafter och yttrade:

"För all del!.... ställ så till att Clara.... inte får veta något.. .'

"Var utan oro, min far! Huru finner ni er nu? Kan ni säga mig, hvar slaget träffat?"

Doktorn lade med stor ansträngning handen på bröstet och sade sakta:

"Här och i ryggen.'

Traverse använde alla medel, som stodo honom till buds, för att lindra den gamles plågor. Ändtligen ankom vagnen, och man lade ytterst försigtigt den sjuke på den deri anbragta bädden, hvilket likväl ej gick för sig, utan att vålla honom smärtor; och huru långsamt man än skred vägen fram, märktes det dock, vid hvarje den ringaste skakning af åkdonet, att den gamle led de svåraste marter. Hans läppar skälfde, och hans ögonbryn sammandrogos hårdt.

Det sorgliga tåget ankom till Pilkullarne. Man bar den sjuke in i hans rum; och så snart man fått kläda af honom och lagt honom till sängs, gaf den unge läkaren honom ett rogifvande medel och afsände genast ett ilbud till staden, för att tillkalla der boende tvänne läkare. Sedan detta var gjordt, begynte han att undersöka den döendes sår.

"Det är fåfängt, min kære Traverse, alldeles lönlöst," sade doktorn, hvilken efter det ertstyrkande medel, han

mtagit, kunde tala något bättre. Du eger tillräckliga insigter i din läkarekonst, för att förstå, lika väl som jag, att här ingen hjelp mer finnes. Svep väl om mig täcket; gå sedan och underrätta min dotter så varsamt, du kan, om, hvad som inträffat. Jag vill under tiden försöka att få mina förvridna anletsdrag i så hjelpligt skick som möjligt."

Traverse åtlydde tillsägelsen. Då han gick ut ur sjukrummet, mötte han Clara. Hon kom, med oron målad i anletsdrag och blickar.

"Traverse," utbrast hon, hastande fram emot honom, "hvad har händt? Säg mig genast, hvad som inträffat! Här råder en sådan förvirring; alla menniskor se bleka och ängsliga ut, och ingen vill svara på mina frågor. Din mor gick nyss förbi mig; hon var blek som döden.... Hvad betyder allt detta?"

"Clara, sätt dig ett ögonblick här vid min sida!" Du blir sjuk, om du ej lugnar dig.... mumlade han afsides.

"Tala! Tala!" fortfor hon bedjande.

"Din far...."

"Min far!.... Nej, hej, du får ej säga mig, att någon olycka händt honom."

"Min älskade, samla allt ditt mod!"

"Min far, min far! Han är död!" afbröt honom den unga flickan, i det hon ville störta framåt.

Traverse hindrade henne. Fasthållande henne vid handen, förmådde han henne att åter sätta sig. Derpå återtog han:

"Nej, älskade Clara, olyckan är ännu ej så förfärlig; han lefver."

"Åh, åh, säger du sanning?.... Men hvad fattas honom? ... Låt mig skynda till honom!"

"Vänta ett ögonblick, tilldess du hunnit lugna dig något, min älskade; ditt förstörda utseende skulle kanske oroa honom och försämra hans tillstånd. Drick först ett glas vatten!" Clara lydde stillatigande. Efter en stunds tystnad återtog hon:

"Jag vill försöka att vara lugn, emedan jag måste det. Men, säg mig, Traverse, är det, hvad jag fruktat för.... hvad han sjelf mången gång fruktat för.... är det ett slaganfall?"

"Nej, nej, ingalunda! Du vet, att han på morgonen red bort. Hästen har blifvit skrämd och...."

"Och skenat och afkastat min far!" snyftade hon, i det hon vred händerna och ånyo ville resa sig från stolen.

Traverse qvarhöll henne.

"Du har lofvat mig att vara lugn, Clara; du får ej gå till din far, förrän jag ser, att du bättre kan beherrska dig."

"Men huru kan du fordra, att jag skall kunna förhålla mig lugn, då jag icke ens får veta, huru illa han skadat sig?"

"Han har skadat sig mycket illa; men hvarken han eller jag kunna riktigt se eller säga, huruvida det är lifsfarligt. Jag har skickat bud till Staunton efter de tvänne bäste läkarne derstädes. Under tiden gör jag allt, hvad jag kan, för att lindra hans plågor.

"Traverse," sade Clara, sedan hon med nästan öfvermensklig ansträngning fått sin stämma lugn och stadig, "frukta ej mer för någon sinnesrörelse hos mig, jag känner nu, att jag skall kunna beherrska mig. För mig till min far!"

"Det är bra, jag ser, att jag kan förlita mig på din sinnesstyrka, min älskade. Kom nu!"

De följdes åt till doktorns rum. Fru Rocke mötte dem i dörren och gaf dem med en sorgsen blick till känna, att de kunde gå in.

Clara gick fram till fadrens säng, och såsom hon lofvat, tilltvang hon sig styrka nog att kufva sin sinnesrörelse, så att hon med temligen lugn röst kunde fråga:

"Älskade fader, hur är det med dig?"

"Inte så alldeles bra, som då jag tager min vanliga middagslur, kära barn, det måste jag tillstå. Likväl äro mina plågor ej så svåra, att jag ej står ut med dem," svarade den stackars sjuke, under det han marterades af smärtan. Men faderskärleken gaf honom styrka att för sitt barn återhålla de våldsamma nervryckningar, som stundtals hotade att förvrida hans anletsdrag.

"Älskade fader," fortfor hon, "kan jag då ingenting göra för dig?"

"Badda min panna och tinninger med vatten!" sade den gamle, mera för att bereda Clara en tankeafledare, genom att gifva henne något att göra, än i annan afsigt.

Några minuter efteråt inkom fru Rocke, för att meddela, att de båda doktorerna från Staunton väntade i yttre rummet — både dr Dawson och dr William, tillade hon.

"Var god, fru Rocke, och bed dem komma in till mig! Clara, mitt barn, du måste lemna mig ensam med dem, jag ber dig derom," sade dr Day.

Så snart fruntimren väl voro utom kammardörren, kunde den sjuke ej längre betvinga den förfärliga smärta, han utstod; han vred sig i sängen under olidliga qval.

De båda läkarne inträdde, och sedan de uttryckt för den gamle vännen sitt deltagande vid att finna honom i ett så betänkligt tillstånd, försökte de att lugna honom med tröstegrunder om en snar förbättring.

Doktor Day betvingade ännu en gång hvarje yttre tecken till smärta, räckte dem handen och sade:

"Det gläder mig att se er, mine gamle vänner, hos mig, och jag vill gerna låta er försöka, hvad I kunnen göra för mig, men jag säger er på förhand, att all mensklig hjelp härvidlag ingenting kan uträtta. Några timmars inflammation, kanske några dagars, åtföljd af feber, dödsarbete och så lugnet, som föregår det sista utslocknandet, det är, hvad jag har att emotse."

"Nå, nå, inte så afgjordt!" invände dr William med uppmuntrande röst och blickar, "vi tillåta aldrig en sjuk att sjelf uttala domen öfver sig i dylika fall."

"Bäste vän, min häst stegrade sig och störtade, och i det han reste sig, kom han att lägga sig öfver mitt bröst. De invärtes delarne äro krossade; jag har svårt att andas, ännu svårare att tala, och minsta rörelse är olidlig. Men I kunnen undersöka och öfvertyga er," sade gubben nästan fryntligt, ehuru han led ohyggligt.

Efter en noggrann undersökning, hade de båda doktorerne tyvärr ingenting annat att säga, än att den sjuke i allo hade rätt.

Sedan de med Traverse och dr Day sjelf konsulterat, öfverenskommo de om några ändamålsenliga stillande medel; och då ingenting annat kunde göras, lemnade de den sjuke, upprepande sin försäkran, att han hvarje timme och stund egde att disponera öfver deras tid.

Clara kom genast in i sjukrummet, då de gått, och satte sig vid fadrens säng. Den sjuke hann nätt och jemnt hviska Traverse i örat:

"Låt ej min dotter vaka hos mig i natt; jag förutser sömnlöshet, åtföljd af svåra plågor: jag vill ej, att hon skall vara vittne till mitt elände."

Mot qvällen tilltog febern i följd af inflammationen, och plågorna voro så öfvervåldigande, att den gamle doktorn, ur stånd att längre bekämpa sin smärta, sade åt sin dotter:

"Mitt barn, du måste lemna mig. Jag vill ha endast Traverse hos mig i natt."

Clara tvekade, delad mellan önskan att vårda sin far och fruktan att vara honom olydig.

Understödd af sin moders föreställningar, lyckades dock Traverse omsider förmå henne att lemna rummet. Han tog nu sin plats vid den sjukes hufvudgärd, och under hela den långa natten vårdade han dr Day med den hängifnaste uppmärksamhet.

Då Clara i daggryningen infann sig vid dörren till sjukrummet, var fadrens feber så stark, att hon ej tilläts inträda i sjukrummet. De båda doktorerna från Staunton återkommo och dröjde några timmar hos den sjuke.

Först på eftermiddagen, sedan det omsider lyckats dem att förskaffa honom en stunds lugn, fick dottern komma in till fadren; men mot aftonen, då plågorna återvände med förnyad häftighet, måste Traverse, liksom föregående afton, nästan tvinga henne att lemna sjukrummet.

Natten var mycket svår för den sjuke. Men fram emot morgonen aftog febern, och plågorna lindrades, så att han fick somna. Efter några timmars hvila vaknade han, fri från alla plågor. Det var dock endast, såsom han förutsagt, förebudet till den snara upplösningen.

"Se så, Traverse, min vän, nu är jag snart för alltid befriad från sjuklägrets plågor. Det skänker mig mycken tröst, att mina sista stunder synas blifva så lugna, att jag kan beställa litet om mitt hus. Jag skulle gerna vilja samtala enskildt med dig, innan min dotter släppes hit in. Du blir ju hos mig ända in i sista stunden?"

"Helt visst blir jag så! Och skulle jag det inte! Jag ville utan minsta afsaknad gifva mitt lif, för att rädda ert."

"Tala inte så, min gosse, ditt lif tillhör icke dig ensam, det tillhör andra.... Clara.... din mor. Det är bättre, att det mognade, gulnade axet faller till marken, än att det unga, gröna fälles. Döden förskräcker mig ej, Traverse. Ehuruväl resan genom lifvet för mig varit rik på glädje och lycka, ryggar jag dock ej tillbaka för den föresatta, oundvikliga resans bestämmelse."

"Tala icke om att dö; vi äro ju alla fästade vid eder med så starka band!" utbrast Traverse, med tårar i ögonen. "Vi hålla ju af er så mycket; hvarför skulle ni vilja skiljas vid lifvet, då ni har så många skäl att önska lefva."

"Stackars min gosse! Du ser framtiden för dig i alltför lysande färger, för att kunna vara en god tröstare vid en dödsbädd. Hoppet att ändtligen få hvila och ro, tror du icke, att det kan vara ett trösterikt, ett mäktigt skäl för att undergifvet och fromt finna sig i det oundvikliga? Icke desto mindre skulle jag för visso aldrig af fritt val velat så här oförberedt lemna de mina. Din kärlek, Traverse, skall trösta min dotter, och jag har full tillit till dig i, hvad som rör hennes framtida lycka."

"Min gode far, ni kan fullt lita på, att jag skall blifva henne ett trofast stöd."

"Jag vet, min unge vän," afbröt honom den döende, "att du aldrig skall svika henne. Min önskan är nu, att du dröjer hos din mor och Clara några veckor, tilldess den häftigaste smärtan hunnit lägga sig. Sedan blir det bäst för dig, att du söker utföra den plan, vi uppgjort. Låt din goda moder stanna qvar här, för att se till Clara, medan du ute i Vestern söker skaffa dig praktik. Efter några års bortovaro kommer du hit tillbaka, och din fästmös hand blir då lönen för dina sträfvanden. Men, min vän, du måste lofva mig en sak!"

"Jag lofvar på förhand, hvad ni än må fordra af mig," svarade lifligt den unge mannen.

"Min dotter är endast sjutton år. Hon är af ett så fogligt lynne, att hon gerna underkastar sig dens vilja, hon älskar. Din vilja kommer alltid att vara hennes lag. Lofva mig, att du ej yrkar på giftermål, förrän hon fyit tjugu år!"

"Som ni vill, så skall det ske, min far och välgörare. Jag älskar Clara så innerligt, min lit och tro på henne är så fast, jag önskar så af hela mitt hjerta hennes sällhet, att jag, med vissheten om hennes genkärlek och tillåtelsen att skrifva till henne samt att då och då få besöka henne, gerna kan vänta några år."

"Jag tackar dig för de orden och tankarne! Det löfte, jag nu fått af dig, är lika mycket i ditt eget som i hennes intresse."

"Men tröttar ni er ej genom att tala så länge?"

"Åh nej! Jag måste begagna mig af de få timmar, jag ännu har qvar att lefva. Jag ville just säga dig, att jag redan för flera år tillbaka upprättat mitt testamente. Du vet, att Clara är ensam arftagerska till min förmögenhet; och så snart du blir hennes man, mottager du med hennes hand hela hennes förmögenhet. Jag har icke gjort något undantag till hennes förmån; ty åt den, som jag aktar nog högt att anförtro min dotters lycka och heder, bör jag väl också kunna anförtro hennes förmögenhet."

"Bäste doktor, det kan vara bra för Claras egen skull, att hon är rik; men jag hoppas, att ni tillräckligt känner mig, för att vara säker om, att jag icke eftersträfvat hennes penningar och att jag med gladt hjerta vill dagligen arbeta för ert älskade barns skull."

"Jag vet det fulleligen. Jag uppsatte testamentet för tre år sedan, innan ännu någon kunde drömma om, det ni båda skulle komma att tillhöra hvarandra. Ni voro ju båda två då ännu så unga. I följd häraf utsåg jag min aflidna makas svåger, Claras enda manlige slägting, öfverste Le Noir, till hennes förmyndare. Vi hafva just aldrig, han och jag, umgåtts synnerligen förtroligt; våra vägar i lifvet hafva varit skilda, och Clara kan säkerligen knappt erinra sig hafva sett honom. Hon var endast några år gammal, då hennes mor dog, och sedan dess har aldrig öfverste Le Noir en enda gång varit i mitt hus. Men han är en man, som har godt rykte om sig och som åtnjuter allmän aktning. Jag har redan vidtalat dr William att skrifva till honom. Han är således att hitförvänta om några dagar. Då han kommer, skall du, Traverse, säga honom, att Clara skall bo qvar här i sitt fädernehem och att hon behåller hos sig fru Rocke

såsom väninna och sällskap. Enligt min önskan, skall dr William upprepa detsamma för honom, på det att min vilja, sålunda uttalad genom tvänne vittnen, må blifva honom klar och tydlig."

Detta var första gången, Traverse hörde öfverste Le Noirs namn nämnas. Han kunde alltså icke upplysa den döende fadren, som hade så stort förtroende till sin svågers goda rykte, att hans förtroende fallit på en ovärdig; han kunde ej säga honom, att han lemnade sin unga dotter och hennes stora förmögenhet i händerna på en usling utan grundsatser. Den unge mannen lofvade således sin välgörare att troget upprepa hvarje hans ord för dotterns förmyndare, i det han tillade, att Claras onkel säkerligen skulle hörsamma en döende faders sista vilja.

Det led mot morgonen. Dr Day bad, att Clara och fru Rocke måtte komma in.

Clara var blek, men lugn. Det var dock lätt att skönja, att det stackars barnet hade gjort våld på sig, för att kunna mottaga det slag, som snart skulle träffa henne.

"Kom närmare, min lilla Clara, mitt hjertegryn!" sade doktorn.

Den unga flickan satte sig vid hans hufvudgärd och lade sina händer i fadrens.

"Var nu stark, mitt älskade barn!" fortfor han. "Då du en gång tänker på din hädangångne fader, skall du icke tänka dig honom liggande kall och liflös i sin graf, ty han sjelf skall icke längre finnas der i det förmultnade liket. Det är själen, som utgör den egentliga menniskan; det är min själ, som är jag sjelf, och detta jag skall icke dröja qvar i den mörka grafven, utan hamna i himlen."

"Jag vill försöka, min gode, älskade far!" svarade Clara, i det hon modigt kufvade sin smärta.

"Bed ofta till höjden, mitt barn; och när du sedan nedlägges på din dödsbädd, må du då kunna säga om din lefnad, hvad jag i dag med full öfvertygelse kan säga om min: Resan har varit behaglig, välsignadt vare dess slut!"

Doktorn tryckte dotterns hand, hvarefter han plötsligt föll i lugn sömn.

Fru Rocke drog Clara bort med sig, och den djupaste tystnad herrskade i sjukrummet.

Hela dagen igenom syntes lifslågan flämta och vara nära att utslockna hos den gamle. Åtskilliga gånger talade han och gaf, så långt hans krafter det tillåto, råd och uppmuntrande ömma ord åt hvar och en bland sin omgifning.

Slutligen, då aftonsolens sista strålar gledo in i sjukrummet, lade dr Day sin hand på dotterns hufvud och välsignade henne; allt var straxt derpå slut. Den hjertegode, menniskoälskande dr Day fanns ej mer bland de lefvandes antal; kall och liflös låg han på sin bädd, men öfver hans bleknade anlete skimrade ännu i döden det milda leende, som var honom så egendomligt och som i lifstiden gaf ett så innerligt uttryck åt hans drag.

Under några minuters tid stod Clara stilla, betraktande sin fader, under det stora, klara tårar, dem hon trots sin ansträngning ej kunde tillbakahålla, sakta runno utför kinden.

"Nu slumrar han in ånyo," hviskade hon, i det hon drog djupt efter andan, såsom till en lindring i sin smärta.

"Kära barn," sade fru Rocke, "han är redan död."

Den fader- och moderlösa darrade häftigt, kastade en förvirrad blick på likets ansigte och föll, med ett qväfdt utrop, afsvimmad i fru Rockes famn.

Denna sednare gjorde ett tecken åt Traverse, hvilken varligt tog den stackars flickan i sina armar och bar henne upp på hennes kammare. Han lemnade åt sin mor omsorgen att återkalla Clara till medvetande och skyndade tillbaka till den döde, för att bevisa honom den sista tjenst, han kunde få egna honom.

Då Clara omsider hemtade sig från sin svimning, öfverlemnade hon sig ohejdadt åt den häftigaste förtviflan. Hon hade förmått att ända in i sista ögonblicket betvinga sin smärta, för att ej bedröfva fadren; men så stort det tvång var, hon så modigt ålagt sig, lika häftig blef nu den sorg, åt hvilken hon gaf fritt lopp.

Doktorns jordfästning egde rum redan påföljande dag. Hans kista nedsattes i familjegrafven, der ett enkelt marmorkors, med hans namn, födelse- och dödsdag, restes till hans minne.

Dagen efter begrafningen, under det Clara, liggande på sin soffa och utmattad af gråtande, en stund fallit i dvallik

sömn, gingo Traverse och fru Rocke ut i salongen. Han satte sig vid modrens sida och sade:

"Du vet, älskade moder, att enligt dr Days sista vilja, hvilken vi noga böra efterkomma, Clara skall fortfarande bo här och att du skall stanna hos henne, såsom hennes stöd och skydd. Jag reser inte till Vestern, förrän allting här är ordnadt, såsom Clara önskar, och vill ej heller lemna henne, innan hon blifvit lugnare till sinnes. Det är också nödvändigt för mig att få tala med hennes förmyndare, till hvilken jag har ett uppdrag att framföra och med hvilken jag önskar att komma på god fot."

"Hvad heter förmyndaren?" frågade fru Rocke.

"Kära moder, kan du väl tro, att jag glömt hans namn? Men det var ett ovanligt namn, som jag aldrig förr hört nämnas; och då jag hörde det, var jag så uppskakad och sorgsen, att jag ej kunde behålla det i minnet. Det var någonting på Lano.... Denar.... ja, sannerligen jag vet, huru det var; men lika godt! Han väntas hit hvarje timme; och när han låter anmäla sig, eller när jag får se hans kort, känner jag nog genast igen det. Och nu, älskade moder, måste jag begifva mig af till Staunton, för att se om några fattige sjuke, hvilka dr Day anförtrott åt min vård, tilldess jag reser bort. Att bedja dig se om min Clara, vet jag väl vara öfverflödigt, men jag kan ändå ej låta bli att be dig derom."

"Jag går in till henne," svarade fru Rocke; "så snart hon vaknat, kan du lita på, att jag stannar hos henne."

Knappt en timme hade förflutit sedan Traverses bortfärd, då bullret af en vagn, hvilken höll utanför porten, åtdrog sig fru Rockes uppmärksamhet.

Det är visst Claras förmyndare, som kommer, sade hon till sig sjelf.

Några minuter derefter inkom en betjent och lemnade henne ett visitkort, tillägganде: "Den främmande herrn väntar i farstun, min fru. Han bad att få tala med den, som förestår hushållet."

"Det var bra, John. Ledsaga den främmande herrn hit in!"

Så snart kammartjenaren lemnat rummet, såg hon på kortet; men namnet var graveradt i anglosachsiska bokstäf-

ver och så insnärjdt i slängar och krumelurer att hon ej kunde få reda på det. Under det hon ännu en gång skulle försöka att tyda det, öppnades dörren, och den främmande trädde in.

Fru Rocke, vanligtvis tafatt gent emot nya bekantskaper, slog sedesamt ned ögonen, innan hon ännu hunnit lägga märke till den besökandes ståtliga växt och lediga sätt att föra sig. Han var en medelålders man, insvept i en vidskuren officerskappa, och höll sin hatt i handen.

Betjenten, som förde honom in, hade just jemt och nätt hunnit gå och stänga dörren efter sig, då fru Rocke såg upp på främlingen och deras ögon möttes.

"Maria Rocke!"

"Öfverste Le Noir!"

Dessa båda utrop ljödo på en gång. Le Noir, som först hemtade sig från sin öfverraskning, gick fram mot fru Rocke, med båda händerna framräckta, liksom för att helsa en gammal vän.

Fru Rocke åter drog sig förfärad tillbaka; hon vacklade mot ett af fönstren, lutade sin panna mot fönsterkarmen och mumlade ångestfullt: O, mitt hjerta vill brista!.... Och åt en dylik person är det, som Clara skall anförtros!

I detsamma hörde hon sakta, smygande steg närma sig, och dessa ord, utsagda med låg röst, nådde hennes öron:

'Maria Rocke!.... ja!.... det är samma sköna Maria, som för tjugu år sedan alldeles förvred min hjerna med sina femton vårar och medelst förtrollningen af sina farliga behag. Ja, hon sjelf, blifven ännu vackrare med åren, poetiserad genom sorgen!"

Till svar gaf Traverses moder honom blott en blick, full af förvåning och förakt, hvarefter hon gick mot dörren, ögonskenligen i afsigt att lemna rummet.

Öfverste Le Noir förekom henne, och sedan han vridit om nyckeln i låset, ställde han sig framför dörren.

"Förlåt mig, Maria, men jag måste få tala med er, innan vi lemna hvarandra," sade han med denna milda och trohjertade ton, som han så väl visste att anslå, då så erfordrades.

Fru Rocke kom att tänka på, att hon var moder, en hederlig, aktningsvärd qvinna och att det föga skulle anstå henne att visa fruktan eller skygghet inför en sådan person som öfverste Le Noir. Hon satte sig derför åter i den fåtölj, hon stigit upp ifrån, med den lugna värdighet, som dolde sig under hennes enkla väsende; och sedan hon genom ett tecken inbjudit den främmande att följa hennes exempel, sade hon:

"Jag hör er, öfverste Le Noir; men glöm ej, jag ber, med hvem ni talar!"

"Jag kommer nog ihåg det, Maria, jag kommer blott alltför väl ihåg det!"

"De, som tala till mig, hr öfverste, kalla mig fru Rocke!"

"Maria, hvarför denna bitterhet? Är det väl möjligt, att ni ännu i dag hyser agg till mig? Skulle jag då under åratal närt i mitt hjerta samma innerliga känsla för er.... skulle jag väl irrat hela vida verlden omkring, sökande efter er, för att slutligen röna ett sådant mottagande af er?"

"Öfverste Le Noir," svarade fru Rocke lugnt, "om detta var allt, hvad ni hade att säga mig, då lönade det ej mödan, att ni höll mig qvar härinne."

"Åh nej, detta är icke allt, min ljufva.... jag kallar er *min* i kraft af den djupaste kärlekskänsla, en man någonsin hyst för en qvinna. Maria, ni är den enda qvinna, som ingifvit mig en känsla, värdig att få namn af lidelse."

"Huru vågar ni väl att med ett dylikt uppförande besuddla ett sorgehus? Ni glömmer, både hvem ni är och till hvem ni talar."

Härvid blef hennes stämma svagare.

"När jag bekänner för er den lidelse, som gjort min ungdom glädjelös, som tärt och förlamat min mannaålder, en lidelse, hvars våldsamma häftighet är en ursäkt för alla öfverdrifter i mitt lefnadssätt och som genom sin beständighet fullkomligen rättfärdigas...."

Innan han hann utsäga meningen, hade fru Rocke långsamt rest sig från stolen och dragit på snöret till en ringklocka.

"Hvad gör ni?" frågade öfversten.

Den tilltalade behöfde ej svara. En tjenare anlände brådskande vid ringklockans ljud, vred i dörrlåset och bultade på dörren, då han fann den tillåst.

Öfversten mumlade något mellan tänderna; och röd ända upp till hårfästet af illa dold harm, öppnade han dörren.

"John," sade fru Rocke lugnt, "ledsaga öfverste Le Noir till det rum, man ställt i ordning för hans räkning!"

Med en lätt böjning på hufvudet, lemnade hon derpå rummet.

Glömmande betjentens närvaro, såg Le Noir efter henne med blickar, som tydligt röjde hans missräkning och harm. Blygselns rodnad hade på hans ansigte lemnat rum för vredens och hatets blekhet. Han mumlade med qväfd stämma: Eländiga qvinna, som oupphörligen trotsar mig! Vi få väl se, hvem af oss som slutligen skall segra. För åratal sedan lofvade jag mig sjelf, att jag skulle veta göra mig älskad af denna qvinna; hon måste tillhöra mig, och hon skall också bli min!

Derpå närmade han sig tjenaren, hvilken, väntande och undrande, qvarstod vid dörren under denna för honom obegripliga monolog, och sade häftigt:

"Visa mig till mitt rum, qvickt bara! Sedan går du och tillsäger min kammartjenare, att han bär dit mina ressaker."

John bugade sig; derpå gick han framför öfversten till hans rum.

Under tiden hade fru Rocke dragit sig tillbaka till sitt rum. Der svek henne modet alldeles. Hon dignade ned på en stol, sammanknäppte händerna och förblef en stund mållös och orörlig, blek som en marmorstaty.

Hvad är här att göra? utbrast hon slutligen. Huru skall väl lifvet gestalta sig för mig, så länge den nidingen stannar qvar här.... han, hvars blotta närvaro fläckar detta hus och kommer mig nästan att blygas för mig sjelf.... Jag reser ögonblickligen härifrån! Men kan jag öfvergifva Clara? Att bedja min son beskydda mig vore endast att reta Le Noir till det yttersta och således utsätta Traverse för fara. Dessutom vill jag ej, att min son skall tro på möjligheten af, att hans mor blifvit nedrigt förolämpad. Inte

kan jag heller förbereda Clara på, att hennes förmyndare är en vanhederlig karl. Om hon visste, huru dålig menniska han är, skulle hon bemöta honom på ett sätt, som snart gjorde honom till hennes fiende, en farlig fiende och dubbelt fruktansvärd, emedan denne usling, enligt lagen, bestämmer öfver såväl hennes person som förmögenhet. Stackars min lilla dufva, skulle du verkligen vara hemfallen åt gamens klor? Hvad i all verlden skall jag taga mig till?

Fru Rocke slutade denna monolog med att knäböjande uppsända en brinnande bön till höjden. Hon reste sig sedan, styrkt och mera lugnad; derpå gick hon till sin unga skyddslings rum, der hon fann henne sorgsen och förgråten.

"Din förmyndare, min kära Clara, har anländt," sade hon till henne, i det hon satte sig och fattade den unga flickans händer; "men det är ej nödvändigt, att du nu besvärar dig med att mottaga honom. Du råkar honom vid middagsbordet; detta kan vara nog," tillade fru Rocke, som fann det klokast, att Claras första sammanträffande med förmyndaren skedde i flere närvaro, så att hon derunder finge tillfälle att bättre observera honom och, om möjligt, utforska hans afsigter.

"Jag är också mera nöjd med, att jag får uppskof, min kära, snälla tant. Du kan aldrig föreställa dig, hvad jag är rädd för den främmande herrns sällskap."

"Stackars barn, sök att betvinga din smärta och var så lugn, du kan!"

När middagstimmen var inne och man samlats i matsalen, presenterade fru Rocke med lugn värdighet Clara för öfversten, sägande helt enkelt:

"Er myndling, miss Day — öfverste Le Noir!"

Denne sednare bugade sig djupt och förde den unga flickans hand till sina läppar. Han beklagade sorgen i vanliga ordalag, uppblandade med några fraser om tillgifvenhet, sympati o. s. v. Clara besvarade allt detta endast med en blygsam helsning och gick derefter att intaga sin plats vid bordet.

"Min son, dr Rocke — öfverste Le Noir!" sade derpå fru Rocke.

Öfversten tittade föraktligt på den unge läkaren, bugade sig med ironisk höflighet, mumlade mellan tänderna ett "högst förbunden", vände honom tvärt ryggen och satte sig till bords. Under måltiden sökte han att göra sig så angenäm som möjligt för de båda damerna, men Traverse behandlade han ömsom med synbar vårdslöshet, ömsom med försmädlig nedlåtenhet.

Den unge mannen var alltför medveten om sitt eget värde som menniska, för att finna sig sårad af ett dylikt uppförande. Hvad fru Rocke åter beträffade, gladde hon sig åt, att sonen ej lade märke till eller brydde sig om kittsligheten samt att öfversten visade sig för Clara i sin rätta dager.

Så snart middagen var slutad, ursäktade sig Clara hos sin gäst och gick tillbaka upp på sitt rum, dit fru Rocke snart äfven kom.

"Nå, kära barn, huru tycker du om din förmyndare?" frågade hon henne med en stämma så likgiltig som möjligt.

"Inte alls!" utbrast den unga flickan, under det hennes tårfylda ögon gnistrade af harm; "nej, nej, jag kan inte tåla hans hånfulla och föraktliga beteende. Jag vill inte yttra mig i allför hårda ordalag, eller låta mig hänföras till vrede, då min faders död ännu så djupt tynger på mitt sinne, men jag är fullt öfvertygad om, att min gode fader icke kände riktigt denne man; eljest skulle han aldrig hafva utsett honom till förmyndare åt mig."

"Kära barn, din far hade säkerligen en ganska hög tanke om öfversten; eljest skulle han väl aldrig anförtrott honom, hvad han egde kärast här i verlden. Framtiden får utvisa, huruvida öfversten kommer att rättfärdiga hans förtroende. Under tiden, kära barn, måste du egna honom den vördnad, du är skyldig den, som din fader valt till ditt stöd."

"Huru som helst, är jag innerligen glad, för det jag ej behöfver följa öfverste Le Noir till hans hem."

Fru Rocke suckade. Hon erinrade sig, att den anordningen, att Clara skulle bo qvar i fädernehemmet med de vänner, hon önskade till sin omgifning, endast var muntlig och följaktligen icke bindande på förmyndaren.

Deras samtal afbröts af en tjenare, som inträdde med helsning från öfversten, det han anhöll om ett enskildt samtal i biblioteket med miss Day.

Clara helsade tillbaka med ursäkt, att hon var illamående.

Vid tétimman voro alla åter samlade i matsalen. Öfversten fortfor med sin artighet mot damerna och höll uti med att visa sitt tydliga förakt för den unge läkaren. Detta uppförande retade Clara så, att hon å sin sida bemötte förmyndaren med den mest isande köld, ehuruväl hon ej glömde att noggrannt uppfylla sitt värdinnekall. Hon längtade redan efter den stund, då hon och hennes vänner skulle vara qvitt den öfvermodige gästen.

Huru kan han väl inbilla sig, sade hon till sig sjelf, att hans vördnadsbetygelser och artigheter kunna vara angenäma för mig, då han på ett så lumpet och ohöfligt sätt bemöter Traverse? Jag hoppas, att Traverse underrättar honom om vår förlofning. Detta skall måhända påminna honom om, hvad höfligheten fordrar, åtminstone så länge han vistas under det tak, der den så bemötte en dag skall bli husbonden.

Hon steg upp från bordet, och sedan hon helsat kallt till afsked, ämnade hon lemna rummet.

"Skulle min vackra myndling värdigas bevilja mig några minuters samtal i afton?" frågade öfversten med inställsam röst, i det han fattade Claras hand och tryckte den i sin.

"Ursäkta mig, hr öfverste!" svarade Clara. "Undantagandes måltidstimmarne, lemnar jag aldrig mitt rum, sedan....". Meningen slutade med en qväfd snyftning. Hon kunde ej i denne mannens närvaro hängifva sig åt sin smärta.

"Dessutom, hr öfverste," tillade hon, "vet jag, att dr Rocke har anhållit hos er om ett enskildt samtal, ju förr, desto hellre."

"Den unge herrn, *dr Rocke*, som ni behagar kalla honom, måste vara god och finna sig uti att vänta, tilldess hans ödmjuke tjenare får läglig tid och tillfälle att taga emot honom," svarade öfversten, i det han ironiskt gjorde en djup bugning för Traverse.

"Måhända, hr öfverste," invände miss Day, "ni beviljar samtalet, då ni får veta, att min fader delgifvit doktor Rocke sin sista vilja och att detta förtroende är af större vigt, än ni tyckes förutsätta."

"Er faders sista vilja?.... Jag trodde, att min svågers testamente var, enligt lagens alla formaliteter, i händerna på hans advokat i Staunton."

"Så är det ock, förmodar jag, men jag syftar nu på min döende faders sista vilja och önskan, på de muntliga föreskrifter, han på dödsbädden gaf sin tillgifne vän, dr Rocke."

"Hans sista muntliga föreskrifter.... anförtrodda åt *dr Rocke?*.... Hm!.... hm!.... sådant måste bevisas genom ojäfviga vittnen," invände öfversten.

"Det finnes vittnen, som kunna gå i borgen för uppgifternas sanningsenlighet," fortfor Clara lugnt. "Som jag vet, att dr Rocke redan hos er anhållit om ett enskildt samtal, för att lemna fullständig förklaring, vill jag instämma i denna hans anhållan och med detsamma försäkra er, att jag blifver er högst förbunden, om ni med det snaraste ville gifva honom tillfälle till den önskade förklaringen."

"Om så är, min nådiga, har jag blott att tillägga, det edra önskningar äro för mig befallningar, som jag villigt lyder. Och ni, hr doktor.... Huru var det, ni hette? Ni kan träffa mig i morgon klockan tio i biblioteket," yttrade öfversten med ett kyligt förakt.

"Hr öfverste, min tid är upptagen från klockan tio till tre. Före eller efter denna tid står jag till er tjenst."

"Hör man på bara! Det tyckes snarare, som vore det jag, som får stå till er tjenst," genmälde öfversten, i det han rynkade ögonbrynen. "Men som det denna gången gäller att efterkomma min förtjusande myndlings önskan, så — må gå! I morgon klockan nio skall ni få tillfälle tala med mig."

"Klockan nio skall jag infinna mig i biblioteket," svarade den unge läkaren, i det han med lugn värdighet bugade sig.

Clara böjde lätt på hufvudet till afsked och lemnade rummet, åtföljd af fru Rocke.

Traverse, som nu ensam måste utöfva värdkallet i huset, stannade en stund qvar hos den ohöflige gästen, hvilken, utan att det ringaste låtsa, som om han märkte Traverses närvaro, kastade sig vårdslöst i en länstol, tände en cigarr och tog en bok i handen. Seende detta, drog Traverse sig undan i biblioteket, för att afsluta ordnandet af några papper, som dr Day anförtrott honom.

KAP. XXVIII.

Den fader- och moderlösas pröfningar.

Följande morgon, på slaget nio, infann sig Traverse i biblioteket, såsom aftaladt var emellan honom och öfversten. Sittande i dr Days länstol, med hufvudet tillbakalutadt, och vridande sina mustascher, inväntade öfverste Le Noir honom derstädes.

Traverse bugade sig lätt, förde fram en stol till bordet, satte sig, och efter några ögonblicks tvekan inledde han samtalet med att säga, det dr Day gifvit honom i uppdrag att åt dotterns förmyndare meddela den aflidnes sista muntliga förordnande.

För ett ögonblick höll öfversten upp med att tumma sina mustascher och gaf, utan att yttra ett ord, ett tecken med handen åt den unge läkaren att fortsätta.

Denne upprepade ord för ord de instruktioner, han fått af sin gamle döende vän. Han sade, att, enligt hans sista vilja, skulle Clara fortfarande bebo sitt fädernehem under fru Rockes uppsigt och vård.

"Hm!.... hm!.... ganska sinnrikt uttänkt, i sanning," bifogade öfversten, oupphörligen vridande sina mustascher.

"Detta, min herre, är, hvad jag hade att säga er," fortfor Traverse. "Jag har endast ett ord att tillägga: det är, att jag hoppas, för miss Days bästa, att hennes faders sista vilja icke måtte möta något hinder; ty allt, hvad jag nu meddelat er, är i enlighet med hans sista önskningar."

"Hm!.... hm!.... jag tviflar för ingen del härpå; äfvensom att det öfverensstämmer fullkomligt med edra egna och Claras, såväl som med er värdiga fru moders önskningar?"

"Hr öfverste, miss Days vilja härvidlag är visserligen min; men hvad mina önskningar beträffar, kommer det aldrig i fråga, att de må tagas med i räkningen, annat än när det är i hennes intresse. Så snart jag ser, att allt är ordnadt för henne, enligt den aflidnes önskningar, ämnar jag begifva mig till Vestern," tillade Traverse allvarligt.

"Hm!.... men ni lemnar mamma qvar, för att vakta skatten, tilldess ni återkommer. Hvasa?" frågade öfversten ironiskt.

"Herre!.... jag vill ej förstå er," sade Traverse, rodnande ända upp till hårfästet.

"Det är möjligt, att ni ej heller gör det, min förträffliga unge vän," invände försmädligt Le Noir, som reste sig ur fåtöljen, höjde rösten och utbrast: "Men jag, min herre, har genomskådat edra och er moders planer! För mig ligger hela er sköna komplott i öppen dag!.... De der sista instruktionerna äro verkligen ett bättre sortens påhitt! En väl hopspunnen intrig, för att lägga beslag på en rik arftagerska! Men det skall inte lyckas eder, mitt temligen äfventyrliga herrskap! Redan i eftermiddag hitkommer Sauter, min aflidne svågers gamle advokat, med testamentet, som skall läsas upp i närvaro af husets hela tjenstepersonal. Om de sista förordnanden, om hvilka ni talat, finnas intagna i testamentet, godt och väl; de skola då efterkommas. Hvarom ej, äro de af noll och intet värde."

Under detta öfverstens ordsvall var det med yttersta möda, Traverse kunde betvinga sina känslor. Hans ansigte var purpurfärgadt, och ögonen blixtrade af vrede, men det lyckades honom likväl att beherrska sig.

"Öfverste Le Noir," svarade han lugnt, "mitt vittnesmål kan, om så påfordras, i hvad vidkommer dr Days sista vilja, understödjas af ännu en annans. Icke desto mindre tager jag mig friheten förklara, att endast en man, van att sjelf ringakta sanningen, kan så, utan ringaste skäl, betvifla riktigheten af en uppgift, sådan, som den jag nu meddelat er."

"Herre!.... dylika ord.... åt mig!" röt öfversten, bleknande af ilska, i det han tog ett steg fram emot Traverse.

"Ja, öfverste Le Noir, dylika ord just åt er! Och ännu några till: ni har vågat anklaga min mor och mig för egennytta, ni har kallat oss äfventyrare, ni har sagt, att vi uppgjort en skamlig komplott.... Då ni så talat, öfverste Le Noir, har ni ljugit!"

"Tag er till vara, unge man!" framhväste öfversten och närmade sig Traverse med hotfull min. "Tag tillbaka denna beskyllning, eller...."

Traverse reste sig, lade armarne i kors öfver bröstet och svarade lugnt och kallt:

"Jag är ingen slagskämpe. Revolver och bowie-knif äro främmande för mina händer. Det oaktadt, återtager jag aldrig ett ord af, hvad jag nyss yttrat; tvärtom upprepar jag, att, om ni anklagar min moder för intriger, så ljuger ni! Och det är min pligt som hennes son att säga er det."

"Förmätne!" stammade Le Noir, darrande af raseri och sårad fåfänga; "ni skall få ångra detta, det kan ni lita på, så sannt mitt namn är Le Noir."

Han fattade derpå sin hatt och aflägsnade sig med stora steg.

Karakterslöse pultron! mumlade Traverse, i det han genom en annan dörr lemnade biblioteket.

Clara väntade honom i mindre salongen.

"Nå, Traverse," sade hon till honom, så snart han syntes i dörren, "har du haft en förklaring med min förmyndare? Han motsätter sig väl ej min faders och våra önskningar?.... Han medgifver väl, att jag får stanna qvar här?"

"Älskade Clara, öfverste Le Noir vill, innan han beslutar något, vänta, tills testamentet uppläses, hvilket kommer att ske redan denna afton," svarade Traverse, rädd att öka sin väns sorgbundenhet genom att berätta henne tilldragelsen i biblioteket.

"Ack, dessa uppskof!.... Måtte jag endast ega tålamod! Jag vet ej, hvarför; men det anar mig, att en olycka är för handen.... Han kan väl dock ej sätta sig emot min faders vilja och befallningar?"

"Jag vet sannerligen ej, huru han detta skulle kunna, så mycket mer som dr William äfven kan afgifva vittnesmål i saken, och jag ämnar bedja honom närvara vid testamentets öppnande. Således, älskade Clara, var vid godt mod! Ännu några timmar, och allt skall vara godt igen," sade Traverse, i det han tog sin hatt, för att gå och besöka några sjuke.

Middagen intogs tidigare än vanligt, på det att man skulle hafva god tid sedermera med testamentets upplåsande.

Efter det man stigit upp från bordet, begåfvo sig alla till biblioteket, der mr Sauter och doktorerna William och Dawson redan väntade. Efter det sedvanliga helsningar utbytts och sedan alla tagit plats omkring ett stort bord, blef testamentet öppnadt, under det djup tystnad rådde i rummet, och läsningen deraf började.

Aktens datum var sedan trenne år. Doktor Day insatte sin svåger, hedervärde Gabriel Le Noir, Esq., till testamentsverkställare och till förmyndare för sin dotter och universalarfvinge, Clara Day, tilldess denna uppnådde en ålder af tjuguett år. Derefter kommo några enskilda donationer, bland andra en gåfva på tusen dollars åt hans unge vän, Traverse Rocke; och en lika stor summa åt hans hushållerska, fru Rocke, såsom bevis på den högaktning, han för henne hyste. Gabriel Le Noir var ålagd att vaka öfver utförandet af dessa bestämmelser.

Då advokaten, mr Sauter, slutat läsningen, hopvek han åter dokumentet och lade det på bordet.

Öfverste Le Noir reste sig och tog derpå till orda:

"Nyligen aflidne dr Days testamente har blifvit uppläst i allas eder närvaro," sade han; "jag förmodar, att hvar och en förstått det, så att ingen missuppfattning om dess innehåll låter tänka sig. Det gäller nu endast att sätta det i verkställighet. Jag tillmäter mig det vanliga anståndet af tolf månader för donationernas utbetalande. Under tiden åtager jag mig tillsynen öfver min myndlings person och för henne derför med mig hem till min egen bostad, känd under namnet Gömda Huset. Fru Rocke," tillade han, i det han vände sig till henne, "er närvaro här är icke längre behöflig, lika litet som miss Days; var god och laga i ordning hennes koffertar; vi resa redan tidigt i morgon."

Fru Rocke darrade, under det hon fixerade den talande, liksom sökte hon utforska, om, det han sade, vore hans fulla allvar; derpå kastade hon en bedjande blick på Traverse och dr William.

Hvad åter Clara beträffar, färgade sig hennes dittills bleka ansigte purpurrödt af harm och förtrytelse. Hennes bestörtning var först sådan, att hon ej visste, om hon borde protestera eller tiga. Traverse kom henne till hjelp med att tillhviska henne:

"Var lugn, Clara!„ Allt skall nog gå bra; dr William ämnar tala."

I detsamma reste sig denne.

"Öfverste Le Noir," sade han, "jag har att bekräfta ett uppdrag, som dr Day straxt före sin död gaf åt sin protégé, här närvarande dr Rocke, och hvilket jag skulle delgifva eder. Enligt detta gick dr Days sista önskan derpå ut, att hans dotter, Clara Day, så länge hon ännu är omyndig, skall bebo detta hus, hennes fäderneärfda egendom, under hennes väninna fru Rockes vård och uppsigt. Dr Rocke och jag kunna båda intyga denna den aflidnes sista önskan, en önskan, som jag också tror vara delad af hans dotter."

"Ack, ja," utropade Clara lifligt. "Jag ber att få stanna qvar här i mitt eget hem,ibland alla mina gamla vänner. Min vördade fader har, då han så förordnat,endast haft min lycka och mitt väl för ögonen."

"I enlighet härmed,"tillade Traverse,"finnes det väl intet upptänkligt skäl för, att miss Day skall nödgas ombyta vistelseort."

Öfverste Le Noir smålog sarkastiskt.

"Jag är mycket ledsen, dr William," sade han, "att ej kunna instämma i er mening, i synnerhet som jag derigenom säkert kommer att misshaga min förtjusande myndling. Men om, såsom hon behagat yttra sig, hennes aflidne fader härutinnan endast tagit hänsyn till sin dotters trefnad och bequämlighet, har han deremot underlåtit att betrakta saken från hvarje annan sida; han har hvarken tänkt på, hvad som passar, eller på allmänna opinionen, icke heller på, huru det skulle gå med miss Days rykte, om saken finge ha sin gång, som hon önskar. En man med så upphöjd karakter, som min aflidne svåger," fortfor Le Noir, "skulle aldrig kunnat ordna det så, om han varit vid sina sinnens fulla bruk. Jag måste derför draga den slutsatsen, att han ej längre var i besittning af sitt fulla förstånd, då han yttrade dessa önskningar. Också ämnar jag ingalunda förhasta mig med att efterfölja några muntliga instruktioner, huru väl bestyrkta och bevittnade de än må vara. Jag rättar mig i allo bokstafligen efter hvarje punkt i testamentet, som blifvit upprättadt, medan ännu testator var sund till kropp och själ."

"Såväl dr Rocke som jag, hr öfverste," invände dr William, "äro båda tillräckligt kompetente läkare, för att kunna intyga, det han, då han uttalade denna sin sista vilja, var i åtnjutande af sitt fulla förstånd."

"Jag protesterar emellertid häremot, och handlande i kraft af den myndighet, som det skriftligen uppsatta testamentet gifver mig, ämnar jag utan vidare uppskof ställa under mitt särskilda hägn den vackra arftagerskan och sjelf lägga hand vid förvaltningen af arfvet. Miss Day skall genast följa med mig till mitt hem. Jag anser det icke alls passande, att hon längre stannar qvar här. Fru Rocke, ni torde påminna er, att jag redan en gång förut bedt er ställa i ordning miss Days reseeffekter."

Fru Rocke bevärdigade icke öfversten med en blick. Hon såg endast medlidsamt på Clara och suckade: "Min stackars, stackars flicka!"

"Älskade tant," yttrade Clara sakta, för att lugna hen ne, "jag lemnar ej mitt hem, förrän jag blir dertill tvingad genom domstolsutslag. Jag ämnar nämligen bedja dr William om, att han åtager sig min sak och förelägger den inför den rätt, som skall öfverhägna de fader- och moderlösa."

"Min bästa miss Day," invände doktorn, "detta skall, vill jag hoppas, ej behöfva komma i fråga; öfverste Le Noir har för närvarande en skef åsigt om saken, men skall nog ändra mening. Under väntan härpå är det bäst, att ni lyder hans tillsägelser. Jag skall göra mitt bästa, för att inverka, så mycket som möjligt, på honom. Medan jag samspråkar med honom, torde ni göra klokast i att gå upp på ert rum."

Den unga flickan reste sig upp och lemnade i fru Rockes sällskap biblioteket.

Dr William tog nu till orda:

"Öfverste Le Noir, jag har bedt den unga damen aflägsna sig, emedan jag har ett meddelande att lemna, som möjligen kunde ha gjort henne brydd att höra inför så många främmande personer. Först och främst vill jag fråga er, hr öfverste, hvad ni menar med er yttran om det opassande deruti, att miss Day stannade längre qvar i sitt hem, omgifven af sina gamle och bepröfvade vänner?"

"Hennes mer och mer tilltagande förtrolighet med ett föga lämpligt sällskap.... med den der unge mannen, den der Rocke," svarade öfversten försmädligt.

"Ah! är detta allt, hvad ni har att andraga?"

"Liksom det ej skulle vara tillfyllest, min herre?" sporde öfversten med högdragen min.

"Men jag får nu upplysa er, att denne unge man, dr Rocke, har blifvit uppfostrad på dr Days bekostnad och under hans särskilda tillsyn?" fortfor dr William.

"Nå, i så fall vore ju detta blott ett nytt fall af de många, man sett, att det ibland faller rike och excentriske personer in, att.... ja, det är ju ingenting ovanligt precist, ville jag säga, att en förmögen man kan komma på den idén att bekosta en tiggarunges uppfostran."

Vid denna afsigtliga skymf reste sig Traverse häftigt, blossande röd af harm.

"Sätt er, min unge vän, sätt er, och låt mig svara den der mannen," sade dr William, i det han nästan tvingade Traverse att åter sitta ned på sin plats. "Men om nu dr Day hyst en så hög tanke om sin skyddsling, att han beviljat honom sin dotters hand, hvad säger ni då?"

"Jag för min del kan aldrig tro på en sådan omöjlighet, dr William," svarade öfversten snäft.

"Då, min herre, kan jag möjligen få nöjet bereda er en öfverraskning med den underrättelsen, att hvad ni anser för en omöjlighet, är ett verkligt faktum. Clara Day och Traverse Rocke äro hvarandras trolofvade, med dr Days fullkomliga gillande och samtycke."

"Dumt prat!" invände öfversten. "Om ni tror, att ni kan inbilla mig dylika barnsagor, så måtte ni i sanning vara bra enfaldig."

"Miss Day, dr Rocke och hans mor samt jag sjelf kunna alla intyga, att dr Day gifvit sitt samtycke till en blifvande förening mellan Clara och Traverse, ja, icke blott samtyckt till den, utan rent af påyrkat den."

"Åh," invände öfversten, "hvad den unga damen och den unge herrn beträffar, äro de båda jäfvige; fru Rocke står i alltför nära skyldskap till ena parten, för att hennes vittnesmål inför domstol skulle kunna ega laga kraft. Hvad åter angår er sjelf, dr William, kan jag endast säga, att ni

blifvit förd bakom ljuset af tvänne intriganta ränksmidare.... fru Rocke och hennes son."

"Nå, nå!...." fortfor dr William, nästan utom sig af harm, "härvidlag stödjer jag mig ju icke allenast på miss Days och hennes vänners utsago, ehuru jag ej i ringaste mån skulle vilja draga deras uppgifter i minsta tvifvelsmål; men jag stödjer mig vid de ord, min döende vän sjelf yttrade åt mig; han sade, att hans dotter skulle, såsom förlofvad med dr Rocke, stanna qvar här under sin blifvande svärmoders skydd och vård."

"Om min svåger talat eller handlat, såsom ni påstår, hr doktor," återtog öfversten högdraget, "är detta för mig ett ytterligare bevis på, att hans förstånd under sista tiden var rubbadt. Det är onödigt att längre orda i detta ämne; jag ämnar bruka den myndighet, som dokumentet, jag har i mina händer, gifver mig."

"Således," svarade dr William med köld, "återstår för mig, som mottagit en döendes sista vilja, att, då jag ej på annat sätt kan genomdrifva dess verkställande, vädja till förmyndaredomstolen."

"Gör, hvad ni behagar! Hvad mig beträffar, har jag lagen på min sida, och i kraft af testamentets ordalydelse, för jag i morgon miss Day med mig härifrån."

Måhända skall det lyckas mig att förhindra detta bortförande, mumlade den gamle läkaren mellan tänderna, i det han tog sin hatt och lemnade rummet.

Utkommen i korridoren, mötte han fru Rocke; denna sednare hejdade honom och bad, att han måtte komma in till Clara och trösta henne. Båda begåfvo sig derpå till den stackars fader- och moderlösa flickan, hvilken de funno badande i tårar.

"Sesså, kära barn!" sade doktorn vänligt till henne, "nog är det ledsamt, som det nu är, men det blir väl bättre. Inte får ni så der fälla modet, min flicka lilla, som annars brukar vara så hurtig och förståndig."

"Snälle, gode dr William, förlåt mig; men allt mitt mod är borta.... Det är ju så många olyckor, som på en gång hopa sig öfver mig. Min gode, förtäfflige fader bortryckt så oförberedt! Traverse skall resa från oss för lång, lång tid! Och för att råga olycksmåttet, är jag ju på väg att föras bort

från det hem,der jag växt upp, att nödgas öfvergifva henne, som för mig/varit en så öm och god moder.... och detta af en man,som är en främling för mig och hvars blotta åsyn ingifver mig den största motvilja, mot hvilken hela min natur uppreser sig, en man, som, en aning säger mig det, är min hemlige fiende!" slutade hon, utbristande i högljudda snyftningar.

"Lugna er, min stackars flicka!" återtog den gamle läkaren; "tänk på er hädangångne fader! Från sin himmel ser han ned till er och bedröfvas, om han finner er så modlös, så utan hopp."

"Min stackars fader! Hvad han måste misstagit sig på denne mans karakter, då han kunde anförtro mig i hans händer!"

"Det är mer än sannolikt," svarade gubben; "men, mitt barn, af vördnad för hans minne, måste ni försöka att med godt mod bära de pröfningar, er påläggas. Jag har ännu ett råd att gifva er,det är:att utan några invändningar lyda er förmyndare, då han befaller er att rusta er till resan; min mening är att möta er i Staunton och der med en domstolsorder förhindra resans fortsättande. Inför förmyndarerätten få vi sedan göra anmälan och framlägga skäl, och det blir domaren, som fäller utslag i saken. I fall ni således skulle vägra att härifrån följa er förmyndare, skulle ni ingenting vinna derpå, blott förvärra er ställning."

"Tror ni, doktor, att vi skola lyckas?" frågade Clara ängsligt.

"Derpå tviflar jag alls intet. Ehuru öfverste Le Noir tror sig ega rättighet att motsätta sig en döende faders vilja, intygad af såväl mig som af dr Rocke, tänker jag likväl, att domaren skall vara af annan mening. Jag är för min del fullt öfvertygad om, att domaren skall gifva laga kraft åt er faders sista förordnande, i det han låter er återvända hit."

"Ack, måtte ni vara sannspådd, doktor!"

"Så ja, friskt mod nu bara, min unga vän! Jag skyndar nu till Staunton, så att jag redan denna afton får tala med domaren."

Fru Rocke följde med dr William till gårdsporten. Under det han der bad henne att hålla den stackars miss Day

vid godt mod, fick han se, hur öfversten stod i begrepp att ridande begifva sig in till staden.

Doktorn tog samma väg, och fru Rocke gick tillbaka till Claras rum.

Följande morgon lät öfversten underrätta sin myndling om, att hon skulle göra sig i ordning till att afresa, strax efter det man ätit frukost. Clara lät svara, att hon skulle hörsamma hans tillsägelse.

Denna måltid, den sista, de tillgifna vännerna fingo vara tillsammans, intogs under missmodig tystnad. Så snart den var slutad, reste öfversten sig från bordet och sade åt Clara, att vagnen väntade samt tillsade henne att, så fort sig göra lät, taga afsked af husets folk.

Traverse närmade sig henne då och hviskade sakta:

"Mod, älskade Clara! Min häst är sadlad; jag skall rida bredvid vagnen, antingen öfversten vill eller inte vill det; jag skall ej ett ögonblick förlora dig ur ögonsigte, tilldess vi träffa dr William."

"Älskade Traverse," svarade den unga flickan, "jag litar på, att du också skall följa med mig inför domstolen och sedan återföra mig hit igen."

"Ja, ja, frukta ingenting, min dyra flicka!" tillade han och tryckte hennes hand.

Öfverste Le Noir hade förblifvit en stum åskådare till denna lilla scen, men hans sammandragna ögonbryn vittnade om de känslor, som sjödo inom honom.

Då fru Rocke stod i begrepp att följa Clara ut ur rummet, vände sig öfversten till henne och sonen med dessa ord:

"Eru Rocke och äfven ni, min herre! Jag har några ord att säga eder. Jag tror, att det är seden, då man afskedar folk, att man betalar dem en månads aflöning, såsom extra godtgörelse. Se här, qvinna," tillade han, "har ni er aflöning! Jag skulle vara er högst förbunden, om ni ännu i denna dag lemnade detta hus och toge er son och allt, hvad ni eger, med er. En agent, som af mig fått i uppdrag att ombesörja husets angelägenheter, inträffar här i afton. Han är af mig beordrad att befria huset från snyltgäster."

Eru Rocke kastade på öfversten en blick, full af obeskrifligt förakt. Hennes tunga tycktes förlamad, så att hon ej kunde få fram ett ord till svar.

"Bästa moder," sade han, "tillåt mig att ledsaga er bort från den der mannens närvaro, hvilken icke ens vet att bära aktning för qvinnan. Låt mig ensam få tala med honom! Miss Day väntar er, min mor; kom!"

Fru Rocke följde sonen genast och viljelöst. Några minuter derefter steg Traverse ånyo in i salongen. Han närmade sig öfversten, och blickande honom fast i ögonen, sade han, i det han lade skarp tonvigt på hvarje ord:

"Öfverste Le Noir, min mor inväntar i denna boning domstolens åtgörande i saken; tilldess må hvarken ni eller någon annan understå sig att försöka jaga henne härifrån."

Utan att invänta svar, lemnade Traverse rummet. Hans häst stod sadlad på gården, alldenstund han hade fullt och fast beslutit att åtfölja Clara till Staunton.

Straxt efteråt nedkommo i förstugan fru Rocke och Clara, den sednare iklädd resdrägt.

Den unga flickan kastade sig under tårar i sin moderliga väns armar, sade henne sitt farväl och uppsteg derefter i vagnen, i hvilken öfverste Le Noir tog plats vid hennes sida.

En timme sednare hade de hunnit fram till Staunton, der dr William var dem till mötes. Han trädde fram till vagnsdörren, åtföljd af en deputy sheriff, hvilken framräckte till Gabriel Le Noir en kallelse att genast infinna sig inför förmyndaredomstolen.

Le Noir skrattade trotsigt, men fann sig icke desto mindre föranlåten att gifva kusken befallning att köra upp till rådhuset, under det dr William, Traverse och deputy sheriffen följde tätt efter vagnen.

Miss Days sak kom genast före; domaren tycktes vara vidtalad derom på förhand. Sedan testamentet blifvit uppläst af advokaten, som uppsatt det, och i de personers närvaro, som bevittnat det, fingo doktorerna William och Rocke formulera sina påståenden inför domstolen, hvilken, utan att ens göra sig mödan att ingå i närmare undersökningar, uttalade sig till förmån för Gabriel Le Noir.

Detta rättens utslag tillintetgjorde hvarje hopp för Clara och hennes vänner.

Den unga flickan dignade, nästan medvetslös, ned på bänken, under det att den gamle doktorn och Traverse sökte på allt möjligt sätt trösta och uppmuntra henne.

Öfversten vände sig nu till domaren och sade:

"Jag tackar er, hr domare, för det utslag, ni afkunnat. Jag anhåller nu, som en gunst, att ni tillsäger sheriffen om, det domen måtte få, ju förr desto hellre, sättas i verkställighet, ty jag motser en häftig opposition mot densamma, och bäst vore ju att undvika allt, som kan vara störande för lagens gång."

"Vi skola hjelpa er på bästa sätt," svarade domaren och gaf med detsamma sheriffen tillsägelse att lemna handräckning åt öfversten, så att denne i allsköns säkerhet och trygghet måtte kunna ledsaga sin myndling till vagnen.

Då Clara hörde detta, reste hon sig och sade till domaren:

"Dessa försigtighetsmått äro öfverflödiga, hr domare! Mina vänner hafva ej för sed att begå lagstridiga handlingar; och då rätten ålagt mig att gå med min förmyndare, följer jag honom utan vidare invändningar."

"Deri gör ni också klokast, min unga miss," svarade domaren.

"Jag önskade likväl, innan jag aflägsnar mig härifrån, att få yttra några ord till rättens medlemmar," fortfor Clara.

"Var då så god och tala!" ljöd det från domaren.

Clara såg på Traverse med en blick, som sade honom, att hon önskade, det han i denna stund skulle stå vid hennes sida; derpå yttrade hon, trots sin stora rörelse, med klar och tydlig stämma:

"Hr domare och öfrige hrr medlemmar af rätten! Hvad under mindre svåra omständigheter min blygsamhet som ung flicka skulle hindrat mig från att offentligen yttra, anser jag mig nu skyldig att tillkännagifva för dr Rockes skull, hvars karakter man sökt att fläcka med sanningslösa beskyllningar. Mine herrar, *jag är hans trolofvade.* Min döende fader välsignade ännu i sin sista stund denna vår förening, till hvilken han redan förut gifvit sitt fulla samtycke. Denna trolofning är för mig så fast och bindande, att ingen makt på jorden skall kunna förmå mig att bryta

den. I samma stund, som jag böjer mig för den myndighet, lagen tillstädjer min förmyndare under min minderårighet, förklarar jag dock tillika, att mitt hjerta och min hand oåterkalleligen tillhöra Mr Rocke; att jag anser mig ega rättighet att brefväxla med honom och att emottaga besök af honom, tilldess jag blifvit myndig, vid hvilken tidpunkt hela min förmögenhet, såsom hemgift, tillfaller honom. Allt detta, Hr domare, har jag velat säga, såväl för att göra rättvisa åt min hädangångne fader som åt min vän Traverse Rocke och mig sjelf. Ingen skall derför sedermera våga anklaga mig för att ha gått smygvägar eller handlat sjelfrådigt."

Sedan Clara sålunda sagt sin mening och aktningsfullt helsat rättens medlemmar, gick hon att åter intaga sin plats bredvid sin faders gamle vän, Mr William.

"Det tyckes, som om er myndling skulle komma att orsaka er mer än ett obehag," halfhviskade sheriffen i öfverstens öra. Denne sednare fann för godt att svara med att endast höja på axlarne.

Traverse åter var nära deran att förlora sin sjelfbeherrskning. Förbittringen öfver domstolens utslag, sorgen öfver att förlora Clara och synnerligast fruktan för den älskades framtid skakade så hans själsstyrka, att han var oense med sig sjelf, om han ej borde öppet förevita domaren för det afvita utslaget, eller ock bortrycka sin fästmö med våld från hennes karakterslöse förmyndare.

Lyckligtvis fingo i denna själsstrid hans förnuft och klokheten öfvertaget; han kufvade sin vrede, så godt sig göra lät.

Öfverste Le Noir uppmanade nu sin myndling att följa med till vagnen. Hon gick dock först fram till Traverse och sade till honom, sorgset och mildt:

"Lagen är emot oss, som du ser, min älskade. Låtom oss utan klagan böja oss för en dom, som vi ej kunna göra om intet! Våra ömsesidiga löften kan dock ingen lag förändra. Ingenting i verlden skall förmå rubba vårt förtroende till hvarandra. Är det ej så, Traverse? Denna tanke skall uppehålla vårt mod. Också hafva vi ju det hoppet, att hvarje dag för oss närmare den stund, då vi aldrig mer skola behöfva åtskiljas."

"Innerligt älskade Clara," svarade Traverse, "jag vet, du skall vara mig trofast. Din undergifvenhet och styrka komma mig att rodna öfver min svaghet; men jag känner, att detta sista slag beröfvat mig allt mod."

"Du skall återvinna det, Traverse," tillade Clara. "Om du visste, hvilka strider jag genomkämpat med mig sjelf, huru mycket jag lidit under denna korta tid, för att vinna nödig sinnesstyrka! Se så, min älskade, mod och förtröstan! Säg mig nu farväl, vi måste skiljas."

De båda älskande utbytte ett sista farväl, hvarefter Clara uppsteg i vagnen, straxt följd af sin förmyndare. Men nu var det ock med ens slut med den konstlade styrka, som hittills uppehållit henne. Storgrätande, dolde hon ansigtet i händerna, och lutande sig ned i ena vagnshörnet, gaf hon fritt lopp åt den smärta, som sedan länge tyngt hennes bröst.

Vi lemna nu Gabriel Le Noir, bortförande sitt byte, och återvända med Traverse till Pilkullarne.

Då fru Rocke af sin son erfor utgången af domstolsförhandlingarne, blef hon så bedröfvad vid den sorgliga underrättelsen, att hon flere timmar var oförmögen att tala eller handla. Hon satt såsom förlamad, stirrande rätt framför sig. Först då agenten, hvilken öfversten skickat, anlände, vaknade hon åter till besinning och verksamhet. Med sonens tillhjelp hopsamlade hon sina och hans tillhörigheter och lät föra dem till sin landthydda, der hon och Traverse följande dag ånyo inflyttade.

En vecka sednare, efter att hafva delat sin lilla sparpenning i tvänne lika stora delar, togo moder och son afsked af hvarandra. Enligt fru Rockes önskan begaf Traverse sig utaf till Vestern, följande den resplan, hans välgörare för honom utstakat.

Kap. XXIX.

Capitola spetsar öronen.

Hur Gamle Orkan kände sig till mods, när han blef upplyst om, hvem "fader Gray", deras så godt som daglige gäst, i sjelfva verket varit, det lemna vi åt våra läsare att sjelfve föreställa sig. Hans sinne vände sig i synnerhet mot fru Kanel, hvilken han ej nog kunde förebrå, derför att hon ej genast igenkänt den beryktade landsvägsriddaren Svarte Donald, utan tvärtom inbjudit honom att sitta ned vid deras bord och dväljas i deras umgängeskrets, ja, till och med sjelf ledsagat honom till fängelset och dymedelst satt honom i stånd att förhjelpa sina medbrottslingar på flykten. Slutet blef, att han i sin uppbrusning befalde henne att ofördröjligen återvända till Orkan Hall, göra upp sina räkenskaper och derefter se sig om efter annan plats. Förgäfves bönföll den gamla om förlåtelse för sitt misstag, dervid understödd af församlingens pastor, den hederlige mr Goodwin; men gubben var och förblef länge obeveklig. Slutligen måste han dock gifva vika, då Capitola helt lugnt fäste hans uppmärksamhet på allas blindhet och att det således ej var underligt, om fru Kanel ej kunnat igenkänna Svarte Donald, förklädd som han var, då han uppenbarade sig på Orkan Hall.

För dessa och dylika föreställningar gaf omsider den gamle krigaren vika, och hans vrede lade sig. Ja, vid närmare eftersinnande medgaf han inom sig, att "Svarte Donald var den ende karl i hela Virginia, som dugde till någonting, ty han hade åtminstone ett okufligt mod och en orubblig sinnesnärvaro samt hade ådagalagt stor trohet mot sina följeslagare."

Ungefär en vecka efter dessa tilldragelser gick en vacker morgon major Warfield, åtföljd af Ulltopp, ned till stallbyggnaderna, för att se om sina favorithästar och jakthundar. Medan han var upptagen med denna sin favoritsysselsättning, erfor han genom stalldrängarnes prat sinsemellan, att en ny gäst anländt till Gömda Huset, för att

qvarstanna der — en ung flicka, hvilken efter deras beskrifning måste vara ett riktigt under af skönhet och behag.

Gamle Orkan spetsade öronen; ty allt, som på ringaste vis rörde Gömda Huset, var för honom af stort intresse.

"Hvem är hon, John?" frågade han en af stalldrängarne.

"Ja, se det är mig omöjligt att säga, men folk påstår, att hon är utomordentligt vacker och går jemt och ständigt klädd i sorgdrägt," svarade denne.

Hm, hm, jasså, förmodligen åter ett offer för den uslingens ränker, mumlade major Warfield mellan tänderna. Det vore tusen gånger bättre för henne, om hon vore död och begrafven, än att ha råkat i klorna på denne utstuderade bof, fortsatte han.

Vid aftonmåltiden yttrade major Warfield ej ett ord till Capitola om den nyligen anlända unga gästen å Gömda Huset, ty han hade sina skäl att så länge som möjligt hålla henne i okunnighet derom. Men det var "skrifvet i stjernorna", att Capitola skulle få höra denna nyhet, innan nästa morgon inbröt. Genom Tripptrapp fick hon nämligen samma afton kännedom om icke blott denna nya granne, utan erfor äfven, att major Warfield strängeligen förbjudit tjenstepersonalen att nämna ett ord härom till Capitola.

Jasså, mumlade Capitola tyst för sig sjelf, då hon hörde detta, hån vill således ej, att jag skall besöka Gömda Huset. Men *hvarför* vill han ej, att jag skall begifva mig dit? Jag är smått betänkt på att, honom till trots, titta dit en vacker dag och sjelf utforska, hvem denna hemlighetsfulla flicka månde vara. Ja, jag måste fara dit, hända hvad hända vill; och med denna vågsamma föresats gick Capitola till hvila och insomnade, under det hon funderade på en lösning af den för henne, såsom det tycktes, något mystiska gåtan.

Kap. XXX.

Capitola besöker Gömda Huset.

En hel vecka förgick, innan Capitola kunde sätta i verket sitt djerfva beslut att besöka den sköna okända i Gömda Huset. Man var i medio af Augusti, denna brännheta årstid, då en hvar helst söker hvila och svalka; att vår lifliga Capitola helt beskedligt skulle stanna hemma, det var dock en absolut omöjlighet.

En Thorsdagsafton, då Gamle Orkan ridit ut, erbjöd sig omsider det efterlängtade tillfället. Capitola befalde, att man skulle sadla hennes pony, och gjorde sig utan vidare i ordning för det tillämnade besöket

Det halp härvidlag icke, att fru Kanel gjorde henne föreställningar om, huru vred Gamle Orkan skulle bli, då han finge höra, hvad hon tagit sig till. Capitola bara skrattade och sade, att hon icke var det minsta rädd för Gamle Orkan.

En storm var i annalkande. Himlen var öfverdragen med tunga, svarta moln; luften var qvalmig, och det var tydligt, att ett åskväder stod på väg att utbryta. Den förskräckta fru Kanel tiggde och bad Capitola att stanna hemma, men — förgäfves. Innan hon visste ordet af, hade den yra flicksnärtan svingat sig upp i sadeln på Gyp och i raskt traf galopperat ned mot floden.

Knappast en halftimme hade förflutit efter den oförvägna amazonens bortfärd, förrän himlen blef nästan kolsvart. Vinden började tjuta, och några blixtar, stormens förebud, korsade de blygrå molnen.

Major Warfield kom hemridande i raskt traf, med ena handen fasthållande hästens tygel och med den andra sin hatt.

Gamle Orkan hade nätt och jemt hunnit inom sitt eget hems väggar, då ovädret bröt lös. En förfärlig storm, åtföljd af täta blixtar och åskslag, förskräckte invånarne i Orkan Hall. Länge dröjde det ej, förrän major Warfield kom att fråga efter Capitola, och då han, efter många "om"

och "men", fick reda på, att hon ridit ut, antagligen för att göra ett besök å granngården Gömda Huset, kan man lätt föreställa sig hans bistra uppsyn. Under det ovädret rasade utanför murarne af Orkan Hall, for major Warfield inom dem fram på ett sätt, som icke var mycket bättre. Efter det fru Kanel fått taga emot de första utbrotten af hans uppbrusning öfver Capitolas utflykt, kom turen till Ulltopp, hvilken, enligt hvad han uttryckte sig, "varit åsneaktig nog att tillåta flickungen ge sig i väg."

Den stackars negern fick befallning att ögonblickligen sadla en häst och begifva sig ut, för att, om möjligt, uppsöka och föra med sig hem, "den odygdiga flickungen", en befallning, som han skyndade sig efterkomma på så sätt, att han, efter det han lofvat major Warfield, att han genast skulle begifva sig åstad, lade sig att sofva, och temligen bequämt dertill, i en af Orkan Halls källare.

Men låtom oss nu uppsöka vår hjeltinna och se, hvar hon f. t. befinner sig!

— — — — — — — — — — — — — — — —

Gömda Huset med dess hemlighetsfulla traditioner, dysterheten, som der rådde, och det rykte, detsamma fått om sig att vara ett tillhåll för spöken, skulle naturligtvis ega en stor lockelse för en ung flicka af så excentrisk natur, som Capitola. Att efter eget behag få uppsöka och genomvandra denna trakt, om hvilken hon hört så mycket talas och om hvars invånare hon hört så många hemska berättelser, hade sedan länge varit för vår hjeltinna ett mål, som hon fast beslutit att uppnå.

Vid underrättelsen om, att en flicka anländt till Gömda Huset, erfor Capitola en ny, ännu starkare frestelse att begifva sig dit. Hvarje känsla af det passande eller opassande i ett sådant besök var försvunnen för henne; hvad klokheten eller hennes egen personliga säkerhet bjöd, tänkte hon ej heller på. I samma mån som hon närmade sig målet, blef den förtrollning, som bemäktigat sig henne, allt starkare och mäktigare.

Hon uppnådde Punschbålen, och sedan hon följt stranden till venster ända till yttersta klinten af bergskedjan, vände hon omkring klippvinkeln, red derpå uppför krök-

ningen af vägen och befann sig nu bakom Orkan Hall, på norra sidan om bergskedjan, som omslöt densamma.

Den utsigt, Capitola hade framför sig, var i all sin dysterhet storartad. Nedanför öfverskådade den unga flickan en dal, så djup, så mörk, att den skulle förefallit som ett svalg, en håla, om ej dess stora vidd och dess kanter, bevuxna med tjock skog, mellan hvilken svarta klippstycken sprungo ut, hade dolt det yttersta djupet. Nedifrån hördes bullret af vatten, som dock icke kunde skönjas uppifrån.

Det är sannolikt någonstädes i den der täta skogen, någonstädes i dalsänkningen, der Gömda Huset måste vara beläget; ett passande namn, ty man kan ju icke ens upptäcka en skorsten af detsamma, sade Capitola för sig sjelf. Jag förmodar dock, att denna gångstig leder dit. Raska på, Gyp! Jag måste ännu denna afton se Gömda Huset, åtminstone så mycket deraf som fönstren till spökkammaren....

Gyp fick en snärt af ridspöet, och så bar det i väg, under det himlen mörknade allt mer och mer och täta blixtar genomkorsade rymden.

Allt efter som gångstigen ledde djupare ned, afsmalnade dalen och blef allt dystrare, och Capitola måste se sig väl före åt alla håll, för att kunna bana sig väg mellan lianernas nedhängande grenar.

Hon nådde slutligen ett skogssnår så sammanväxt, att det syntes omöjligt att komma vidare fram. Capitola höll inne sin pony och suckade med sorgsen ton:

Kära Gyp, jag börjar frukta för, att vi, trots alla bemödanden, bli tvungna stanna på halfva vägen.

Men slumpen, som stundom kommer dem till hjelp, hvilka söka äfventyr, öfvergaf icke heller Capitola. Hon varsnade till höger, genom en öppning i skogssnåret, en liten, mycket stenig gångstig, mindre mörk, än den hon nyss ridit på. Med ett glädjerop styrde hon hästen in på densamma och red fram, så skyndsamt hon kunde.

Det dröjde icke länge, förrän hon förnam bullret af en stor vattenmassa.

Detta ställe måste vara Punschbålen, tänkte hon. Forsen dånade väldigt, och vägen var här och hvar spärrad af klippstycken, så att Capitola hade all möjlig möda att hindra stackars Gyp från att slinta.

Hon hade ej bedragit sig. Inom kort tedde sig för hennes häpna blickar Punschbålen i hela dess vilda majestät.

Det var, så att säga, en väldig inskärning i jordens inelfvor. Ofantligt stora remnor sågos kring dess bräddar, och längst nere i det bottenlösa djupet sjöd en väldig vattenmassa, som höjde sig till en svart skumpelare.

Trots Gyps motvilja att närma sig djupet, gaf Capitola sig ej tillfreds, förrän hon fått det stackars djuret att mellan törnen, stenrösen och klippstycken klifva till kanten af Punschbålen. Hon var sjelf så försjunken i betraktande af detta storartade naturfenomen, att hon ej gaf akt på en liten skogshydda, som låg instucken bland den täta löfskogen, liksom för att lättare undgå förbipasserandes uppmärksamhet. Den unga flickan märkte ej heller, att himlen allt mer och mer mörknade och att åskan började på afstånd mullra. Hon väcktes ur sitt drömmeri af en röst, som tilltalade henne, frågande:

"Hvem är ni, som djerfves utan ledsagare framtränga hit till Punschbålen?"

Capitola vände hufvudet åt sidan. Aldrig hade hon ännu varit mera nära deran att gifva ifrån sig ett riktigt nöd- och ångestrop än nu, vid den fasaväckande syn, som tedde sig för hennes blickar. Var det en menniska, eller ett skogsrå? Omöjligt att kunna bestämma hvilketdera. Denna varelse, storväxt och groflemmad, var klädd i en svart kjortel, fästad kring lifvet med ett bälte, och en gammal, blå manströja, hopknäppt framtill; en svart filthatt, hvars breda brätten voro omknutna nedåt hakan med en röd sidenduk, skuggade ett gammalt, spöklikt ansigte.

"Hvem är ni, unga obetänksamma, som kommer till Punschbålen utan tillstånd och utan att vara kallad hit?" upprepade den besynnerliga varelsen sin fråga.

"Hvem jag är?.... Jag är Capitola Black, från Orkan Hall. Men ni sjelf, hvad heter ni?" frågade i sin ordning den unga amazonen, som, efter att första skrämseln gått öfver, nu återfått sitt vanliga mod.

"Jag heter Harriet och är den beryktade profetissan i Djupadal," svarade uppenbarelsen med en värdighet, som till och med skulle ha anstått hjeltinnan i en tragedi. "Ni har, utan tvifvel, också hört talas om mig?"

"Ja visst, men jag har alltid hört er kallas gamla Hättan, trollpackan."

"Menniskorna tycka om att smäda!.... Räck hit er hand," sade Harriet, i det hon utsträckte sin, för att fatta Capitolas.

"Vänta litet; är er hand ren....? Den tyckes mig vara mer än lofligt smutsig."

"Min hand är renare, än din skall blifva, unga flicka, då den en gång kommer att färgas i blod!"

"Tyst, tyst! Om ni nödvändigt vill spå mig och förutsäga mig mina kommande öden, låt mig då åtminstone få höra någonting gladt! Ni skall få dubbel betalning," inföll Capitola lekfullt.

"Ingen bör gyckla med ödet. Edert blir sådant, som stjernorna förkunna det. För att bevisa er, att jag talar sanning, vill jag säga er, att ni icke är, hvad ni varit!"

"Hvad det beträffar, har ni rätt, min gamla fru. Förr har jag varit ett litet barn, och nu är jag en fullvuxen flicka."

"Men ni kommer icke att fortfarande vara, hvad ni nu är!"

"Deri har ni äfven obestridligen rätt. Lefver jag länge nog, blir jag slutligen, utan tvifvel, en gammal gumma."

"Ni bär ett namn, som ni ej länge kommer att bära!"

"Jag tror, att en sådan profetia inte heller är så svår att förkunna; ty jag, liksom alla andra flickor, har ingen lust att dö som gammal mamsell."

"Denna lilla hand, som jag håller i min, denna fina, vackra qvinnohand.... skall en dag färgas med blod!"

"Derpå tviflar jag inte heller. Det är ganska sannolikt, att jag någon gång kommer att tillaga en middag åt min blifvande herre och man och att jag då kommer att knäcka nacken på några kycklingar."

"Flicka, akta dig!.... Du hånar stjernorna!.... och redan äro de vredgade mot dig!" sade spåqvinnan med hotfulla blickar, "lyssna till, hvad jag säger, och tag dig till vara! Ditt öde är, att du kommer att doppa denna lilla, fina hand i dens blod, *som du älskar högre än allt annat i verlden!* Det är förutsagdt, att din välgång kommer att ske på

bekostnad af dens välfärd, som för dig skulle vilja offra sitt hjerteblod! Kom ihåg detta!"

Denna, som det tyckes, hemska förutsägelse förfelade dock att göra något intryck på ett så frimodigt och fördomsfritt sinne, som Capitolas. Och då sierskan dessutom af henne begärde betalning för spådomen och i en hotande ton framstälde denna sin begäran, drog Capitola, hvars trotsiga sinnelag aldrig förnekade sig, upp sin börs, och slungande densamma ned i det underliggande bråddjupet, utbrast hon: "Der! Vill ni ha guld, kan ni gå ned och fiska upp denna börs der nere!"

Denna handling gjorde sierskan ursinnig ända till vanvett.

"Bort härifrån, bort!" skrek hon och utsträckte sina långa armar mot Capitola. "Fly, ödet förföljer dig, hvarthän du far! Blodfläckarne stå märkta i din hand! Du, som ler åt ödet, du är dömd att begå brott!"

Då qvinnan utsagt denna sista hotelse, gick hon åter in i sin hydda.

Capitola smekte sin häst småskrattande.

"Så, min snälla Gyp," sade hon, "det der var helt visst den värsta käring, jag sett; men låtom oss fortsätta vår väg, om vi i afton skola hinna fram till Gömda huset!"

Derpå styrde hon sin kosa framåt gångstigen, som gick längs Punschbålen, och följde sedan kanten af en liten ström, hvilken i kaskader forsade ned från ett närgränsande berg och till sist störtade sig ned i djupet genom en underjordisk kanal. Denna ström kallades Vattenfallet.

Utan aning derom, befann sig Capitola på det ställe, der, sjutton år förut, hennes gamla amma, Nancy Grewell, hade blifvit fasttagen och tvingad att bistå det okända fruntimret.

Vägen fortfor att slingra sig fram i den allt dystrare och mörkare blifna dalen. Under det den unga flickan fortsatte framåt, genomgick hon i minnet de berättelser, hon hört om Gömda huset och trakten deromkring: mordet å kolportören; Eugéne Le Noirs hemlighetsfulla mördande och hans unga enkas plötsliga försvinnande; det sällsamma bulier och de andesyner, som man hört och sett inom denna bostad; ljusskenet i fönstret, der det spökade; den

hvita skepnaden, som man sett i ett af rummen; det bleka fruntimret, som i nattens stillhet kommit in i sängkammaren, der en främmande person låg och sof, och dragit undan sänggardinerna o. s. v. I synnerhet dröjde hennes tankar hos den vackra främmande flickan, som för närvarande bodde i det förhexade slottet, och hon lät redan Gyp gå vägen fram, som han ville, under det hon sjelf mer och mer försjönk i tankar, då vid en krökning af vägen hon plötsligen befann sig midt framför den dystra byggnaden.

KAP. XXXI.

Gömda huset.

Gömda huset var en stor byggnad af oregelbunden arkitektur och uppförd af röd tegelsten. Murarne doldes fullkomligt under en tjock beklädnad af murgrön, hvilken man endast qvistat bort framför fönster och portar. Taket gömde sig inom ett löfhvalf af ekar och jättelika almar, hvilka gjorde byggnaden nästan osynlig. Man skulle kunnat tro, att den sedan länge stod obebodd. Intet spår efter menniskor visade sig, och hela nejden rundt omkring såg dyster ut.

Capitola hejdade sin häst, för att riktigt efter behag kunna betrakta detta hemlighetsfulla ställe. Hon undrade, i hvilket fönster skepnaden brukade visa sig, och inbillade sig snart, att hon upptäckt stället. Högst uppe vid takåsen, vid en framskjutande tornvinkel, syntes ett ensligt fönster, der murgrönan noggrannt var undanqvistad. Detta fönster tilldrog sig Capitolas synnerliga uppmärksamhet.

Hon betraktade huset med förvåning, men utan den ringaste vidskeplighet, då plötsligt en syn tedde sig, som kom henne att rysa till och något rubbade hennes tvifvel. I det mörka fönstret visade sig ett ljussken, hvars blåaktiga reflexer dallrade mellan trädgrenarne åt de håll, strålarne föllo. I midten af fönstret såg Capitola en blek qvin-

nogestalt, med drag, härjade mer af förtviflan än af tiden. Denna syn varade blott ett ögonblick, och åter rådde samma halfdunkel som förut i dalen.

Capitola förblef en stund orörlig af förundran.

Kan det verkligen vara sannt? tänkte hon. Finnes det då verkligen någon grund för dessa spökhistorier? Då de berättade mig historien om spökfönstret, hörde jag bara på den, såsom jag hör på en vanlig saga. Men nu har jag sett spökeriet med mina egna ögon; och om jag berättade detta för någon, trodde mig visst inte ändå en ibland hundrade.

Under det den unga flickan fördjupade sig i dessa tankar, korsade en blixtstråle molnen, och åskan dånade, efterföljd af ett så hastigt slagregn, att Capitola plötsligen väcktes ur sina drömmar.

"Se så, Gyp, min snälle springare!" utbrast hon, "nu kommer ovädret öfver oss. Hvad skola vi nu taga oss till? Skola vi rida vidare i åskvädret, eller skola vi söka skydd i spökhuset och utsätta oss för alla dess hemlighetsfulla fasor? Sannerligen tror jag inte, att vi bestämma oss för det sednare, min lilla Gyp. Hvem vet dessutom, om icke spökherrskapet är ganska gästfritt? Alltså, framåt!"

När hon detta sagt, styrde hon sin pony mot den gamla byggnadens hufvudingång.

Ingen lefvande varelse syntes till. Dörrar och fönster voro omsorgsfullt tillslutna. Capitola steg ned på marken, band fast Gyp vid en ekstam, der han stod i skydd för blåsten, tog derpå sin långa ridklädning i ena handen, höll fast hatten med den andra och gick så uppför trappan till porten. En ofantlig portklapp hängde på den antika porten. Capitola fattade tag i den och slog flera slag efter hvarandra, tillräckligt starka, för att uppväcka de kringliggande bergens alla ekon.

Sedan hon med några sekunders uppehåll förgäfves väntat på svar, bultade hon ånyo ännu starkare, men med samma resultat.

Hon grep nu tag i portklappen med båda händerna och började att så förfärligt dunka på porten, att man omsider fann sig föranlåten att öppna.

"Hvem är ni? Hvad har ni här att göra?" hördes en butter och sträf röst, som Capitola genast på beskrifnin-

gen igenkände tillhöra Dorcas Knight, Gömda husets vakterska.

"Hvem jag är? Hvad jag vill? Det måtte väl icke vara svårt att begripa, tyckes mig. Jag är en ung flicka, som råkat ut för ovädret, och söker här en tillflyktsort," svarade Capitola.

En förfärlig åskknall, åtföljd af störtregn, gaf i detsamma fullt berättigande åt hennes utsago.

"Nå, så kom in då! Men när ni vill be folk om en ynnest, så lär er till en annan gång att höfligt anhålla derom," sade den gamla i det hon tog Capitola vid handen och förde henne in i huset.

"Hvarje resande, som råkar ut för stormväder, har rättighet att blifva insläppt under det första tak, han möter på sin väg. Men hvad det beträffar att tala höfligt med folk, underlåter jag aldrig sådant, när folk beter sig höfligt mot mig," invände Capitola.

"Men hvem *är* ni?" frågade ånyo den gamla qvinnan.

"Aha! Jag märker, att edra begrepp om gästfrihet stå långt efter arabernas. Dessa hedniska menniskor mottaga en gäst, utan att ställa till honom en enda fråga; och vore gästen också arabens dödsfiende, hålles gästfriheten dock i helgd af honom, så länge främlingen är under hans tak."

"Det är väl derför, att de äro hedningar, som de hafva en sådan sed," svarade Dorcas. "Jag åter, som är en kristen qvinna, jag skulle vara er högst förbunden, om ni ville säga mig, hvem jag mottager under detta tak."

"Mitt namn," svarade den unga flickan otåligt, "är Capitola Black; jag bor hos min onkel, major Warfield, på Orkan Hall. Och nu skulle jag i min tur vara er högst förbunden, min nådiga borgfru, om ni ville hafva den stora godheten och skicka ut någon, som tager vara på min häst, under det ni lånar mig torra kläder."

Vid vår lekfulla hjeltinnas gycklande tilltal förändrades plötsligt den gamlas sträfva utseende.

"Capitola!.... Capitola!...." mumlade hon, ångestfullt fixerande främlingens ansigte.

"Ja, Capitola!.... just så heter jag. Ni har väl inte hört något ondt om henne, hoppas jag?"

Dorcas svarade intet, utan drog Capitola med sig längst fram i korridoren till ett fönster, som vette åt en öde trädgård; och der, vid blixtarnes sken, tog gumman sig före att granska Capitolas anletsdrag.

"Hvad är meningen härmed?' Ni tyckes vara temligen ogenerad, ni!" sade Capitola med tonvigt.

Utan att svara ett ord, fattade gumman den unga flickans högra hand, öppnade den hastigt, och sedan hon noggrannt mönstrat handens insida, stötte hon den ifrån sig, skälfvande, i det hon utbrast:

"Capitola, hvad i all barmhertighets namn har förmått er att komma hit till denna boning? Lemna den genast! Rid härifrån!.... fort, fort!.... säger jag, fly härifrån, medan det ännu är tid!"

"Hvad menar ni? Skulle jag ånyo utsätta mig för storm och hällregn? Nej, sannerligen jag har lust dertill!"

"Unga flicka! unga flicka! det finnes för er faror här, större än blåsten, åskan och ösregnet der ute."

"Må så vara; men det blir tid att tänka på att skydda mig för *de* farorna, när de komma öfver mig. Nu så länge måste jag få skydd mot den förfärliga stormen, och så äro ju mina kläder genomvåta; jag skulle tro, att detta ensamt kan vara illa nog."

"Men det är ren galenskap af er att vilja stanna här! Ni kan inte dröja qvar här?" utbrast Dorcas.

"Och jag svarar er, att jag inte går härifrån! Inte är ni matmor här i huset, så inte må ni tro, att jag låter afvisa mig af er!"

Just som hon sade detta, kom en betjent in i förstugan, då Dorcas ögonblickligen förde Capitola åt sidan, så att endast hennes rygg blef synlig för den inträdande, mot hvilken gumman gick fram.

Capitola hörde henne fråga betjenten:

"När väntas din husbonde hem?"

"Inte kommer han i afton; stormen hindrade honom att resa vidare, och han skickade derför mig förut, för att tillsäga, det han ej kommer hem förr än i morgon bittida; men hvem är den der främmande flickan?" frågade mulatten, i det han pekade på Capitola.

"Åh, det är endast en ung qvinna, som blifvit öfverraskad af stormen och hos oss sökt härberge öfver natten."

"Jag ville bara säga, att den unga damens ankomst var en riktig välgerning för miss Clara, stackars liten, som aldrig får någon att språka med. För se, hit kommer då ingen, så framt han ej är tvungen dertill; jag undrar sannerligen inte på, att öfversten och unge herrn tillbringa tio månader af året på resor."

Betjenten aflägsnade sig nu, och Dorcas kom tillbaka till Capitola. Sedan hon några sekunder uppmärksamt betraktat henne, frågade hon:

"Huru länge har ni vistats på Orkan Hall, miss Black?"

"Så lång tid, som ni hört talas om mig," svarade denna. "Jag har åtminstone ofta hört upprepas namnet Dorcas Knight."

"Mycket godt ha de väl ej haft att säga om henne, vill jag tro?"

"Om jag skall vara fullt uppriktig, bör jag säga er, att så verkligen är fallet."

"Men desto mera ondt måhända?" fortfor den gamla, med blicken skarpt fixerande Capitola.

"Nå ja! Det är nog sannt, eftersom ni vill veta det. Jag har hört er bedömas mycket strängt," svarade den unga flickan utan tvekan.

"Hvar vistades ni, innan ni kom till major Warfield?" bifogade Dorcas.

"Der jag lärde mig att älska min nästa som mig sjelf, vörda sanningen och inte rädas för argan list," svarade Capitola.

"Och att tränga er in hos folk, trots deras vilja, eller hur?"

"Kan så vara; men jag upprepar för er ännu en gång, att, då husbonden här i huset i egen person säger mig, att jag inte får stanna qvar längre, då går jag, men icke förr. För mig till honom!"

"Till öfverste Le Noir?"

"Ja!"

"Om jag villfore er begäran, skulle jag draga undergången öfver ert hufvud, och det vill jag inte. Dessutom är öfversten borta för tillfället."

"Hvad betyda edra sällsamma ord?" frågade Capitola, förvånad.

"Det är mitt sätt att uttrycka mig så der ibland; det kan nog hända, att jag stundom talar litet oredigt."

"Det har jag inte alls svårt för att tro. Nå, eftersom husets herre är frånvarande, så kan ni väl vara så god och föra mig till värdinnan i huset."

"Hvilken värdinna? Här finns ingen värdinna," svarade Dorcas, under det hon såg omkring sig med synbar förvirring."

"Låt mig då få tala med öfverstens myndling, den unga flickan! Då ingen annan finnes här i huset, anses väl hon som värdinna på stället, vill jag förmoda."

"Hm, jag tycker just!.... Nå, eftersom ni är så envis och tyckes vara fast besluten att stanna här, så måste man väl finna sig uti ert infall och låta er få husrum."

"Och husrum för min häst äfven," tillade Capitola.

"Han skall ingen nöd lida; men kom bara ihåg, att ni i god tid i morgon beger er härifrån!"

"Ännu en gång, min gumma lilla, säger jag er, att ni ingen rättighet har att visa bort mig härifrån. Och nu så ledsagar ni mig till er unga matmor, utan vidare invändningar, förstår ni!"

"Stor i mun, som de andre! Följ mig då," muttrade Dorcas, i det hon gick före den unga flickan till salongsdörren som befann sig i slutet af korridoren.

XXXII.

Spökkammaren i Gömda huset.

Innan gamla Dorcas förde Capitola in i salongen, dröjde hon en stund tvekande vid dörren; det såg ut, som strede hon ännu med sig sjelf om, hvad hon borde göra eller icke göra, men omsider öppnade hon dörren, sägande:

"Miss Day, jag får göra er bekant med miss Black, som kommit hit från Orkan Hall, för att helsa på er!"

Efter denna presentation drog hon sig tillbaka.

Rummet, i hvilket Capitola blifvit införd, var stort och dystert. De små fönstren, med djupa nischer, tycktes ytterst njuggt insläppa någon dager i rummet, och de trasiga tapeterna och de af ålder murknade möblerna, äfvensom den oformligt stora spiseln tycktes allesammans tillhöra förgångna sekel.

En ung flicka, sittande lutad mot en guéridon, var den enda lefvande varelse, som fanns derinne. Hon syntes försjunken i sorgsna drömmerier. Sorgdrägten, hon bar, förhöjde ännu mer den perlhvita hyn i hennes ansigte, som var omgifvet af rika, ljusa lockar, och de milda blå ögonen skuggades af ett svårmodigt uttryck.

Capitola kände sig så djupt gripen af den melankoli som var utbredd öfver den unga flickans hela väsen, att hon för första gången i sitt lif greps af ett ögonblicks tvekan om, hvad hon borde företaga sig: om hon borde gå tillbaka, eller stanna.

"Miss Day," sade hon slutligen efter några sekunders förlopp, sakta och med nedslagen blick, "jag fruktar, att jag gjort mig skyldig till närgångenhet, då jag så här, en främling för er, stiger in."

"Ni är välkommen, miss Black," sade Clara, i det hon reste sig ifrån stolen och gick Capitola till mötes. "Jag märker, att ni varit ute för stormvädret; tillåt mig derför att erbjuda er af min garderob, hvad som erfordras," tillade hon, "i det hon tog Capitola vid handen och ledsagade henne in i ett angränsande rum.

Ehuru stormen derute rasade ännu lika vildt, förnams dock föga deraf i de rum, den unga flickan bebodde, emedan de voro belägna i midten af den rymliga byggnaden.

"Jag tror, att vi äro nästan af lika växt, så att mina kläder godt passa er. Men ni får ej taga på er mina sorgekläder, de se så dystra ut," sade Clara, med ett melankoliskt leende.

"Det gör mig ondt att se er bära sorgdrägt, miss Day," återtog Capitola med deltagande ton.

"Jag sörjer min far," svarade Clara sorgset.

De unga flickornas ögon möttes, och detta enda ögonkast var nog för dem att förstå hvarandra.

Capitola kände sig oemotståndligt dragen till den vackra, bleka fader- och moderlösa flickan, med de allvarliga, milda dragen. Clara å sin sida fäste sig vid Capitolas fria, öppna och hurtiga väsende.

Olikheten i deras karakter tycktes vara just det, som starkast drog dem till hvarandra.

Så snart omklädnaden försiggått, gingo flickorna åter ut i den förfallna salongen, der en god brasa var tänd, och ett långt samtal egde nu rum mellan de båda nyblifna vännerna. Inom mindre än en timmes tid hade deras ömsesidiga förtroenden gjort så stora framsteg, att Capitola föresatte sig att ofta helsa på i Gömda huset, hvad helst hennes onkel än skulle säga derom. Clara å sin sida tyckte sig i sin unga granne ha funnit en pålitlig och tillgifven väninna.

Under det de samtalade, obekymrade om tiden, öppnades dörren, och en herre trädde in. Det var en högväxt ung man, med ett blekt och magert ansigte, till hälften doldt af ett böljande skägg och ett kolsvart, tjockt och yfvigt hår. Han kunde vara på sin höjd tjugunio år gammal; men lidelserna hade redan djupt fårat hans panna. Han helsade, närmande sig de unga damerna.

Då Capitola varseblef honom, behöfde hon anlita hela sin sinnesnärvaro, för att tillbakahålla ett utrop af förvåning. Hon hade genast igenkänt den der främlingen i skogen, hon påträffade en afton, kort efter det hon kommit till Orkan Hall, och hvilken då hade försökt hindra hennes hemfärd. Det lyckades henne likväl att fullkomligt dölja sin häpnad och sinnesrörelse, och då miss Day presenterade. "Min kusin, mr Craven Le Noir, miss Black," steg hon upp och neg så lugnt, som hade hon aldrig förr sett den föreställda personen.

Denne å sin sida, som ögonblickligen också hade igenkänt Capitola, fixerade henne skarpt och forskande. Men då hon ingenting lät märka af sin bestörtning, bugade han sig ytterst artigt för den nykomna gästen och syntes tro, att hon verkligen icke i honom igenkänt sin förföljare i skogen.

Craven Le Noir tog plats framför eldbrasan, bredvid de unga flickorna, och tog genast del i samtalet. Då han till-

talade Clara, var det alltid med ett utseende af vördnad, blandad med ömhet, hvilket tycktes synnerligen misshaga henne, ty hon besvarade hans uppmärksamhet ytterst kallt.

Capitola gjorde tyst inom sig sina anmärkningar häröfver och kom till den slutsatsen, att Craven Le Noir gjorde sin cour för miss Day, utan att likväl, såsom det tycktes, röna någon uppmuntran.

Det blef tillsagdt om qvällsvarden. Så snart den var slutad, reste sig Clara från bordet och, synbart nöjd öfver att ega en förevändning att få aflägsna sig, bad hon kusinen om ursäkt, för det hon lemnade honom ensam, emedan hon skulle ledsaga Capitola till hennes sofrum.

"Miss Black," tillade hon, "behöfver säkerligen med det snaraste få komma till hvila, efter att ha utstått en så besvärlig färd i stormvädret."

Derpå följde hon sin väninna till det rum, som för henne blifvit iordningställdt.

Befriade från Craven Le Noirs närvaro, bortpratade de båda flickorna ännu en timme framför eldbrasan i Capitolas rum; derpå bjöd Clara henne godnatt.

"Mitt rum är beläget alldeles under edert, miss Black," sade hon i det hon lemnade rummet. "Om ni önskar något, behöfver ni endast bulta i golfvet, så skall jag straxt stiga upp."

Capitola erfor ingen lust att sofva denna natt. Trots sin frimodighet, kände hon sig fattad af ett slags vidskeplig skuggräddsla, som hon omöjligen kunde frigöra sig ifrån. När Clara aflägsnat sig, lemnade hon sin plats vid elden, tog nattlampan i handen och började undersöka det rum, hon fått sig anvisadt. Det var ett stort rum, med murknade, svarta ekpanelningar; der kändes denna qvafva luft, som vanligtvis förekommer i rum, som länge stått obegagnade och tillstängda, en luft, som verkar nedtryckande på våra sinnen. Sängen, med sin mörka baldakin, uppburen af ekträdskolonner, mattan, som betäckte golfvet — allt, med ett ord, såg ängsligt och dystert ut. Öfver spiseln hängde porträttet af en ung flicka, hvilken tycktes vara ungefär fjorton år, beundransvärdt skön, men hvars stora, mörka ögon uttryckte djup melankoli. Det var någonting så mäktigt gripande i den nedslagenhet, som stod att läsa i

detta unga ansigte, att Capitolas blick vemodsfullt dröjde, liksom fasttrollad, dervid.

Hon undrade, hvem den vackra flickan kunde vara, hvilka hennes öden varit och hvilken smärta kunnat så fördystra denna oskuldsrena panna.

Bullret af ett slagur väckte vår hjeltinna ur dessa betraktelser, och med saknad lemnade hon bilden samt begaf sig derpå till hvila.

Hon hade knappast sofvit en liten stund, då ett lätt buller väckte henne. Den syn, som nu tedde sig för hennes vakna blickar, isade blodet i hennes ådror.

Rummet var upplyst af ett blåaktigt sken, som trängde in i hvarje dess minsta vrå. Midt i detta klara ljusskenn rörde sig en hvitklädd skepnad. Det var en qvinna, idealiskt skön, men blek som ett lärft. Hennes stora, svarta, djupt liggande ögon voro orörliga; ett långt, ebenholz-färgadt hår svallade kring hennes skuldror, och hade ej det varit, så skulle man kunnat taga henne för en marmorbild.

Stum och alldeles betagen af skrämsel, följde Capitola med blicken den spöklika företeelsen och såg, huru hon smög sig genom rummet fram till toalettbordet och der gjorde en åtbörd, liksom toge hon något. Derpå närmade hon sig sängen, och, till den unga flickans obeskrifliga fasa, drog hon undan sänggardinerna, lutade sig ned mot henne och betraktade henne uppmärksamt. Capitola hade förlorat förmågan att frambringa ett ljud, att röra sig, till och med att vända blicken från dessa ögon, som stirrade på henne. Plötsligen lutade sig spöket framåt.... Capitola kände tvänne iskalla läppar pressas mot sin panna, och utom sig af förskräckelse, tillslöt hon ögonen.

När hon åter såg upp, hade synen försvunnit; rummet var kolmörkt, och intet ljud förnams vidare.

Såsom man väl kan tänka sig, sof Capitola ej en blund mer den natten. Vid solens första strålar steg hon upp och klädde sig genast. Då hon satte på sig de ringar, hon vanligen brukade bära, saknade hon den ring, hon värderade högst bland alla sina smycken och minnen: det var en slät guldring, i hvilken stodo inristade namnen Capitola—Eugéne. Hennes gamla amma hade ålagt henne att aldrig i lifvet skiljas från denna ring. I sin fattigdoms dagar,

under nöd och umbäranden hade det dock aldrig fallit henne in att offra denna lilla guldring. Huru kom det sig nu, att hon tappat den?

Under det hon ångestfullt sökte efter sin förlorade skatt, kom Dorcas Knight in i rummet, medförande till den unga flickan hennes riddrägt, väl torkad och utsiätad.

"Miss Black, här har ni edra kläder," sade hon. "Det vore bra, om ni genast klädde er. Jag har sagt till om, att frukosten skall serveras tidigare än vanligt, så att ni kan begifva er härifrån i god tid."

"Jag kan nog tro, ni är ifrig att få mig bort härifrån," svarade Capitola, under det hon fortsatte att söka sin ring.

"Edra vänner, som äro i okunnighet om, hvar ni befinner er, måtte allt vara mycket oroliga för er skull! Men hvad är det, ni söker så ifrigt?"

"En ring, en slät guldring, i hvilken stodo mitt namn och en annans. Jag vill ej för allt i verlden förlora denna ring. Jag lade den här på bordet, då jag gick till hvila, det mins jag bestämdt, och nu finnes den inte mer," sade den unga flickan, oupphörligt letande.

"Om ni förlorat den här inne, skall den nog komma till rätta," invände Dorcas, som äfven började ifrigt söka.

"Ja, den som kunde vara säker derpå, men det är inte jag. Det har varit någon här inne i natt, skall jag tala om för er."

"Har någon varit här inne hos er?" skrek den gamla, nästan utom sig af bestörtning.

"Ja, ett fruntimmer, hvitklädt och med långt, svart hår."

Dorcas Knight mumlade någonting för sig sjelf, hvarefter hon häftigt tillade:

"Barnsligheter! Ett fruntimmer! Det finns ju inga andra qvinnor här i huset, än miss Day, jag och ni sjelf; vi ha hvarken köksa eller kammarjungfru här."

"Nå, var det inte en verklig, lefvande varelse, så var det väl ett spöke; ty jag var fullkomligt vaken och såg henne med mina egna ögon."

"Tokprat! Ni har hört berättas den der historien om spökrummet här på gården, och ni har drömt alltsammans."

"Men jag försäkrar, att jag sett henne," vidhöll Capitola.

"Och jåg försäkrar er, att ni drömt. Det finnes ej i hela huset en sådan qvinna, som den, ni nu talar om; och hvad spöken vidkommer, kan ni väl inte tro på dylika tokerier! Likväl ber jag er, miss Black, att ni är god och inte skrämmer upp miss Day med edra sällsamma drömmerier. Hon känner inte till den der historien om spökrummet, och som hon här framlefver ett tyst och ensligt lif, vill jag inte, att hon skall få veta om sådana der barnsligheter."

"Åh, jag vill visst inte säga någonting, som kunde skrämma upp henne. Men icke är det en dröm. Jag har sett, hvad jag talar om."

Härvid afstannade samtalet, och letandet efter ringen fortsattes, men utan framgång. Dorcas försäkrade Capitola, att ringen nog skulle hittas och att hon skulle få den sig tillsänd, men att.... frukosten nu väntade henne.

Capitola gick ned i matsalen, der hon fann Clara före sig.

"Hr Craven Le Noir stiger vanligtvis ganska sent upp; således är det ej värdt att vänta på honom," sade Dorcas, i det hon inbjöd de unga damerna att sätta sig till bords.

Då frukosten var slutad och Capitola lofvat sin väninna att helsa på henne snart igen samt erhållit löfte tillbaka af Clara att få besök af henne på Orkan Hall, tog hon farväl och begaf sig åstad, för att återvända hem till sin onkel.

XXXIII.

Capitolas återkomst.

Vi skola nu se, huru det samma morgon stod till på Orkan Hall. Då Ulltopp vaknade, der han låg hopkrupen i källaren, kom han ihåg, hvad hans husbonde qvällen förut befalt honom göra, under det att stormen rasade som värst, nämligen att han skulle ut och söka efter sin unga matmor och inte återvända hem, förrän han hade henne med sig. Hvad gjorde väl nu den stackars negern? Han smög sig

fram till stallet, sadlade en af hästarne och kom ridande i fullt galopp in på bakgården, der händelsevis fru Kanel just vid tillfället befann sig.

"Kära fru," ropade han till henne, "nog har jag sökt hela natten, men inte har jag sett en skymt af miss Capitola. Har hon kommit hem?"

"Nej, det har hon visst inte, Ulltopp. Jag är i en dödlig ångest, och majoren är värre än en tätting. Jag hoppas likväl, att hon befinner sig i säkerhet hos någon af grannarne. Men du, min stackars Ulltopp, du måtte inte haft det för roligt i natt, att så der nödgas rida ut i storm och regnväder! Det var väl förskräckligt?"

"Ja, alldeles fasligt, må frun tro, det kan jag försäkra."

"Stackars min gosse, det tviflar jag alls inte på. Gå nu ned i köket, så får du dig en varm frukost," tillade den medlidsamma hushållerskan.

"Åh, nej, det vågar jag visst inte, kära fru! Gamla husbond' har förbjudit mig att visa mig inför hans ögon, innan jag återfunnit miss Capitola," invände Ulltopp, i det han gjorde min af att vända om igen.

I detsamma fick han ögonen på vår lilla äfventyrerska, som i galopp närmade sig gården. Med ett glädjerop red han henne till mötes.

"Ack, miss Black!" utropade han, "hvad jag är glad öfver att ha återfunnit er! Jag har ridit omkring hela natten och sökt er."

Capitola höll inne tygeln, så att Gyp stannade och sedan hon med blicken mönstrat den tjenstvillige Ulltopp från hufvud till fot, sade hon till honom spefullt:

"Åh, jag måtte säga! Du har sedan i går afton ridit omkring och sökt mig? Om så är händelsen, måste jag tillstå, att du förstått synnerligen väl att akta dig för ovädrets raseri. Dina kläder tyckas inte ens varit ute för en enda regndroppe."

"Så miss Black kan tala. Det slutade ju att regna klockan ett på natten; då blåste det upp, så att mina kläder blefvo genomtorra," svarade negern, som hoppat af hästen, för att hjelpa sin unga matmor att stiga af. Derefter, i stället för att leda hästarne till stallet, band han dem vid ett träd och rusade i fyrsprång till boningshuset, in i majorens

rum, för att få vara den förste, som underrättade honom om Capitolas återkomst.

"Är du då ändtligen här?" skrek majoren honom till mötes. "Du mins väl vår öfverenskommelse? Om du vågar visa dig för mina ögon utan din matmor, vet du, att jag...."

"Jag bedyrar, husbond', att jag sökt henne hela natten!"

"Har du henne med dig hem?" dundrade Gamle Orkan, resande sig ur soffan.

"Ja, husbond', jag fick henne oskadd med mig hem."

"Säg till henne, att hon kommer hit in!" tillade den gamle, i det han, åter tillfreds, drog ett djupt andedrag.

Några minuter derefter inträdde Capitola i onkelns rum.

Major Warfield hade, såsom sagdt, tillbragt en sömnlös natt under den grufligaste oro. Men då han nu såg Capitola inträda, helbregda och småleende, liksom stack detta honom. Han kände sig djupt förnärmad, och, insvept i sin nattrock, gick han henne tillmötes med barsk uppsyn.

Det är ganska troligt, att, om Capitola försökt att komma undan, han rusat efter, fasttagit och i sin blinda ifver misshandlat henne. Men då hon nu såg honom komma, rätade hon på sig, lade armarne i kors öfver bröstet och såg Gamle Orkan modigt i ansigtet.

Majoren stannade tvärt. Han blef alldeles utom sig och stampade ursinnigt i golfvet, innan han kunde få fram ett ord.

"Hva', hva', hva', står du der och ser på mig för?" frågade han slutligen. "Tänker du försöka bita mig? Huru vågar du så der trotsigt komma inför min åsyn?"

"Jag har kommit hit, derför att onkel skickat efter mig," svarade den unga flickan frimodigt.

"Hm, hm! derför att jag skickat efter dig! hm, hm! Och så kommer du in i mitt rum, dansande och leende, liksom det skulle vara ingenting, att jag tillbragt hela natten i sömnlöshet med att vänta på dig! Nej, kantänka! Det bryr du dig naturligtvis inte det minsta om!.... Nå, hvar har du tillbringat natten, obetänksamma barn?"

"I Gömda huset, dit jag begaf mig, för att helsa på min nya granne, miss Day, och det var der, jag öfverraskades af ovädret."

"Jag skulle önskat, att du der råkat ut för någon olycka, så att du fått sätta till armar och ben. Du.... du.... åh, har man väl hört på maken! sådant spektakel!" stammade Gamle Orkan, i det han for som en besatt omkring i rummet.

Ett ögonblick derefter återtog han:

"Hvem träffade du på der borta, oförbätterliga barn?"

"Miss Day, hr Craven Le Noir, Dorcas Knight och en betjent, hvars namn är mig obekant," svarade Capitola lugnt.

"Och *han, han sjelf*, hvar var *han?*"

"Onkel, jag vet ej, hvem ni menar med denne 'han'; men efter hvad jag kan förmoda, befann äfven han sig på egendomen sistlidna natt."

"Hvem jag menar! Jo, jag menar öfverste Le Noir," sade majoren med ansträngning, liksom hade detta namn velat fastna honom i halsen.

"Aha! Jo jag tyckte mig förstå, att han samma dag rest bort."

"Hm, jaså! Nå, det förklarar saken! Derför fick hon komma hit igen!" mumlade den gamle för sig sjelf.

Då han märkte, att hans myndling nyfiket betraktade honom, tillade han högt:

"Gå bort från.... från...."

Han ämnade tillägga: "från mitt hus", men en plötslig tanke sade honom, att Capitola ej skulle göra, som de andre på gården, nämligen *ej* taga honom på orden. Han nöjde sig derför med att endast säga:

"Gå bort från mitt rum, sorgebarn!"

Capitola gaf honom en slängkyss och sprang sin väg.

"Det olycksbarnet!" utropade han gång på gång, "en sådan flickunge! Hon ger sig ingen ro, förrän hon blifvit bortröfvad och mördad! Det är säkert, det känner jag på mig, det anar jag! Att söka förmå henne bli hemma, står inte till; hon skulle då genast sätta sig upp mot mig och fara bort tio gånger i stället för en, just för det att jag förbjudit henne det. Hvad skall jag väl göra? Ulltopp, Ulltopp, hör hit!" röt gubben, i det han ringde, så att klockströngen höll på att gå af.

Den förskräckte negern inställde sig, med skallrande tänder och håret på ända.

"Kom hit och hör nu, hvad jag säger dig: jag ålägger dig att oupphörligt bevaka hvarje miss Blacks steg. Så snart hon rider ut, skall du genast sitta upp i sadeln och följa efter. Håll bara ögonen väl öppna, det säger jag dig, ty förlorar du henne ett enda ögonblick ur sigte, så vet du, hvad som väntar dig! Begriper du?"

Den stackars kammartjenaren stod som slagen af åskan, hans knän svigtade, och händerna darrade som asplöf, allt under det han funderade för sig sjelf, om det ej vore bättre att rymma sin kos än att dagligen vara utsatt för så många faror, som nu på allvar tycktes hota honom.

Ovädret var nu alldeles förbi, och ännu samma dag befalde Capitola fram sin pony. Ulltopp, väl ihågkommande majorens befallning, hade hela dagen haft ögonen på sin matmor. Han hörde, när hon befalde fram sin häst, och aktade sig väl, som en hvar lätt inser, att icke vara påpasslig.

Capitola hade ej ridit fem minuters väg från Orkan Hall, förrän hon bakom sig hörde ljudet af hästhofvar; ett ögonblick derefter var Ulltopp vid hennes sida.

"Ulltopp," sade hon godmodigt, "far du beskedligt hem igen! Inte behöfver jag ditt sällskap. Jag promenerar hellre ensam."

"Ack, miss," invände den tilltalade, "gamle husbond' har befalt mig att följa er."

Detta svar framkallade genast motsägelselustan hos den unga flickan, som vände sig till Ulltopp och yttrade i bestämd ton:

"Ulltopp, jag har sagt, att jag inte behöfver ditt sällskap. Jag vill vara för mig sjelf, och jag befaller dig att rida tillbaka."

Den stackars negern, som inte visste, hvad han skulle svara, började att högt snyfta.

Ytterligt förvånad, frågade Capitola honom om orsaken härtill.

Negern berättade henne då under tårar sista uppträdet med Gamle Orkan och de hotelser till lif och lem, denne derunder fält, hvilka voro hemska nog att skrämma lifvet ur åtminstone Ulltopp.

"Nå, eftersom det är nödvändigt, så följ mig på behörigt afstånd, endast så nära, att du icke förlorar mig ur sigte," utbrast Capitola. "Försök, om det är möjligt, att ställa så till, att jag hvarken hör eller ser dig! Jag tycker om, att få vara för mig sjelf, det vet du."

"Ack, bästa miss, jag skall göra allt, hvad i min makt står, för att sjelf få vara i fred och ro," svarade negern.

Derefter fortsatte Capitola sin spatserridt. Nog är det troligt, att hon mer än en gång hade Ulltopps påpasslighet att tacka för sin personliga säkerhet, utan att hon drömde derom.

Under det att ofvananförda tilldrog sig på Orkan Hall, inträffade på annat håll händelser, som äro af vigt att lära känna i detta sammanhang.

KAP. XXXIV.

Ett nattligt uppträde.

Öfverste Le Noir hade kommit hem ungefär en timme efter det Capitola ridit sin väg. Han fick veta af sin betjent, Davis, att en ung flicka, om hvars namn denne var okunnig, hade under ovädret kommit dit och tillbragt natten i Gömda huset.

Öfversten tyckte aldrig om främlingars påhelsning. Aldrig, under sina korta besök på sin egendom, hade han mottagit en enda inbjudning eller helsat på någon af grannarne, af fruktan att nödgas sjelf mottaga besökande i sitt hus. Och då han nu fick veta, att ett främmande fruntimmer tillbragt natten under hans tak, lät han genast tillkalla Dorcas Knight.

Då hon infann sig, frågade han henne, med rynkade ögonbryn, namnet på den unga qvinnan, som hon understått sig att hysa öfver natten.

Hon berättade då för honom allt, hvad som skett, utan att ens dölja Capitolas uppgift om, att denna skulle sett

skepnaden af en likblek qvinna i sitt sofrum och der förlorat en ring.

Öfversten lexade dugtigt upp sin hushållerska, för det hon öfverträdt hans befallningar; och sedan han låtit henne gå sin väg, förblef han hela den öfriga delen af dagen ensam på sitt rum, försjunken i djupa funderingar. Mot aftonen sände han bud på sin son, med hvilken han hade en hemlig öfverläggning i biblioteket, hvarigenom miss Day slapp deras sällskap och fick tillbringa aftonen för sig sjelf. Fruktande, att fadrens och sonens samtal snart nog kunde taga slut, gick hon tidigt in till sig och roade sig med att läsa, tilldess hon gick till hvila.

Vid midnatt väcktes hon af ett genomträngande skri, hvilket tycktes komma från det rum, som var beläget öfver hennes och der Capitola sofvit föregående natt.

Clara satte sig upp i sängen och lyssnade.

Skriket upprepades, mera uthållande, mera genomträngande, och åtföljdes af ett doft buller, liksom af ett brottande.

Instinktlikt hoppade hon ur sängen, kastade en morgonrock öfver sig och sprang till dörren. I samma ögonblick, som hon stod redo att öppna den, vred någon nyckeln i lås utanför, och hon befann sig fången i sitt eget rum.

Clara stannade en stund orörlig, lyssnande vid dörren.

Hon hörde steg återljuda i trappan, och någonting, liknande en tung kropp, sakta dragas utför trappstegen längs korridoren. Förstuguporten öppnades försigtigt, tillslöts likaledes, och några ögonblick derefter förnam Clara rasslandet af vagnshjul, som skyndsamt rullade bort.

Ur stånd att längre beherrska sin förskräckelse, började den unga flickan att våldsamt slå på dörren och ropa af alla krafter.

Nästan i samma ögonblick vändes nyckeln om i låset, och Dorcas Knight inträdde. Hennes ansigte uttryckte häftig sinnesrörelse, och hon var förfärligt blek.

"Säg, hvad har händt? Hvad var det för ångestrop, jag nyss hörde?" utropade Clara, i det hon instinktmessigt drog sig tillbaka för den bistra qvinnan, med den vilda, stirrande blicken.

"Tyst för all del, det var ingenting!" svarade Dorcas darrande; "det var rakt ingenting."

"Och.... hvem var det.... hvem var det, som de bortförde i vagnen?" frågade Clara, i det en rysning genomilade henne.

"Det var öfversten, som reste till Tip-Top, för att derifrån afgå med diligensen till Washington. Han önskade att få säga er farväl i går qväll, men ni hade redan lemnat salongen, då han kom dit in."

Åh"! Ni har blodfläckar på händerna, Dorcas Knight," skrek Clara, darrande af förskräckelse.

"Ja,... jag vet!.... jag har råkat skära mig!" stammade Dorcas, nästan lika skälfvande som Clara.

Denna sednare, föga öfvertygad genom dessa osannolika svar, drog sig tillbaka och gick in i sitt rum.

Hvad i all verlden har händt? Hvad försiggår här i detta hus? sade hon för sig sjelf. Hvilket förfärligt brott har här blifvit begånget!

Den stackars flickan tillbringade den öfriga delen af natten sömnlöst räknande timmarne. Så snart det började dagas, klädde hon sig och gick ur sitt rum, väntande att se på murar oeh golf och till och med på betjeningens ansigten blodiga spår efter gårdagens uppträde.

Emellertid syntes allt i huset gå sin vanliga gång. Vid frukostbordet infann sig Dorcas som vanligt, äfvensom Craven Le Noir. Inte ett ord yttrades, som tydde på föregående nattens mysterier. Det enda ovanliga var, att Craven talade Clara, utan att se upp från tallriken.

"Ni är mycket blek i dag, Clara," anmärkte han.

"Miss Day blef skrämd af det oväsen, som uppstod i natt, då öfversten reste sin väg," inföll Dorcas.

Clara svarade ej. Den förklaring, genom hvilken Dorcas sökt missleda henne, föreföll henne mer och mer osannolik. Hon visste nog, att det skrik, som under natten väckt henne, förrådde en förfärlig dödsångest. Hon tvifla ne ej ett ögonblick på, att den tunga kropp, som släpats längs korridoren, var en död menniska, eller åtminstone en afsvimmad; och blodet, som hon sett på Dorcas' händer, var utan tvifvel.... Hennes blod isades i ådrorna vid den

tanke, hon ej vågade dröja vid! Hon kunde endast bedja, bedja en brinnande bön om hjelp.

Så snart frukosten, som försiggått under allmän förstämning, var förbi, drog hon sig undan till sitt rum, fast besluten att, så mycket sig göra lät, fly de menniskors närvaro, som så skrämde henne.

KAP. XXXV.

Flykten.

Ehuru hösten var temligen långt framskriden, fortfor väderleken att vara vacker, och Capitola, som ej brydde sig om att lägga band på sina önskningar, upprepade ofta sina utflykter till Gömda huset, oupphörligen åtföljd, ehuru på afstånd, af Ulltopp, hvilken, under det hans unga matmor var inne hos miss Day, stannade utanför med hästarne.

Lyckligtvis för major Warfields myndling löpte hon ingen fara att någonsin möta öfverste Le Noir. Sedan det nattliga uppträde, vi i föregående kapitel omtalade, egt rum hade han ej varit hemma på Gömda huset, och han hade redan inflyttat i sitt vinterqvarter i Washington. Craven åter, tvärt emot den vana, han eljest hade, att alltid vara sin fader följaktig vid dennes årliga utflykter till hufvudstaden, hade denna gång stannat hemma, för att som en artig kavaljer uppvakta den rika arftagerskan.

Capitola fann alltid Clara oföränderligen mild, god och fördragsam. Emellertid tycktes den unga flickan böjas under tyngden af en sorgbundenhet, som svårligen kunde tillskrifvas ensamt saknaden efter den aflidne fadren. Den dystra, tysta sorg, som stod att läsa i hennes ansigte, tycktes alltför mycket uppblandad med ångest och fasa, för att helt och hållet kunna tillskrifvas det förflutna.

Ingenting af allt detta undgick Capitolas uppmärksamhet, som, ifrig att trösta eller, om hon kunde, hjelpa vännen, mer än en gång var nära att bedja Clara skänka henne sitt fulla förtroende. Men Clara, vanligtvis ganska

öppenhjertig var särdeles förbehållsam i detta afseende, och Capitola var, trots sitt excentriska väsen, alltför grannlaga, för att söka tilltvinga sig ett förtroende.

En kris nalkades, som skulle göra en längre förbehållsamhet svår, till och med vådlig, och tvinga Clara att söka ett skydd i Capitolas mod, själsnärvaro och kraftiga vilja.

Sedan den dag, Clara varit skild från sin trolofvade och kommit att bo hos sin förmyndare, hade hon hvarje postdag skrifvit till Traverse i St. Louis, äfvensom till mrs Rocke, som vistades i Staunton. Hvarken den ene eller den andra hade svarat på hennes bref; nära trenne månader voro förflutna, och hennes oro för deras skull ökades dag från dag, ehuru hon icke hyste ringaste tvifvel om deras tillgifvenhet för henne. Det behöfdes ej någon hög grad af skarpsinnighet för att inse, det såväl hennes som deras bref blefvo uppsnappade af hrr Le Noir, fader och son.

Hvad Clara mest fruktade, det var, att, då mrs Rocke och Traverse aldrig fingo några underrättelser från henne, de slutligen kunde tro, att hon glömt dem; hvad hon ville, det var att få försäkra dem om motsatsen. Men huru skulle detta tillgå? Att vidare skicka bref på posten med någon af husets tjenare gagnade till intet: brefvet skulle ju aldrig framkomma till sin bestämmelseort; det skulle skickas till öfverste Le Noir! Efter lång tvekan beslöt Clara att för Capitola berätta så mycket af sina öden, att hon kunde åt henne anförtro ett bref, som Capitola sjelf skulle bära på posten. Då hon fattade detta beslut, anade hon ej, att hon snart nog skulle komma att behöfva anlita sin väninna om en vigtigare hjelp.

Craven Le Noir blef allt mer efterhängsen och dag för dag röjde han allt tydligare sina afsigter.

I början hade Clara besvarat hans uppmärksamhet med köld; sedan hade hon sökt att med mildhet visa honom från sig. I samma mån som öfverstens son visade sig mera enträgen, mera djerf, hade hon blifvit förbehållsammare, troende sig kunna dymedelst afböja den förklaring, hon hvarje ögonblick var rädd att få höra.

Likväl, trots den djupa antipati, hon erfor och omöjligen kunde undertrycka i hans närvaro, fortfor ändå Craven att förfölja henne med sin uppmärksamhet.

En morgon inkom han i salongen, då miss Day befann sig der ensam. Sedan han tillstängt dörren, gick han och satte sig bredvid Clara, fattade hennes hand och nödgade henne att åhöra sina lidelsefulla försäkringar om kärlek, bönfallande om hennes samtycke att blifva hans maka och uppbjudande, för att söka förmå henne dertill, hela sin vältalighet.

"Jag är ledsen, min kusin," sade hon allvarligt, "att det kommit derhän oss emellan. Jag trodde mig tydligt ha visat, att ni ej i detta afseende borde hysa den minsta förhoppning. Men för att slippa återkomma till detta ämne, vill jag säga er, att min hand redan är bortlofvad."

"Älskade, dyrkade kusin, er hand kan aldrig vara bortlofvad utan er förmyndares samtycke, och han skall aldrig lyssna till några anspråk från den person, på hvilken ni syftar, det är jag fullt och fast öfvertygad om. Denna förbindelse, min ljufva Clara, är en dåraktig handling, som endast kan ursäktas, derigenom att ni var så ung, då ni biträdde den. Ni måste söka glömma det der och bereda er att lyssna till en man, mera passande för er samhällsställning."

Craven försökte att linda sin arm om Claras lif, men hon stötte honom tillbaka och återtog kallt:

"Jag förstår ej, hr Le Noir, huru ni kan taga er friheten att behandla mig så närgånget."

"Kallar ni det för närgånget, sköna kusin, att jag nedlägger mitt hjerta, min hand och min förmögenhet för edra fötter?"

"Jag har gifvit åt den handling, ni nyss ämnat begå, den lindrigaste benämning, jag kunnat, min herre! Under närvarande förhållanden borde jag snarare ha kallat den en förolämpning."

"Och hvilka äro väl, om det tillåtes mig att fråga, de förhållanden, som kunna förvandla en handling.... af tillbedjan.... till en förolämpning, min ljufvaste vän?"

"Det vet ni mer än väl, min herre! Jag har hvarken för er eller för min förmyndare förtegat, att jag är förlofvad med dr Rocke och att vi båda af fri vilja och tycke trolofvat oss med hvarandra samt att min fader dertill gifvit oss sitt fulla samtycke."

"Så, så, inte så häftigt, min förtjusande kusin; denna förlofning är, som jag sagt, inte att tala om annat än såsom ett barnsligt infall af er, en fix idé. Ni må aldrig inbilla er, min älskvärda kusin, att er förmyndare någonsin tillåter er att bygga hjonelag med en dylik individ."

"Hr Le Noir, då ni glömmer er derhän, när ni talar med mig, får ni ursäkta, att jag går min väg. Det anstår ej mig att tyst fördraga, det man i min närvaro skymfar min faders minne, hånar hans vilja och gör spe af min trolofvades rättigheter."

"Nej, nej, stanna!.... Förlåt mig, Clara!.... Tillgif, dyra flicka, om min häftiga kärlek kommer mig att anse som en fiende hvarje annan pretendent till ditt hjerta, i synnerhet då denne person ej är värdig att ega dig. Clara, du är ännu så ung; du förstår ej sjelf, att du endast lyder en ädelmodig, men romanesk känsla, då du tror dig älska denne man. Det behöfs en bestämd och fast vilja hos din förmyndare, för att hindra dig från att blindt rusa mot ditt förderf. En dag, min väna, skall du tacka oss för att ha räddat dig från olyckan af en sådan förbindelse," fortfor Craven, i det han med mildt våld sökte hålla henne qvar.

"Jag upprepar ännu en gång, mr Le Noir, att det sätt, hvarpå ni talar till mig om min trolofvade, dr Rocke, är lika nedsättande för mig som för min älskade afldne fader, hvilken aldrig skulle hafva sammanlänkat våra öden, om han ansett mitt blifvande giftermål för en mesalliance."

"Sanningen att säga, tror jag alls icke på, att han skulle hafva gifvit sitt samtycke till en dylik förbindelse, åtminstone inte, medan han ännu var frisk och sund och ännu njöt i fullt mått af sina sinnens bruk."

"Nog, mjn herre, nog taladt om den här saken! Jag anhåller, att ni ej tillägger någonting vidare. Kom väl ihåg, att jag anser mig genom en förbindelse för hela lifvet vara fästad vid Traverse Rocke och att jag, då jag uppnått myndig ålder, är beredd att hålla mitt löfte och tillhöra honom såsom hans lagvigda hustru."

"Men, Clara, detta är ju ren galenskap, en galenskap, som man måste hindra dig från att fullfölja Ända hittills har jag sökt att erhålla din hand endast genom att visa dig

den mest hängifna kärlek. Tag dig tillvara, och försmå ej denna för en ovärdig rivals skull!"

Utan att gifva något svar härpå, nöjde sig Clara med att mäta Craven Le Noir från hufvud till fot med en blick, som gjorde honom nästan ursinnig.

"Jag varnar dig ännu en gång, Clara Day! Jag har friat till dig, dertill uppmuntrad och rådd af din laglige förmyndare, öfverste Le Noir, min fader. Han skall nog veta att hindra dig från att kasta dig i armarne på en tiggare, som endast vill komma åt din förmögenhet, skulle han, min far, också nödgas genom tvångsmedel förmå dig att välja en mera värdig man."

Craven sprang häftigt upp och gick några slag genom rummet. Men han hade knappast hunnit utsäga dessa ord, förrän han märkte, huru han sjelf skämde bort saken; han kände sig derför ångerköpt, straxt de voro utsagda. Närmande sig sin kusin, hvilken gått mot dörren, fattade han hennes hand och tillade, ödmjukt och afbedjande:

"Clara, min älskade Clara, jag kan icke säga dig med ord, huru ledsen jag är öfver, att jag kunnat låta hänföra mig så af min förtviflan, att jag tilltalat dig med hårdhet, dig, som jag älskar högre än mitt lif, som min högsta önskan är att få kalla min maka!.... Min enda ursäkt för detta mitt fel och för hvarje förhastande härefter är min gränslösa kärlek och den förfärliga svartsjuka, som öfverväldigar mig, bara jag hör min rivals namn nämnas. Kan du förlåta en man, som lidelsen och svartsjukan förblindat?"

"Mr Le Noir, religionen bjuder mig att förlåta oförrätter; jag vill försöka. För närvarande är mitt hjerta alltför djupt såradt genom er orättvisa emot mig och emot dem, hvilka jag mest älskar och aktar, att det skulle vara mig möjligt hysa försonliga känslor mot er. Det enda medel, hvarigenom ni kan förmå mig att glömma, hvad som passerat oss emellan, är, att ni aldrig mer förnyar förolämpningen."

Clara gjorde en lätt böjning med hufvudet och lemnade rummet.

Om hon hade sett Cravens hotande blickar och den åtbörd, han gjorde, då han såg henne aflägsna sig, skulle hon för visso haft svårt att tro på hans ånger.

Med knuten näfve hväste han, utom sig af raseri:

"Förmätna flicka! Invagga dig i den tron, att du förödmjukat mig! Före denna månads slut skall du hafva ändrat ton; ty innan denna tid skall du och hela din förmögenhet tillhöra mig! Då skola vi få se, huru det går med din sturskhet; då få vi se, om dessa blå ögon, i dag så stolta, skola våga att trotsigt se upp till mig! Åh! bara jag en gång fullkomligt får makt öfver dig, du trotsiga, högmodiga flicka!.... Du må inte inbilla dig, att jag är kär i dig, i ditt intetsägande ansigte..., nej! det är din förmögenhet, jag vill åt, och den skall jag ega och på samma gång förödmjuka dig!"

Efter detta utbrott försjönk Craven Le Noir i djupt begrundande. Han gick upp och ned i rummet, med rynkade ögonbryn, och mumlade för sig sjelf:

"Den här liknar inte alls den förra.... Hon har bättre förstånd och kraftigare karakter; hon blir svårare att vinna!.... Jag måste likväl gå fogligt tillväga, tilldess jag hinner inhemta nya föreskrifter. Och deri ligger just det svåra i saken; ty jag är inte van att lägga band på mig.... ej ens för att uppnå ett mål, som jag vill vinna! Likväl finns ej annat råd, så länge.... Ånger, kärlek; de äro de enda kort, man har att spela ut för närvarande åt den unga flickan. Men, längre fram, min sköna.... Å-å-h! längre fram!...."

Hans funderingar fortforo ännu en god stund; derefter gick han att skrifva till sin far, för att underrätta honom om sitt samtal med miss Day och bedja honom om vinkar och råd för framtiden.

En vecka förflöt, innan han kunde motse svar från öfversten. Craven beslöt att under denna tid bemöta sin kusin med den djupaste aktning; och som den unga flickan, så mycket nöjligt var, sökte undvika hans sällskap, blef det tvång, han ålade sig, icke satt på alltför hårda prof. Det väntade brefvet ankom slutligen. Det lydde som följer:

"Washington den 21 December 1848.

Min kære Craven!

Du låter alltför mycken tid gå tillspillo. Hoppas aldrig att vinna denna flicka genom de medel, du föreslår! Hon är alltför listig, för att låta fånga sig i dina nät, för karakters

fast att gifva vika för dina öfvertalningsförsök. Vi få ej rygga tillbaka för hvilka medel som helst, blott vi dermed kunna tilltvinga oss hennes samtycke. Jag följer sjelf med iltåg efter mitt bref, och inom mindre än fjorton dagar skall Clara Day vara din maka.

Din tillgifne fader,

Gabriel Le Noir."

Följande dag mot aftonen anlände öfverste Le Noir till Gömda huset.

Sedan han intagit några förfriskningar, badat och klädt om sig efter resan, stängde han in sig med sin son i biblioteket, dit supén inbars till dem. Clara hade således den glädjen att denna qväll vara befriad från deras sällskap.

Resultatet af det långa samtalet mellan fader och son blef, att öfversten följande morgon efter frukosten lät tillsäga miss Day, att han önskade tala med henne och att han väntade henne i biblioteket.

Hans myndling begaf sig dit, fast besluten att med all kraft sätta sig emot sin förmyndares skändliga tyranni. Då hon inträdde, kom Gabriel Le Noir henne vördnadsfullt tillmötes, bjöd henne en stol och satte sig bredvid henne.

"Min kära Clara," började han, "en förmyndare har ett ansvarsfullt kall att sköta, och hans pligter äro icke alltid af angenämaste slag, i synnerhet då hans myndling, arftagerska till en stor förmögenhet, förföljes af hemgiftslystne, intrigante personer af båda könen. I dylika fall blir förmyndarens kall dubbelt försvåradt."

"Mr Le Noir, detta kan ej ega någon tillämpning, med hänsyn till mig, emedan, såsom ni väl vet, min framtid, så långt verldsliga beräkningar sträcka sig, redan är bestämd," svarade den unga flickan med fast stämma.

"Hvad vill det säga? Jag anhåller att få veta, hvad ni menar härmed, min förtjusande nièce."

"Det är omöjligt, att ni icke förstår det. Ni vet redan, att jag är förlofvad med dr Rocke, hvilken kommer att åberopa de löften, jag gifvit honom, och hemföra mig såsom brud den dag, jag uppnått 20 års ålder."

"Miss Day, aldrig ett ord mer i detta ämne, det anhåller jag om! Det är ju ren galenskap, en oerhörd envishet af er att hålla fast vid denna fixa idé! Lyckligtvis äro åra lagar så

vist affattade, att förmyndaren eger full makt och myndighet att råda och styra om såväl sin myndlings förmögenhet som person, på det han må kunna ordna allt till det bästa för henne. Sålunda, mitt älskade barn, är det min oafvisliga skyldighet och ovilkorliga pligt att göra bruk af mitt förmyndarekall, för att hindra dig från att kasta dig i armarne på en äfventyrare, nu eller framdeles. För att lyckas härutinnan, måste jag tillse, att du gifter dig med en man, som är dig värdig. Min son, Craven Le Noir, älskar dig sedan lång tid tillbaka och har nu öppet egnat dig sin hyllning; han är en ung man, som åtnjuter ett stadgadt rykte och som har en lysande framtid för sig. Han eger dessutom mitt samtycke. I egenskap af förmyndare befaller jag dig derför att ej afslå hans frieri, utan i honom se din tillkommande make."

"Öfverste Le Noir, jag kan ej längre vara undfallande inför er. Det är väl sannt, att jag endast är en oerfaren, sjuttonårig flicka, men jag har dock genomskådat såväl edra som er hr sons listiga planer, jag har genomskådat dem så klart, som om jag egde en gammal mans erfarenhet. Det är ni båda, som äro hemgiftssökande; det är den rika arftagerskans förmögenhet, som ni fika efter. Men denna förmögenhet är, liksom äfven min hand, redan bortlofvad åt den man, jag älskar. Och för att säga er allt i få ord, jag vill hellre lida döden än svika honom och gifta mig med er son."

"Dö?.. . Unga flicka! det finnes någonting värre än döden här i verlden!" sade öfversten med hotfull blick.

"Jag vet det," svarade miss Day, "och hvad jag anar vara det allra värsta, som kunde hända mig, det vore att tvingas gifta mig med en man, som jag hvarken kan högakta eller ens se utan motvilja."

Öfversten insåg mer än väl, att det ingenting tjenade till att spela rollen af hycklare. Med ens afkastande masken, återtog han:

"Det finnes ett ännu värre öde för en qvinna än att blifva hustru åt den mannen, som hon hvarken kan älska eller högakta!"

Clara skakade på hufvudet föraktfullt.

"Ja, och för att undslippa ett sådant öde, skulle hon hellre på sina knän tigga om den ynnesten att få bliva en sådan mans hustru."

Den unga flickans ögon blixtrade af harm.

"Usling!" utbrast hon; "ni skymfar hela mitt kön i min person!"

"Det öde, som jag gör anspelning på," hväste Le Noir mellan tänderna, "det är ett vanhedradt lif."

Clara tog ett häftigt steg framåt, likt en sårad lejoninna.

"En sådan förolämpning åt dr Days dotter!" mumlade hon, och dödens blekhet bredde sig öfver hennes anlete.

"Ja, min sköna! Det kan vara tid på, att vi förstå hvarandra. Ni är i mitt våld och måste lyda mig; jag har fast beslutit, att så skall ske!.... Jag skall veta att kufva er stolthet."

Denna hotelse och blicken, som ledsagade den, sade tillfyllest, att öfversten icke skulle rygga tillbaka för någon ytterlighet. Clara stod som träffad af blixten.

Öfversten närmade sig henne, i det han fortfor:

"Jag reser ögonblickligen till staden, för att uttaga giftermåls-license för er och min son. Klockan 6 i afton står min vagn utanför porten för er räkning. Var redo att då följa med till kyrkan. En prest, vän till mig, skall vara oss der till mötes, för att förrätta vigseln.... Clara Day, om ni vill rädda er heder, öfverväg väl mina ord!"

Det stackars barnet egde ej längre styrka, vare sig att frambringa en bön eller att göra en rörelse. Man skulle kunnat tro, att hon blifvit förvandlad till en bildstod.

"Hoppas ej på att kunna undkomma genom flykt," tillade Le Noir. "Portarne skola hållas väl stängda; tjenstefolket har fått befallning att ej låta er komma utom dörren. Öfverväg noga allt detta i ert sinne, Clara! Innan ännu denna dag gått tillända, måste min vilja vara fullbordad."

Sedan han utsagt denna sista hotelse, lemnade han rummet.

Clara hemtade sig småningom från det slag, som förlamat hennes krafter inför den ovärdige förmyndaren. Fast besluten att kämpa till det yttersta mot öfverstens planer, återvände hon till sitt rum.

Hon hade just hunnit innanför dörren, då Dorcas Knight inkom.

"Miss Day, den der unga flickan är återigen här, för att helsa på er."

Som hon sagt detta, knuffade hon ti Capitola, så att denna kom temligen hastigt in i rummet, hvarpå gumman stängde dörren.

"Jag måste tillstå, miss Day," sade Capitola, skrattande hejdlöst, "att ni råder här öfver de mest belefvade, de mest höfliga och de trefligaste tjenare, jag någonsin sett. Vänta, skall ni få höra, med hvilken utsökt artighet gamla Dorcas tog emot mig: 'Har man sett på ett så'nt spektakel, är ni här igen?' sade hon till mig; 'det händer, att ni slutligen kommer hit alltför ofta, så att ni får ångra det, det bereder jag er på!' hvartill jag svarade, att det syntes mig, som jag alltid komme för ofta i hennes tycke. Hon tillade då: 'Öfversten väntas hem i afton, och han tål inga främmande besök; derför ber jag er för all del att inte dröja länge här'. Jag försäkrade henne, att jag skulle dröja, så länge det behagade mig.... Men.... men, så säg då, hvad i all verlden, Clara, fattas er?.... Ni ser ju ut, som om ni vore halfdöd!" utbrast Capitola, hvilken nu varseblef Claras ytterliga blekhet och nedslagenhet.

Denna sednare sammanknäppte sina händer och såg bedjande på Capitola, utan att svara ett ord.

"Men så säg mig då, bästa Clara, hvad som händt! Kan jag vara er till någon tjenst?.... Kan jag göra något för er?"

Utan att yttra ett ord, fäste Clara ånyo sina ögon på Capitola med ett uttryck, som ville hon söka läsa i hennes själs innersta.

Vår hjeltinna undergick denna granskning utan ringaste förvirring. Hon nedslog ej ögonen; man kunde i dem läsa: uppriktighet, mod och sann qvinlighet! Lugnad, räckte Clara henne handen:

"Capitola," halfhviskade hon, "jag vill omtala allt för er. Det är en sorglig historia, men ni måste lära känna den. Låtom oss dock först stänga dörren!"

Sedan de unga flickorna stängt in sig i Claras rum, satte de sig bredvid hvarandra, och Clara berättade sina öden för Capitola. Hon förbigick ingenting. Hon talade om sin

förlofning med Traverse Rocke, om dr Days plötsliga död, domstolens utslag till förmån för hennes förmyndare, hennes fästmans afresa till Vestern, hennes ankomst till Gömda huset, den afbrutna brefväxlingen med hennes vänner, den hemlighetsfulla, ohyggliga natten, då hon trodde, att ett brott begicks inom den bostad, der hon vistades; slutligen Cravens frieri och de hotelser och förföljelser, hon utstått för hans egennyttiga kärlek.

Capitola hörde på, utan att låta ett ord af deltagande undslippa sig; ty af känslopjunk fanns, som vi veta, ej det ringaste hos henne.

"Och nu," fortfor Clara, blek och darrande, "nu tro de sig kunna tvinga mig att, af fruktan för vanära, gifta mig med denne usling.... Hvad skall jag taga mig till?.... Råd mig, jag besvär er derom!"

"Åh, vore jag i ert ställe!... Vore det mig, man *sålunda* ville tvinga att gifta mig!... "

"Nå, hvad skulle ni väl göra?" frågade Clara häftigt.

"Hvad jag skulle göra?.... Jag skulle lära dem att begripa, hvad det vill säga att förolämpa en qvinna. Om den uslingen LeNoir hade understått sig att fria till mig, tror jag sannerligen, att jag varit i stånd att förinta honom med mina blickar! Men, stackars Clara, hvad kunde.... hvad skulle väl ni göra? Det finnes dock för er, enligt hvad jag har räknat ut, medel till befrielse."

"Hvilka då?" frågade Clara ifrigt. "Ni nästan återger mig lifvet, om ni kan säga mig någon utväg."

"Den bästa utväg, jag kan finna på, är flykt," fortfor Capitola.

"Åh, det är omöjligt! Betjeningen är på sin vakt, portarne hållas stängda; man bevakar hvarje steg, jag tager."

"Nå mitt andra råd är kanske lättare att följa. Ni sämtycker att följa med till kyrkan, der anklagar ni öppet er förmyndare, för det han brukat våld emot er, och ställer er under prestens beskydd. '

"Ack, min kära vän, detta förslag är ännu mera outförbart. Presten, som kommer att tjenstgöra, är en vän till öfversten; och följde jag edert råd, skulle han, i stället för att skydda mig mot de uslingarne, lemna mig i händerna

på min laglige förmyndare. Jag skulle då föras tillbaka hit, för att möta ett öde, tusen gånger fasansfullare än döden."

"Nåväl då," återtog Capitola, efter några minuters djupsinnigt begrundande, "det finns då blott en enda utväg att undkomma dem; men den är farlig. Ni måste, för att sätta den i verket, väpna er med mycket mod; kallblodighet och sinnesnärvaro."

"Jag skall vara stark. Hvarför skulle jag väl frukta faran? Hvilken större olycka skulle väl kunna drabba mig, än den, af hvilken jag nu hotas?"

"Nå, hör då mitt förslag! Klockan är nu elfva, och klockan sex skall vagnen vara här, för att hemta er, har ni sagt mig?"

"Ja, ja!"

"Ni har således sju timmar på er. Hör nu, hvad jag föreslår! Först byta vi kläder; ni tager på er min ridklädning, min hatt och slöja, under det att jag kläder mig i edra sorgkläder. Sedan lemnar ni mig qvar här och går frimodigt, utan ringaste tvekan, ut härifrån. Ingen kommer att tilltala er; ty det händer mig aldrig, att någon yttrar ett ord till mig. Så snart ni är utkommen på gården, stiger ni genast upp på min pony och beger er i väg direkte mot Tip-Top! Min tjenare Ulltopp skall följa efter er, utan att yttra ett ord eller komma er så nära, att han kan upptäcka, det ni är en annan än hans matmor; hans husbonde har befalt honom att aldrig förlora mig ur sigte, och jag har sagt åt honom att aldrig besvära mig med att komma mig för nära. Ni hinner fram till Tip-Top ungefär klockan tre, då diligensen afgår till Staunton. Der kan ni ge er tillkänna för Ulltopp; och sedan ni lemnat honom min pony, stiger ni upp i diligensen. En gång kommen till Staunton, ställer ni er der under edra vänners, de båda gamle läkarnes beskydd och förmår dem att stämma er förmyndare inför domstol, för våld och missbrukande af sin makt. Var bara modig, lugn, qvick i vändningarne, och allt skall gå bra!"

Clara hörde på vår lilla Napoleon i kjortel med stigande rörelse; hon flög henne slutligen om halsen.

"Seså, fort! Låtom oss byta kläder! Tag med er tillräckligt penningar! Jag skall visa er en ginväg, som kommer att förkorta distansen härifrån till Tip-Top. Ha, ha,

ha! När de komma och hemta bruden, så är hon redan på väg till Staunton."

"Än ni sjelf då, min modiga befrierska?"

"Jag?.... Klädd i er sorgdrägt, stannar jag här inne, på det att ingen må hinna upptäcka ert försvinnande, och så får ni tid på er att säkert undkomma."

"Men det vore ju att råka i lejonets klor att så der lemnas i händerna på tvänne karlar utan heder och utan skonsamhet. Bästa Capitola, huru tycker ni väl, att det kan vara möjligt, att jag så skulle missbruka ert ädelmod och utsätta er för en dylik fara.... Nej, nej! Jag kan det ej, min vän."

"Jaså, ni vill då gerna gifta er med Craven Le Noir!"

"Så ni pratar, Capitola!"

"Nå, så skynda er då och gör er i ordning! Vi ha icke en enda minut att förlora.

"Men ni, min kära Capitola?"

"Tänk inte på mig! Nog vet jag att reda mig alltid. Jag fruktar ej herrarne Le Noir. Tvärtom skall det roa mig att spela dem ett spratt och få retas med dem ett litet grand. Hvad det skall bli lustigt att se dem kuggade!"

Allt under det Capitola pratade, förblef hon ingalunda overksam. Inom några minuter hade hon klädt Clara, med yttersta omsorg vakande öfver, att allt blef i behörig ordning. De unga flickornas växt var nästan densamma, och då Clara var i ordning, var det ej lätt att ana ombytet.

"Seså, Clara," sade Capitola till henne, "dölj nu ert ljusa hår, sätt hatten lågt ner i pannan och håll slöjan för ansigtet! Ni vet, det blåser dugtigt. Så, hufvudet litet mera tillbakalutadt; och släng litet på er, när ni går, liksom toge ni allting lätt.... Så der, ja, inte illa! Sannerligen någon kan skilja mellan oss båda!" tillade Capitola, glad åt att se sina instruktioner så väl uppfattade och sin väninnas förklädnad så lyckad.

Det behöfdes ej lång tid för Capitola att kläda sig i Claras sorgdrägt. Klockan slog tolf.

"Nu är det tid, att ni begifver er af," sade hon till henne. "Framför allt, glöm ej mitt råd att vara modig och kallblodig, kära Clara, och må himlen beskydda er, min goda vän! Om jag varit en man, hade jag med armstyrka

befriat er och ej utsatt er för en så äfventyrlig färd, som den, ni nu anträder. Men mod bara!" tillade hon, i det hon följde Clara till dörren.

"Tack, tack för all er omsorg, min snälla, hjeltemodiga Capitola!" svarade Clara, med tårade ögon.

"Icke ett ord härom! Blif nu bara icke känslofull, ty då är ni mig alltför olik, och då går allt på tok. Tiden är dyrbar; fort nu i väg!" sade Capitola, i det hon sakta sköt Clara ut i korridoren och stängde dörren i lås efter henne.

Nästan hvarje ung flicka har lätt för att härma någon, som slår an på henne. Clara lyckades förträffligt i att efterhärma Capitolas lätta, elastiska gång. Hon mötte i farstun Dorcas Knight, utan att denna fattade ringaste misstanke.

"Hm!" grumsade gumman mellan tänderna, "ni beger er ändå utaf i tid! Bäst vore, om ni aldrig mer komme igen."

Clara endast höjde på axlarne och gick vidare.

Snart stod hon utanför porten, der Ulltopp väntade med hästarne. Med ansigtet väl doldt af den täta slöjan, närmade hon sig Capitolas pony.

"Det gör ni rätt uti, att ni har slöjan nere, miss," sade negern, under det han hjelpte henne upp i sadeln, "det blåser dugtigt."

Efterhärmande Capitolas häftiga sätt, gjorde Clara en åtbörd åt Ulltopp, som bjöd honom tiga. Negern drog sig vördnadsfullt tillbaka, satte sig upp och följde henne på afstånd. Men då han såg henne styra kosan mot Tip-Top, red han närmare.

"Miss!" ropade han, "ni måste ursäkta mig, om jag dristar mig att ånyo tala till er. Hvad i all verlden tänker ni nu begå för en ny oförsigtighet?".

Claras enda svar var, att hon lät sin häst göra en volt, och med ridspöet i högsta hugg red hon morskt, som hade det varit Capitola sjelf, mot Ulltopp.

Den stackars negern hoppade till i sadeln.

"Söta, snälla miss, jag lofvar, att jag aldrig mer skall fråga er om något; nej, inte en gång, om det så bure utaf till verldens ända."

Den unga flickan syntes nöjd med ursäkten och red åter i väg, ständigt följd af Ulltopp, hvilken jämrade sig för sig sjelf öfver sitt olycksöde att så der hållas i ständig ångest, än för sin gamle husbondes despotism och än för sin unga matmoders nycker.

De voro snart framme vid Tip-Top. Clara steg af vid diligenskontoret, just i samma ögonblick som diligensen, till hälften fullsatt med passagerare, stod färdig att afgå. Hon kallade på Ulltopp·

"Min hederlige gosse," sade hon till honom, "du skall föra den här hästen tillbaka till Orkan Hall. Säg major Warfield, att hans brorsdotter är qvar i Gömda huset och att hon der är utsatt för de största faror, och bed honom att oförd röjligen befria henne. När du råkar miss Capitola, så säg henne, att jag lyckligen anländt till Tip-Top, i lagom tid för att genast afgå med diligensen. Säg henne äfven, att hon kan räkna på min varma tacksamhet! Se här, tag litet dricks penningar för ditt besvär! Farväl!"

I det hon lade guldstycket i negerns hand, steg hon upp i diligensen, hvilken i detsamma körde bort med rask fart.

Hvad den stackars Ulltopp beträffar, så, allt sedan det ögonblick, Clara Day lyfte slöjan, för att tala till honom, stod han der med gapande mun, vidt utspärrade ögon och så orörlig, att man kunnat taga honom för en stenbild. Då han omsider hemtade sig från denna förstening, var diligensen redan långt borta, medförande hvilkendera? Capitola, Clara.... eller hvem det nu månde vara!

Förvåningen bland folket, som samlat sig utanför diligenskontoret, nådde sin höjd, då det såg negern plötsligen lemna båda hästarne qvar och sjelf taga till fötterna, allt hvad han förmådde, efter diligensen, skrikande med full hals:

"Hjelp, hjelp! Tag fast tjufven! Hjelp, hjelp! Mördare! Rånare! Tag fast tjufven! Stanna vagnen!"

"Hvad står på?" frågade en poliskonstapel, i det han sökte nejda honom.

Ulltopp knuffade i sin ifver till konstapeln, så att denne gjorde en kullerbytta på gatan, hvarefter han fortsatte sitt ursinniga springande, med håret för vinden, rockskör-

ten fladdrande i vädret och armar och ben i rörelse, liksom fyra qvarnvingar.

"Hjelp, hjelp! Tjufvar! Mördare!" fortfor han att skrika. "Stanna med vagnen! Gamle husbond har befalt mig att icke lemna henne ur ögonsigte. För all del, godt folk, stanna diligensen!"

Fanns en grind i hans väg, spilde han ingen tid på att öppna, utan hoppade öfver den med ett skutt. Män eller qvinnor, som kommo i hans väg, knuffade han omkull och sprang förbi. Hans lemmar snodde som hjul, sådan fart hade han fått i benen.

Alla de, som han knuffat omkull, samlade sig och sprungo till byn, berättande der, att en stackars dåre slitit sig lös och anfölle hvarenda en, som råkade komma i hans väg. Rätt som det var, hade alla, som kunde rida och få tag i en häst, satt sig upp och begifvit sig i väg på jagt efter den förmente galningen. Men Ulltopp sprang dess värre, och han hade redan hunnit tillryggalägga mer än trenne mil, då ryttarne hunno upp honom. Då han insåg omöjligheten att tränga genom den krets, som de bildat omkring honom, kastade han sig utmattad på rygg ned på marken och började der att medelst knytnäfvar och fötter kraftigt försvara sig mot sina förföljare.

Man lyckades dock slutligen bemäktiga sig den stackars negern, och sedan man väl bundit honom till händer och fötter, fördes han på en kärra till Tip-Top, der han igenkändes vara en af major Warfields betjenter. Ett ilbud sändes genast till Orkan Hall, för att underrätta majoren om förhållandet.

Det var först efter många förnyade försäkringar om, att ingenting ondt skulle vederfaras honom, som Ulltopp återhemtade sig så pass, att han kunde få ord i mun till att berätta sitt olycksöde.

KAP. XXXVI.

Hjeltemod.

Vi vilja nu se, huru det gick med Capitola i Gömda huset.

Tärningen är kastad, sade hon för sig sjelf, i det hon stängde dörren efter Clara. Nu är det ej tid mer att ändra, hvad som skett! Hvad skall Ulltopp tänka, då han märker, att han förlorat mig ur sigte!.... Och min onkel! Hvad skall han väl säga, när han får veta, hvad jag gjort!.... Men det betänkligaste af allt tycker jag vara, hvad herrarne Le Noir, far och son, skola taga sig till, när de få korn på, att den rika arftagerskan flytt sin kos och att en tiggerska, såsom Gamle Orkan så artigt brukar kalla mig, har intagit hennes plats!.... Ett sådant väsen de skola föra!.... Jo jo, Capitola, stackars barn, det sprattet lära de väl aldrig förlåta dig! Tst!.... Jag hör Dorcas Knight komma.... Hon måste luras, så att hon tager mig för Clara.... Nu skall jag låtsa vara mycket bedröfvad och ängslig.

Den unga flickan satte sig nära dörren.

Dorcas knackade.

Capitola svarade endast med snyftningar.

"Vill ni komma ned och äta litet, miss Day?" frågade hushållerskan.

"Jag vill ingenting ha," framstammade under snyftningar vår hjeltinna, med låg och bruten stämma, liksom vore hon alldeles förkrossad af smärta.

"Godt, som ni behagar," sade den gamla barskt och gick sin väg.

Något sednare kom Dorcas ännu en gång och bultade på dörren.

"Miss Day," sade hon, "er kusin, hr Craven Le Noir, önskar få tala med er."

'Jag vill inte tala med någon," svarade fången, ånyo förställande rösten.

Hushållerskan gick sin väg och kom ej tillbaka förr än klockan sex.

"Miss Day!" ropade hon utanför dörren, "er förmyndare väntar på er; han frågar, om ni är färdig att följa honom."

"Säg honom, att jag är beredd att lyda," svarade Capitola med en röst, som om hennes hjerta varit nära att brista.

Under det hushållerskan framförde detta svar till öfversten, höljde Capitola skyndsamt Claras stora svarta sjal omkring sig, satte på sig sorghatten och dolde sorgfälligt sina anletsdrag under den täta krusflorsslöja, Clara lemnat henne.

"Detta är just en hygglig bruddrägt!" sade hon för sig sjelf. "Men, jag tänker, den dock kan vara god nog för de der sällarne!"

Hon hade just slutat med att draga på handskarne, då hon hörde steg närma sig i korridoren.

Någon knackade på dörren.

"Stig in!" svarade hon med knappt hörbar stämma, i detsamma hon förde näsduken till ögonen och drog ned slöjan för ansigtet.

De båda herrarne Le Noir inträdde i rummet. Craven närmade sig Capitola och sade till henne:

"Längre fram, min vackra kusin, hoppas jag, att ni skall förlåta mig det brådstörtade i dessa arrangementer."

Capitola endast snyftade och höll näsduken för mun och näsa under sin täta krusflorsslöja.

"Seså, vi ha inte någon tid att förlora med barnsligt pjoller!" skrek öfversten. "Tag henne nu under armen, Craven, och ledsaga henne ned till vagnen!"

Den unge mannen åtlydde fadrens uppmaning och gick ur rummet, ledande Capitola vid armen. Det var redan mörkt på aftonen, och korridoren upplystes af blott en enda lampa, så att den unga flickan ej utsattes för att ögonblickligen igenkännas. En täckvagn väntade utanför porten; Craven hjelpte sin förmenta fästmö att stiga upp deri och satte sig sjelf vid hennes sida. Öfversten satte sig midt emot dem. Vagnen rullade bort. En halftimme derefter stannade den framför ett litet kapell, beläget inne i djupa skogen. De båda herrrne Le Noir hoppade här ur vagnen och hjelpte Capitola att stiga ur.

Alla tre inträdde i kapellet. Tvänne vaxljus brunno framför altaret, och en pastor, iklädd sin presterliga skrud, väntade der på de ankommande.

Capitola gick fram ända till altaret, vaktad på högra sidan af Craven och på den venstra af öfversten.

Denne sednare tog presten afsides och sade till honom i förebrående ton:

"Jag hade ju på förhand sagt er, hr pastor, att, som bruden är fader- och moderlös och ännu bär djup sorgdrägt, ceremonin måtte få försiggå utan vittnen. Ni lät mig också förstå, att kapellet vid denna tid på dagen brukade vara folktomt?.... Huru kommer det sig då, att jag här finner dussintals främmande menniskor? Hvarför ha de kommit hit?"

"Hr öfverste," svarade presten, "vanligtvis brukar här aldrig vara någon vid denna tid; men fullt säker derpå kunde jag icke vara, och ej heller har jag gifvit något sådant löfte. Ni vet, att vår kyrka skall vara tillgänglig såväl under dagen som natten för dem, som önska att bedja här. De menniskor, ni här ser, äro landtbor, som, då de under dagens lopp haft att arbeta hårdt, nu komma hit, för att på aftonen förrätta sin andakt. Ni kan vara säker på, att det inte faller någon af dem in att vilja störa vigselceremonin."

"Hvem kan dock vara riktigt säker på det?" mumlade öfversten mellan tänderna.

Hvad åter vår hjeltinna beträffar, blef hon glad vid åsynen af alla dessa menniskor, ty deras närvaro var för henne en borgen, ett hopp om skydd i farans stund. Hon blef genast lättare till sinnes vid deras åsyn, och med sin naturs medfödda skalkaktighet och sorglöshet, beslöt hon att låta saken ha sin gång så länge.

"Nå, hvad väntas här på? Kan inte vigseln börja?" frågade öfversten.

Han tog derpå Capitola vid handen, placerade henne till venster om sin son och höll sig straxt bakom dem.

Vigselceremonin började.

"Det är lustigt nog," tänkte Capitola för sig sjelf, "att gifta sig, och skulle jag inte för min del gå och vänta på

Herbert Greyson, hade jag lust att hålla ut till slut, så att jag finge se, huru de då skulle bära sig åt...."

Under det den unga flickan gjorde dessa betraktelser för sig sjelf, framstälde presten till brudgummen den sedvanliga frågan:

"Vill ni taga denna Clara Day till er äkta hustru?" o. s. v.

Härpå svarade Craven med hög röst:

"Ja!"

Åh, verkligen! Vill han verkligen ha mig? mumlade Capitola för sig sjelf, ryckt ur sina funderingar genom Cravens stämma; det få vi väl se.

Och då presten med högtidligt allvar upprepade samma fråga till henne, som han nyss stält till Craven, nämligen: "Vill ni taga," o. s. v., kastade Capitola sin slöja tillbaka och svarade med beslutsam röst:

"Nej, det vill jag visst inte! Vore han också den siste man och jag den sista qvinna, som funnes qvar på jorden! Aldrig kommer något sådant att ske."

Verkan af detta afbrott kan lättare anas än beskrifvas.

Presten tappade handboken i golfvet och stod der, med gapande mun och stirrande blick, liksom hade han sett ett spöke framför sig.

"Hvem är ni, unga flicka?" dundrade öfversten.

"Capitola Black, till er tjenst," svarade denna med en ironisk bugning.

"Hvad vill detta säga?" frågade på en gång fader och son.

"Det vill säga, att ni båda blifvit lurade af en ung flicka; det vill säga, att den, som ni redan betraktade såsom edert rof, flytt sin kos och är för närvarande i säkerhet. Med litet mera slughet hade ni varit tvänne lyckade skälmar; ni ha misslyckats och äro nu endast tvänne lurade lymlar."

Det öfriga folket i kyrkan började att uppmärksamt lyssna till, hvad som föregick vid altaret. Alla hade rest sig, för att kunna höra bättre; några hade till och med lemnat sina platser och gingo fram till altaret. Capitola vände sig till dem och sade med hög röst:

"Godt folk, jag är Capitola Black, myndling till major Warfield på Orkan Hall; honom känner väl lite' hvar af eder, förmodar jag. Jag ber om ert skydd, under det jag vill förklara min härvaro."

"Hör inte på henne," afbröt öfversten, "hon är ej vid sina sinnens fulla bruk!"

"Man måtte väl kunna få henne att tiga!" tillade Craven, i det han rusade fram mot henne; och klämmande henne fast intill sig med högra armen, höll han för hennes mun och näsborrar med den venstra handen.

Capitola stretade emot och arbetade med sådan styrka att göra sig fri, att uslingen, nödsakad använda hela sin kraft, för att hålla henne, ej varsnade, att en nykommen person i kyrkan närmade sig honom. Ett hårdt slag träffade honom plötsligt midt i ansigtet, och han föll nästan liflös ned vid den unga flickans fötter.

Denna sednare, som knappast förmådde draga efter andan, såg upp. Herbert Greyson, blek af vrede, stod framför henne.

"Kära, kära min Capitola," sade han häftigt, i det han mottog henne i sin famn, "huru kommer det sig, att den der uslingen vågat bära händer på dig? Hvad är orsaken till allt detta?"

"Vän.... vänta.... vänta ett ögonblick, tilldess jag får andas ut.... Ah! nu känner jag mig lefva upp på nytt!.... En sådan lycka, att du, Herbert, kom hit! Men huru har väl det inträffat?"

"Sednare, min vän, skall du få besked härom. Men nu vill jag ha förklaring öfver din härvaro."

"Ja, Herbert, du skall få den, och alla samtlige härinne må höra mig."

"Hon är tokig, fullkomligt tokig!" skrek öfversten, under det han hjelpte sin son att åter komma på benen.

"Tyst," dundrade Herbert, i det han med knuten näfve närmade sig öfversten.

"Craven, låt oss gå härifrån," mumlade Le Noir till sin son. "Vår plats är icke längre här. Låt oss hellre skynda efter vår flykting!"

"Ja, det är väl det bästa, vi kunna företaga oss," svarade den sednare. "Här ha vi ingenting mer att vinna."

Fader och son styrde sina steg mot dörren, men Herbert tilltalade de öfrige tillstädesvarande med följande ord:

"Mina vänner," sade han till dem, "hindra desse karlar att komma undan, tilldess vi fått höra den unga flickans berättelse! Vi få då veta, om vi skola låta dem komma på fri fot, eller föra dem inför rätta."

Inom några sekunder voro dörrar och fönster till kapellet väl tillbommade och herrarne Le Noir fångar.

"Nu, Capitola," fullföljde Herbert, "nu kunna vi höra på, hvad du har att berätta."

"Bra!" började denna, "jag vill då underrätta er om, att den äldste af de der herrarne är förmyndare för en ung och rik arftagerska, förlofvad med dr Traverse Rocke..."

"Min gamle vän?" afbröt Herbert.

"Ja, Herbert, din vän. Den unga flickans fader hade gifvit sin välsignelse till deras trolofning, innan han dog. Trots detta, har förmyndaren, öfverste Le Noir, af domstolen befullmäktigad att taga vård såväl om miss Days person som om hennes förmögenhet, velat tvinga henne att bryta tro och lofven, för att gifta bort henne med sin egen son. För att få sitt offer att samtycka till sina låga planer, har han inte skytt något medel. Denna afton ämnade han med våld föra henne till altaret. Lyckligtvis förde händelsen mig i dag på besök i den boning, der hon hölls innestängd. Hon berättade mig det sorgliga öde, som väntade henne. Då jag ej hade tid att på annat sätt komma henne till bistånd, föreslog jag henne att byta kläder med mig, och i min drägt lyckades det henne att undkomma. Jag stannade qvar i hennes rum, för att afvända alla misstankar; desse båda ridderlige hjeltar togo mig för att vara Clara, förde mig hit i vagn och ledde mig hit in i kapellet, för att gifta bort mig mot min vilja. Men i stället för att fånga en rik arftagerska, hafva de blifvit lurade, det är alltsammans. Och nu, Herbert, låt desse utstuderade, fastän nu gäckade skälmar gå och gömma sin skam, hvar helst det behagar dem, och för mig hem; ty jag är alldeles utledsen vid att vara känslofull, hålla tal o. s. v., med ett ord, jag är trött på den roll, jag i dag spelat."

Herrarne Le Noir hade flera gånger gjort försök att afbryta vår hjeltinna. Men folket i kyrkan, som tog parti för

Capitola, hindrade dem derifrån. Omsider återgaf man dem, på Herberts bemedling, friheten, och de gingo skamfilade sin väg.

Herbert Greyson lemnade kapellet, åtföljd af Capitola, som till sin ytterliga förvåning der utanför varseblef Ulltopp i egen person. Negern satt till häst och höll hennes pony vid tygeln.

Några ögonblick derefter galopperade den lilla skaran fram på vägen, som ledde till slottet Orkan Hall

"Jag hoppas, Herbert," sade Capitola, "att du nu låter mig veta, genom hvilken lycklig händelse du kom till mitt bistånd, just då jag bäst behöfde din hjelp? Och huru kommer det sig till, att Ulltopp och hästarne befinna sig här? Fort, berätta mig allt detta, annars blir jag kollrig genom att anstränga mig med gissningar!"

"Alltsammans har länkat sig ganska sällsamt. Först och främst vet du ju, att jag lyckligen genomgått mina examina?"

"Onkel har berättat mig det."

"Nå, då vet du väl också, att jag blifvit utnämd till underlöjtnant och beordrad att afgå med ett regimente, som man under general Scotts befäl ämnar afsända till Mexico?"

"Nej, sannerligen! Och när reser du?"

"Vårt regimente embarkerar i Baltimore den 1 i nästkommande månad. Under väntan härpå begärde och erhöll jag permission, och jag ämnar tillbringa en veckas tid hos dig och onkel."

"Ack! kära Herbert, sannerligen jag vet, om jag skall skratta eller gråta åt de nyheter, du förkunnar mig. Jag är så innerligt glad åt din befordran; men huru ängsligt är det ej att med detsamma tänka på, att du skall ut i kriget och utsättas för ständiga faror?.... Måtte allting endast aflöpa väl! Men Ulltopp då, hvar råkade du honom?"

"Jo, det skall du få höra. Ungefär klockan tre anlände jag med diligensen från Staunton till Tip-Top. Det träffade jag på den stackarn. Han skrek och jämrade sig så öfver, att han förlorat dig ur sigte, att alla kringstående trodde honom vara tokig. Såsom det anstod en rättskaffens riddare, befriade jag min dams följeslagare. Der lyckades mig ej utan stor möda att omsider lugna honom; jag för-

måddе honom att stiga till häst och följa efter mig med din pony. Du må tro, att jag var ängslig för din skull, och då jag ingen reda kunde få ur Ulltopps besynnerliga meddelanden, beslöt jag att göra en omväg och rida till Gömda huset, för att der sjelf höra efter, hvad som verkligen händt. Som jag inte är hemmastadd med vägarne häromkring och det mörknade mer och mer, var jag nästan vilsekommen i skogen, då jag varsnade ljus i kapellet. Jag steg af och gick in, för att underrätta mig om vägen, och då får jag se dig med förtviflade ansträngningar söka befria dig från den der Le Noirs handfasta tag. Det öfriga vet du. Nu måste vi skynda på hästarne; ty jag anar, att onkel är i en förfärlig ångest öfver din bortovaro."

Klockan slog åtta, när de framkommo till Orkan Hall. Gamle majoren väsnades och grälade på alla, som kommo i hans väg. Då han såg sin myndling inträda, åtföljd af Herbert Greyson, verkade förvåningen härötver ett helsosamt omslag, och med ens glömmande sin vrede, slöt han dem båda i sin öppnade famn.

Efter supén satte man sig framför eldbrasan. Herbert berättade dagens händelser och sin unga väninnas kjeltemodiga beteende, såväl i Gömda huset som i kapellet skogen.

Gamle Orkan fattade sin älsklings hand, och med ögon. fuktade af tårar, sade han till henne.

"Du förtjenade att vara en man, Capitola. Ja, på min ära, förtjenade du icke att vara det."

Detta var i Gamle Orkans ögon någonting *non plus ultra* af beröm.

Herbert omtalade nu för majoren, att han hade sin officersfullmakt på fickan och att han skulle afgå med ett regimente till Mexico.

"Måtte lyckan följa dig, min gosse," svarade veteranen gladt. "Låtom oss hoppas, att ditt lif skall bevaras under bataljen och att du får återkomma, krönt med lagrar!"

Vi vilja nu för en stund lemna våra vänner på Orkan Hall och skynda till fru Rockes hem, för att få veta, huru det gått henne, den stackars ensamma, sedan hennes son afreste till Vestern.

Kap. XXXVII.

Ett oväntadt besök hos Maria Rocke

Den lilla koja, fru Rocke bebodde, är sig alldeles lik, som den var den dagen, då vi först besökte den. I spiseln brinner nu som då en god brasa; samma urblekta matta täcker golfvet; till höger ses hyllan med kökskärlen; till venster de små hyllorna med Traverses gamla skolböcker.

Det ser ut, som om husmodren aldrig skulle ha varit borta från sin anspråkslösa boning. Hennes svarta klädning synes endast mera sliten, hennes ansigte blekare och magrare än förr.

I dag se vi henne ej laga i ordning qvällsvarden åt sin kåre son och lyssna utåt allén, för att förnimma ljudet af hans brådskande steg. Traverse är långt borta, i St. Louis, der han kämpar mot de svårigheter, som unge läkare vanligen få göra bekantskap med. Ett halft år har redan gått till ända, sedan han reste från sin moder, och ännu på länge kan hon icke hoppas motse besök af honom.

Hon sitter också sorgsen på sin gamla vanliga plats vid elden, lutad öfver sitt arbete. Den enda tröst, hon eger i sina bekymmer, äro sonens bref, hvilka regelmessigt, en gång i veckan, komma henne tillhanda.

Lilla väggklockan slår tio. Fru Rocke lägger ihop sitt arbete och framtager det bref, hon sist bekommit från den innerligt kära sonen.

Det lydde, som följer:

"St. Louis, den 1 December 1848.

Det gör mig godt att veta, det min älskade moders helsa ej lidit af det myckna arbetet och min bortovaro. Att få goda underrättelser från dig, min mor, är, hvad som uppehåller mitt mod. Jag räknar dagarne mellan det, jag erhåller dina bref; jag läser och läser om det sist emottagna, tilldess ett nytt bref ankommer. Du upprepar ånyo enträget, att jag skall skrifva, huru det går för mig och om jag behöfver penningar. Jag reder mig godt här, och ännu har jag några dollars i behåll. Min praktik är temligen stor,

Det är väl sannt, att mina patienter för det mesta bestå af folk, tillhörande den fattiga klassen, hvilka meräudels endast betala med tacksägelser och välönskningar. Men jag känner mig icke desto mindre tillfreds med att dymedelst kunna, till någon del, återgälda den stora tacksamhetsskuld, hvari jag står till andre för visad hjelpsamhet. En enda sak är jag orolig för, älskade moder, att jag aldrig får en rad från Clara. Fastän jag under de sex månaders tid, vi varit åtskilda, hvarje vecka skrifvit till henne, har jag aldrig fått en rad eller ens en helsning från henne. Du klagar sammaledes; hvad skall man tänka? Icke tviflar jag ett ögonblick på hennes tillgifvenhet: vi veta ju, älskade moder, att man kan förlita sig på Claras ord, icke sannt? Tvifiade jag på henne, vore jag ej värdig hennes kärlek. Men vi kunna ej vara säkre på, att ej den der Le-Noir plågar henne; att han undansnillat våra bref, är jag nästan säker på. Älskade moder, jag ber dig, om någon möjlighet förefinnes, far till trakten af Gömda huset och gör dig der af grannarne underrättad om, huru Clara verkligen har det; du kan ej tänka dig, huru godt detta skulle göra mig! Om du kunde få råka henne sjelf eller på något sätt få en helsning till henne, så låt henne veta, att jag aldrig ett ögonblick tviflat på henne, ty jag dömer hennes hjerta efter mitt eget; säg henne, att jag hvarje vecka skrifvit till henne, utan att ha erhållit en rad till svar. Jag vet, älskade moder, att jag föreslår en sak, som blir för dig både besvärlig och kostsam, men jag är i stor ångest för Claras skull, och då jag vet, att du delar denna min ångest, vet jag också, att du förlåter mig min dristiga begäran.--

Med innerligaste sonliga tillgifvenhet,

Din *Traverse*."

Fru Rocke lade åter brefvet i sin klädningsficka.

Den resan blefve allt mycket kostsam, sade hon för sig sjelf, ty som jag inte känner någon der på orten, blefve jag tvungen att bo på värdshuset i Tip-Top, under det jag gjorde efterfrågningar.... Inte vågar jag närma mig Le Noirs boning.... Men, lika godt, för Claras skull måste jag dit!

I samma ögonblick hörde hon buller af vagnshjul och ett åkdon stanna utanför trädgårdsstaketet. En ung flickas stämma hördes yttra:

"En dollar?.... Det skall ni visst få; nu kan ni vända tillbaka."

Hvilken röst! Fru Rocke kände den genast! Hon skyndade fram till dörren, för att öppna. Clara Day kastade sig i hennes famn.

Man kan lätt föreställa sig de båda vännernas glädje vid återseendet.

Sedan Clara förtärt den i hast anrättade måltiden, om talade hon allt, som händt henne sedan det ögonblick, hon steg in öfver Gömda husets tröskel, till den stund, då hon, tack vare Capitolas mod, slapp ut derifrån.

"Och nu," slöt hon, "ämnar jag bedja dr William att ånyo vädja till domstolen för fader- och moderlösa. Enär det kan bevisas, huru illa min förmyndare begagnat sin makt öfver mig, tviflar jag icke längre på, att ju en annan förmyndare utses åt mig eller ock att domstolen åtminstone icke sätter sig emot, att min faders sista vilja går i verkställighet."

"Måtte det så blifva, mitt barn!" svarade fru Rocke, i det hon tryckte händerna hårdt mot bröstet, för att betvinga sin häftiga rörelse. "Ack, den Le Noir! den Le Noir! och sonen.... lika usel som fadren! Större uslingar finnas väl ej på jorden! I morgon begifva vi oss till dr William; jag är säker på, att han skall göra allt, hvad som står i hans makt, för att tjena och hjelpa oss."

De sade hvarandra derpå godnatt och gingo till hvila.

Så snart de följande dag hunnit frukostera, begåfvo de sig ögonblickligen på väg till Staunton, för att der träffa dr William.

"Din förmyndare, kära barn, försummar säkerligen ej tiden, för att ytterligare söka förfölja dig."

"Deri har du nog rätt, älskade moder," svarade miss Day. "Men jag ville så gerna först aflägga ett besök på Pilkullarne."

"Nej, nej, mitt barn; det går ej för sig."

"Jag vill blott veta, om någon bor der."

"Ännu har ingen hyresgäst infunnit sig der; byggnaden har hela tiden stått öde."

"Och hvarför det?"

"Af ett besynnerligt skäl, kära barn! Det talas om, att det spökar der."

"Spökar? Ja, det är just, hvad enfaldigt folk, som bor der i närheten, påstår, och de ha också fått mindre enfaldige att tro på denna historia."

"Sådana tokerier! Jag förmodar.... jag hoppas väl, att inte min faders minne lider något genom dessa rykten."

"Nej, visst inte, kära barn! Det påstås endast, att, huru huset för det mesta står alldeles öfvergifvet, man ändå nattetid hör ett sällsamt buller derifrån; och äfven har man sett ljuslågor framskymta i fönstren och en hvit skepnad ibland visa sig der."

"Besynnerligt," mumlade Clara.

"Ja, kära barn, men huru som helst, hafva dock spökhistorierna blifvit så pass trodda, att ingen hyresgäst infunnit sig."

"Så mycket bättre; får jag domstolens afgörande till min fördel, så kunna vi utan vidare uppskof flytta dit in."

"O, att så finge ske! Men, låtom oss nu skynda!"

Några minuter derefter sågos bägge raskt vandra vägen framåt till Staunton, dit de anlände efter en god timmes promenad. De råkade dr William hemma. Han mottog dem med lika mycken välvilja som förvåning, ty han var långt ifrån att vänta sig ett besök af miss Day.

Då han hört hennes berättelse till slut, sade han:

"Detta blir en ännu kinkigare sak än förra gången, då vi vädjade till domstolen. Vi måste rådgöra med en lagkarl, och folk i grannskapet af Gömda huset måste inkallas såsom vittnen. I veten måhända, att den förre domaren i rätten för fader- och moderlösa för närvarande bekläder ett högt embete i Washington. Den, som efterträdt honom såsom domare här, är en rättskaffens man, hvilken af inga bevekelsegrunder skulle kunna förmås att afvika en hårsmån från, hvad lag och rätt bjuda. Om vi endast kunna anskaffa bevis om, huru saken verkligen förhåller sig, skall nog allt gå bra. Under väntan härpå är det så godt, att miss Day stannar qvar i mitt hus. Ni är här mera i säkerhet, och dessutom kan ju fru Rocke gerna äfven bo här

tillsammans med er, hvilket jag anser vara det lämpligaste under nuvarande förhållanden."

Clara tackade den gamle på det hjertligaste.

"Seså," sade han, "här får ingen tid gå förlorad. Vänd genast åter hem till fru Rocke och hemta hit, hvad ni kan behöfva medtaga! Jag går under tiden och talar med er aflidne fars advokat; vi råkas här igen."

Ännu samma afton voro fru Rocke och Clara installerade hos sin gamle vän, der de sammanträffade med advokaten. Man rådslog om, huru man skulle gå tillväga i fråga om anklagelsen mot öfverste Le Noir, och alla försigtighetsmått togos noga i öfvervägande.

Först efter det hon skrifvit ett långt bref till Traverse gick Clara till hvila. Hon nöjde sig med att, så godt hon kunde, förklara sin ofrivilliga tystnad med, att brefven förkommit på ett för henne okändt sätt, och omnämde endast i förbigående de lidanden, hon haft att utstå.

"Hvartill skulle det väl tjena," sade hon till fru Rocke, "att oroa honom? Vi veta ju icke sjelfva, huru det kommer att gå vid domstolens behandling af saken. Derföre, är det väl så godt att vänta så länge med att omtala de lidanden *du* haft att utstå."

KAP XXXVIII.

Capitola hvilar sig på sina lagrar och drömmer om nya äfventyr.

Lugnade, åtminstone för stunden, i afseende på Clara Day och Traverses moder, vilja vi återvända till Orkan Hall, för att se, hvilka nya pojkstreck vår hjeltinna möjligen hunnit utföra, sedan vi sist lemnade henne.

Denna gång finna vi allt i behörig ordning hemma hos majoren. Capitola hade nyligen utstått alltför svåra prof af fara och sinnesrörelse, att hon liksom behöfde hemta andan. Hon delade sin dag mellan onkeln och Herbert. Litet sömnad, alltsom oftast afbruten genom muntert glam

med den unge löjtnanten, upptog henne en eller ett par timmar af dagen. När middagen var förbi, företogo de sig alla tre tillsammans en promenad till häst; derpå, sedan man återvändt hem, fördrefs qvällen med några partier schack, under det att majoren snarkade i sin länstol framför elden. Detta enformiga lif varade en vecka. Capitola började åter känna sig otålig, då en oväntad tilldragelse kom att rycka upp henne. En eftermiddag, då deras vanliga ridt utsträckts till Punschbålen, mötte de på vägen en polistjensteman, som öfverlemnade åt Herbert ett plakat af misstänkt utseende; Capitola fick derefter ett liknande. Majoren spärrade upp ögonen, nyfiken och förvånad, under det att de unge genomläste papperen, hvilka icke innehöllo annat än en kallelse till hvardera af dem att inför domstolen infinna sig och vittna i den process. dr William öppnat emot öfverste Le Noir.

"Ser man på bara," sade Gamle Orkan för sig sjelf, så snart han fått del af papperens innehåll, "här kommer jag i ett vackert klister. Nu blir jag nödsakad att inför rätta låta min Capitola komma ansigte mot ansigte med den uslingen Le Noir, för att vittna emot honom! Jo, det blir ett vackert spektakel! Om han nu, i fall han går miste om en myndling, skulle åberopa sin rätt på den andra! Men det kan han då inte gerna, utan att svårt kompromettera sig sjelf Vi få dock se, den karlen är i stånd till allt."

Under det att dylika tankar sysselsatte majoren, tolkade Capitola sin egen belåtenhet med att triumferande utbrista.

"Ack, så roligt! Nu får jag inför domstolen säga dem allt, hvad jag vet! Ja, ja! Och ändå litet till!"

"Litet till!" invände Herbert skrattande. "Det är nog med, att sanningen lägges i dagen."

"Nej, nej! Jag skall framlägga mina misstankar också, allt, hvad jag gissat ut!" afbröt den ystra flickan, i det hon satte sin pony i galopp, för att ju förr desto hellre komma hem och rusta sig i ordning.

Följande dag begaf sig major Warfield, åtföljd af sin myndling och Herbert, på väg till Staunton. Så snart de anländt dit, togo Herbert och Capitola reda på dr Williams bostad. De träffade der Clara och fru Rocke, för hvilken

sednare Herbert presenterade Capitola. Som man väl kan föreställa sig, var stämningen glad inom det lilla sällskapet, och först efter ett långt samspråkande åtskildes man.

Herbert syntes litligt upprörd och orolig. Då han kom tillbaka till hotellet, stängde han sig inne på sitt rum, der han med sig sjelf höll ett långt och vigtigt samtal, hvilket vi kunna sluta till af följande monolog:

Ira Warfield och Maria Rocke, sade han till sig sjelf, äro båda här, hitkomna i samma intresse. I morgon skola de sammanträffa i domstolen! Ingen af dem anar den andras härvaro! Fru Rocke är långt ifrån att ana, det major Warfield är Capitolas onkel: denne sednare anar lika litet, att fru Rocke är miss Days väninna! Och denne Le Noir, orsaken till alla deras sorger, han skall också vara här! Hvad skall utgången blifva af allt detta? Borde jag icke på förhand underrätta dem? Men nej, hvartill skulle detta tjena? Om jag sade ett ord derom åt onkel, droge han sig genast tillbaka.

Och Traverses moder, fortfor Herbert för sig sjelf, finge hon en aning om, att hennes fordne man är här, toge hon genast till flykten, för att undgå ett sådant möte! Bättre då att låta allt bero på slumpen. Hvem vet? kanske gubbens hårda hjerta uppmjukas, då han får se sin hustru så tärd af sorger och lidanden? Gifve, att så ske måtte!

Följande dag togo rättegångsförhandlingarne sin början.

I god tid infann sig dr William, ledsagande sin unga skyddsling och hennes väninna, fru Rocke. En rättsbetjent anvisade dem plats midt framför domaren.

Några ögonblick derefter inträdde major Warfield, åtföljd af sin systerson och Capitola. De satte sig på de bänkar, som voro anvisade åt dem, hvilka skulle vittna i rättegången. Desså bänkar voro placerade till höger om domarebordet.

Herbert bevakade Gamle Orkans rörelser och såg, att hans blickar genast riktades mot den plats, der fru Rocke och Clara sutto. Båda två, sorgklädda och med nedfälda flor, sågo oafvändt på domaren.

Herbert darrade för, att fru Rocke af en olycklig slump skulle komma att vända hufvudet åt det håll, der de sutto, och att hennes öga då kunde möta majorens forskande blickar. Han sökte att för sig förklara, genom hvilken sällsam orsak denne sednare tycktes liksom dragen till henne, som han tydligen dock ännu ej känt igen.

I detsamma frågade Gamle Orkan.

"Hör du, Herbert, hvem är det der sorgklädda fruntimret?"

"Hm, hvem, hon med blonda håret? Det är miss Day"

"Jag talar inte om den unga flickan, jag menar fruntimret, som sitter bredvid henne."

"Hm, det är, hm, det är ju dr William."

Gamle Orkan vände sig tvärt, der han satt på bänken, och mätte med stränga blickar sin systerson från hufvud till fot.

"Herbert," sade han, "kan det väl vara möjligt, att du så här tidigt på dagen tagit för mycket till bästa? Jag tycker, att det icke är på sin plats så här dags och vid ett tillfälle, sådant som detta!... Kan du verkligen inbilla dig, att jag tager dr William för att vara ett fruntimmer? Nog ser jag fullkomligt väl, att han sitter till höger om miss Day; men det var inte om honom, jag talade. Jag frågar, hvem den der lilla damen är, som sitter till venster om miss Day och som hvarken rört hand eller fot ur stället under hela tiden, hon suttit der?"

"Damen? Jaså hon, jo, det är hon, som åtföljer miss Day."

"Ja, det kan väl hela verlden lätt se. Men jag vill veta, hvad hon heter? Hvem är hon? Säg mig hennes namn!" upprepade majoren barskt.

"Jag vet inte," stammade Herbert, "och jag anstränger mig förgäfves, för att komma ihåg det. Jo, vänta! Men vill morbror först svara mig på en fråga; hon tyckes synnerligen intressera morbror, den der damen?"

"Och du, du tyckes fast besluten att inte låta mig få veta, hvem hon är. Jag frågar dig ännu en gång: Vill du, eller vill du inte säga mig, hvem hon är?"

"Visst vill jag det," mumlade Herbert. "Hon heter," han ämnade just säga: Maria Rocke, men hans förbittring i detta ögonblick mot morbrodren dref honom att säga: "Hon heter fru Warfield."

Just i samma ögonblick kom den olyckliga qvinnan att vända hufvudet åt de talande, och hennes blick mötte mannens. Hon blef dödsblek; hennes hufvud sjönk ned mot skranket. Hvad åter Gamle Orkan beträffar, var hans hy alltför bronsfärgad, för att man skulle kunna se honom blekna, men hans kinder blefvo askgrå, som hans hår, hvilket tycktes resa sig som borst på hans hufvud. Han fattade tag i käppen med båda händerna och reste sig vacklande.

"Herbert," yttrade han med af rörelse darrande stämma, "detta skall du komma att få dyrt betala."

Derpå gick han med stora steg ur salen.

Denna lilla tilldragelse bemärktes af ingen, utom af Capitola, som frågade:

"Hvad vill detta säga, Herbert?"

"Det var ingenting. Bry dig ej derom, utan låt oss hellre höra på, hvad här kommer att förehafvas. Ah, ser du, der är Strängland, öfverstens advokat, som nu underrättar domaren, att hans klient, som fått order att afgå till Mexiko i morgon, icke har tid att infinna sig vid förhöret, utan gifvit advokaten i uppdrag att föra hans talan och representera honom här."

"Är det verkligen så? Tror du inte, att han kommer sjelf?"

"Det tyckes så åtminstone. Jag tror, att han skäms för att visa sig, efter hvad som passerat, och att han skattar sig lycklig öfver att ha funnit en lämplig förevändning för sitt uteblifvande."

"Men skall han då verkligen afgå till Mexiko?"

"Ja, jag har sett hans afresa officielt omnämd i gårdagens blad. Jag är till och med nästan rädd för, att han fått befälet öfver mitt regimente och sålunda blir min förman."

"Ack, Herbert, så illa skola vi väl icke tro, att det går! Enligt min tro, ser den der karlen tillräckligt elak ut, för att låta en hel armé gå förlorad."

Rättsbetjentens röst, som kallade på vittnena, gjorde ett slut på Capitolas samtal med Herbert; några minuter derefter blef det hennes tur att framkomma med sitt vittnesmål.

Capitola afbördade sig denna pligt med särdeles förkärlek och med så mycken eld och förtrytelse i sitt föredrag, att Strängland påminte henne om, att hon vore här, endast för att vittna, icke för att föra talan i sak

Den unga flickan svarade, att hon gerna åtoge sig båda rollerna, om så erfordrades. Också fortfor hon att icke allenast berätta, hvad hon visste, utan yttrade äfven sin mening om de skål, som hon trodde ha legat till grund för öfverstens handlingssätt, och tillstyrkte domstolen, huru den borde handla härvidlag.

Advokaten, som inbillade sig, att han i denna unga flicka hade en föga fruktansvärd motståndarska och att tillfälle till drift här erbjöde sig, började att anfalla henne med bitande invändningar. Men han fick snart inse, att han härvidlag storligen missräknat sig. Vår hjeltinnas spetsfundiga och sarkastiska svar stämde de skrattlystne bland hopen för henne, och den munterhet, Capitolas advokatyr väckte bland den talrika samlingen i domsalen, gagnade mera miss Days sak, än alla hennes motståndares förenade bemödanden förmådde skada den.

Andra vittnen blefvo hörda; derefter öfvergick man till deras vittnesmål, som egde kunskap om den aflidne dr Days sista förordnanden, i hvad som särskildt rörde hans dotter intill hennes myndiga ålder.

Båda parternas advokater yttrade sig efter bästa förmåga, och utsattes domens afkunnande till trenne dagar derefter.

Fru Rocke återvände med Clara till dr Williams bostad. Den sinnesrörelse, hon erfarit, då hon återsåg major Warfield, tycktes ej ha efterlemnat några märkbara spår. Hon var ännu alltid lika lugn, lika tålig som förut; likväl kunde en uppmärksam åskådare varsna, att hon var något blekare och talade med något svagare stämma.

Herbert och Capitola hade åter sammanträffat med majoren på hotellet, der han som bäst var i farten med att grälla på alla, som han möjligen kunde komma åt. Gubben sko-

nade ej de ankommande mer än någon annan. Ulltopp var en odugling. Capitola en tiggerska, en näsvis slarfva. Herbert en annan tiggarunge och, hvad värre vore, en storljugare och en inbilsk narr. Med ett ord, Gamle Orkan lyckades att riktigt ställa till oväsen i hotellet. Hans systerson förmådde dock slutligen att ställa allt till rätta igen; och tack vare hans råd, fördrog Capitola denna gång ovädret, utan att yttra ett ord, hvarken af klagan eller motsägelse.

Trenne dagar derefter voro åter alla parterna samlade inför domstolen, för att åhöra rättens utslag. Detta lydde så, som Claras vänner hade hoppats, att det skulle blifva. Miss Day tilldömdes full rätt att bebo Pilkullarne tillsammans med fru Rocke, såsom hennes aflidne fader förordnat. Öfverste Le Noir ålades att ofördröjligen utbetala till Traverse Rocke och hans moder den summa, som genom dr Days testamente blifvit dem tilldelad. Hvad Claras förmögenhet vidkom, skulle öfversten ega rätt att förvalta den tills vidare och endast utbetala åt arftagerskan ett tillräckligt penningebelopp för hennes underhåll.

Efter detta utslag, som storligen gladde Clara och hennes vänner, skildes man åt.

Clara och fru Rocke begåfvo sig i väg till den sednares bostad, för att göra sig i ordning för återinflyttningen på Pilkullarne.

Dr William aflägsnade sig, för att begära nyeklarne till egendomen af öfverstens agent; denne lemnade dem genast utan invändningar.

Gamle Orkan rustade sig till att, med de sina, följande dag begifva sig hemåt, tagande vägen öfver Tip-Top.

Emellertid skulle natten efter denna minnesvärda dag ej aflöpa utan en tilldragelse, som väckte förvåning och undran. Det talades nämligen om, att någonting särdeles mystiskt denna natt egt rum på Pilkullarne. Ett stort antal landtbor, som kommo till torget, berättade, att de under natten hört ett förfärligt oväsen i den obebodda byggnaden; att de hade sett ljus flämta från ett rum till ett annat, att i fönstren spöklika skepnader varit synliga och att vilda rop hörts ända bort till landsvägen, der de körde med sina foror.

Detta prat nådde äfven Claras öron. Hon endast skrattade derål och försäkrade gladt dr William, att han kunde vara lugn för hennes skull, ty hon hyste ej den ringaste rädsla för spöken.

Capitola, som kommit, för att säga farväl åt Clara, gjorde sig äfven lustig öfver spökhistorierna och lofvade dessutom att, om så erfordrades, skyndsamligen begifva sig till Pilkullarne, för att hjelpa Clara att bekriga "gastarne".

Redan samma dag återinflyttade Clara med fru Rocke i sitt barndomshem.

Major Warfield reste hem till Orkan Hall med Capitola och Herbert, hvilken, så snart han följt dem dit, skulle begifva sig till armén, alldenstund hans permissionstid var ute.

Kap. XXXIX.

Gamla bekanta.

Herbert hade icke misstagit sig i sin förmodan, att öfverste Le Noir skulle uteblifva från rättegångsförhandlingarne. Denne högmodige man skulle snarare föredragit att höra sig anklagas för ett mord än att sjelf försvara sig emot beskyllningen för en nedrighet. Nästan viss om, huru domen komme att utfalla, brydde han sig ej om att vara närvarande och höra ett utslag, som toge ifrån honom hans myndling. Den största förtreten för honom var Claras flykt. När denna var utförd och lyckad, visste han nog, att den unga och rika arftagerskan vore förlorad för honom, och detta genom Capitolas mellankomst, denna unga flicka, som han redan hatade och emot hvilken hans hämd nu vände sig med fördubblad styrka.

Han beslöt derför att ännu en gång före sin afresa till armén söka få ett samtal med Svarte Donald. Insvept i sin vida kappa, med hattbrättena nedfälda, begaf han sig klockan åtta på qvällen på väg till den hemliga bergshålan vid Punschbålen, dit han visste banditerna hafva tagit sin tillflykt.

Qvällen var kolmörk, gångstigen otillgänglig och farlig; men öfversten var hemmastadd i trakten och väl underrättad. När han hunnit fram till afgrundens kant, tvekade han ej ett ögonblick: han visste precist stället, der man utan fara kunde nedstiga.

Med tillhjelp af trädgrenar och utskjutande klippstycken kom han slutligen ner till ett busksnår, som dolde ingången till grottan. Der stannade han och lät höra en egendomlig hvissling, hvilken genast besvarades af banditchefens välkända stämma.

'Det går ju bra, hr öfverste," ropade denne sednare. "Akta er; det bär ännu några fot utför, innan ni hinner fast mark. Räck mig er hand!"

Le Noir sträckte ut armarne i den mörka gluggen, och hans hand mötte Donalds, hvilken mumlade:

"Så, så, vackert, hr öfverste!" Några ögonblick derefter stod Le Noir välbergad nere i hålan.

Det djupaste mörker rådde omkring dem. Endast ett litet matt sken flämtade fram då och då mellan en bergsskrefva. Banditen förde sitt främmande mot denna andra öppning i bergshålan, uppmanande honom att luta sig ned så mycket han kunde; de kommo derpå in uti en mindre, temligen väl upplyst grotta, der man såg några gröfre kokkärl. På ett slätt klippstycke midt i hålan sågos dussintals buteljer med whisky, några bröd och litet rökt kött.

Omkring detta af naturen danade bord, sittande på klippstycken, som man ditsläpat, för att tjenstgöra som stolar, sågos tio à tolf mer eller mindre berusade karlar. Längs grottans väggar hade man tillredt bäddar af björnhudar. Sex eller sju banditer hade redan intagit sina sängplatser, der de snarkade och sofvo af sig ruset.

Sedan Svarte Donald, trots deras knot, skickat bort de sällar, som ännu höllo sig vakne, vände han sig till Le Noir.

"Nå, hr öfverste," började han, "hvad är det för en vigtig sak, som förmår er att utbyta vårt tråkiga sällskap mot den förtjusande miss Days?"

"Det tyckes," svarade öfversten förargad, "som ni skulle ännu vara okunnig om, att min myndling rymt sin kos och att hon fått laga stadfästelse på, att jag ingenting mer har att säga öfver henne."

"Ha! hå! hr öfverste, bättre tror då jag, att jag skulle ha skött den der affären. Ja, hade jag en gång haft den unga flickan i mina klor, inte hade hon fått undkomma, det är då säkert, det!"

"Det kan vara nog med dumt skryt, nu så länge, eftersom det ändå är er försumlighet, som vållat mig denna förtret. Ja, det är ert fel, att miss Day undkommit."

"Mitt fel?" utropade banditen, öfverraskad.

"Ja, visst är det så. Om ni hade fullgjort edra förbindelser till mig, om ni hade hållit ert löfte och befriat mig från den der flickungen Capitola, skulle jag inte hafva förlorat en rik myndling och min son en rik hustru."

"Capitola!.... återigen Capitola! Men hvad i all verlden har hon väl att göra med Clara Days flykt?" frågade Donald, mer och mer förvånad.

"Mycket. Medelst en lyckad list har hon befriat Clara, återgifvit henne friheten och förmått att dölja hennes flykt tillräckligt lång tid, för att göra hvarje förföljelse fruktlös."

"Åh! den unga flickan! Hon är sannerligen utmärkt! alltid är hon framme! Ha, ha, ha, ha!" skrattade banditen med full hals.

"Det anstår just er att skratta! De vinnande anse sig alltid ha privilegium dertill. Ni har bedragit mig på 5,000 dollars; svara mig, karl, hvad har ni gjort, för att förtjena dessa penningar?"

"Så! så! hr öfverste, var inte så het! Jag vet icke, hvilket som kan anses vara mindre ädelt: att visa prof på en låg karakter eller att för mycket älska penningen; båda dessa känslor lägger ni i dagen. Detta blir dock oss vänner emellan. Men den der flickungen, den der Capitola, huru har hon burit sig åt, då hon så der, midt för er näsa, kunnat stjäla bort er höna med guldäggen?"

"Jo, hon bytte kläder med henne; här ska' ni få höra!"

Öfversten berättade derpå för banditen den krigslist, som major Warfields myndling användt, för att rädda sin vän, och beskref den kallblodighet, med hvilken hon lät föra sig till kapellet och först vid altaret gaf sig tillkänna.

Banditen skrattade, så att han måste hålla sig i sidorna, för att ej kikna.

"Ah, en sådan flickunge!" upprepade han; "jag skulle inte för dubbelt så mycket vilja gå förlustig om att ega henne."

"Ega henne?" invände Le Noir. "Det ser temligen tvetydigt ut för er med den saken, tror jag. Hvad har ni väl till dato gjort, för att fånga henne, det lyster mig att veta; har ni gjort er det ringaste besvär att förtjena de penningar, ni redan inkasserat?"

"Så, så! sakta i backarne, hr öfverste; låt inte ert dåliga lynne förblinda er, så att ni förlorar all besinning! Ni önskar veta, hvad jag gjort för de penningar, jag erhållit i förskott? Först och främst har jag förlorat mycken tid och mer än en gång vågat frihet och lif, medan jag smugit omkring i trakten af Orkan Hall. Sedan jag fått riktigt reda på, huru flickan såg ut, så att jag ej riskerade att taga miste, och gjort klart för mig, hvar hennes rum var beläget, höll jag på att förlora mina bästa karlar på den affären; och då den lilla sötnosen tog dem tillfånga, offrade jag mitt vackra utseende, klädde ut mig till en gammal, ful, kringvandrande prest, och smet mig in midt bland de bönförrättande, der jag hoppades sjelf kunna bemäktiga mig henne. Ett gynsamt tillfälle dertill ville dock aldrig komma. Jag lyckades endast att lista mig in i fängelset och förse mina karlar med verktyg, för att komma undan. Ifrån den stunden ha vi nödgats hålla oss väl gömda, riktigt begrafna i den här hålan."

"Således," invände Le Noir spefullt, "har ni öfvergifvit tanken på att skaffa undan flickan och förtjena edra 5,000 dollars."

"Förtjena de öfriga utlofvade 5,000 dollars, vill ni säga, öfverste. Den summa, jag redan erhållit, anser jag vara min lagliga egendom; det är ytterligare 5,000 dollars, ni måste utbetala, om jag skall befria er från er fiende."

"Än se'n?"

"Jag hoppas med visshet, att jag slutligen skall bemäktiga mig Capitola. Sanningen att säga, vill jag hellre ega henne än penningarne. Jag har mer än en gång lurat på henne, men, ehuruväl jag hört, att hon esomoftast rider ut, har jag ändå aldrig mött henne i min väg. Nu har jag dock uppgjort en plan, som ovilkorligen skall lyckas; jag litar

härvidlag på ingen annan än mig sjelf. Ja, jag skall fånga henne; men tid fordras för utförandet af min plan."

"Tid? I dylika fall är hvarje uppskof en ytterligare fara. Hör på: jag begriper inte, på hvad sätt Warfield fått reda på denna flicka och hennes lefnadsöden, så framt det ej är genom gumman Nancy Grewell. Huru som helst, han har henne i sina klor och vet alltsammans, det är, hvad som är säkert. Att det likväl måtte felas honom till fyllest med lagliga bevis, för att inför domstol åberopa hennes identitet och arfsrätt, det kan jag sluta till af den förbehållsamhet, han till dato iakttagit rörande sitt fosterbarn. Men hvem kan väl förutsätta, att han ej en dag kommer i besittning af dessa bevis, och då får han makt nog, för att rycka mig ur händerna Capitolas hela förmögenhet? Hvem vet, om han icke håller på som bäst med att skaffa reda på dessa bevis och samla i hög allt, hvad han kommit öfver? Alltså bör ni begripa, att flickan ju förr desto hellre måste rödjas ur vägen. Donald, befria mig från henne, och den dag, ni förskaffar mig bevis på, att hon är undanskaffad, vill jag fördubbla den summa, jag lofvat er!"

"Bifalles, hr öfverste, bifalles! Jag sätter mig på intet vis emot, att ni fördubblar, mångdubblar min belöning. Ni skall finna mig lika villig att ingå härpå, som jag är det i hvarje annat fall. Men jag säger er ännu en gång: jag måste ha tid på mig. Alltför mycken brådska skulle ohjelpligen förderfva saken. Jag kan försäkra er, att jag nu uppgjort en plan att fånga Capitola, som ofelbart skall lyckas; men jag håller fast vid, hvad jag sagt: jag måste afvakta tiden."

"Och huru lång tid erfordras?" dundrade öfversten, som ej längre förmådde beherrska sig.

"Nå, nå, sakta i backarne! Inte kan jag säga er det på minuten. Att lofva är oförsigtigt, isynnerhet åt er, som inte vill taga reson, om man inte sedan går i land med att hålla sitt löfte."

"Men vet ni då inte, att jag fått order att afgå till Mexico inom trenne dagar från i dag? Jag vill, att saken skall vara klar till dess. Med ett ord, vill ni hastigt bringa affären till ett slut?"

"Visserligen, hr öfverste; men jag står fast vid min försäkran, att jag måste ha tid på mig."

"Jag reser till Mexico om tre dagar."

"Skynda, dit äran kallar er, hr öfverste! Hvem skulle väl ha hjerta att uppehålla en vän på väg till segerrika triumfer!"

"Jag tror sannerligen, ni söker drifva med mig!"

"Ingalunda!"

"Och det uppdrag, jag gifvit er?"

"Den saken kan jag måhända sysselsätta mig bättre med under er frånvaro. Var god och påminn er, hr öfverste, att ni reste i Vestern med Harrison, *när det stora uppdrag, ni först gaf mig, företogs under er frånvaro* och just derigenom ledde till ett så förträffligt resultat. Ingen har misstänkt er för delaktighet häruti. Den, som betalade för Eugéne Le Noirs undanskaffande ur verlden, var verkligen långt borta från platsen, der mordet skedde... "

"Tyst! Inte ett ord mer härom! Hvarför upprepa en sak, som inträffat för så länge sedan!" sade öfversten bleknande.

"Åh, det gör jag, blott för att uppfriska ert minne och bevisa, att ni ingen rätt har att beklaga er öfver mig, om jag drar ut på tiden en smula under nuvarande förhållanden. Skulle det inte falla sig särdeles lämpligt för er kanhända att vara i ett annat, främmande land, då arftagerskan till er broders stora förmögenhet, den ni olagligen besitter — plötsligen skall försvinna?"

"Nå-ja, detta kan ju vara ett skäl, som talar för sig," mumlade Le Noir.

"Jag skulle sannerligen tro det."

"Du har godt omdöme, Donald."

"Hvad var det, jag sade er: är ej min plats bland de styrande i Hvita huset, der det också är min afsigt att något längre fram taga säte? För närvarande, öfverste, vill jag säga er, att mitt beslut är fast och orygglgt, i afseende på hvad mitt åtgörande vidkommer, att hederligt uppfylla vår öfverenskommelse; jag skulle vara belåten med, om ni afbördade er den andel, er vidkommer, i hän-

delse af olycka, det vill säga, att ni gjorde upp er räkning med mig före er afresa...."

"Hvad menar ni?"

"Att ni betalade ut åt mig de återstående 5,000 dollars."

"Förr ville jag väl se er slukad af ett vilddjur!" skrek Le Noir, ursinnig.

"Nej, det vill ni inte ännu åtminstone, ty då blefve ni tvungen att sjelf göra af med er myndling eller också att se Gamle Orkan bespara er besväret att vidare förvalta hennes förmögenhet."

"Ni är en eländig menniska!"

"Nå, kör för det, öfverste, men låtom oss blott inte gräla! Flickan skall försvinna, det tager jag på mitt ansvar; men pengarne måste jag hafva i händerna, innan ni lemnar landet. Betala, min öfverste, betala utan vidare knussel! Capitola skall bli min hustru, och många veckor kommer det ej sedan att dröja, förrän Svarte Donald är enkeman."

"Nå, må ske då! Jag har ej längre tid att tvista med er. Jag ger er mitt hedersord på, att ni skall få penningarne, huru motvilligt jag dock ger dem," mumlade Le Noir mellan tänderna.

"Godt, nu känner jag igen min präktige öfverste," svarade bandliten, i det han reste sig, för att ledsaga sin gäst ut ur grottan. "Den man, som för er skull utsätter sig för så stora faror, bör väl ega rätt att fordra en belöning, som motsvarar risken."

Kap. XL.

I Mexico.

Tre dagar, efter det öfverste Le Noir träffat sitt aftal med Svarte Donald, reste öfversten, för att taga befälet öfver sitt regimente. Craven åtföljde honom till Baltimore, der trupperna skulle gå ombord, för att afsegla till New Orleans, derifrån man sedan skulle marschera mot

krigsskådeplatsen; här tog Craven afsked af fadren, för att återvända hem till Gömda huset.

Dagen efter sin ankomst till hufvudstaden i Maryland mottog öfversten ännu en afdelning af sitt regimente, bestående af ett kompani unge soldater, hvilka anfördes af Herbert Greyson, nyss utnämd till förste löjtnant.

Herberts sorgliga aningar hade sålunda gått i fullbordan; han fick till chef den man, som händelsen gjort till hans dödsfiende.

Han tog genast sitt parti härvidlag; han beslöt att så mycket, som var förenligt med hans pligt som officer, söka att undvika öfversten, och när detta blefve honom omöjligt, endast iakttaga mot honom en subalterns tysta lydnad.

Le Noir, å sin sida, bemötte Herbert med det mest högdragna förakt, och han lät ej ett enda tillfälle obegagnadt gå sig ur händerna, då han kunde förödmjuka och såra honom.

Vid landstigningen i New Orleans mottog öfversten order att med sitt regimente införlifva en förstärkning af frivillige, komne från St. Louis vid Mississippi.

Rekryterna exercerade hvarje dag i sina qvarter.

En morgon, kort efter det fartyget ankrat, på hvilket Herbert med sitt regimente varit inskeppad, gick denne i land, för att åse rekryternas exercis. Han följde med intresse deras manövrer, då han händelsevis fick ögonen på en ung soldat, med ryggen vänd åt det håll, der Herbert stod. Växt och hållning voro honom så bekanta; likväl kunde han ej få klart för sig, hvem det månde vara. I detta ögonblick lydde volontärerna kommandot: "Höger om!" Herbert kunde knappast återhålla ett utrop af förvåning och smärta.

Den unge mannen, iklädd den simpla soldatdrägten, var Clara Days trolofvade, enkans ende son, Traverse Rocke! Denne, som äfven nu såg upp, igenkände sin barndomsvän. Hans ansigte färgades af en djup rodnad ända upp till tinningarne, och hans blick sänktes mot jorden. Då exercisen var slut, fingo rekryterna order att gå hem till kasernen. Följande dag skyndade Herbert sig dit, så tidigt han kunde, och frågade efter sin vän. Han fann honom gående för sig sjelf. Så snart han såg Herbert komma

nära, rodnade han liksom föregående dag. Men den unge löjtnanten, betvingande ett missmod, som icke tjente till annat än att göra den unge soldaten ännu mer nedslagen, närmade sig och räckte honom vänligt handen.

"Käre Traverse," sade han, "jag ser, att du har gifvit dig ut med de andre, för att tjena ditt land. Det gläder mig af hjertat att få råka dig."

"Ja, det tror jag nog; men det bedröfvar dig att se mig värfvad som soldat och i sällskap med en hop vildsinte krabater."

"Visst inte, Traverse, flere än en soldat ha vunnit generals-epåletter," invände Herbert uppmuntrande.

Den unge krigaren smålog ofrivilligt.

"Hvad mig beträffar, tyckes det icke, som om sakerna skulle komma att taga den vändningen."

Med dessa ord visade han med blicken på sin grofva drägt och sina klumpiga skor samt fortfor:

"Denna uniform, vår exercis och våra kaserner, den dåliga och knappa föda,oss bestås, allt har varit nog, för att afkyla min ifver för krigareyrket."

"Traverse, du talar, som vore du en fåfäng narr; detta öfverensstämmer icke med din karakter —icke är du någon vekling."

"Inte heller misströstande svag," menar du väl? Ack, Herbert! Din vän, som alltid litade på sin ungdomskraft, var så full af förhoppningar, så ifrig att komma sig upp i verlden, har numera nästan förlorat all aktning för sig sjelf. Jag reste, som du vet, till Vestern, med hufvudet fullt af präktiga framtidsplaner; ett halft års envis kamp mot likgiltigheten, mot glömskan, hvarje dag tilltagande skulder hafva totalt sköflat mina drömmar. Jag medförde rekommendationsbref, jag erhöll vänner, deras vänskap började med välönskningar, men mera blef det aldrig. Mina sträfvanden för att få god praktik hafva endast inledt mig i skulder. Och sedan, aldrig en rad från min fästmö under hela detta långa halfår! Ack, ett enda bref från henne, och hvad som nu är, skulle aldrig inträffat; jag skulle ej då kommit mig till att fatta ett så förtvifladt beslut, som att låta värfva mig; men det blef svårare och svårare för mig med hvarje dag, mina skulder växte...."

"Dina kreditorer voro utan all skonsamhet, kan jag tro? Den gamla visan, med ett ord! Stackars gosse!.. "

"Nej, du misstager dig. Mina fordringsegare voro endast min hyresvärdinna och min tvätterska, tvänne stackars enkor, hvilka voro långt ifrån att vilja trakassera mig. Ibland sågo de sig likväl tvungna att komma med en liten räkning till mig, men detta skedde då alltid med så mycken försynthet och deltagande för min fattigdom, att jag riktigt led af att ej kunna betala Jag skuldsatte mig mer och mer. Men nog härom!"

"Traverse!... "

"Så vill jag med ett par ord afsluta min historia. En dag randades, då allt hopp. all min förtröstan var helt och hållet förbi. Jag hörde talas om, att en kår frivillige höll på att bildas, för att afsändas till Mexico, och jag tog värfning.... Jag sålde mina kläder och mitt lilla bibliotek och använde pengarne att dermed betala mina skulder till de båda fattiga enkorna, gaf dem hvardera en anspråkslös gåfva och sände återstoden till min mor, till hvilken jag skref, att jag begaf mig längre mot söder, för att der söka en bättre utkomst.... och.... nu har det gått med mig, som du ser."

"Din moder vet således ej af, att du tagit värfning?"

"Nej!"

"Huru länge är det, sedan du lemnade St. Louis?"

"Två veckor."

"Ack, att du inte hade tålamod att vänta endast tvänne dagar till!" utbrast Herbert med värme.

Dessa ord voro knappt utsagda, förrän han genast ångrade dem; ty med hela sin själ i blicken frågade Traverse honom ångestfullt:

"Hvad?.... hvad menar du härmed?"

"Du skall veta, att jag ej kommer direkte från West-Point, utan från Staunton och från Orkan Hall."

"Ack! Då bringar du mig helsningar från min moder och... tala, för all del! Huru står det till med dem?"

"De vistas bägge två för närvarande på Pilkullarne, i enlighet med dr Days sista vilja. Dr William har ännu en gång anfört besvär inför domstol, till Claras förmån, och nu lyckats bättre än första gången. Om du dröjt några da-

gar längre i St. Louis, hade du fått mottaga ett bref från miss Day, deri hon underrättat dig om denna lyckliga förändring i sitt öde, och ett annat från dr William, som låter dig veta, att de tusen dollars, som din välgörare testamenterat dig, för din räkning finnas insatta i privatbanken i Staunton."

"Hvad i all verlden säger du? Hvarför väntade jag icke trenne dagar?" suckade Traverse, med så mycken förtviflan i rösten, att Herbert, för att trösta honom, skyndade sig att tillägga:

"Se så, Traverse, Traverse, var bara lugn; det var väl af ödet beslutadt, att allt detta skulle hända dig. Men var en man, haf mod och hoppas på, att ära och rykte skola göra dig skadeslös för, hvad du lidit?"

"Nej, nej! Det är min egen otålighet, som vållat allt detta, denna otålighet i mitt lynne, som dr Day ständigt sökte motarbeta. Största delen af allt mensklig elände och alla villfarelser, upprepade han otaliga gånger för mig, härleda sig endast från bristande förtröstan på Försynen. Nu har jag med mitt eget exempel besannat hans ord. Hvad hade jag väl här att göra? Hvarför skulle jag ge mig till soldat, jag, som redan hade ett lefnadsmål?"

"Ursäkta, min vän," invände Herbert saktmodigt, "det är ej mindre hedrande att som soldat tjena sitt land."

"Ja, om fienden hotade våra gränser! Men hvad behöfde väl jag vara med om att falla in i en grannstat.... att låta värfva mig, för att gagna en politik, som jag inte begriper, då jag till på köpet, liksom mången annan, ej kan skilja på, hvem som egentligen har rätt eller orätt härvidlag? Att så förlora tålamodet, derför att lyckan ej genast uttömde sitt ymnighetshorn öfver mitt hufvud! Åh, en sådan dåre jag varit!"

"Du dömer dig sjelf för strängt, Traverse. Hvad du gjort, är helt naturligt; det kan lika rättvist gillas, som klandras."

"Må så vara! Men sätt dig nu här vid min sida, om du inte skäms för att bli sedd i sällskap med en simpel soldat, och berätta för mig, hvad som händt der hemma," tillade Traverse modstulet.

"Gerna, men med vilkor, att du upphör att beklaga dig på det der viset."

"Käre Herbert, var ej för sträng mot mig; jag vet ej rätt, hvarför jag ej redan krossat min dumma skalle mot stenväggen."

"Det skulle sannolikt hvarken tjenat till att upplysa eller stärka din hjerna," invände den unge officern, hvarpå han började berätta om allt, hvad Clara lidit under sin vistelse på Gömda huset, om, huru hennes bref bortsnappats, huru Le Noir velat tvinga henne att gifta sig med Craven, huru Capitola genom sitt mod och sin fintlighet räddat henne, samt om hennes flykt till Staunton och mottagande hos fru Rocke och slutligen om hennes återinflyttande på Pilkullarne, tillsammans med Traverses moder.

Traverse var knappt i stånd att beherrska sina känslor. Under det han lyssnade på sin väns berättelse, gick han med stora steg af och an, häftigt upprörd.

"Och denne man," utbrast han, då Herbert slutat, "denne niding är vår chef, öfverste för vårt regimente!"

"Ja," svarade löjtnanten, "men akta dig för att tilldela honom dylika epitet! Du vet, huru despotisk den militära lagen är. Denne man, som ser i dig Clara Days fästman, som afundas dig henne, eller snarare hennes förmögenhet, för sin sons räkning, skall uttänka alla möjliga medel att skada och förstöra din framtid, tack vare den makt, hans rang som chef ger honom. Jag hoppas dock, att du, af tillgifvenhet för din moder och din trolofvade, fördrager med tålamod och ståndaktighet alla de förolämpningar, vår öfverste kommer att tillskynda dig. För att lyda mitt råd, behöfver du endast följa mitt exempel; ty äfven till mig har öfverste Le Noir ett ondt öga sedan mitt uppträdande i kapellet, äfvensom för det han vet, att jag är systerson till major Warfield, hans dödsfiende!"

"Var lugn för mig, min vän! Jag skall vara tålig och saktmodig."

Herbert var alltför bekymrad för sin unge väns sorgliga belägenhet för att ej försöka något till hans bispringande. Det lyckades honom att bland de öfrige officerarne inom regimentet väcka deltagande för den unge läkaren, och alla beslöto de samfäldt anhålla om hans entledi-

gande från krigstjenst. Deras bemödanden strandade likväl emot öfverste LeNoirs inflytande. Böneskriften afslogs utan vidare förklaringar.

Major Warfields systerson fälde dock icke modet. Han uppsatte till krigsministern en förklaringsskrift angående allt, som rörde saken, och sedan han derå fått alla de andre officerarnes underskrifter, afsände han den med första kurirpost till Washington.

På samma gång tog han ett steg, icke mindre vigtigt för ungdomsvännens bästa. Utan att låta Traverse veta, hvarför, förmådde han denne sednare att låta fotografera sig. Då han fick korten, skickade han genast ett i bref till major Warfield, deri han beskref och berömde Traverse, omtalade hans sorgliga belägenhet och bad, att majoren måtte begagna sitt inflytande för den unge mannens räddning. Han slutade med följande uppmaning:

"Betrakta noga det porträtt, som medföljer mitt bref, jag ber er derom, onkel, och se, om det är möjligt att misstaga sig på den träffande likheten emellan er och *er son!*"

Vi skola sedermera erfara, huru Gamle Orkan mottog brefvet och porträttet.

Herbert hade icke omtalat något af detta sitt åtgörande för Traverse. Den unge soldaten slapp således från att sväfva mellan lifvande hopp och ångestfull fruktan, utan han fortsatte endast, dag från dag, att öfva sig i det för en soldat så nödvändiga tålamodet. Han skref till Clara och sin moder och sade, att han, följande ett stort antal unge mäns exempel, gått såsom frivillig ut i mexikanska kriget; omtalade, att han för närvarande befunne sig i New Orleans, på väg till Rio Grande, och att han var nog lycklig att stå under Herbert Greysons befäl, hvilken var löjtnant vid det regimente, vid hvilket han tjenade. Han ände sin moder fullmakt att lyfta i banken de 1,000 dollars, dr Day testamenterat honom, och använda dem, i händelse hon komme i behof deraf.

Följande dag fick han order att embarkera, och eskadern afseglade till Mexiko.

Vi vilja nu återvända till Orkan Hall, till vår ystra hjeltinna, Capitola. Hvad Clara Day och fru Rocke beträffar, veta vi dem vara i godan ro på Pilkullarne. Traverses

bref väckte väl i början oro och störde det fridfulla lugnet i deras hvardagslif; men de funno sig dock med undergifvenhet i denna ödets skickelse och svarade den unge soldaten i uppmuntrande och tröstande ton.

KAP. XLI.

Capitola eröfrar Craven Le Noir.

Allt ifrån sin tidigaste ungdom hade Craven Le Noir hängifvit sig åt de vildaste utsväfningar. Innan han ännu uppnått tjugufem års ålder, hade han gått från den ena ytterligheten till den andra; hans helsa var förstörd, hans bättre jag tillspillogifvet, och för lifvet kände han blott afsmak och leda.

Hans hjerta hade ännu aldrig klappat af en känsla, som han skulle kunnat ge namn af kärlek. Han älskade icke Clara Day. Det var endast girigheten, som förmått honom att träget uppvakta henne; han hade snarare från första början hyst en afgjord motvilja för sin kusin. Men begäret att komma åt hennes förmögenhet var dock tillräckligt mäktigt att nedtysta denna känsla och förmå honom att spela rollen af förälskad.

Det var Capitola förbehållet att väcka denna lidelse hos honom, att uppvärma hans blod, hans blaserade begär. Allt sedan den dagen, han såg henne i kapellet, med ögon gnistrande af vrede, kinderna purpurröda af förtrytelse, och han hörde sig så frimodigt anklagas af denna unga flicka, hade hennes bild städse stått framför honom. Det fanns hos henne någonting, som han ej upptäckt hos andra qvinnor, han träffat. Hans passion ökades till och med genom den afsky, hon visade honom.

Utom andra egenskaper var Craven Le Noir äfven begåfvad med ett omättligt högmod. Att betvinga Capitolas motvilja, att ingifva henne en "kärlek", motsvarande hans egen, syntes honom vara en ringa sak. Som han insåg, att han icke gerna kunde inflnna sig på Orkan Hall, beslöt han

följa den unga flickan på hennes utfärder och då taga tillfället i akt och göra henne sina kärleksförklaringar.

En känsla, nästan lika stark som hans passion, eggade honom ännu dertill: det var kärleken till penningen.

Han hade af sin fader fått veta, att denna Capitola Black med all sannolikhet vore Capitola Le Noir, den lagliga arftagerskan till den stora förmögenhet, de vidsträckta domäner, hvarifrån öfversten drog de furstliga inkomster, som bortslösades på ett lif, fullt af utsväfningar.

Såsom arftagerska, eller snarare, såsom laglig egarinna till dessa rikedomar, var Capitola ett fullt ut lika frestande rof att fånga, som den stackars Clara med sitt jemförelsevis lilla arf, och hr Craven tyckte, att det kunde vara tid på, att han nu blefve herre öfver Capitolas förmögenhet i fadrens ställe. Lyckades hans frieri, finge han derigenom komma ur den beroende ställning, hvari fadren höll honom. Hans giftermål med Capitola skulle göra honom till herre öfver hela förmögenheten och skulle gifva honom rättighet att fordra densamma i sin hustrus namn. Öfverstens frånvaro lemnade honom dessutom fältet öppet; inga hinder således att frukta från det hållet. Dessutom var hans lidelse för Capitola, i samband med de pekuniära fördelarne fullt ut så stark, som hans motvilja för Clara. Craven började således uttänka sin anfallsplan.

Vår hjeltinna å sin sida var i fullkomlig okunnighet om den "ära", som väntade henne. Hela den första veckan, som följde på Herberts afresa, hade hon grätit hvarje dag. Den andra veckan grät hon något mindre, tredje veckan nästan intet, och den fjerde var hon sig åter fullkomligt lik, färdig att skynda mot nya äfventyr.

Hon företog sig nu åter att dagligen göra utflykter till häst. Ulltopp följde henne ej vidare, om det nu var derför, att majoren ansåg detta försigtighetsmått öfverflödigt, allt sedan den minnesvärda dagen, då Capitola förvandlade sig till Clara Day, eller om det var derför, att öfverste Le Noirs bortovaro lugnade majoren för hans skyddslings säkerhet.

Majoren var långt ifrån att ana, det hans fiende lemnat efter sig en skicklig, samvetslös agent, att fullfölja sina

planer och att en annan skurk föresatt sig att blifva hennes herre och husbonde.

Den oförvägna Capitola insåg ej bättre, än majoren, de faror, som omgåfvo henne. I sin glädje öfver att vara befriad från Ulltopps tråkiga vaksamhet och dessutom från barndomen van vid faror, som hon alltid förstått att reda sig ifrån, hade fruktan svårt att vinna insteg i hennes sinne.

Craven Le Noir hade föresatt sig att ej gå för bröstgänges tillväga. Att handla brådstörtadt hade varit detsamma, som att genast förlora spelet, det visste han väl; han aktade sig således för att skrämma den unga flickan.

Första gången, han mötte henne, nöjde han sig med att helsa henne med en bugning, så djup, att han vidrörde hästhufvudet med sin panna, hvaretter han red förbi med ett melankoliskt leende.

Otäcking, som ville tvinga en ung flicka att gifta sig med dig. Icke ens häftigheten i hans kärlek kunde ursäkta ett sådant steg. Så lycklig jag var, som kunde spela honom ett sådant spratt! Han ser ändå bra olycklig ut, stackare.... så jag är nästan frestad att hysa medlidande med honom, sade Capitola till sig sjelf, i det hon kastade en blick på den unge mannens bleka kinder och matta ögon.

Hon förstod ej, att detta hans aftärda utseende endast var en följd af utsväfningar.... att denna sorgsna blick endast var påtagen för tillfället.

Några dagar derefter nytt möte. Craven helsade, om möjligt, ännu djupare än förra gången och anlägsnade sig med samma sorgsna leende på läpparne, utan att göra min af att tilltala henne.

Stackare, tänkte vår hjeltinna, han förtjenar, hvad han lider. Jag hoppas, att denna lexa skall göra honom godt och föra honom på bättre vägar. Det måste vara förfärligt att förlora den, man älskar. Det riktigt gör mig ondt om honom fördenskull; men hvarför skulle han tillåta sin far bruka våld mot Clara, för att tvinga henne gifta sig!

Craven Le Noir hade fullkomligt väl uppfångat Capitolas medlidsamma och deltagande ögonkast; likvisst var han ännu alltför försigtig, för att låta henne märka, hvad han hade i sinnet, och fann det derför bäst att tiga så länge.

Då han ånyo fann sig i den unga flickans väg, kort tid derefter, inlade han i en lång blick allt, hvad han kunde åstadkomma af djup sorgsenhet och ödmjukhet; och bugande sig med den djupaste vördnad, fortsatte han sin väg.

Stackars menniska, kunde Capitola icke hindra sig från att tänka. Det ser inte ut, som om han skulle hysa agg till mig, fastän jag beröfvade honom Clara. Huru brottslig han än må hafva varit, förmodar jag likväl, att det var kärleken, som alldeles kollrade bort honom — eljest hade han visst ej handlat så. Och hvem kunde väl se och lära känna Clara, utan att älska henne? Jag för min del, om jag varit man, skulle bestämdt hafva blifvit kär i henne. Jag kan just undra, hvarför han ser så sorgset och bönfallande på mig? Jag kan ju ingenting göra för honom, jag. Om det stode i min makt att lindra hans bekymmer, gjorde jag det bestämdt. Under trenne veckors tid höll Craven uti med att spela samma roll. Capitola kunde aldrig rida ut, utan att möta honom, lika sorgsen och vördnadsfull.

Omsider, då han trodde sig temligen säker på sin sak, skred han ett stort steg framåt. En dag, då han förmodade, att majorens myndling var ute på sin vanliga promenad, ställde han sig i hennes väg; men i stället för att som vanligt möta henne, hade han stannat midt framför en ganska hög grind.

Han skyndade sig att öppna grinden och höll den öppen, tilldess den unga amazonen farit igenom. Denna sednare tackade artigt och fortsatte sin ridt. Isen var nu bruten. Inom några sekunder var Craven vid hennes sida, tilltalande henne vördnadsfullt, utan att våga se upp till henne.

"Det är redan länge, miss Black," tog han till ordet, "som jag önskat få ett tillfälle att för er uttala min ledsnad, min ånger öfver mitt häftiga, oförsvarliga beteende mot en viss ung dam uti kapellet i skogen. Vill ni väl tillåta mig att frambära min försäkran om min djupa ånger och få anhålla om er förlåtelse?"

"Jag hyser visst inte ringaste känsla af agg emot er, mr Le Noir; det var ju icke mig, ni ville tvinga till giftermål. Hvad det beträffar, som ni sade och gjorde mig.... ha, ha, ha! det hade jag ju sjelf framkallat; och dessutom fick ni er betalning! Striden oss emellan var olika; jag var den, som gick af med segern, och det anstår icke segervinnaren att nära hämdebegär," sade Capitola skrattande. Ty, ehuru hon sett Craven uppföra sig våldsamt och orättvist, kunde hon likväl icke ana lågheten uti hans afsigter. Öppen och hederlig till sin natur, trodde vår hjeltinna honom om att vara en kall, sjelfvisk menniska, men icke en bedragare.

"Således, såsom det anstår fiender, hvilka öppet slitit sin tvist," svarade Craven i samma skämtande ton, som Capitola, "och nu inte hysa något vidare hat till hvarandra, kunna vi trycka hvarandras händer och blifva vänner, hoppas jag?"

"Åh, hvad den saken beträffar, mr Le Noir," svarade Capitola, "vet jag ännu inte rätt, hvad jag skall göra. Vänskap är ett heligt band. Man bör aldrig leka med det. Var derför god och ursäkta, min herre, om jag ej antager ert anbud."

"Huru, miss Black, skulle ni ej vilja skänka en stackars ångrande litet vänskap?" fortfor Craven med ett sorgset småleende.

"Jag önskar er allt godt, mr Le Noir, men er vän lofvar jag ej att blifva."

"Ah, jag förstår: ni kan icke skänka er vänskap åt den, ni ej kan högakta, är det icke så?"

"Må så vara! Ja," sade Capitola utan betänkande; "ni har rätt deruti. Huru som helst önskar jag, att ni måtte göra er värdig en aktning, dyrbarare, än den jag kunde skänka er."

"Ni gör anspelning på mitt.... mitt oförlåtliga uppförande emot miss Day. Men hör mig, allt sedan den dagen har jag aldrig upphört att bittert ångra och begråta mitt felsteg," sade Craven, i det han med blicken, lysande af konstlad uppriktighet, mötte Capitolas.

"Det gläder mig att höra er tala så."

"Miss Black, jag skall ej försöka att rättfärdiga mig; jag vill blott tillägga ännu ett ord: jag hänfördes af en

lidelse, som hade svartsjukan till sin hufvudsakliga grund. Denna känsla var så föga verklig, som den var föga varaktig. I dag är jag glad öfver, att mina planer mot Clara Day strandade; jag vill aldrig fritaga mig från att hafva handlat mycket illa. Men ni, miss Black, skall väl aldrig kunna förlåta mig?"

"Mr Le Noir, jag har ingenting att förlåta er. Jag tror på uppriktigheten af er ånger; jag önskar, att ni måtte blifva lycklig — detta är allt, hvad jag kan svara er."

"Jag har förtjent denna stränghet från er sida, miss Black, jag vet det, och böjer mig under straffet," sade Craven med så tröstlös stämma, att Capitola, trots den motvilja, han ingaf henne, ofrivilligt beklagade honom.

Craven red ännu några minuter bredvid den unga flickans sida, utan att säga ett ord; derefter, bugande sig med ett saktmodigt farväl på läpparne och sänkt blick, aflägsnade han sig.

Stackars unge man, sade Capitola för sig sjelf, nog måste han ändå finna sig bra ensam och öfvergifven. Jag önskar uppriktigt, att han måtte begifva sig af till Mexico med de öfrige.

Under några dagars tid undvek Craven major Warfields myndling, för att icke väcka misstankar hos henne; sedan kom han åter i hennes väg, och utan att våga ett oförsigtigt ord eller en blick, som kunde röja hans afsigter, inledde han samtalet, bemödande sig att vinna hennes deltagande, talande till henne om sina goda föresatser för framtiden, om sin onyttigt förflutna ungdomstid, om sitt hittills alldeles förfelade lif; om brist på en öm, skyddande hand, en huld ledsagerska m. m.

Capitola åhörde honom välvilligt. Måhända till följe af sin oförskräckta, fasta och bestämda karakter, var Capitola ej i lika hög grad begåfvad med ett fint skarpsinne, som Clara Day, eller med en så klar instinkt, som lät den sednare genomskåda Cravens verkliga natur. De misstankar, hon möjligen skulle kunnat fatta om uppriktigheten af hans bedyranden, nedtystades genast af hennes ädla hjertas öfverseende godhet.

Craven å sin sida förlitade sig på sin verldserfarenhet och närmade sig sitt mål med utstuderad skicklighet. Dertill

kom äfven, att hans passion för Capitola var verklig, då den blott var låtsad beträffande Clara Day. Äfven förlitade han sig på, att, då tillfälle till en öppen förklaring yppade sig, han denna gång så mycket säkrare skulle lyckas, som majorens myndling, omedveten som hon var om sin omätliga förmögenhet, borde anse hans frieri för ett fullkomligen oegennyttigt drag.

Efter att ännu flera gånger ha samtalat med henne, trodde han omsider stunden vara kommen för att mått det afgörande slaget, och han beslöt nu att begagna första tillfälle och försöka sitt frieri.

Slumpen var honom härvid särdeles gynsam.

En eftermiddag lät Capitola sin pony galoppera skogsvägen fram, längs klipporna, som omslöto Orkan Hall. Sadelremmen gick plötsligen upp under den häftiga ridten, och den oförvägna flickan kastades till marken.

Knotande öfver stalldrängens vårdslöshet, var hon dock snart på benen igen. Hästen hade lyckligtvis tvärstannat. Hon tog upp sadeln från marken, lade den åter på hästens rygg och höll just på att försöka spänna till den, då Craven Le Noir syntes komma i fullt galopp. I ett ögonblick hade han hoppat af och stod vid den unga flickans sida.

"Hvad har händt er, miss Black?" utropade han med synbar oro. "Ni måtte väl aldrig hafva skadat er?"

"Nej, som väl är! Den fumlige stalldrängen hade inte riktigt spänt fast sadeln. Min häst stegrade sig litet, sadeln lossnade, och jag kastades af."

"Men utan att stöta er illa, eller hur?" återtog den unge mannen ifrigt.

"Lyckligtvis for endast min klädning litet illa af fallet," svarade Capitola skrattande, i det hon förnyade sina bemödanden att få sadeln att sitta riktigt fast.

"Tillåt mig att hjelpa er, miss Black," sade Craven. "Sådant här är icke fruntimmersgöra; dessutom är ni ej stark nog."

Capitola mottog hans anbud och gick några steg åt sidan och satte sig vid vägkanten på en kullslagen trädstam, för att ordna sin drägt, som vid fallet kommit litet i oordning.

Då hästen var sadlad, närmade sig Craven den unga flickan.

"Miss Black," tog han till orda med den mest vördnadsfulla uppsyn, "den fara, jag nyss trodde er vara utsatt för, väckte hos mig en sådan oro, att det är mig omöjligt längre dölja för er de känslor, som...."

Hans röst, som hela tiden darrat, svek honom här alldeles.

Capitola såg upp med en blick, full af öfverraskning och undran. Det var första gången i sitt lif, hon hörde en kärleksförklaring. Emellan henne och Herbert hade det varit liksom en tyst öfverenskommelse; de hade alltid så väl förstått hvarandra, utan att ett enda af dessa ord, som man kan kalla "kärlekens tekniska termer", någonsin utbytts dem emellan. Också spände hon örat uppmärksamt, för att lyssna till, hvad som skulle följa på denna inledning.

Några sekunder voro tillräckliga för den unge mannen att återfå målföret. Uppmuntrad genom den skenbara välvilja, med hvilken vår unga, nyfikna hjeltinna tycktes åhöra honom, kastade han sig på knä för henne, fattade en af hennes händer och med en vältalighet, som man måhända ej skulle väntat sig af honom, uttalade han sin kärlek och sina förhoppningar.

Med återhållen andedrägt och ögonen borrande sig i hennes, väntade han den unga flickans svar.

"Åh," svarade hon, "låter en verklig kärleksförklaring och ett frieri på det sättet? Sannerligen! Det är ju alldeles precist som på teatern. Skada blott, att det icke gör någon verkan på mig."

"Grymma Capitola, kan ni så gyckla med min sorg?" utropade Le Noir, i det han satte sig vid hennes sida.

"Visst inte; jag talar allvarsamt; det försäkrar jag er. Börja om en gång till, det var så innerligen roligt!"

"Ni är utan medlidande! Men trots edert bitande skämt, är jag, om ni blott vill höra mig och säga, att ni älskar mig, färdig att upprepa, hvad jag sagt, hundratals gånger. Låt mig endast hoppas, att jag får åtminstone en aldrig så ringa smula genkärlek!"

"Nej, nu börjar det blifva tröttande; två eller tre gånger kan vara nog. Dessutom, hvad skulle det väl göra er för godt att höra mig säga: 'Jag älskar er!' "

"Måhända skulle det lyckas mig att slutligen förmå er mottaga anbudet af en mans hand och hjerta, hvilken skulle älska er, tilldess hans sista timme slår!"

"Talar ni om er sjelf?"

"Ja, om mig, den hängifnaste af alla edra beundrare...."

"Det vill just inte säga mycket, emedan ni är den ende...."

"O, hvad jag tackar ödet för denna lycka! Då kan jag hoppas, förtjusande Capitola, att åtminstone din hand och ditt hjerta äro fria," invände Craven gladt.

"Åh, det vill jag inte påstå; jag är ej berättigad att säga detta. Tvärtom är det en inre stämma, som säger mig, att, om jag gifte mig med en viss person, skulle en viss person finna sig ganska missbelåten dermed."

"Utan tvifvel skulle fler än en, som i hemlighet sucka för er, blifva olycklige. Hvem är väl den man, som skulle kunna möta i sin väg en ung flicka, så tjusande, så fullkomlig i allt, som ni, utan att fattas af kärlek till henne, utan att önska sig sållheten att vara den, på hvilken hennes val af make måtte falla? Och dessutom, min sköna flicka, är ni icke på minsta sätt ansvarig för de förhoppningar, för hvilka ni är föremålet."

"Må så vara! Jag är hvarken rik eller vacker nog, för att fånga älskare, och jag behöfver visst icke frukta för, att någon blir lycklig för min skull, gå, huru det vill. Men icke desto mindre räknar jag bland mina bekante en hurtig, ung man, som, ja, som.... Med ett ord, mr Le Noir, jag tillhör icke mera mig sjelf, jag anser det vara så åtminstone. Jag är er oändligen tacksam för det företräde, ni hedrar mig med, liksom för det eleganta sätt, hvarpå ni framstält er anhållan; men jag kan icke bestämma öfver mig sjelf."

"Miss Black," återtog Craven, smått förlägen, om än ej alldeles modfälld, "jag tror mig förstå er. Ni gör anspelning på den der unge mannen, den der hurtige slagskämpen, som kom till ert bistånd i kapellet. Är det ej så?"

"Han, som gaf er en så dugtig näsknäpp, att ni blödde näsblod? Ja, just han," svarade den oförbätterliga yrnattan.

Craven, som ej tyckte det vara skäl att denna gång upptaga stridshandsken, fortfor:

"Om jag ej bedrager mig, miss Black, är, enligt hvad ni sjelf sagt, detta endast en tyst öfverenskommelse, icke bindande för vare sig den ena eller andra parten. En ung dam och med ett så öfverlägset förstånd bör inse, att en så obestämd förbindelse, i synnerhet när förmögenhet tryter å ömse håll, är lika oklok som föga bindande, under det att den samhällsställning, jag känner mig stolt öfver att kunna erbjuda er, kan anses ganska afundsvärd, utan att tala om den hängifna kärlek, som ökar dess värde. Ni vet, att jag är ende arftagaren till Gömda husets vidsträckta besittningar, och min hustru skulle blifva den förnämsta och rikaste frun på hela orten."

En lätt sammantryckning af läpparne var det enda, som röjde, hvad Capitola tänkte; hon skyndade sig dock att svara:

"Jag är er oändligen förbunden, mr Craven, för den utomordentliga ära, ni ämnar mig. Jag borde helt visst högt uppskatta ett sådant ädelmod af en ung gentleman, arfvingen till den största förmögenhet i orten, som det att vilja tillbjuda sitt namn och sina rikedomar åt mig, som öppet erkänner, att jag icke eger en dollar. Det gör mig ondt att nödgas afsäga mig en sådan ära, men min hand tillhör redan en annan."

Sedan hon sagt detta, reste hon sig och gick fram till sin pony.

Craven vågade ej förstöra sina "utsigter" genom att denna gång envisas ännu längre. Han hjelpte aktningsfullt den unga flickan upp i sadeln.

"Jag hoppas, miss Black," sade han, i det han bugade sig till afsked, "jag hoppas att vid ett annat, lägligare tillfälle få den lyckan att återupptaga detta samtal."

Alltför inbilsk, för att anse sig slagen ur brädet, aflägsnade han sig i den tron, att Capitolas vägran mera var skämt än allvar. — En ung flicka i hennes samhällsställning, sade han för sig sjelf, kan aldrig vara så oförståndig att afslå ett anbud, sådant som mitt.

Några dagar fingo gå förbi, utan att han gick i Capitolas väg. Han ämnade invänta ett gynsamt tillfälle, hvilket ej heller dröjde att infinna sig.

Major Warfields myndling red en dag längs flodstranden. Craven kom i hennes väg, red vid hennes sida och bad, att hon ville ett ögonblick lyssna till, hvad han hade att säga. Utan att invänta svar, upprepade han sina lidelsefulla kärleksförklaringar, åtföljda af tillbudet af hans hand och förmögenhet.

Capitola lät sin häst göra en volt och såg Craven frimodigt i ansigtet.

"På min ära, mr Le Noir," svarade hon, "påminner ni mig inte om en anekdot, som man tillskrifver den unge Sheridan. Hans fader rådde honom att taga sig en hustru och sätta bo: 'Hvems hustru skall jag då taga?' frågade han. Vill ni nödvändigt truga er till en annans fästmö? Jag har ju sagt er, att jag tillhör en ung, tapper officer, som i denna stund slåss för sitt land, under det att ni latas hemma och söker att beröfva honom, hvad honom tillhör. Jag skäms på edra vägnar, mr Le Noir; jag nästan blyges för mig sjelf öfver, att jag så ofta lyssnat till ert prat. Våga aldrig mer att tala till mig, vare sig under mina ensamma utfärder, eller hvar det nu vara må. En gång har ni fått känna tyngden af Herbert Greysons arm; ådrag er inte ännu en gång hans vrede! Jag varnar er på förhand."

Likblek och med af vrede förvridna drag, såg Craven efter henne, då hon i galopp skyndade bort.

"Stolta flicka!" utropade han, i det han skar tänderna, "du tror dig kunna säga, hvad du vill nu; i sinom tid skall du dock tillhöra mig!"

Han sporrade hästen, och under det han red mot sitt hem, upptänkte han låga hämdplaner och medel, för att kunna uppnå sitt mål.

Han beslöt begagna sig af sina föregående möten med Capitola, för att svärta hennes rykte, så att hvarje hederlig karl skulle frukta att fläcka sitt namn och sin heder genom ett giftermål med henne. Då stode vägen honom öppen. Han beslöt att börja med halfqvädna meningar, småförtroenden, tvetydigt skämt, tillräckligt försigtigt utspridt, för att ej den verkliga källan till förtalet skulle blifva upptäckt, och på samma gång sjelf iakttaga ett så vördnadsfullt sätt emot Capitola, att hon aldrig skulle kunna misstänka

honom, och således omsider komma att återskänka honom sitt förtroende.

Craven sade för sig sjelf:

Skandalen kommer ej att gå utom gränserna för vårt område; hvad gör det väl då? En gång gift, skall jag göra anspråk på min hustrus förmögenhet, den min fader satt sig i besittning af; jag anförtror vården af egendomen åt en pålitlig disponent, och vi bosätta oss i Paris, i Paris, nöjenas paradis!

KAP. XLII.

Capitola utmanar Craven på duell.

Hösten hade inträdt. Det var den tiden på året, då major Warfield hade för vana att inbjuda till Orkan Hall några vänner, hvilka, liksom han, satte värde på jagt och ett läckert bord. Under några veckors tid visade sig majoren då såsom en mycket frikostig värd.

Capitola deltog i alla dessa fester, och till sin och alla de öfriges belåtenhet uppfylde hon den för henne så nya rollen af en gästfri husmoder.

Bland gästernas antal funnos tvänne, som vi vilja presentera för våra läsare, icke endast derför att de hvarje år infunno sig såsom gäster på Orkan Hall, utan derför att genast från första stunden, Capitola såg dem, uppstod en vänskap emellan dem och vår hjeltinna, lika varm, som den var förtroendefull. Båda aflägsne slägtingar till majoren, ansågo de sig härigenom berättigade att kalla Capitola "lilla kusin Cap".

John Stone, den äldste af dem, var en ännu ung man, högväxt och med en herkulisk kroppsbyggnad. Hans temligen fylliga ansigte, blå ögon, ljusa hy och blonda hår tydde på ett trögt och flegmatiskt lynne. Försigtig af naturen, hederlig och rättskaffens, syntes han vara i besittning af alla de egenskaper, som erfordrades, för att göra hustrun och de tvänne barnen lyckliga. Den enda sak, som förmåd-

de väcka honom ur hans vanliga flegma, vår jagten; den enda person, som tycktes ha privilegium på att förmå väcka hans slumrande sinnen medelst en knuff då och då, var Capitola. Deruti låg hemligheten af hans vänskapliga känslor för henne.

Den andre, Edwin Percy, född i Vestindien, bibehöll i blodet sitt hemklimats hetta. Han var högväxt och smärt, med elegant hållning; hans hy var olivfärgad, skägg och hår glänsande kastanjebrunt, och ögonen nötbruna. De mest framstående dragen i hans karakter voro maklighet och kärlek till välbefinnande. Jagt, liksom hvarje annat nöje, som kräfde ansträngning, var honom motbjudande. Hvad han begärde af lifvet, var att, utsträckt på en bekväm soffa, få vara med om en lätt konversation, läsa franska romaner, röka utsökt fina cigarrer och dricka vaniljchocolad. Arftagare till en sockerplantage om några tusen acres vidd, hade han ännu icke böjt sig under hymens ok. Ledsnaden, som förtärde honom, vek endast för Capitolas muntrande, uppsluppna lynne, och han tyckte sig hysa för henne en känsla, närmande sig kärlek; det lider också intet tvifvel derom, att den unge kreolen skulle tänkt på att gifta sig med henne, så framt han ej fruktat för "det myckna besväret", att trötta ut sig med tillrustningar till bröllopet o. s. v.

Capitola delade lika mellan desse båda herrar sin uppmärksamhet såsom värdinna och sin tillgifvenhet såsom anförvandt.

John Stone och Gamle Orkan tillbragte en del af sin tid på jagt, ofta i sällskap med Capitola. Under deras frånvaro sågs Percy, drömmande eller sofvande, lätjefullt utsträckt på en soffa i salongen, der hans välvilliga värdinna försett honom med cigarrer, chocolad och hans favoritböcker.

En dag, efter det Capitola haft en liten tvist med sin onkel, vägrade hon följa med denne på jagten. Gubben hade grälat och varit mycket ond på henne, och hans myndling, som fann sig stött deröfver, begaf sig denna gång ensam ut till häst.

Samma dag hade John Stone farit till Tip-Top i enskilda bestyr. Han åt der middag, tillsammans med några

bekante i grannskapet, och samtalet föll naturligtvis på jagt. Stone talade med hänförelse om vildt af alla slag, som i öfverflöd fanns i trakten omkring Gamle Orkans slott, då en man, som satt midt emot honom vid bordet, tilltalade honom sålunda:

"Hm, hr Stone, den der lilla jägarinnan på Orkan Hall, majorens brorsdotter, myndling eller egen dotter, hvilketdera hon nu är, som med så mycken ifver deltager i edra jagtnöjen, lär ju vara en temligen tvärsäker person och litet lätt på tråden, efter hvad jag hört berättas."

"Min herre, detta är ett nedrigt förtal, och den, som påstår detta, är en skamlös belackare! Se der, mitt kort! Jag träffas på Orkan Hall, der jag för närvarande vistas," svarade Stone, i det han kastade åt den talande sitt visitkort och reste sig, för att lemna bordet.

"Nej, nej!" svarade främlingen småleende, i det han sköt kortet ifrån sig. "Jag ansvarar på intet vis för detta påståendes riktighet. Jag känner icke det ringaste till, om någon grund finns för det eller ej. Detta förklarar jag öppet inför alla."

"Nå, nämn mig då upphofvet till detta skamliga förtal! Kan ni det?"

"Ja, min herre! Det är mr Craven Le Noir, som vid en middag, han nyligen gaf hemma hos sig, berättade det, sedan vi druckit om temligen tappert."

"Nåväl! Jag förklarar högtidligen inför alla här närvarande, liksom jag skulle säga det inför mr Craven sjelf i egen person, att han är en niding och en fräck lögnare, som nedrigt förtalat en ädel, ung flicka. Ni, min herre, ni har vägrat gifva upprättelse för hans osanning; ni förbinder er i följd häraf till att ej vidare upprepa den! Från och med denna dag kommer jag att fordra sträng räkenskap af en hvar, eho det vara må, som genom ett ord, en åtbörd eller en blick gör anspelning på detta förtal och anfaller, det må ske huru som helst, ifrågavarande unga flickas heder. Mina herrar, jag bor, som jag redan nämt, på Orkan Hall, der jag alltid kan träffas. Jag har den äran att önska eder ett mera passande samtalsämne och en angenäm afton," tillade Capitolas kusin, i det han steg upp från bordet och lemnade rummet.

Han steg genast till häst, för att rida till majorens hem. I skogen, som sträckte sig längs flodstranden, råkade han Capitola. Inseende, till hvilken grad hennes excentriska vanor kunde gifva ämnen till förtal och stöd åt illviljan, var han fast besluten att lexa upp henne dugtigt. Det torde vara bäst, tänkte han, att först söka förmå henne att tvärt afbryta allt umgänge med arftagaren till Gömda huset, i fall det ens existerat den ringaste förbindelse dem emellan. Men svårigheten låge deruti, huru han skulle kunna komma in på ett dylikt ämne.

John steg af, så snart han mötte sin unga kusin, och gick bredvid henne. Med ett så bekymmerlöst utseende som möjligt frågade han henne, om hennes promenad varit angenäm; vid hennes jakande svar fortfor han en stund att prata om likgiltiga ämnen; sedan, liksom visste han ej, hvad han vidare skulle tillägga, hostade han några gånger och gaf sig derefter hufvudstupa in på det ömtåliga ämnet.

"Hm, hm! Capitola," började han förlägen, "jag skulle råda er att upphöra med allt slags umgänge med er granne Craven Le Noir."

"Det är, hvad jag redan gjort; men hvad kan vara orsaken till ett sådant råd från er sida?" frågade den unga flickan, under det hon skarpt fixerade sin kusin.

Denne sednare sökte i sin förvirring undvika Capitolas forskande blick.

"Denne mans sällskap anstår icke en ung flicka," gentog han.

'Jag vet det, och derför undanbad jag mig också hans sällskap. Men, kusin John, det ligger någonting under detta, eftersom ni talar så här till mig. Emedan jag är föremål för samtalet, fordrar jag, att ni upplyser mig, hvarom det egentligen är fråga."

"Nå-nå! lugna er, min kära kusin, inte lönar det mödan att förifra sig," svarade denne undvikande.

"John Stone, jag tror er inte! Edra ögon skygga tillbaka för mina, och ni slår så mycket med ridspöet mot edra ridstöflar; allt detta vill säga detsamma som, att ni fått höra något, som jag bör få kunskap om, och jag skall och måste få veta, hvad det är."

"Välan, då... Mr Craven har tillåtit sig tvetydiga yttranden om er, det är alltsammans; men ingen menniska tror, hvad han säger: mannen är illa känd, och en hvar vet, hvad han går och gäller för."

"Hvad säger ni, kusin? Hvad har han väl sagt?" fråga de ånyo Capitola, hvars häftiga andhemtning röjde, att hon var häftigt upprörd.

"Hvarför fråga mig derom?" svarade John Stone, ganska brydd. "Det var egentligen ingenting! Ursäkta mig, men jag kan icke upprepa, hvad han sagt om er."

"Det är egentligen ingenting?.... men det är ändå någonting, som ni inte kan upprepa för mig! Huru vill ni väl förklara detta, bäste kusin? Håll upp för ett ögonblick att piska de der stackars buskarne, som ingenting ondt kunna göra er, och hör mig! Då ni ej mer är här, måste jag fortfara att vistas i denne mans grannskap; jag ber er derför enträget, att låta mig få kunskap om all hans elakhet, på det jag må kunna bedöma och straffa den."

Då Stone insåg omöjligheten att längre dölja för den unga flickan, hvad han hört, berättade han henne ordagrannt, hvad som nyss förefallit vid middagsbordet å hotellet.

Capitola var i denna stund verkligen skön att åse: hennes ansigte, purpradt af harm, hennes hårdt slutna läppar, den nervösa darrning, som skakade henne, visade, hvilken viljekraft och makt att handla, som fanns inom hennes spensliga gestalt.

"Ni är säker på, hvad ni nu sagt mig, kusin John?" återtog Capitola.

Stone bedyrade sanningen af sin utsago.

"Le Noir skall dyrt få umgälla denna nedrighet."

"Hvad menar ni?"

"Jag menar, att han skall ståndа till ansvar för, hvad han sagt."

Utan att vänta på sin följeslagare, sträckte Capitola af i galopp återstoden af vägen, som förde till Orkan Hall och rusade in i salongen, der den late Percy låg utsträckt på soffan.

"Edwin! Edwin!" utropade hon, med ögon gnistrande af harm. "Edwin! Craven Le Noir har med sin onda tun-

ga nedsudlat er kusins rykte; ni måste kräfva upprättelse af honom för denna nedrighet!"

"Hvad säger ni, Cap?" frågade den tilltalade, i det han gäspande sträckte ut armarne.

"Måste jag upprepa det ännu en gång för er? Craven Le Noir har svärtat mitt rykte; skynda er, kusin Edwin, och utmana honom på duell!"

"Det vore lagstridigt, min kusin, jag skulle då kunna riskerå att stämmas inför domstol."

"Och det är ni, ni, som ligger der borta på soffan, ni, som svarar mig så! Hvarför är jag icke en man!"

"Så, så! Lugna er, kusin lilla, och berätta för mig riktigt, huru saken hänger samman! A-a-h! a-a-h!" gäspade han, "sannerligen måste jag inte bekänna, att jag halfsof i början, när kusin talade till mig."

"Ni halfsof? Skulle ni också legat död i grafven, borde de ord, jag sade er, ha väckt er."

"Ert inträde i salongen, lilla kusin, var tillräckligt att skrämma en död till lifvet igen. Men, se så! Berätta mig om igen, hvad som händt er, och när?"

"Den der Craven Le Noir har förtalat mig! Åh, den gemene storljugaren! Percy, dröj inte en minut längre! Mana ut honom! Jag kan inte andas fritt, förrän ni tuktat honom."

"Kusin Cap, att duellera är numera alideles ur modet. Nu för tiden afgör lagen allting. Man kan dessutom på tusen andra sätt söka upprättelse. Vänta bara och var lugn! Om det der sqvallret kommer för Gamle Orkans öron, skall han nog gifva den lymmeln huden full. Låt detta bli majorens ensak, han skall bäst sköta om den affären; han skall mörbulta Craven, så att han blir som en pastejdeg, det kan ni lita på."

"Percy, vill ni härmed säga, att ni inte tänker begära upprättelse af denne man?" frågade Capitola, med möda dragande efter andan.

"Ja, min kusin!"

"Ni vill inte slåss med honom?"

"Nej, det vill jag för ingen del!"

"Edwin Percy, se mig i ansigtet!" fortfor Capitola med sammanbitna tänder.

"Gerna!"

"Tror ni, att jag kan tala allvarligt?"

"Derom är jag fullt öfvertygad."

"Nå, kom då väl ihåg, hvad jag nu säger, och se på mig, medan jag talar!"

"Godt, men låt det inte räcka länge, Cap; jag blir så nervös."

"Åh! det skall snart vara sagdt. Ni vägrar att duellera med Le Noir, det är er rättighet. Jag å min sida, jag afsäger mig er vänskap; jag äter aldrig mer vid samma bord, som ni, inte heller vill jag vara i ett rum, der ni finnes; jag tänker aldrig mer tala till er, inte heller höra på, hvad ni säger, inte alls låtsa om, som jag visste, att ni finnes till i verlden, ända tilldess jag fått hämd på den, som förtalat mig!.... Hör ni det!"

Och dermed var hon redan långt borta. Nedkommen på gården, såg hon en stallgosse, som ledde fram hennes pony; det var den vanliga tiden för hennes promenadridt.

"Vet du, hvar mr Stone är?" frågade hon.

"Han är nere vid hundkojorna, miss," svarade negergossen.

Hon hoppade upp i sadeln och red i galopp öfver ängsmarken, som skilde det egentliga boningshuset från stallbyggnaderna. Inom några minuter var hon framme hos sin kusin.

Denne, sysselsatt med att pyssla om en sjuk hund, såg förvånad upp på Capitola.

"Nej se," utbrast han, "Cap här? Hvarifrån kommer ni, min lilla vän? Ni ser ju ut, som om allt ert blod vore i jäsning."

"Ja, och rätt nu uthärdar jag ej längre. John Stone, ni måste utmana honom!"

"Hvilken, Cap? Hvad menar ni?"

"Nog vet ni det; är det, för att reta mig, som ni inte låtsar förstå mig? Jag åsyftar den niding, öfver hvilken ni redan för min skull uttalat ert ogillande, om den lågsinnade man, som förtalat mig, er värds slägting."

"Hm, hm!"

"Vill ni utmana honom?"

"Hvar är Percy?"

"Han ligger der inne på soffan, med ett glas sockervatten i ena handen och en roman i den andra. Vänta, kusin, det är så godt att genast säga er, huru det är: Percy är ingenting annat än en matsmältningsmaskin, en lat, dåsig varelse; det finns inte ett uns af mod i honom. Det är ni, som måste åtaga er att hämnas er kusins heder!"

"Min kusins heder behöfver ingen hämnare, den är oförvitlig."

"Inga halfqvädna visor, jag ber, kusin John! Vill ni, eller vill ni inte slåss med Craven Le Noir?"

"Så, så, så! lugna sig, lilla Cap! Inte finns det någon, som drager er heder i tvifvelsmål. Den gunstig herrn skulle riskera armar och ben och till och med lifvet, om han dristade säga något ondt om en hederlig flicka, sådan som ni är, Capitola."

"Det låter temligen otroligt i en tid, då män, hvilka äro slägt med och gäster hos denna unga flicka, taga saken så kallt."

"Men hvad vill ni väl, att vi skola göra, Cap? Ju mer man rör och bråkar med en sak af det slaget, desto värre blir den. Dessutom är medeltiden länge sedan förbi — de vandrande riddarnes stam är alldeles utslocknad."

"Nej, det är männen, som äro försvunne ur verlden, om de någonsin funnits till," utbrast den unga flickan, rodnande af harm. "Sannerligen jag kan säga mig någonsin hafva träffat i min väg en varelse, värdig namnet man! Jag vill dock ännu en sista gång vädja till er heder och se, om det icke finnes en enda behjertad varelse i verlden, med ett ord, jag ber er, svara mig: vill ni utmana den der karlen på duell?"

"Min käraste, lilla kusin, jag vill göra allt i verlden, för att uppbjelpa mitt köns förlorade heder; men sannerligen jag i förevarande fall...."

"Vill ni slåss med honom? Svara ja eller nej!"

"Min kära Capitola, ni är i sanning en sällsam ung flicka; men er natur är nu en gång sådan! Ni kollrar bort en stackare, så att han är färdig sätta sina stöflar på hufvudet och fötterna i hatten; ni för honom kring i en vilande skog, så att han ej längre vet, hvar han är hemma; han tappar hufvudet, blir yr i mössan, talar kors och tvärs, och

sedan vill ni, att man skall mana ut honom! Nej, kära kusin, skulle man slåss för er skull alla de gånger, ni är i fejd och tvist med folk, så finge man aldrig annat att göra."

"Ni vill således inte duellera för min skull?"

"Ogörligt, min lilla kusin! Jag har hustru och barn; det är för mig tillräcklig orsak att neka."

"Behöfs icke ett ord vidare; ni är ej längre min kusin. Jag förnekar, att en enda droppe af ert tröga blod flyter i mina ådror; jag förbjuder er att hädanefter kalla mig kusin Cap. Allt är slut oss emellan."

Efter denna häftiga tillrättavisning steg Capitola åter till häst och red hem till Orkan Hall.

Ehuruväl Stone vägrade att duellera för Capitolas skull, hade han dock beslutit att vid första lägliga tillfälle piska upp Craven, så att denne skulle minnas det; men han tyckte icke, att det var värdt ännu så länge att nämna något derom.

Då Capitola utanför porten steg utaf, stod hennes lille negerpojke der, redo att mottaga hästen.

"Jim," sade hon, "så snart du fört Gyp till stallet, skall du begifva dig upp på mitt rum. Jag har ett ärende, som jag vill ha uträttadt."

Kommén upp på sitt rum och utan att gifva sig tid till närmare eftersinnande, skyndade Capitola fram till sitt skrifbord och satte sig att skrifva något, som väl aldrig förr någon qvinna författat: det var nämligen en utmaning på duell.

Hon hade just slutat sin skrifvelse, då negern inträdde, för att mottaga hennes befallningar. Hon ålade honom att ögonblickligen begifva sig af till Gömda huset.

"Du skall öfverlemna detta bref egenhändigt till mr Craven Le Noir," tillade hon, "och vänta på svar. Och framför allt, nämn inte ett ord åt någon, hvem det vara må, om, hvad budskap du skall föra eller hvart jag skickat dig! Du kommer med svaret hit upp; jag skall invänta dig här. Skynda dig nu bara!"

Sedan negern lemnat rummet, stängde Capitola in sig, för att ostörd få öfvertänka sin förbittring och sin hämd. Vid té-timmen vägrade hon att gå ned i salongen, föregifvande sig ha hufvudvärk.

Jim kom först sent på qvällen tillbaka.

"Nå, fick du svar?" frågade majorens myndling, som i sin ifver gick emot honom ända fram till dörren, då hon hörde hans steg utanför.

"Ja, miss; här är det," svarade negern, i det han lemnade henne en omsorgsfullt förseglad biljett.

"Det är bra! Lemna mig nu!"

Så snart tjenaren aflägsnat sig, slet hon upp kuvertet och genomögnade brådskande brefvets innehåll. Det var affattadt i de mest förolämpande ordalag.

Den unga flickans första impuls var att rifva det i bitar och trampa det under fötterna. En annan ingifvelse afhöll henne dock derifrån.

"Nej! nej!" utropade hon, "jag skall inte förstöra denna lilla, värdefulla biljett. Aldrig ännu har väl ett dokument, hvaraf en stor förmögenhet berodde, aldrig det ömmaste kärleksbref blifvit omsorgsfullare bevaradt, än detta kommer att blifva. Det skall kanske rättfärdiga min handling i en framtid! Denne man har här undertecknat sin egen dom."

Då Capitola utsagt dessa ord, stoppade hon brefvet i sin barm; sedan tände hon lampan och gick till sin onkels sofrum. Hon visste, att han vanligtvis vid denna timme satt vid shackbordet med någon vän och att hon således ej behöfde frukta för att blifva störd i sitt förehafvande. Bredvid majorens sängkammare fanns ett mindre rum, der han förvarade sitt vapenförråd. Hon gick ditin, öppnade ett schatull och framtog derur ett par revolvrar, hvilka hon omsorgsfullt laddade. Sedan hon tillåst schatullet, gömde hon nyckeln, för att ingen skulle märka, att vapnen borttagits.

Uppkommen på sitt rum, lade hon pistolerna i en byrålåda; trött efter så mycken sinnesrörelse, gick hon derpå till hvila, utan att dock få en blund i sina ögon på hela natten.

Hon steg upp med solen, påtog sin riddrägt, stack in i ett läderbälte de bägge revolvrarne, hvilka hon ånyo undersökte, kastade en kappa öfver axlarne, för att dölja vapnen, och gick ned på gården. Af negrerna voro ännu blott få uppstigne och ute. Hon skickade en af dem till Jim,

med tillsägelse, att genast sadla hennes pony och äfven en häst för egen räkning, ty han skulle följa med. Några ögonblick derefter var negern framme med hästarne. Capitola satte sig upp i sadeln och tog, åtföljd af Jim, vägen till Tip-Top.

Hon visste, att Craven Le Noir hvarje morgon hade för vana att rida till Tip-Top. Tiden var ännu ej så långt framskriden, att han kunnat hinna före henne; hon lät derför sin häst endast lätt småtrafva, för att hennes förtalare måtte få tillfälle att hinna upp henne.

Denna dag hade Craven begifvit sig ut senare än vanligt, och Capitola var nästan framme vid den lilla staden, då hon hörde honom komma galopperande. Som hon icke önskade, att deras sammanträffande skulle ega rum på stadens gator, vände hon genast om och red honom till mötes. När hon kommit så nära, att blott några steg skilde dem åt, styrde hon sin häst tvärs öfver vägen.

"Mr Le Noir!" tilltalade hon honom.

"Miss Black!" svarade denne.

"Jag har hvarken fader eller moder, som kunna skydda mig mot förolämpningar," fortfor Capitola. "Min onkel är en gammal man, som jag ej kan ålägga denna pligt. Jag befinner mig således i den ledsamma ställningen att sjelf nödgas i egen person försvara min angripna heder. I går, mr Le Noir, tillställdes er ett bref, deri jag af er fordrade upprättelse för det låga förtal, ni spridt ut om mig. Ni svarade mig med en ny förolämpning. Räkna inte på att undkomma det straff, ni gjort er förtjent utaf! Och nu, då vi befinna oss ansigte mot ansigte med hvarandra, måste en af oss stanna på platsen."

Som hon sagt detta, närmade hon sig Craven och räckte honom den ena revolvern.

Denne å sin sida brast ut i ett tvunget skratt; han syntes intagen af både förvåning och beundran.

"Miss Black," återtog han, "ni är en förtjusande ung flicka, originel och pikant i högsta grad, men ni glömmer lagarne för all duellering. Som jag är den utmanade, är det min rätt, det vet ni nog, att välja vapen. Jag vill då låta er veta, hvilka slags vapen jag önskar använda. Jag förnyar näml. i dag mitt frieri till er. Då ni antagit det

och gått in på mina förslag, skall jag sedermera bemöda mig om att gifva er all tänkbar upprättelse. Och nu, farväl, miss Black."

"Usling! Således en ny skymf!" utbrast den unga flickan, blossande af harm och blygsel.

Hon kastade den ena pistolen till marken, och med häftigt upprörd röst utropade hon:

"Tag upp detta vapen och försvara er!"

Le Noir gjorde en nekande åtbörd med handen, bugade sig och lät, skrattande, sin häst taga ett par steg framåt.

I samma ögonblick drog Capitola sin revolver, riktade den mot Cravens ansigte och fyrade af sex gånger å rad, tilldess alla skott voro afskjutna.

Då röken skingrat sig, tedde sig en hemsk syn. Efter att ett ögonblick hafva vacklat i sadeln, hade Craven Le Noir fallit till marken, der han nu låg, med blodigt ansigte, tvärs öfver vägen. Hans fot hade fastnat i stigbygeln. Lyckligtvis var hans ridhäst väl dresserad, så att han ej rörde sig ur fläcken. Hvarje ögonblick kunde man dock vänta, att djuret skulle ge vika för en skrämsel, som kom det att skälfva i alla lemmar, och galoppera i väg.

Capitola insåg faran. Alltför modig för att ej vara ädelsinnad, steg hon af, lösgjorde sitt offers stöfvel, och med bistånd af negern, hvilken, förskräckt och häpen, åsett detta uppträde, släpade hon Craven till sidan af vägen. Sedan, ridande i sporrsträck, skyndade hon till stadens hotell. Så snart hon inträdt i salen derstädes, bad hon att få tala med hotellvärden.

"Jag har nyss," sade hon, "aflossat sex revolverskott mot mr Craven Le Noir, emedan han utspridt förtal om mig. Han ligger utsträckt på vägen der borta; var god och skicka någon, för att se om honom!"

"Miss Black!" utbrast hotellvärden, häpen och skrämd.

Capitola upprepade med stadig röst de ord, hon nyss utsagt; lemnande den stackars hotellvärden ensam åt sina funderingar, begaf hon sig ögonblickligen till stadens domare, hvilken bodde i närheten af hotellet.

"Min herre," sade hon till denne, "jag öfverlemnar mig i ert våld, emedan jag nyss affyrat sex skott emot Craven Le Noir, hvilken har nedsvärtat mitt namn och min heder."

Den gode mannen blef alldeles förbluffad och tappade i häpenheten en hel papperslunta i golfvet; han stirrade på Capitola öfver sina gröna glasögon.

"Hvad säger ni, unga qvinna?" frågade han med en ton, som antydde, att han tviflade på att ha hört rätt.

"Jag upprepar, min herre," återtog Capitola med tydlig stämma, "att, för att förebygga utfärdandet af en arresteringsorder, kommer jag sjelfmant och öfverlemnar mig i rättvisans händer, och detta, derför att jag för en stund sedan sköt på en feg stackare, hvilken, sedan han förtalat och förolämpat mig, vägrade att gifva mig upprättelse."

"Är jag yrvaken, eller har jag inte förstått er?" sade domaren. "Kommer ni verkligen och berättar för mig, att ni dödat en menniska?"

"Åh, inte kan jag påstå, att jag dödat honom. Men hvad jag med säkerhet vet, är, att mina revolverskott fälde honom till marken. Jag har anmodat mr Merry, hotellvärden, att taga vara på honom, medan jag sökte upp er."

"Stackars barn!" suckade domaren. "Och huru vill ni väl söka urskulda ett så förfärligt brott?" frågade han, djupt bekymrad.

"Åh, hvad det förfärliga i brottet vidkommer, så beror det på, huru man tar saken, och den låter nog förklara sig. Karlen förföljde mig med sina kärleksförklaringar, och jag gaf honom korgen; då sökte han att hämnas genom att förtala mig. Jag fordrade upprättelse af honom; han svarade mig med en ny förolämpning, och då aflossade jag min revolver mot honom."

"Beklagansvärda unga qvinna! Om saken kan bevisas är jag tvungen låta arrestera er."

"Gör i det fallet, som ni behagar! Men det kan föga båta mr Le Noir."

I detsamma inträngde i rummet en stor hop menniskor, ropande om hvarandra.

"Der är hon, den unga flickan!"

"Ja, ja, det är hon!"

"Det är miss Black, major Warfields myndling!"

"Hvad vill detta säga? Hvad fören I för ett hiskligt oväsen?" frågade domaren, i det han lemnade sin stol och gick de inträngande till mötes.

"Hvad det är, vördige domare? Jo, en gentleman, mr Craven Le Noir, har nyss blifvit hemburen till hotellet, der han ligger döende. Han anklagar miss Black för att hafva afskjutit sex skott mot honom, så att det är ej värdt, att hon försöker neka. Hennes offer påstår bestämdt, att det är hon, som skjutit honom. Skulle det derför, vördige domare, icke vara bäst att genast föra henne till mr Le Noir, som säkerligen icke har många minuter qvar att lefva?"

"Jag är af alldeles samma mening," svarade Capitola, "och som den döende finnes här i närheten, så låt oss genast gå dit! Jag önskar få den här affären afgjord, ju förr, desto bättre, ty min tre timmars promenad i morgontimmen har gifvit mig aptit, och jag längtar efter att få begifva mig hem till frukosten."

"Jag fruktar, min unga miss, att ni inte kan få frukostera hemma i dag," mumlade hotellvärden.

"Det är, hvad vi snart få se," invände Capitola lugnt.

Man begaf sig till hotellet. Mr Merry gick, ledsagad af hela skaran, till ett rum i första våningen, der Craven Le Noir låg, utsträckt på en bädd, blodig och, som det tycktes, nästan sanslös. Hans ansigte var ännu blodbestänkt, emedan man vägrat borttvätta blodet, innan domaren hunnit anlända. Så mycket man kunde skönja, var Craven mycket blek. Omkring sängen sysslade läkaren, hotellvärdinnan och flera af tjenstefolket.

"Domaren är här, mr Le Noir," sade Merry sakta, i det han gick fram till den sårade. "Känner ni er ega krafter nog att tala med honom?"

"Ja, jag vill omtala allt," svarade den döende.

Domaren uppmanade den sårade att säga sanningen, och intet annat än sanningen, rörande den våldsgerning, för hvilken han fallit offer, och de orsaker, som framkallat den, och framför allt att ingenting öfverdrifva; med ett ord, afgifva ett vittnesbörd, sådant det anstår en man, som ej har lång tid qvar att lefva.

"Ja," svarade Le Noir, "sådan är min allvarliga afsigt."

Domaren hade anvisat Capitola plats vid sängfoten, så att hennes anklagare kunde se henne, utan att behöfva vrida på hufvudet.

Vår unga amazons lugna hållning hade ej ett ögonblick svikit henne. Man tyckte sig till och med varsna i hennes ögon en skalkaktighet, alldeles oförklarlig vid ett sådant tillfälle som detta.

Craven började så tala. Han tillstod, att han försökt få Capitolas samtycke till att gifta sig med honom och att hon gifvit honom korgen; att han då sökt utsprida förklenliga, fullkomligt sanningslösa rykten om henne; att, då Capitola fått kunskap härom, hon utmanat honom till duell, som om hon varit en man. "Då jag ej gerna kunde slåss med en qvinna," tillade han, "ehuru hon önskat denna sällsamma upprättelse, begagnade jag mig af fördelen att få välja vapen och mötesplats, för att på det gröfsta sätt förolämpa henne derigenom. Då hon i morse inväntade mig på landsvägen, tillbjöd hon mig att välja en af hennes revolvrar, förberedande mig på, att en af oss båda ovilkorligen skulle stanna på platsen. Jag vägrade ånyo att strida med henne, så framt hon ej ville ingå på de vilkor, jag föreslagit henne. Härpå kastade hon den ena pistolen på marken och ropade åt mig, att jag skulle försvara mig. Jag underlät att akta på hennes hotelse, och ämnade rida min väg; hon ropade mig då vid namn, jag såg mig om, och hon aflossade sex skott mot mig. Mera vet jag ej att omtala, ty jag var sanslös ända till den stund, då jag bars upp på detta rum. Jag önskar, att miss Black ej må oroa sig öfver min död; hon har endast hämnats sin kränkta ära, och jag hoppas, att hon och hennes vänner må anse min död såsom ett tillräckligt försoningsoffer för, hvad jag mot dem förbrutit."

"Catchim," sade domaren till en närvarande konstapel, "återför den här unga damen till mitt hem; och ni, mr Merry, var god och sänd bud till major Warfield, att han infinner sig här, för att svara för sin myndlings uppförande!"

"Behöfs ej," afbröt Capitola. "Tillåt mig, mina herrar, bedja er att sjelfva öfvertyga er om, huru allt detta hänger ihop, innan ni skrider till vidare handling! Finnes då ingen här, som har så mycket förstånd i behåll, att han kan inse, att, om jag hade skjutit sex kulor i mr Le Noirs hufvud, skulle detsamma krossats i små smulor! Låt någon tvätta

blodet ur hans ansigte, och undersök sedan, huru djupa såren kunna vara!"

Läkaren, hvilken man ända hittills förhindrat att vidröra den sårade, tog nu en svamp och borttvättade det stelnade blodet, som vanställde Cravens drag. Ansigtet var öfversållad med små runda hål, ur hvilka doktorn plockade fram — små, gröna ärter.

Capitola såg sig omkring på den af förvåning stumma hopen; derpå brast hon i skratt.

"Sannerligen, go' vänner," sade hon, så snart det blef henne möjligt att för skratt kunna tala, "sannerligen tyckas ni inte vara mera förtörnade och svikne i er förväntan öfver att se, det jag icke dödat karlen och att hela uppträdet fått ett så snöpligt slut, än, då ni i förstone trodde, att ett mord verkligen blifvit begånget."

"Min unga dam," afbröt henne domaren strängt, "jag anhåller att få en förklaring på allt detta!"

"Det skall ni visst få, med största nöje, ty ers högvördighet ser, minsann, ut att vara lika besviken i sin förväntan, som alla de andre. Nåväl! Ni ha nu allesammans hört mr Le Noirs bekännelse, en förklaring, som han trodde skola blifva hans sista här i tiden; ni känna alltså till de förolämpningar, som framkallade min rättvisa harm emot honom. I går afton, efter det jag erhöll hans skymfliga svar på mitt bref, fattade jag mitt beslut att gifva honom en allvarlig lexa. Jag försåg mig med ett par revolvrar, tillhörande min onkel. Innan jag i dag på morgonen begaf mig åstad, laddade jag revolvrarne med torra ärter och löst krut. Det öfriga vet ni. Han har sluppit ifrån saken med förskräckelsen, och med förlusten af sitt vackra utseende. Hvad detta sednare straff vidkommer, utsatte jag mig för samma risk, då jag erbjöd honom en af pistolerna. Jag skulle blygts öfver att ej utsätta mig sjelf för samma fara, som jag ämnade min motståndare," tillade den unga flickan skrattande.

Craven Le Noir, sittande i sängen, såg sig omkring med ett uttryck i sitt ansigte, verkligen kostligt att skåda. Det hade varit svårt att afgöra, hvilken känsla som hos honom hade öfvertaget, om förvåningen öfver att på ett så oväntadt sätt hafva blifvit befriad från dödsfruktan, eller

grämelsen öfver att se sig, genom Capitolas fyndighet, vara försatt i en löjlig belägenhet, deri hans svaga nerver, hans feghet och hans lättrogenhet så bjärt stucko fram och visade sitt vanskapliga ánne.

Capitola gick emellertid fram till honom och sade medlidsamt:

"Se så, hr LeNoir, tacka nu vackert, för det ni denna gång slipper undan döden! Jag gläder mig åt att se, det ni är ångerfull, liksom det äfven gläder mig, att ni sagt sanningen. Jag hoppas, att ni måtte få lefva länge nog, för att blifva delaktig af en varaktigare ångerns känsla, än den, som endast fruktan ingaf er."

Craven föll tillbaka mot sängen och framstammade några osammanhängande ljud, med tillslutna ögon.

"Och nu," fortfor vår unga hjeltinna, i det hon skalkaktigt neg för domaren, "tillåter väl ers välvishet mig att återvända hem?"

"Ja, far, hvart helst ni behagar! Vi skola i sanning bli glade att bli af med er," yttrade lagens handhafvare och betraktade den unga flickan med ögon, så skygga och skrämda, som hade han ansett henne för en mäkta farlig person att ha något att göra med.

Capitola begagnade sig ögonblickligen af domarens tillåtelse och lät sadla sin pony. Jim hade i första förskräckelsen ridit hem i sporrsträck, för att underrätta majoren om, hvad som händt, och denne kom just i detsamma inridande på hotellgården.

"Kom genast hit, miss!" dundrade Gamle Orkan, så snart han varseblef sin myndling.

Capitola fann för godt att åtlyda befallningen. Majoren förde henne med sig i ni hotellsalen; och betvingande den vrede, som sjöd inom honom, bad han henne redogöra för morgonens tilldragelser. Under det Capitola berättade dessa, mätte gubben golfvet med långa steg, alltför uppskakad att gifva sig tid att riktigt höra på, hvad hon sade. Då hon slutat, stannade han tvärt, stötte käppen i golfvet och utbrast:

"Bortbyting från New York, som du är och förblir! Kan du då aldrig komma ihåg, hvilket kön du tillhör? Hvarför underrättade du mig ej på förhand om allt det der?

Jag skulle tvungit den gynnaren att slåss med mig, och nog skulle jag tuktat honom så, att han blifvit belåten!"

Capitola brydde sig icke om att svara härpå, utan påminte blott gubben om, att frukosttimmen för länge sedan var förbi och att hon vore fastande, hvarpå Gamle Orkan ofördröjligen tillsade om frukost.

Sedan de ätit, begåfvo de sig i väg. Hemkommen till Orkan Hall, skref major Warfield till Craven Le Noir och förberedde denne på, att, så snart han hemtat sig från följderna af sitt missöde och sin skrämsel, han vore skyldig att gifva Capitolas förmyndare passande upprättelse.

KAP. XLIII.

Svarte Donalds sista försök.

Allt sedan den äldre Le Noirs afresa till Mexico hafva vi i berättelsen förlorat ur sigte den ryktbare banditen Svarte Donald. Må ingen derför tro, att han glömt sitt löfte till öfversten, eller att han blifvit likgiltig för utförandet af sitt åtagna värf!

Men de gång efter annan misslyckade försöken hade gjort honom försigtig.

Otaliga gånger hade han inväntat och spionerat på Capitola uñder hennes promenader. En god ande tycktes beskydda den unga flickan. Donald hade aldrig mött henne, annat än åtföljd af sin stalldräng eller af Craven Le Noir. Osynligt vittne ibland till deras samtal, hade han kommit under fund med, att öfverstens son ämnade göra om intet fadrens planer och tillvälla sig arfvet.

Som han icke kunde förutse utgången af Cravens frieri, fann han, att nödvändigheten nu, om någonsin, kräfde snar handling. Men häremot reste sig tusen svårigheter.

Hvarför kunde han ej, torde mången fråga sig, med sina mäns bistånd anfalla den unga flickans följeslagare när som helst och göra sig af med dessa hinder? Men ett sådant företag kostade blodsutgjutelse, och dessutom skulle det

väcka i trakten en förbittring, som Svarte Donald ännu så länge ej vågade trotsa. Med få ord: han insåg, att, om han nu begingo en våldsgerning, så, ju bättre den lyckades, desto värre skulle sedan den allmänna förbittringen blifva. Hela landet vida omkring skulle sätta efter honom och jaga honom och hans män likt vilda djur från trakt till trakt.

Derför ville Svarte Donald bemäktiga sig sitt offer i all tysthet, så att intet spår skulle kunna leda till upptäckt af hans illgerning. Man skulle då kanske kunna tro, att hon flytt med en älskare.

Han beslöt att ensam ombesörja saken, ehuru den plan, han uppgjort, var mer farlig för honom personligen, än för någon annan. Det var nu åter fråga om att smyga sig in i Capitolas rum och gömma sig der, hvar som helst, utom under sängen (hans instinkt sade honom, att den platsen skulle hon nog hvarje qväll undersöka); sedan, då alla gått till hvila, skulle han rusa fram, sätta kafle i munnen på henne under nattens mörker och stillhet, utan att någon skulle kunna misstänka, att han hade del i gerningen. Genom en af sina karlar, hvilken smög sig in bland negrerna vid plantagen, under förevändning att köpa rörmattor eller korgar, hvilka negrerna bruka tillverka och sälja för egen räkning, fick han veta, att Capitola ännu alltjemt innehade samma ensligt belägna rum i byggnadens minst bebodda del, men att en af majorens gäster sof i ett angränsande rum och en annan i rummet midt emot, tvärs öfver korridoren, samt att, hvad värre vore, huset för närvarande vore fullt med gäster, komne, för att deltaga i jagten, och att, då dagarne tillbragtes i skogarne med att spåra efter villebråd, fördrefs ofta större delen af natten vid bordet under festligt glam och kalasande.

Sålunda underrättad om tillståndet på Orkan Hall, insåg banditen, att en strid, inledd under så många svårigheter, vore icke allenast att våga för mycket, utan äfven sannolikt att förlora hela spelet.

Han beslöt derför att invänta en tid, då allt inom de gamla murarne åter inträdt i sitt vanliga, ensliga skick. Det var först närmare jul, som majorens gäster foro sin väg.

Svarte Donald ansåg nu tiden vara inne att skrida till handling. Dessutom bör man veta, att öfver hela Virginia är det en sed, att veckan emellan jul och nyåret är en frivecka för negrerna, en vecka, då de få roa sig på bästa vis och efter bästa förmåga. De tillbringa också mestadels dessa åtta dagar med fester och danser, helsa på hvarandra, komma tillsammans från flere byar, från flere plantager, och banjo, violin och kastanjetter ljuda från morgon till qväll och från qväll till morgon.

Ingenstädes hölls denna vana noggrannare i helgd, än på Orkan Hall. Major Warfield ville, att hans slafvar skulle roa sig af hjertans grund under den tid, deras karnaval pågick. Juldagen gaf han stor middag, och efter den dagen var allt hans folk ledigt till den 3 Januari.

"Min bästa fru Kanel," brukade han säga, "när de under femtioen veckor af året måste betjena oss, måtte vi väl en enda vecka kunna passa upp oss sjelfve."

Det är väl sannt, att Gamle Orkan sjelf för sin del ej inlade särdeles stor förtjenst i denna oegennytta. Som han vant sig vid att hvarken göra något för sig eller andre, var fru Kanel nödsakad att ensam ombesörja hushållssysslorna, under det Capitola fick ersätta Ulltopp såsom gubbens kammartjenare. Det var majorens sätt att passa upp sig sjelf!

Hände så, att på friveckans första dag, den 28 December, alla negrerna, tjenare och jordarbetare, begåfvo sig bort från Orkan Hall, för att dansa vid en fest, som deras svarte vänner vid en annan plantage, belägen 2 mil från gården, denna qväll gåfvo.

Majoren, fru Kanel och Capitola voro de enda hemmavarande. Svarte Donald, hvilken oupphörligen strödvade kring i härheten, för att passa på lägligt tillfälle, hade fått kunskap om denna allmänna utflykt och beslöt att icke låta det gynsamma tillfället gå sig ur händerna.

Så snart nattens mörker hunnit utbreda sig öfver nejden, närmade han sig hufvudbyggnaden och gömde sig under trappan, som ledde ned till trädgården. Hans tålamod blef här satt på ett hårdt prof. Mer än tvänne timmar förflöto, innan det blef honom möjligt att försöka inträngа inom Orkan Halls murar. Ändtligen hörde han nyckeln

vridas om i ett lås; någon gick ut. Ifrån sitt gömställe såg han majoren gå ned i trädgården. Nu var stunden inne att obemärkt smyga sig in i korridoren. Att med lätta steg gå uppför trappan, lyfta på dörrklinkan, sakta öppna dörren och lika tyst stänga igen den, var några sekunders verk för den skicklige banditen. Han hade nätt och jemnt hunnit krypa in i en skrubb, då han hörde Gamle Orkan komma tillbaka.

Sedan gubben omsorgsfullt skjutit för rigeln, ett nu för sent iakttaget försigtighetsmått, som Donald skrattade åt der han låg i sitt smyghål, gick han in i salongen.

Tack vare den noggranna beskrifning, hans båda karlar gifvit honom om "de lokala förhållandena", visste Donald fullkomligt väl, hvilken väg han skulle taga för att komma till Capitolas rum. Han beslöt att utan dröjsmål våga sig fram ur sitt kryphål. I närheten hängde majorens halsduk, hatt och käpp; Donald grep tag deri. Derpå, befarande något oväntadt möte, satte han på hatten, knöt halsduken om halsen, så att den täckte nedre delen af ansigtet, och höll käppen i hand.

Detta hans förutseende räddade honom. Han hade redan, utan att möta något hinder, kommit upp i första våningen, der han gick fram längs korridoren, då han plötsligen befann sig ansigte mot ansigte med fru Kanel, hvilken utkom från sin husbondes sängkammare.

"Nådig herrns tofflor och nattrock har jag lagt på en stol framför elden, och vattnet till toddyn kokar redan," sade hon, i det hon gled förbi helt nära banditen.

"Hm, hm!" var det enda svar, han bestod henne.

Hushållerskan önskade honom godnatt, i det hon tillade, att hon också ämnade gå till hvila.

När denna nya fara väl var öfverstånden, påskyndade banditen sina steg; och trots mörkret, trefvade han snart nog fram till Capitolas rum. Nu återstod honom endast att finna en passande plats, der han kunde gömma sig.

Först undersökte han med ett ögonkast rummet, upplyst af en sprakande brasa. På ett bord framför spiseln stod en bricka, full med läckerheter, som den förtänksamma Tripptrapp ditsatt åt sin unga matmor, innan hon begaf sig i väg till banjo-balen. Den lilla negrinnan hade äfven

ditsatt en konjaksflaska, en tillbringare med grädde, några ägg och kryddor, tänkande,att måhända Capitola icke skulle tycka illa om att taga sig en äggtoddy, innan hon lade sig, alldeles som majoren brukade taga sig en whiskytoddy.

Svarte Donald småleg, då han varseblef dessa förberedelser, och under det han inom sig gjorde den anmärkningen, att majorens myndling hade vanor, temligen besynnerliga för en ung flicka, satte han buteljhalsen för munnen och tog sig, hvad han kallade, en god klunk.

Derefter ställde han buteljen åter på dess plats.

Ånyo såg han sig omkring i rummet, och hans blick föll på de tjocka fönstergardinerna. Den, som var närmast dörren, föreföll honom vara den, bakom hvilken han säkrast kunde gömma sig. Derifrån kunde han lättast, så snart Copitola vore inkommen i rummet. smyga sig till dörren, taga ur nyckeln och i en handvändning bemäktiga sig sitt offer.

Han tog sig ännu en dugtig klunk ur konjaksflaskan, hvarefter han smög sig bakom gardinen.

Capitola kom ej upp på sitt rum förr än klockan elfva, Hennes dagliga schackparti med onkeln hade denna afton räckt längre än vanligt. Det första, som fäste hennes uppmärksamhet, då hon kom in i sitt rum, var brickan med kakor o. s. v., som Tripptrapp burit in. I synnerhet väckte åsynen af konjaksbuteljen hennes munterhet, så att hon skrattade högt i sin ensamhet. Men som hon inte tyckte om att ha matlukt i sitt rum öfver natten, tog hon brickan med båda händerna och beredde sig till att bära ut den i korridoren.

I detsamma stod Svarte Donald framför henne.

Banditen hade utfört den första delen af sitt program — han hade tagit nyckeln ur låset.

Blodet isades i vår hjeltinnas ådror. Hon stod såsom förstenad. Hennes första rörelse var att släppa brickan och skrika. Men hon förmådde dock att betvinga denna rörelse; brickan föll henne icke ur händerna,och icke ett ljud gick öfver hennes läppar.

Donald betraktade henne, i det han skrattade högt åt hennes förvirring.

"Ni väntade er inte ett besök af mig i natt, min skö-na?" sade han försmädligt till henne.

Under några sekunders tid såg Capitola på honom, utan att förmå yttra ett ord. Men hur det var, vaknade dock hennes klara, genomträngande förstånd, som en stund liksom domnat i första förskräckelsen.

I ett nu öfverskådade hon sin belägenhet. Hon var instängd med Svarte Donald, hvilken hade dörrnyckeln i sin ficka; alltså ingen hjelp att vänta utifrån. Capitola insåg, att hon ohjelpligen befann sig i banditens våld.

Jaså, tänkte hon, denna gång tyckes det, som om min timme vore slagen; nu kan ingenting i verlden rädda mig annat än min egen sinnesnärvaro. Aldrig nån'sin har jag sett så mycken illvilja lysa ur ett par ögon, som ur den der banditens; han tyckes ju riktigt vilja sluka mig. Minsann jag nu får visa mig rädd; bättre då att vara lugn och slug. I krig liksom i kärlek är hvarje list tillåten, och i synnerhet i ett krig, der ens lif står på spel.

Några sekunder hade varit nog för Capitola att komma på dessa tankar. Hennes plan var i och med detsamma mognad.

Hon satte brickan åter på bordet, kastade sig i en fåtölj och tilltalade banditen, så lugnt hon förmådde.

"Jag tycker likväl, att en dam har rätt att fordra af en gentleman, det han underrättar henne på förhand om, att han ämnar göra henne sin visit vid midnattstid."

"Sannerligen måste jag icke bekänna, att er kallblodighet är beundransvärd," utbrast Svarte Donald, i det han satte sig i en fåtölj, placerad på andra sidan om bordet.

"Blodet kan icke gerna vara annat än kallt hos en människa under en Decembernatt med en grads kyla och två fot hög snö på marken."

"Miss Capitola, jag beundrar er på det högsta, minsann gör jag inte det! Men hvarför inbjuder ni mig icke att supera med er? Vi ha god tid ännu. Det ser nästan ut, som hade ni väntat någon?"

"Så är verkligen fallet," sade Capitola, med låtsad förvirring. "Men så mycket kan jag försäkra mr Donald, att inte var det er, jag väntade. Huru som helst är ni välkommen." Innan Capitola hunnit bjuda sin besynnerlige gäst,

hade denne redan förtärt en stor skifva rostbiff. Derefter hälde han i ett glas konjak åt sig och fortfor sålunda:

"Säg mig uppriktigt, Capitola, brukar Craven Le Noir ibland supera hos er?"

"Er fråga är en förolämpning, som jag inte bryr mig om att besvara."

"Ja så, jag måste säga.... hon bryr sig inte om att svara! Men vänta, vi få väl se! Hm, hm, Capitola! Ni tycks icke alls hysa någon fruktan för mig, eller hur?" frågade banditen, under det han ifrigt tuggade.

"Kommer aldrig på fråga," svarade vår hjeltinna med en liten knyck på nacken.

"Jag skulle likväl kunna göra er bra mycket ondt!"

"Men det tror jag er inte om att vilja göra."

"Hvarför så?"

"Derför att det inte skulle gagna er till någonting. Hvad kan ni väl göra mig för ondt annat än döda mig? Och hvad skulle ni vinna dermed? En handfull juveler,och dem kan ni ändå få, utan att behöfva mörda."

"Ni är således inte rädd för mig?" upprepade Donald, under det han tömde sitt ånyo fylda konjaksglas.

"Inte alls, det försäkrar jag er. Snarare motsatsen...."

"Allt bättre och bättre, min sköna! Som ni behagar! Genera er inte, gör ni gerna narr af mig, så mycket ni behagar," genmälde banditen, under det han tog sig en förfärligt tjock ostskifva.

"Nej, jag gör inte narr af er. Jag har till och med hyst sympati för er, långt innan jag såg er. Jag har alltid tyckt om folk, som förmått att riktigt skrämma upp andra. Kommer ni inte ihåg, att, då ni förra gången var utklädd till sälljande matros, jag ensam tog Svarte Donalds parti, när alla andre talade illa om honom? Då jag var långt ifrån att ana, det han fanns i närheten, sade jag, att jag tyckte om Svarte Donald och önskade få se honom."

"Åh, ja! Nog minns jag det, äfvensom att det höll på att kosta mig dyrt, då jag tog af min förklädnad, för att bereda er ett nöje."

"Ni handlade, som det anstod en hjelte."

"Ja, och oaktadt den sympati, ni, min sköna, säger er hysa för mig, så, i samma stund ni trodde mig vara i ert våld, hakade ni er fast vid min rygg, alldeles som en tigerkatt, och skrek, allt hvad ni förmådde, att ni hade fångat Svarte Donald och att ni inte skulle släppa ert tag, gälde det ock lifvet! Ack, du lilla skälmunge, hvad du ändå måste ha törstat efter mitt blod! Och nu vill du inbilla mig, att du håller af mig!" tillade banditen, i det han gaf henne ett hvasst ögonkast.

Utan att förlora fattningen, gaf Capitola honom en blick, deri illparigheten var uppblandad med ett nästan ömt uttryck.

"Men att ni då inte den gången kunde gissa till min afsigt?"

"Hvad kunde väl er afsigt vara annat än att söka taga mig tillfånga?"

"Ah, jag ville, att ni skulle enlevera mig! Jag var utledsen vid mitt enformiga lif här inom dessa sekelgamla murar; jag längtade ut till frihet och äfventyr."

Banditen, alldeles häpen af förvåning, mätte en stund den unga flickan från hufvud till fot, utan att finna ett ord till svar.

"Aha, var det detta, ni hoppades på!" mumlade han omsider. "Nå, ni har då inte förlorat på att vänta!"

Vår hjeltinna kände kallsvetten perla på sin panna. Icke desto mindre egde hon tillräckligt välde öfver sig sjelf, för att bibehålla ett skenbart yttre ugn.

"Nu, min lilla fästmö," fortfor banditen, "hoppas jag, att ni godhetsfullt vill tillreda åt mig en äggtoddy. Jag ser, att ni här har allt, som fordras dertill, och vi äro inne i julveckan, som ni vet."

"Gerna, om ni vill vispa äggulan," svarade Capitola, glad öfver denna nya nyck, som kunde förskaffa henne tillfälle att utföra den plan, hon hade i sinnet.

Donald kastade af sig rock och halsduk, tog skålen, som hans värdinna räckte honom, och började att af alla krafter vispa äggulorna.

Under förevändning, att elden värmde henne för mycket, makade Capitola sin stol längre tillbaka i spiselvrån.

"Aha," skrattade banditen, "min lilla miss vill fly undan," och med ett häftigt tag drog han sin stol närmare bordet, så att han kom midt för elden, på den der mattan, som vi omtalade, då vi beskrefvo rummets möblering. Capitola kände en stormande glädje genomströmma sitt hjerta. Hennes list hade lyckats. Hennes förhoppning att undkomma den öfverhängande faran växte också i samma mån.

Emellertid hade drycken blifvit behörigen tillblandad; hon hälde i åt sin gäst ett glas, fyldt till brädden. Under det han tömde dess innehåll och då och då fixerade Capitola, sade han till henne:

"Skulle ni vilja, min vackra Capitola, höra af min mun, hvad ni nu tänker på?"

"Tala, jag lyssnar gerna!"

"Ni funderar på, huru ni skall finna en förevändning att kunna komma ut härifrån. Hvarför, till exempel, tillbjuder ni er inte att gå och hemta citroner, eller någonting annat?"

"Jag skall gå, om ni så önskar."

"Ha, ha. ha! Det tror jag nog, min sköna, och inte skulle ni länge låta bedja er, eller hur? Sedan skulle det blifva för er en lätt sak att i rättvisans händer öfverlemna Svarte Donald, som ni så ofantligt mycket håller utaf, alldeles som ni gjorde med hans kamrater, hvaba? Åh, jag känner till edra konster, jag! Men nej ska' ni inte lura! Jag beundrar er förvånande kallblodighet, ert mod, men det är fullkomligt öfverflödigt, att ni bråkar er lilla, qvicka hjerna med att söka utfundera ett medel, för att komma undan. Nu är ni som fågeln i buren, min lilla hjertunge! Ni *kan* icke komma undan!" hånskrattade banditen, i det han sväljde ännu en äggtoddy och drog sin stol närmare den unga flickans fåtölj.

Han var nu midt på mattan.

Capitola blef likblek.

Donald, som såg det, gaf till ett gapskratt.

"Har ni slutat äta?" frågade hon med ett förskräckande lugn.

"Ja, hvarför frågar ni så, min sköna?"

"Derför att jag vill ställa mitt rum i ordning. Klockan är slagen ett, och jag hoppas, att ni ej dröjer längre på nat-

ten härinne. Ni är en alltför artig kavaljer, för att vilja tvinga ett fruntimmer att sitta uppe hela natten, vill jag hoppas."

Då Capitola sagt dessa ord, reste hon sig och satte sin fot framför toaletten samt flyttade derefter bordet åt sidan, så att Svarte Donald nu befann sig ensam sittande i den delen af rummet, som betäcktes af mattan.

"Som ni väl kan föreställa er, mitt vackra barn," svarade banditen, "är det visst icke min afsigt att stanna här, tilldess det blir ljusan dag. Men jag har kommit hit i den fasta förtesatsen att inte gå härifrån utan ert sällskap. Jag behöfver någon, som ser om mitt hus, och derför vill jag göra er till min hederliga hustru. Jag ämnar således föra er med mig hem till min bostad. Hvad säger ni om detta mitt anbud?"

Den stackars Capitola kände sitt mod svigta. Hennes ansigte, nästan askgrått, vittnade om, hvilken stigande ångest som marterade henne. Likväl ansträngde hon sig att göra sin stämma säker och lugn, då hon svarade:

"Åh, nej, Donald det vill ni inte göra! En sådan handling skulle vittna om feghet."

"Akta er, unga flicka, mitt tålamod är snart slut! Framkalla inte min vrede! Betänk, att ni är helt och hållet i mitt våld!"

"Jag vet det. Låt mig likväl ännu tillägga några ord, Donald! I er fejd mot samhället har ni haft till motståndare män, kraftige och modige, som ni sjelf; nu är er motståndare ett stackars barn, som olyckan förföljt allt från den stund, hon kom till verlden. Att störta henne vore en låg handling, jag upprepar det ännu en gång, och till något sådant vill ni väl ej nedlåta er!"

"Än se'n! Vore det något så fasligt att följa mig? Talade ni ej om, för en stund sedan, att ni hyste tycke för mig, att ni önskade, det jag skulle enlevera er? Nå, ni får ju nu er vilja fram," sade banditen försmädligt.

"Donald," fortfor Capitola med allvarlig, högtidlig stämma, "jag ber er, vid ert mannamod, vid minnet af er moder, som ni väl ändå ej kunnat helt och hållet glömma, fastän ni för en så brottslig vandel, afstå från ert låga uppsåt! Vill ni ha mina nipper? Jag skall med glädje gifva er

alltsammans, om ni samtycker till att godvilligt lemna detta rum."

"Ha, ha, ha," skrattade banditen, "det tyckes, som toge ni mig för en jöns. Hvem i all verlden kan väl hindra mig, om jag får fråga, att bemäktiga mig edra nipper, likaväl som er person? Och hvad penningarne beträffar, må ni inte inbilla er, att jag ämnar lemna dem. Det blir er hemgift! Se så, jag är trött nu vid ert fjolliga prat, gör nu i ordning ännu en äggtoddy,-jag ger er fem minuters tid, till att rusta er i ordning för färden, inte en minut längre, hör ni! När den tiden är förliden, skall ni vara Svarte Donalds brud, det kan ni vara fullt säker på."

Capitola blef allt blekare och blekare. Blodet bultade mot tinningarne, det kändes, som ville de brista; hennes kropp darrade under den sinnesrörelse, för hvilken hon var ett rof. Sedan Donald med foten sparkat undan fåtöljen, stod han midt på mattan. Hon närmade sig med toddyglaset, som han begärt, räckte honom det på en bricka och stack med detsamma foten under mattan, utan att banditen märkte denna rörelse, hvilken också fullkomligt doldes af hennes långa klädning.

"Svarte Donald," sade den unga flickan, med ena foten på rigeln till falluckan, "ännu en sista gång ber jag er.... afstå från ert skamliga uppsåt!...."

"Nog nu med moralpredikningar, min sköna, det tjenar till ingenting. Edra fem minuters anståndstid är dessutom snart ute," afbröt henne röfvarhöfdingen, i det han utsträckte armen, för att gripa efter toddyglaset.

I detta ögonblick tryckte Capitola på fjädern: falluckan öppnade sig med ett doft brakande, och Svarte Donald försvann i det gapande svalget.

Förlamad af skräck, betraktade Capitola med förvirrade blickar den hemska afgrund, från hvilken icke ett ljud förnams. Verkligheten af hennes seger och det medel, genom hvilket hon köpt denna seger, stodo med ens klara för hennes sinne. Hon gick vacklande mot sin säng, der hon nedföll afsvimmad.

Kap. XLIV.

Följande dagen.

Capitola förblef så liggande, tills det började dagas, med ansigtet mot hufvudkudden och uti ett tillstånd midt emellan vaka och sömn. Förkrossad af skrämsel och fasa, vågade hon icke titta sig om af fruktan att åter se det gapande hålet midt i rummet eller höra utgå från dess hemska djup något förskräckande ljud. Skenet på väggen från den nästan kolnade spiselden antog för hennes inbillning hiskliga former. Ännu aldrig hade den hurtiga flickans nerver varit så uppskakade.

Det var redan full dager, då hon, alldeles kraftlös, omsider insomnade. Ungefär trenne timmar derefter väcktes hon plötsligt ur sin slummer af ett häftigt bultande på dörren. Capitola, som i början ingenting erinrade sig af nattens hemska tilldragelser, undrade, huru det kom sig, att hon låg klädd på sängen; men oordningen i rummet och den öppna falluckan påminte henne snart om, hvad som händt, och hon tillslöt åter ögonen, för att undslippa detta ohyggliga minne.

Bultandet på dörren fortfor, ledsagadt af fru Kanels stämma, som ropade: "miss Capitola!"

"Ack! Hvad står nu på?" svarade ändtligen denna sednare, i det hon tryckte sin feberheta panna mot händerna och kastade tillbaka håret, som i oordning föll ned kring kinder och hals.

"Det var fasligt, hvad ni sofvit hårdt, miss, nog är det väl en od qvarts timme, som jag stått här och bultat på dörren. Majoren väntar der nere vid frukostbordet, och ni vet nog, att han inte har godt om tålamod. Öppna, så skall jag hjelpa att kläda på er, det skall nog gå fort!"

Capitola gick fram till dörren, undvikande genom en omväg den öppna falluckan. Nu först påminte hon sig med feberrysning, att Svarte Donald hade tagit nyckeln till rummet.

"Nå, miss Black, hvarför öppnar ni inte?" återtog hushållerskan otåligt.

"Kära fru Kanel, jag har förlorat nyckeln. Den har kommit ner i falluckan. Var god och bed onkel skicka någon, som dyrkar upp låset, och bed honom ej vänta på mig med frukosten!"

"Så, nu blir det väl ett spektakel igen för hennes skull," mumlade hushållerskan, i det hon gick sin väg.

Inom mindre än fem minuter, efter det hon gått, kom majoren sjelf, grälande, men med hammare och dyrk, och inom några minuter var låset uppdyrkadt. Den syn, som mötte honom, då han öppnade dörren, slog honom med häpnad; han blef en stund stående på tröskeln.

Bredvid hvad af mat och dryckjom som fanns qvar på brickan sågs en mansrock, en dito hatt och halsduk, på golfvet midt i rummet den stora fyrkantiga öppningen till hålan, och ett stycke derifrån Capitola, stående likblek, med håret hängande kring axlarne, blicken vildt stirrande och klädseln i oordnadt skick.

"Onkel, se, hvad nödvändigheten tvingat mig att göra!" utbrast hon, visande på den gapande öppningen i golfvet.

"Hvad nu? Hvad vill detta säga?" stammade gubben, som icke förstod det minsta.

"Svarte Donald hade gömt sig härinne i går qväll. Sedan han tillstängt dörren inifrån, stoppade han nyckeln på sig, för att hindra mig från att undkomma, och...."

Hon stannade tvärt, darrande från hufvud till fötter — sedan betäckte hon ansigtet med bägge händerna.

"Fortfar, kära barn!" sade Gamle Orkan ångestfullt.

"Jag har räddat mig, men, onkel, till hvilket pris!"

"I himlens namn, förklara dig!"

"Jag fick honom att sätta sig på en stol här, här på mattan; jag tryckte på rigeln; han störtade ned...."

"Ack, Capitola, mitt älskade barn, låtom oss tacka himlen, som så nådigt beskyddat dig!"

"Och Donald, onkel, hvart har han fallit?" frågade den unga flickan, nästan alldeles ifrån sig af förskräckelse.

"Minsann, tycker jag inte, det kan komma på ett ut," sade Gamle Orkan, i det han närmade sig öppningen och såg ned i hålan.

"Onkel," fortfor Capitola, "hvad är väl dernere?"

"En gammal källarhåla, det har jag långt före detta sagt dig; och i källaren är Svarte Donald, det har du nyss berättat mig."

Derpå böjde gubben sig ned mot kanten af öppningen och ropade:

"Hallo, dernere! Lefver du ännu, din gamle bandit!"

Ett svagt stönande hördes från djupet.

"Åh, hvad jag är glad, att jag inte dödat honom!" mumlade Capitola, med sammanknäppta händer.

"Jag tror sannerligen, att du är belåten öfver, att den kanaljen ännu lefver?" frågade majoren förvånad.

"Ja, det är jag visst! Det skulle väl vara förfärligt att nödgas tänka, det man så der tagit lifvet af en menniska!"

"Kan väl så vara! Det tycktes också, som om han inte helt och hållet brutit nacken af sig, eftersom han kan jämra sig; men jag önskar och hoppas, att han inte må hafva ett refben i behåll. Fru Kanel, spring till Ezy och bed honom genast skynda hit! Jag måste skicka efter polis. Hör på du dernere," fortfor majoren nedåt hålan, "hvad säger du om den plats, du fått, skurk? Är du grundligt sårad, så att det riktigt käns, hvasa'?"

Återigen hördes nerifrån ett qvidande läte...

"Onkel, onkel," afbröt honom Capitola, "ni handlar inte ädelmodigt."

"Hur så, miss Näsvis?"

"Det är mindre ädelsinnadt handladt att smäda och håna en menniska, som är i ert våld. Dessutom är han svårt sårad, måhända döende, och ni öfverhopar honom med smädelser, när det icke ens är honom möjligt att svara er."

"Hm, hm. Du är, hm!.... Det kan väl vara så, att karlen gjort en förfärlig kullerbytta, och repar han sig från den, har han endast repet i perspektiv, sannolikt åtminstone. Hör på, hr Svarte Donald," återtog likväl den envise majoren, "ärevördige fa er Gray, ni håller er väl beskedligt qvar der nere, med vi gå och frukostera, eller hur? Farväl, tilldess vi råkas. Kom, Capitola, under tiden hinner Ezy anlända, och sedan skola vi egna vår tid åt Svarte Donald."

Inspektören öfver plantagen infann sig, just som majoren och Capitola slutat frukosten, och på sin herres befallning satte han af i galopp till Tip-Top, hvarifrån han medförde åtskilliga poliskonstaplar; desse åtföljdes af en mängd grannar, hvilka lockats af sin nyfikenhet, så snart ryktet hann sprida sig om den vidt beryktade banditens tillfångatagande.

Man begaf sig till Capitolas rum, flere stegar bundos samman och halades ned i öppningen, hvarefter tvänne poliskonstaplar nedstego med en lanterna.

En stund derefter uppkom en af dem.

"Donald andas ännu," förkunnade han major Warfield; "men han synes vara döende; hvad skola vi göra med honom?"

"Hala upp honom hit, och det qvickt ändå!" svarade majoren med befallande stämma.

"Men i sådant fall, hr major, måste vi ha hjelp, ty han kan inte röra sig."

Flere bland de närvarande erbjödo sig genast att bitråda polisen, och trenne groflemnade karlar följde konstapeln, hvilken försett sig med starka tåg. Efter oerhörda ansträngningar, lyckades det dem att få upp banditen, och de nedlade hans nästan liflösa kropp på golfvet i Capitolas rum.

"Onkel," sade Capitola, "låt lägga Donald på sängen! Jag vill ändå aldrig mer bo i detta rum, det skulle påminna mig om alltför hemska tilldragelser. Jag ber er, gif befallning derom utan dröjsmål!"

"Den unga missen har rätt," hördes någon säga, "om vi inte sköta om honom, ligger han här och dör inom kort."

"Skulle vara skada," mumlade Gamle Orkan; "jag har mina skäl att önska, det han måtte lefva så länge, att man kan få honom inför rätta och att yppa namnen på sina medbrottslingar. Jag skall nu skicka efter läkare," fortfor han högre till dem, som omgåfvo den sårade. "Under tiden kunna ni ju lägga honom på sängen och undersöka hans sår. Det är af stor vigt, go' vänner, att han inte dör, innan han fått afiägga en bekännelse. Kom nu, Capitola!"

Major Warfield lemnade derpå rummet med sin myndling.

Läkaren ankom vid 12-tiden. Sedan han undersökt Svarte Donalds tillstånd, försäkrade han, att det vore omöjligt transportera honom vidare.

Det var först efter flera veckors förlopp, som han, tack vare sin starka kroppsbyggnad, blef så pass återställd, att han kunde föras inför domstol och sättas i fängelse, att der afbida sin dom. Man sökte öfvertala honom att yppa sina medbrottslingars namn; men banditen vägrade, och oaktadt de förfärliga plågorna, syek honom aldrig hans mod ett enda ögonblick.

Hvad åter Capitola beträffar, kunde aldrig det beröm, man gaf henne för hennes tapperhet, eller de tacksägelser, hon fick mottaga, för det hon befriat trakten från den bandit som så länge spridt fasa och skräck derikring, utplåna hos henne intrycket af det hemska uppträde, deri hon spelat en så farlig roll, och det var alltid med en känsla af blandad sorg och medlidande, som hon tänkte på Svarte Donald.

Och nu, kära läsare och läsarinnor, då vår hjeltinna, åtminstone för närvarande, ingenting har att frukta af sin farligaste fiende, skola vi med er göra ett besök hos Traverse Rocke och Herbert Greyson.

KAP. XLV.

Ett olycksbringande bat.

Förenta Staternas armé hade ryckt in i Mexico. Från seger till seger trängde den ända fram till hufvudstaden. Vera Cruz hade gifvit sig; Cerro Gordo var belägradt, och Xalapa taget med storm; segern vid Churubusco, endast några dagar gammal, utgjorde amerikanernas sednaste bragd. Alla, såväl befäl som soldater, hade manligen stridt och fullgjort sin pligt. Vår vän, Herbert Greyson, hade bland andre höljt sig med "krigarära". Då vi nu återse honom, bär han majorsepåletter vid ett infanteri-regimente.

Lyckan hade deremot icke hugnat Traverse Rocke med sina småleenden. Det var likväl icke så mycket bristande böjelse för krigaryrket, utan fast mer hans öfverstes bittra hat, som förhindrade hans vidare befordran. Le Noirs hämd hade ej ett ögonblick slumrat. Han syntes alltid hafva fast beslutat dens undergång, som han spefullt alltid benämde "hr soldaten".

Man vet, att den militära disciplinen utstakat ett ofantligt afstånd emellan en öfverste vid ett infanteri-regimente och en "simpel" soldat. Icke desto mindre glömde sig öfverste Le Noir ända derhän, att han dagligen sade Traverse de största grofheter i förhoppning, att denne derigenom skulle förledas att begå subordinationsbrott.

På hvilka förfärliga prof Traverse än sattes och huru ihärdigt än Le Noir förföljde honom, hade dock den unge, behjertade volontären hittills haft nog välde öfver sig sjelf att betvinga det raseri, som sjöd inom honom vid att så se sitt personliga värde ständigt kränkt. Men om Gabriel Le Noir glömde den militära etikettens fordringar, för att oupphörligen jägta och pina sin stackars underordnade, var major Greyson å sin sida ej mindre ihärdig med att söka trösta och uppmuntra sin vän.

De båda vännerna hoppades på, att öfverstens alla förslag skulle stranda emot Traverses tålamod och undergifvenhet; de inbillade sig, att hans illasinnade afsigt inskränkte sig till att förhindra den sistnämdes vidare befordran.

Hvad de sväfvade i okunnighet om, var, att den unge soldatens afskedsansökan länge sedan var beviljad och endast listigt undanhölls af öfversten, äfvensom att öfverste Le Noir undansnillat alla bref och paket, som varit adresserade till Traverse. Herbert upphörde derför ej att träget öfvertala sin vän att tåligt hålla ut ännu någon tid, då kriget efter all sannolikhet ej komme att räcka länge.

Man var just inne i den tvetydiga vapenhvila, som egde rum emellan den minnesvärda dagen den 20 Augusti och den icke mindre ärofulla dagen för de amerikanska vapnen den 8 September 1847, d. v. s. emellan slaget vid Churubusco och intagandet af Chepultepec. Generalen, chefen för den amerikanska armen, hade sitt högqvarter i biskopliga

palatset i Tacubaya, från hvilket man hade utsigt öfver Montezumas kejserliga stad. Han inväntade der utgången af konferenserna emellan de krigförandes ombud, sysselsatta med att bringa till stånd en fredstraktat. Som mexikanerna, trots vapenhvilan, oupphörligen gjorde fiendtliga infall inom amerikanska linien, lät general Scott förbereda Sancta Anna på, att, om man icke inom fyratioåtta timmar skaffade honom nöjaktiga förklaringar i detta afseende, skulle han anse vapenhvilan bruten.

För att när som helst kunna vara tillreds att handla, anbefalde han rekognosceringar å flera trakter inom Mexico; hans afsigt var att ögonblickligen skrida till anfall, om det gälde.

Öfverste Le Noir beslöt äfvenledes å sin sida att våga en afgörande kupp, för att göra processen kort med Maria Rockes son. Han hade uti kaptenen vid det kompani, dervid Traverse tjenade, funnit ett passande verktyg till utförandet af sina hämdplaner. Denne man, som hette Zuten, hade kommit sig upp till den rang, han innehade, genom en af dessa vanliga omkastningar i ett krig, på samma sätt som skummet föres till ytan genom vågbrytningarne. Fullkomligt saknande de många goda egenskaper, som utmärkte Traverse, afundades han denne hans vackra figur, hans odlade förstånd, hans fina sätt att vara och hatade honom, i samma mån han kände sig vara honom vida underlägsen.

Le Noir insåg lätt, hvilka fördelar han under dylika omständigheter kunde draga häraf. I samråd med Zuten, uppgjorde han en plan, som ofelbart skulle störta den unge soldaten.

En morgon, en af de första dagarne i September, under det major Greyson gjorde sin rund, såg han Traverse stå på vakt vid en af förposterna. Träffad af den unge mannens svårmodiga utseende, närmade han sig honom.

"Traverse," sade han till honom, "du ser ut att vara mycket sjuk och synes mig mera lämplig att inskrifvas på sjuklistan, än att stå som skiltvakt. Hvad i all verlden fattas dig?"

Soldaten skyldrade gevär och svarade sin förman:

"Jag lider både till kropp och själ, hr major!"

"Bah! Lägg å sida soldat-disciplinen, då vi befinna oss på tu man hand, min vän, och kalla mig Herbert som vanligt! Nå, säg mig nu, hvad som är på färde? Har den der gemeneLeNoir nu igen varit framme med några elakheter?"

"Ja, visst; men jag vill inte klaga, Herbert, det skulle vara barnsligt, och jag måste tåligt fördraga såväl förolämpningar som förföljelser, eftersom det är mitt eget fel, att jag utsatt mig för dessa obehag."

"Mod, min vän; kriget är snart slut. Antingen kommer vapenhvilan att tillföra oss en fullständig fred, eller ock skall vår general som segrare diktera sina vilkor för Mexico. I alla fall, då striden en gång är slutad, hemförlofvas trupperna; de frivillige kunna då återvända till sina förra sysselsättningar, och dr Rocke — till sitt yrke."

"Måhända! Vi få väl se! Herbert, jag vet ej, om det är ytterlig trötthet eller brist på sömn — ty sedan trenne dygn är jag i tjenstgöring — eller om det är början till en sjukdom, men jag känner mig alldeles förbi, alldeles utan krafter. Det tyckes mig,att någon svår olycka sväfvar öfver mitt hufvud, som ville jag qväfvas under tyngden af en namnlös ångest! Någonting förfärligt hotar mig!'

"Så, kære vän, mod och ståndaktighet!" återtog den unge majoren. "Tänk på, att om en månad är du säkerligen din egen herre och att om ett år, betänk väl, Traverse, att om ett år har Clara Day uppnått myndig ålder och eger sin fulla frihet att räcka dig handen till giftermål!"

"Ack, Herbert, allt detta förefaller mig numera blott som en dröm! Tanken på Clara och min moder inger mig mera förtviflan än glädje. Min vän, du vet väl, att det är fråga om att anfalla Molina del Roy. Jag nästan önskar att icke återvända från denna strid med lifvet."

"Hvarför?"

"För att undkomma vanäran! Le Noir har svurit min undergång, han skall lyckas!" sade Traverse sorgset och profetiskt.

I detsamma kom vakten att åflösa Traverse; soldaten, som intog hans post, sade till honom:

"Kapten Zuten befaller er att ögonblickligen infinna er i hans tält." — Traverse gick, i det han gaf Herbert en betydelsefull blick.

Herbert såg honom icke mer under dagens lopp. Då natten inbröt och han frågade efter Traverse, fick han veta, att man skickat honom bort med ett kompani, som skulle rekognoscera Molina del Rey. Så äfven följande dag. Herbert fick på morgonen veta, att Traverse hade blifvit bortsänd med några fodermarsker; på aftonen hade han blifvit beordrad att såsom ordonnans åtfölja en officer, hvilken var öfverbringare af hemliga depescher åt general Quitman, till hans qvarter vid Acapulco.

Traverse hade rätt, sade Herbert för sig sjelf. De tyckas vilja slå till med ens! Nu förstår jag hela saken. När jag för tvänne dagar sedan fann honom stående på vakt, såg hanut som en menniska, hvilken fått hvarken mat eller sömn på många dagar. Sedan har han oupphörligt skickats än hit, än dit. Den uslingen Le Noir har, i samråd med Zuten, beslutat förhindra den stackarn från att få sofva, tilldess hans utmattade natur kräfver ut sin rätt. Då kommenderas han på vaktgöring, och de få den glädjen att påträffa honom insomnad. Detta var det, som den arme gossen anade, när han sade sig hoppas få dö vid anfallet på Molina del Rey. Det är ju solklart! Och huru skall han väl kunna undkomma deras grymhet?.... En soldats pligter innefattas i tvänne ord: "passiv lydnad", till och med nu, då han så godt som dömes till sjelfmord! Men må de uslingarne akta sig! Må de taga sig till vara, att de ej bli uppslukade i den fallgrop, de gräfva för sitt offer! En rättvis himmel kan ej tillåta, att ett så lågt brott får gå i verkställighet.

Tidigt påföljande dag inställde Herbert sig hos kapten Zuten, i dennes tält, och bad att få se Traverse Rocke, för hvilken han sade sig hysa ett lifligt intresse.

Det svar, han erhöll af öfverstens kalfaktor, stadfäste hans farhågor.

Efter att ytterst artigt ha besvarat majorens helsning, sade Zuten:

"Jag beklagar, att jag nödgas säga er, att den, ni hyser så lifligt deltagande för, är arresterad."

"För hvad då?" frågade Herbert med tilltvunget lugn.

"Han har gjort sig skyldig till ett mycket svårt fel; han har insomnat på sin post," sade Zuten, illa döljande sin skadeglädje.

"Jag vet, att det är ett svårt fel," sade Herbert torrt; "straffet är arkebusering."

"Ja, hr major, krigslagarne äro stränga i dylika fall."

"Och hvem är hans anklagare?"

"Öfversten vid vårt regimente," svarade kaptenen med en nästan triumferande uppsyn.

"Anklagelsen kommer från högt uppsatt man; men stödjer den sig väl på andra vittnesbörd?"

"Jag ber om ursäkt, major, behöfves det ens?"

"Ni svarar på min fråga med att göra mig en annan, min herre," sade Herbert med värdighet; "jag begär direkt svar."

"Då, hr major, får jag svara: ja!"

"Och vittnesbördet? Jag önskar få veta de närmare omständigheterna härvid."

"Nåväl, hr major, ni skall få veta hela sammanhanget: soldaten Rocke var kommenderad på post i dagningen...."

"Aha!.... efter det han återkom från en nattmarsch till Apulio?"

"Ja, hr major! Då öfverste Le Noir och jag gjorde ronden i morse, träffade vi på en ung tölp, som djupt insomnat på sin post. Vi måste grundligt skaka om honom, för att få honom på benen...."

"Sedan han under nittiosex timmar ej fått sofva en enda blund! Jag må säga, det förundrar mig alldeles icke."

"Hvad det beträffar, är jag i okunnighet om, huru härmed förhåller sig. Det vissa är, att jag och min öfverste funnit honom insomnad på hans post. Han blef ögonblickligen arresterad."

"Hvar finnes han för närvarande?"

"I ett af tälten, som hör till öfverstens qvarter, och under sträng bevakning."

Herbert gick till det tält, kaptenen anvisat.

Tvänne soldater, med skarpladdade gevär, posterade utanför ingången till tältet. De skyldrade gevär för majoren.

"Är det här, i detta tält, som Traverse Rocke sitter arresterad?"

"Ja, hr major!"

"Låt mig komma in! Jag önskar tala med honom."

"Om förlåtelse, hr major; men vi hafva fått uttrycklig befallning att inte låta någon träda in, icke ens någon af befälet, utan att han medför skriftlig order från öfversten."

"Hvar träffas öfversten?"

"I sitt tält, hr major!"

Herbert lät anmäla sig hos öfversten och fick utan svårighet tillträde.

Sedan han helsat med den stelhet, som tillhör den militära etiketten, sade han till honom:

"Jag kommer, hr öfverste, för att anhålla om tillåtelse att besöka Traverse Rocke, anklagad för att hafva insomnat på sin post."

"Jag beklagar, major Greyson, att jag icke kan bevilja er denna önskan," svarade Le Noir med ironisk artighet i rösten.

"Vill ni, hr öfverste, vara så utmärkt artig och låta mig veta skälet, hvarför denna billiga önskan blir mig förvägrad?" återtog Herbert kallt.

"Detta anser jag alldeles öfverflödigt, min herre!" svarade öfversten högdraget.

"Då har jag ingenting mer här att göra," sade Herbert.

Derpå lemnade han tältet.

Utan att förlora ett ögonblick, steg han till häst och galopperade i fullt sträck till biskopliga palatset i Tambaya, der öfverbefälhafvaren för armen hade sitt högqvarter. Efter endast några minuters väntan fick han företräde hos denne och framställde ändamålet med sitt besök, nämligen att anhålla om en skriftlig order, som berättigade honom att obehindradt gå in till en soldat, som satt arresterad, för det han träffats sofvande på sin post.

Generalen, en ytterst välvillig man, som intresserade sig för sina underordnade, från befälet till soldaten, bad Herbert gifva honom några detalj-upplysningar i denna affär. Herbert gjorde detta i möjligast största korthet, ak-

"Du skall få höra. Det är ju Fredag i dag? Nåväl! Söndagsnatten fick jag tillstånd att sofva en stund. Måndagen, efter slutad exercis, skickades jag med en afdelning trupper, för att rekognoscera den gamla spanska fästningen Casa de Mata. Så snart jag återkom på Tisdagsmorgonen, måste jag åtfölja en parlamentär, som skickades från vår general till Santa Anna. Då jag sedan återkom till lägret, beordrades jag till vaktgöring, utan att få hvila ens en timmes tid. Onsdagsmorgonen erhöll jag order att följa med ett kompani, hvilket utsändes, för att eskortera en karavan emigranter fram till byn Churubusco. På qvällen samma dag fann du mig stående på post, och jag sade dig då, att jag icke sofvit en blund på tre hela dygn."

"Ja, jag kommer ihåg, att jag tyckte, du såg så sjuk ut, att du borde blifvit skickad till ambulansen."

"Vänta, du har ännu ej hört allt! Onsdagsnatten, utan misskund för mitt utmattade tillstånd, befalde kaptenen mig att åtfölja en pluton, som skulle hemligen rekognoscera trakten kring Molina de Rey. Thorsdagsmorgon skickades jag att hemta foder, på aftonen utsågs jag till ordonnans åt den officer, som skulle öfverbringa depescher till general Quitman; och slutligen, på Fredagsmorgonen beordrades jag på vakt från klockan fyra på morgonen till klockan åtta."

"Stackars Traverse," utbrast Herbert, "hvilket nedrigt missbruk af den militära myndigheten!"

"Min vän," fortfor Traverse; "jag har mången gång lidit af hunger, köld och kroppsliga plågor; jag tror icke, att något af dessa lidanden plåga och reta så förfärligt en menniskas nerver och hjerna, som en ihållande, nödtvungen vaka. Galenskap eller döden, ettdera blir följden."

"Jag tror det nog," svarade den unge majoren sorgset. "Säg mig, när öfverraskade de dig, och huru?"

"Som jag sagt, skulle jag stå på vakt fyra timmar. Det kändes, som ville mitt hufvud brista; stundtals tyckte jag, att mitt hjerta upphört att slå; en allmän domning, som viljekraften ej längre förmådde betvinga, hade fått makt med hela min kropp. Lägg till dessa fysiska plågor den förfärliga tanken, att mitt befäl beslutat min död, att min älskade moder och Clara snart skulle såsom död begråta mig! Jag ansträngde mig likväl, för att gå af och an, på det

Ett obeskrifligt, melankoliskt leende lyste för ett ögonblick i den olyckliges anlete, då han varsnade Herbert vid sin sida.

"Du, Herbert, här!" sade han. "Hvad du är god! Nå, har det icke lyckats dem, såsom jag förutsade? Det var detta, jag ville säga dig, då de plötsligt skilde oss åt härom-dagen. Jag tror sannerligen, att vårt samtal afbröts, för att hindra mig från att underrätta dig om, hvad som förehades. Jag var omgifven af spioner, och så mycket kan jag försäkra dig, att vår kapten ej ens användt hälften af de krafter, han användt, för att spionera på mig, för att observera fiendens rörelser.

"Traverse," sade den unge majoren med högtidlig stämma, i det han fattade hans hand, "är det verkligen sannt, att de funno dig insomnad på din post?"

"Ja, Herbert, jag sof som en stock."

Denne släppte soldatens hand, betäckte sitt ansigte med båda händerna och utbrast: "Stackars Traverse, kunde du inte hålla dig vaken?"

"Jag sade dig ju, Herbert, att min död var besluten, mitt öde beseglad."

"Nej, nej! Ännu få vi ej förtvifla! Berätta mig allt, så att jag må veta, huru jag skall tala till ditt försvar!"

"Du vet," sade Traverse, "huru jag blifvit förolämpad, pinad och oupphörligen förföljd af desse båda män?"

"Ja, ja!"

"Jag märkte snart, att deras afsigt var att reta mig till ursinnig vrede så få mig att ettdera rymma eller begå något groft subordinationsbrott. Tanken på Clara och min moder gaf mig dock styrka att tåligt fördraga allt. Du ser nu, hvartill det gagnade. Jag står nu anklagad för ett, enligt krigslagarne, förfärligt brott, som jag inte kan neka till, ett brott, som straffas med döden," tillade den unge mannen, förtviflad.

"Traverse, jag känner till såväl dina fienders förföljelser som det tålamod, du visat; det är en noggrann redogörelse för de omständigheter, hvilka fört dig hit, som jag önskade erhålla. Berätta mig, huru du haft det under dessa sista fyra dagar!"

"Du skall få höra. Det är ju Fredag i dag? Nåväl! Söndagsnatten fick jag tillstånd att sofva en stund. Måndagen, efter slutad exercis, skickades jag med en afdelning trupper, för att rekognoscera den gamla spanska fästningen Casa de Mata. Så snart jag återkom på Tisdagsmorgonen, måste jag åtfölja en parlamentär, som skickades från vår general till Santa Anna. Då jag sedan återkom till lägret, beordrades jag till vaktgöring, utan att få hvila ens en timmes tid. Onsdagsmorgonen erhöll jag order att följa med ett kompani, hvilket utsändes, för att eskortera en karavan emigranter fram till byn Churubusco. På qvällen samma dag fann du mig stående på post, och jag sade dig då, att jag icke sofvit en blund på tre hela dygn."

"Ja, jag kommer ihåg, att jag tyckte, du såg så sjuk ut, att du borde blifvit skickad till ambulansen."

"Vänta, du har ännu ej hört allt! Onsdagsnatten, utan misskund för mitt utmattade tillstånd, befalde kaptenen mig att åtfölja en pluton, som skulle hemligen rekognoscera trakten kring Molina de Rey. Thorsdagsmorgon skickades jag att hemta foder, på aftonen utsågs jag till ordonnans åt den officer, som skulle öfverbringa depescher till general Quitman; och slutligen, på Fredagsmorgonen beordrades jag på vakt från klockan fyra på morgonen till klockan åtta."

"Stackars Traverse," utbrast Herbert, "hvilket nedrigt missbruk af den militära myndigheten!"

"Min vän," fortfor Traverse; "jag har mången gång lidit af hunger, köld och kroppsliga plågor; jag tror icke, att något af dessa lidanden plåga och reta så förfärligt en menniskas nerver och hjerna, som en ihållande, nödtvungen vaka. Galenskap eller döden, ettdera blir följden."

"Jag tror det nog," svarade den unge majoren sorgset. "Säg mig, när öfverraskade de dig, och huru?"

"Som jag sagt, skulle jag stå på vakt fyra timmar. Det kändes, som ville mitt hufvud brista; stundtals tyckte jag, att mitt hjerta upphört att slå; en allmän domning, som viljekraften ej längre förmådde betvinga, hade fått makt med hela min kropp. Lägg till dessa fysiska plågor den förfärliga tanken, att mitt befäl beslutat min död, att min älskade moder och Clara snart skulle såsom död begråta mig! Jag ansträngde mig likväl, för att gå af och an, på det

att jag genom rörelsen skulle kunna hålla mig vaken, ehuru jag knappast fick den ena foten om den andra och ej förmådde hålla mig upprätt; men sömnen hejdade med ens min kropps rörelser, geväret föll mig ur handen, och jag spratt till, yrvaken, darrande från hufvud till fot; under en obeskriflig, panisk förskräckelse; det föreföll mig, som hade jag ett hiskligt benrangel framför mig. Med ett ord, Herbert, denna natt var för mig ett sekel af såväl fysiska marter som själslidanden. Hjernan och nerverna voro rubbade ur sin jemvigt; tanke, medvetande och känsla voro borta. En enda redig tanke fanns dock ännu i mitt sinne, frågan om att kunna hålla mig vaken eller hemfalla åt en bestraffning, hvaraf vanäran skulle återfalla på de mina! Och till och med denna tanke hade ej längre mäkt att jaga sömnen från mina ögonlock. Jag nöp mig, jag skar mig i händerna åtskilliga gånger, men allt förgäfves. Jag dukade omsider under för mattighet, och närmare femtiden föll jag i sömn. Midt under en glad dröm, deri jag återsåg min moder, min Clara och mina vänner, väcktes jag af en hård skakning. Jag öppnade ögonen, mitt gevär låg på marken bredvid mig. Öfversten och kapten Zuten stodo framför mig. Jag hade svårt att vakna till full besinning. Då jag omsider fattade det olyckliga i min belägenhet, insåg jag, att mitt öde var afgjordt; jag kunde ej få fram ett ord. Mitt befäl sade ej ett enda förebrående ord till mig, deras hämd var tillräcklig. Kaptenen tillkallade en sergeant, hvilken upptog mitt gevär och förde mig i arrest. Herbert, kan du tänka dig det! Så fort jag kom hitin, insomnade jag åter lugnt, liksom om ingenting förefallit, och denna min bedöfning har varat tills nu, då jag vaknat till fullt medvetande om mitt elände. Och ett sådant uppvaknande!"

"Se så, Traverse, förlora inte modet! Låt oss förtrösta på himlens bistånd: låt nu oss hoppas, att Försynen i sinom tid rycker dig ur dina förföljares händer!"

"Kära Herbert! Hvarför söka inge mig ett sådant hopp? En soldats pligt är tydlig och klar; hans straff, om han felat, oundvikligt. Han måste utan tvekan lyda äfven den order, som skickar honom att arkebuseras. Förr må han bli tokig genom svält och vakor, än insomna på sin post; om han, alltför traftlös, dukar under, så straffas han med dö-

den, en förnedrande död. O, min moder! Min älskade Clara! Hvarför fanns ej en kula för mig vid Vera Cruz eller vid Churubusco? Hvarför har himlen låtit mig lefva, för att jag skulle förorsaka er en sådan smärta?" utropade den olyckliga, vridande händerna i tröstlös förtvifian.

"Förtvifla inte, min vän!" bad Herbert. "Du skall bli räddad, kosta hvad det vill."

"Herbert, nog vet du, att detta är en ogörlig sak; jag skall ju dömas i dag och skjutas i morgon! Men, kære vän, säg dem blott icke der hemma, huru jag dött! Säg dem, att jag stupade vid Churubusco. Min goda moder, min älskliga fästmö, jag skall då aldrig mer få återse er! Jag skall aldrig mer få trycka edra kära händer i mina! Jag skall aldrig mer få höra dessa kära röster, som så ljuft återklingade i mitt hjerta! Ack, hvarför skulle då detta blifva slutet på ett lif, så fullt af förhoppningar och ädel sträfvan?"

"Traverse, jag upprepar ännu en gång, misströsta ej! Du måste räddas."

"Nej, nej! Hvarför ifrågasätta en omöjlighet?"

"Kære vän, det är endast en svårighet, en svårighet så stor, att jag just derför hoppas öfvervinna den!"

"Ett fåfängt hopp!"

"Alldeles inte! En sak, så svår, att den synes omöjlig, har ändå alltid möjligheten för sig att lyckas. Kom väl ihåg detta, Traverse! Nu, för att styrka ditt mod, tag de här brefven, som generalen lemnat mig för din räkning!"

"Bref!" utbrast den unge mannen, i det han reste sig upp, "ack, gif hit!"

En sergeant inkom i detsamma och befalde majoren å öfverstens vägnar att genast begifva sig till hans tält, för att sitta i den krigsrätt, som skulle hållas angående soldaten Rocke, anklagad för att hafva insomnat på sin post.

"Detta," hviskade Herbert till Traverse, "ha de enkom tillställt, för att hindra mig från att uppträda till ditt försvar; men mod bara!"

Kap. XLVI.

Krigsrätten.

På högre befallning sammanträdde nu en krigsrätt, hvars medlemmar utgjordes af tretton officerare, i biskopliga palatset i Tacubaya.

Det var en mulen Septemberdag. Klockan tolf, den tid, som rätten skulle sammanträda, hvirflade trummorna i lägret, och några minuter derefter steg rättens ordförande, general W * * *, åtföljd af de öfrige ledamöterna, in i den stora salen i erkebiskopshuset. Ett långt bord, öfvertäckt med grönt kläde, stod i rummets midt. Generalen satte sig vid dess öfre ända, och de andre officerarne placerade sig på ömse sidor, efter rang och tjenstår inom armén. Vid ett bord till höger om presidenten befann sig allmänne åklagaren. Ett tjogtal officerare och militärer af alla grader, komne för att åhöra domen, stodo nära dörren, der en skiltvakt posterade.

Allmänne åklagaren öppnade sammankomsten med ett tal till rättens medlemmar. Derefter gafs befallning, att fången, hans anklagare och vittnena skulle införas.

Efter några ögonblick infunno sig öfverste Le Noir, kapten Zuten, löjtnant Allen och sergeant Baker.

Efter dem kom fången, bevakad af tvänne soldater. Han tillsades att förblifva stående, nederst vid bordet, midt emot presidenten. Traverse var likblek. Man kunde läsa i hans ansigte de ännu icke utplånade spåren efter de lidanden, han utstått. Men hans hållning var fast och ädel. Han helsade vördnadsfullt det församlade rådet; sedan, resande på sig i hela sin längd, väntade han, hvad komma skulle.

På tillsägelse af presidenten uppläste allmänne åklagaren stadgarne för krigsrätten och de officerares namn, af hvilka den var sammansatt. Derefter frågade han den anklagade, om han ville, enligt det privilegium, lagen gaf honom, jäfva någon bland dem.

Traverse betraktade dem, den ene efter den andre. Alla, utom Herbert Greyson, kände han blott till namnet.

"Jag ser ingen bland desse herrar, som jag skulle vilja bestrida rättigheten att döma mig," svarade han, i det han bugade sig med ett okonstladt lugn, hvilket gjorde samtlige rättens medlemmar honom bevågne.

Alla sågo på hvarandra och förstodo, att de här, under en soldats enkla drägt, hade en man af verld framför sig.

Allmänne åklagaren lät de församlade domarena gå den föreskrifna eden. Efter denna formalitet uppläste han med hög stämma anklagelsen, hvilken lydde så, att natten den:... soldaten Traverse Rocke, ställd på vakt vid en förpostlinie i nordost, bevakad af 49:de regimentet vid Tambaya, hade gjort sig skyldig till en handling af oförsvarlig försumlighet, nämligen att ha insomnat på sin post och sålunda blottstält regimentets säkerhet genom att bryta mot 49:de paragrafen i krigsartiklarne.

Fången svarade med säker stämma:

"Jag protesterar mot anklagelsen af oförsvarlig försumlighet, ehuru jag blef funnen sofvande på min post."

Presidenten gaf befallning att låta vittnena utträda, emedan deras vittnesmål skulle afgifvas ett och ett i sänder. Endast kapten Zuten fick stanna inne; i egenskap af kapten vid det kompani, den brottslige tillhörde, skulle han först aflägga sitt vittnesmål.

Detta vittne, till börden tysk och föga angenäm till sitt yttre, framträdde med en ifver, som lade i dagen hans elaka afsigter.

Han berättade utförligt, huru, då han, åtföljd af öfverste Le Noir, löjtnant Allen och sergeant Baker, gjort sin rund den 1 September, de funnit den anklagade djupt insomnad på sin post o. s. v.

Öfverste Le Noir framkallades såsom andra vittnet.

Denne, ansedd som en gentleman, lika utmärkt till sitt sätt att vara som oklanderlig till sitt rykte, instämde i allo uti, hvad kaptenen yttrat.

Löjtnant Allen och efter honom sergeant Baker upprepade endast, hvad föregående vittnen haft att andraga.

Nu kom ordningen till allmänne åklagaren att påyrka bestraffning. Han uppläste 46:te paragrafen, som lydde, att hvarje skiltvakt, anträffad sofvande på sin post eller som lemnade den före aflösningstimmen, skall straffas med dö-

den o. s. v., och som soldaten Rocke, enligt alla vittnens utsago, förbrutit sig mot åberopade lagparagraf, hemställde han till krigsrättens ledamöter, om ej nämde Rocke gjort sig af dödsstraff förtjent.

Presidenten tillät nu fången att framkomma med sitt försvar.

Traverse svarade, att, i förlitan på de församlades rättrådighet, inskränkte han sig till att endast redogöra för de sista sju dagarne, som föregått hans arrestering: han hoppades att derigenom åtminstone kunna frigöra sig från anklagelsen för oförsvarlig försumlighet; hvarpå han berättade de fakta, läsaren redan känner.

Flera gånger under sin berättelse blef han afbruten af presidenten, general W * * *, hvilken strängt påminte honom om, att det endast skulle förvärra hans sak, i fall han försökte nedsätta sina förmän.

Utan att svara på generalens tillrättavisningar, annat än med en djup bugning, fortsatte Traverse sin berättelse till slut.

Allmänne åklagaren tog derpå till ordet, och sade, att, om den anklagade verkligen varit förföljd och pinad af sina förmän, hade han ett kraftigt skydd i 35:te paragrafen af krigslagarne, enligt hvilken hvarje soldat, som har giltigt skäl att beklaga sig öfver sin förman, kan anmäla detta hos öfversten.

Härpå svarade fången, att, då öfversten vid det regimente, han tillhörde, vore hans personlige fiende, skulle han egt föga utsigt att dervidlag få rättvisa, äfven om han kommit på tanken att vädja till denne.

Sedan saken så till vida blifvit undersökt, att man ej trodde sig hafva mer att inhemta, fingo så väl vittnena som fången och allmänheten afträda. Öfverläggningen skulle nu försiggå inom slutna dörrar.

Nu kommo för den olycklige Traverse timmar af qvalfull ångest. Molnen skockade sig allt tätare öfver hans hufvud. Sitt felsteg hade han tillstått; lagen var tydlig och bestämd; och som allmänne åklagaren hade yttrat, återstode det för domaren endast att tillämpa densamma.

Det är väl sannt, att det funnes många ömmande omständigheter; men inför en krigsrätt, der bokstafven några

följes, gälla dylika ursäkter och försvarspåståenden så föga.

Dessutom hade Traverse blott en vän bland de församlade. Hvad förmådde väl hans enstaka röst mot alla de andres? Här fordrades ej ens enhälligt utlåtande, för att fälla; hans dom syntes beseglad.

Emellertid, just i det ögonblick, han fördes ut ur domsalen, tyckte han sig läsa i den blick, Herbert Greyson gaf honom, mer än hopp, nästan seger.

Följande kapitel upplyser oss, huruvida han bedrog sig härutinnan eller icke.

Kap. XLVII.

Domen.

Så snart de tunga dörrarne till den stora salen voro stängda för den folkskara, som ditlockats af nyfikenheten, tog presidenten till ordet och förkunnade, att öfverläggningarne kunde börja.

Allmänne åklagaren fick derefter först ordet och upprepade i en sammanfattning, hvad han redan förut yttrat.

Derpå följde general W * * *.

"Mine herrar," sade denne, "saken synes mig lätt att afgöra. Soldaten Rockes brottslighet är ögonskenlig, lagen tydlig. Hvarför således längre diskutera? Min mening är, att vi genast skrida till votering."

De äldste officerarne biföllo utan tvekan presidentens förslag, och allmänne åklagaren ämnade just börja insamla rösterna, då en af rättens yngre medlemmar begärde ordet.

"Hr president, mine herrar," sade han, "i den sak, vi nu gå att afgöra, finnas likväl ganska ömmande omständigheter, hvilka, enligt min tanke, tåla vid granskning och mogen öfverläggning, innan dom afkunnas."

"Löjtnant Lovel," afbröt presidenten med stränghet, "då ert hår grånat, såsom mitt, i statens tjenst och ni kan framvisa så många blessyrer, som jag, skall erfarenheten

hafva lärt er att öfverge edra vekhjertade, filantropiska åsigter. Ni skall då begripa, att en skiltvakt, som insomnar på sin post i fiendens närhet, icke kan, genom hvilka ömmande omständigheter som helst, ursäktas; ty ingenting kan väl ursäkta en försumlighet, som sätter hela arméns välfärd på spel. Det är ett brott, som af krigslagen utan appell straffas med döden."

Löjtnanten satte sig ned, mycket förbryllad och fruktande, att han begått en högst anstötlig förbrytelse mot det passande. Det var första gången, han satt till doms, ansigte mot ansigte med en general; han vågade ingen vidare invändning.

"Om ingen annan bland herrarne har något vidare att tillägga," fortfor generalen med sträf röst, "så skrida vi till votering."

Flere bland officerarne talade sakta sins emellan, men endast en reste på sig att säga, det han ej hade något emot voteringen.

Herbert hade ej yttrat ett ord. Hvarför? Det var hans hemlighet. Han höjde icke sin röst mot den föreslagna voteringen.

På uppmaning af presidenten, uttalade allmänne åklagaren den vanliga formeln: "Är den anklagade att anses skyldig eller icke-skyldig?" ställande sin fråga först till de yngre officerarne.

"Löjtnant Lovel," sade han till den, som dristat framkomma med några ord till den stackars Traverses försvar, "hvad säger ni? Anser ni den anklagade skyldig, eller icke, till det brott, hvarför han är anklagad?"

"Skyldig!" svarade den unge mannen med en stämma, som darrade vid det förfärliga ansvar, ett dylikt votum medförde.

Himmel, tänkte Herbert, om detta är den mannens utsago, hvilken varit den ende, som vågat tala till Rockes försvar, hurudan skall väl då de öfriges dom blifva?

Advokaten uppsamlade rösterna en efter annan. "Skyldig! Skyldig!" Elfva gånger hade detta ord ljudit.

Då det blef major Greysons tur att yttra sig, svarade han:

"Nej, vid min heder bedyrar jag, att den anklagade icke kan anses skyldig!"

Alla officerarne reste sig plötsligt; deras blickar möttes, undrande och ogillande.

Presidenten slog med ordförandeklubban i bordet och utbrast med dundrande stämma:

"Herre! Major Greyson! Ett sådant votum är ett trots mot lagen! Det är någonting oerhördt, min herre, inom krigslagarnes historia."

"Och likväl återtager jag icke mitt påstående," genmälde Herbert kallblodigt.

"Och den ed, ni gått, min herre, tänker ni på den? Den ed, ni gått, såsom medlem af denna rätt?"

"Jag glömde ej den, hr general, då jag afgaf mitt votum."

"Hvad nu, major Greyson," invände major McConkey, "skulle ni kanske vilja påstå, att den anklagade icke insomnat på sin post?"

"Ingalunda! Jag erkänner, att han verkligen insomnat, under det han gjorde vakt, och likväl upprepar jag, att jag icke anser honom vara skyldig."

"Major Greyson tyckes vilja gyckla med rätten," återtog presidenten.

"Långt derifrån, hr general! Jag talar med det allvar, som den sorgliga affär, vi hafva att afgöra, kräfver. Hr president och öfrige hrr medlemmar af denna krigsrätt, fången har icke ombedt mig att uppträda till hans försvar; jag är hvarken domare eller advokat, men tillåten mig dock att få säga några ord, för att rättfärdiga, eller åtminstone förklara detta votum, som I kallen 'ett trots mot lagen'."

"Ja, visst är det ett trots," röt generalen, i det han vredgad kastade sig tillbaka i stolen.

"Ni ha alla, mine herrar, hört den anklagades försvar, berättelsen om hans lidanden, om de förföljelser, för hvilka han varit utsatt," fortfor Herbert. "Jag vill ej här söka framdraga de bevekelsegrunder, hans befäl haft, för att så handla; jag vill endast inskränka mig till att fästa herrarnes uppmärksamhet på några fakta, för att derigenom bevisa, att det ej stod i mensklig förmåga att uthärda mer, än den anklagade gjort."

"Hr major, om fången trodde sig vara förföljd af sin kapten, hvilket är högst osannolikt, kunde han ju vädjat till öfversten vid regimentet."

"Det är sannt, hr general, att en paragraf i krigsartiklarne beviljar honom detta privilegium; men vi veta för väl allesamman, att aldrig någon begagnar sig derutaf. Hvilken är väl den soldat, som skulle våga att skaffa sig en farlig fiende i sin närmaste förman, genom att anklaga honom inför öfversten? Dessutom hade det ju uti frågavarande fall varit fullkomligen onyttigt. Soldaten Traverse Rocke har giltiga skäl att tro, det hans öfverste är hans personlige fiende och att kaptenen är dennes verktyg."

"Och ni, major Greyson," afbröt kapten O'Donnelly, "delar ni denna åsigt? Tror ni väl, att det emellan en öfverste vid ett regimente och en simpel soldat kan finnas någonting gemensamt, som kan förklara en sådan känsla af ovilja?"

"Mitt svar skall upplysa er härom, min herre! Först och främst vill jag säga er, att den 'simple soldaten' är en ung gentleman af aktad familj och blifvande arfvinge till en af de rikaste besittningar inom Virginia; dertill kommer, att han är förlofvad med en älskvärd, ung flicka och att öfversten, såsom hennes förmyndare, velat tvinga henne att gifta sig med hans son. Lagen har kommit emellan till den fader- och moderlösas bistånd, och öfversten har nu velat hämnas på hennes trolofva le. Derför är han fiende till den 'simple soldaten', såsom ni, mine herrar, behagat kalla den stackars gossen. Hvad jag nu sagt i öfverste Le Noirs frånvaro, är jag färdig att när som helst i hans närvaro upprepa och med vittnen styrka."

"Men huru kunde väl en ung man med hans framtidsutsigter och förhoppningar ge sig in som soldat i en friskara?" frågade kapten Rosencrantz.

"Hr kapten, huru kommer det sig, att vi inom våra leder ha så många rike mäns söner, unge äfventyrare, hvilka bortslösat sin förmögenhet; studerande, hvilka vändt universiteten ryggen o. s. v.? Gifvande vika för en ungdomshänförelse, har denne unge man tagit värfning. Slumpen gaf honom till chef hans dödsfiende. Öfverste Le Noir, som i kapten Zuten fick tag i ett lydigt verktyg, beslöt att

I samråd med honom göra allt i verlden, för att störta Traverse Rocke. Hvad jag nu påstått i de bägge herrarnes frånvaro, vill jag, när helst tillfälle dertill yppar sig, säga dem personligen: och dessutom är det min afsigt att anlägga sak såväl emot öfverste Le Noir som mot kapten Zuten, öppet anklagande dem för ett uppförande, ovärdigt gentlemän och krigare."

Det tyckes mig," invände kapten Kingsley, "att detta likväl ingenting har att göra med saken i fråga."

"Ni misstager er, hr kapten; och jag vill genast bevisa det, med att upprepa de fakta, den anklagade anfört. Af dem framgår, att det var med afsigt, man sökte störta den stackars Rocke. Man anklagar honom för att hafva insomnat på sin post. I krigstider straffas sådant med döden. Men låtom oss undersöka, huru han blifvit behandlad under de sednaste dagarne, som föregått detta fel, och ni skall säga mig, om det är möjligt, att någon mensklig varelse kunnat bestå ett sådant prof.

"Natten mot Måndagen var den sista, han fick sofva före Fredagen.

"Måndagsafton, sedan han hela dagen varit ute på manöver, sändes han på rekognoscering till Casa del Mata.

"Tisdagen åtföljde han parlamentären, som skickades till Santa Anna. Om natten ställdes han på vakt.

"Onsdagsmorgonen måste han åtfölja en truppafdelning, afsänd, för att ledsaga en skara emigranter genom slättlandet. Återkommen till lägret, skickades han på rekognoscering till Molina del Rey.

"Thorsdagen, sedan han tjenstgjort såsom ordonnans åt officeren, som förde depescher till general Quitman, återkom han vid midnattstid till lägret. Utom sig af trötthet efter föregående dagarnes utståndna strapatser, utkommenderas han till vaktgöring, och en varm September-natt, å en plats, tyst och ödslig som en graf, ställes han på vakt. Några timmar derefter öfverraskas han insomnad, och af hvem? Jo, af sin öfverste och af kaptenen vid det kompani, der han tjenar, hvilka båda två lurade på tillfället, då han skulle duka under för öfveransträngning. Allt detta förbinder jag mig att bevisa inför ännu en krigsrätt.

"De hade inväntat stunden! Om icke fem nätter utan sömn fält honom, skulle tio, tjugu eller flera omsider fört dem till målet. Kapten Zuten hade *bemyndigande att förlänga tortyren*, tilldess offret hemfölle under krigsrätt, för att dömas till döden.

"Nu, mine herrar, frågar jag eder samtligen: Har Traverse Rocke gjort sig skyldig till oförsvarlig f rsumlighet, i det han insomnat på sin post? Jag föreslår en ny öfverläggning och ny votering."

"Någonting dylikt är oerhördt, min herre," utbrast presidenten. "Sådant der kan framläggas inför öfverbefälhafvaren såsom stöd för en nådeansökan; men det får icke ega något inflytande på vårt utlåtande; oss tillhör endast att döma gerningen och tillämpa lagen."

"Och rättvisa, mensklighet, hr general?" invände lifligt Herbert. "Huru! Skola vi brännmärka den unge mannen med en oförtjent nesa, som aldrig den högste chefens mildhet någonsin skall kunna aftvå? Mine herrar! Skolen I handla så? Nej, jag tror det ej; jag upprepar ännu en gång, jag anhåller om ny öfverläggning, ny votering."

"Jag understödjer motionen," sade löjtnant Lovel, i det han reste sig från bänken, uppmuntrad genom Herberts ädla frimodighet att följa sin första ingifvelse.

"Mine herrar," återtog presidenten, "detta är någongonting oerhördt inom krigsannalerna, fullkomligen oerhördt!"

"Nåväl, hr domare," inföll den unge majoren, "om det aldrig förr händt, så kan det ju vara tid på att låta det hända, på det lagen, tolkad efter bokstafven, en gång måtte upphöra att under sina hjul af jern krossa rättvisan. Mine herrar, samtycken I alle till, att vi skrida till ny omröstning?"

"Ja, ja!" ljöd det från alla läppar.

"Men det är icke på sin plats — olagligt, oerhördt! En ny omröstning! Under de fyratio år, jag tjenat fanan, har jag ännu aldrig hört talas om någonting sådant. Hvarthän skall det väl slutligen leda!" skrek presidenten, uppbragt, under det han inom sig lofvade, att han aldrig skulle förlåta major Greyson detta våldförande af fastställda former.

Den med acklamation begärda omröstningen försiggick. Traverse Rocke blef enhälligt frikänd.

Salsdörrarne öppnades, och in böljade den utanför samlade mängden. Fången infördes, och man gaf honom offentligen del af rättens beslut, hvarefter han omedelbarligen försattes i frihet.

Traverse störtade till sin räddares bröst, i det han utropade med en stämma, darrande af rörelse:

"Herbert, jag har inga ord att kunna tacka dig, såsom du förtjenar; min moder och Clara skola göra det bättre, än jag."

"Icke ett ord mer!" svarade Herbert, småleende. "Det gick ju, som jag förutsade? Nu gry för oss segrens dagar!"

KAP. XLVIII.

Krigets slut.

Tio dagar efter den händelse, vi ofvan beskrifvit, voro Molina del Rey, Casa Mata och Chepultepec i amerikanernas våld; deras segerrika armé ockuperade Mexicos hufvudstad.

Herbert Greyson, tillhörande den division, som stormade de mexikanska batterierna på Molina del Reys höjder, hade bokstafligen höljt sig med ära och värdigt tillkämpat sig öfverste-epåletterna, hvilka kort efteråt tilldelades honom såsom belöning för hans mod och tapperhet.

Vår vän Traverse hade stridt som en riddare "utan fruktan och utan tadel". Hans regimente rusade till stormning under ett ösregn af kulor. Löjtnanten, som bar fanan, nedföll död vid hans sida; Traverse fattade standaret och störtade fram vid ljudet af ett segrande hurrah! Hunnen först af alla upp på bastionen, hade han hoppat upp på en kanon, ännu rykande efter den kula, som nyss kapat nacken af kapten Zuten, och blef der, under det häftigaste

kulregn, stående som ett lefvande segertecken för kamraterna.

Hvad öfverste Le Noir beträffar, hade han inträdt i Mexico utan en enda blessyr, men följande dag, under en träffning med leperos, eller frigifne galeislafvar, träffade en kula honom i sidan vid en aflägsen gata, der ännu några barrikader funnos qvar, och han låg nu för döden i sitt qvarter, nära intill katedralen.

General Scott hade under sex dagars tid varit herre öfver Mexicos hufvudstad, då en afton, den 15 September, just då Herbert Greyson ämnade sätta sig till bords med några kamrater, hvilka han till sig inbjudit, han fick bud från fältskärn vid sitt regimente, hvilken bad honom skyndsamligen infinna sig hos öfverste Le Noir. Denne hade knappast en timme qvar att lefva, skref han, och önskade få tala med Herbert.

Vår unge officer bad sina kamrater om ursäkt och efterkom ögonblickligen den döendes anhållan. Han fann Gabriel Le Noir utsträckt på sin dödsbädd. Då den sårade varseblef Herbert Greyson, räckte han honom handen, sägande:

"Ni hyser väl intet hat till en döende, eller hur, öfverste Greyson?"

"Ingalunda, hr öfverste," svarade denne; "så mycket mindre, som ni vill göra henne rättvisa, som förtjenar det, hvilket jag förmodar vara anledningen, hvarför ni hitkallat mig."

"Ni bedrager er ej häruti, herre," sade Le Noir, i det han tryckte den hand, som den unge officeren ej hade mod att vägra honom. Han gaf derpå Herbert tecken att gå efter tvänne förseglade paket, liggande på en hylla midtför hans sjukbädd; det ena gaf han Herbert, sägande:

"Se här, öfverste, var god och lemna dessa papper åt er vän, den unge Rocke, hvilken nyss blifvit utnämd till sergeant, såsom man sagt mig!"

"Ja, så är det, öfverste!"

"Bed honom, att han icke begagnar sig af dessa papper, för att störa en döendes sista stunder, i gengäld för det jag godvilligt ger honom dem tillbaka."

"Det lofvar jag er i min väns namn, hvars ädla hjerta är mig en borgen för hans samtycke."

"Hvad det andra beträffar," fortfor Le Noir, i det en våldsam nervskakning förvred hans ansigte, "hvad detta andra paket vidkommer," återtog han med ansträngning, "så innehåller det.... en berättelse.... Jag anförtror det åt er under ett vilkor, och det är, att det ej får öppnas förr än efter min död."

"Ja, jag lofvar er det vid min heder," svarade Herbert, i det han mottog paketet ur öfverstens händer.

"Då har jag blott ett ord att tillägga, nämligen att tacka er, för det ni åtagit er uppdraget. Ni har i alla afseenden synts mig vara den person, åt hvilken jag säkrast skulle kunna lemna detta förtroende. Jag tror mig kunna tryggt lofva er, att ni inom det lilla kuvertet skall finna någonting, som är af högsta vigt, såväl för er sjelf som för dem, hvilka äro er dyrbara. Nu har jag ingenting mer att tillägga. Farväl! Jag önskar nu att bli lemnad ensam med mina tankar," tillade Le Noir, i det han utsträckte handen.

Herbert tryckte den, utan att säga ett ord, hvarefter han lemnade rummet.

Klockan var nära åtta. Fruktan att komma för sent till Traverses qvarter påskyndade hans steg, då han i detsamma mötte denne utanför katedralen.

"Ack, Traverse," ropade han till honom, "hvad jag är glad att råka dig; jag var just på väg till dig. Kom nu hem med mig till min bostad, ty jag har ett vigtigt meddelande att göra dig."

Han stack sin arm under vännens och drog honom med sig.

Så snart de väl voro inne i Herberts rum, drog denne upp ur sin ficka brefpaketet, som var adresseradt till Traverse.

"Se här någonting, som öfverste Le Noir på sin dödsbädd lemnat mig för din räkning!"

"Gif hit!" sade den unge mannen, och utan att vänta på vidare förklaring, ref han upp kuvertet och såg framför sig en mängd uppbrutna bref.

Dessa bref voro, såsom Herbert gissat, från fru Rocke och Clara, undansnillade sedan tvänne års tid af öfverste

Le Noir. Äfven funnos der några växlar, ställda på banken i New Orleans, betalbara vid Traverse Rockes anfordran. Stilen var honom obekant. Han kastade dem sorglöst från sig på bordet och sysselsatte sig endast med modrens och fästmöns bref.

Han rodnade af förtrytelse, då han märkte, att sigillen voro brutna.

"Se, Herbert," sade han, "den nidingen har varit nog låg att kränka en moders meddelande åt sin son, att med sina blickar vanhelga en ung flickas förtroendefulla utgjutelser till sin trolofvade! Med hvad namn skall man brännmärka en sådan låghet?"

"Mannen är döende, Traverse, du må förlåta. Han har ju återgifvit dig brefven."

"Ja, sedan han vanhelgat dem!" svarade Traverse, som börjat genomgå den rätt dryga brefpacken.

Då han slutat läsningen af brefven, stannade hans blickar på pappersbundten med växlarne, hvar och en af olika datum.

"Hvad vill detta säga?" anmärkte han, i det han visade dem åt Herbert, hvilken genast på stilen såg, att det var Gamle Orkan, som varit den anonyme afsändaren. "Skulle det väl finnas någon millionär, som intresserar sig för mig? Men se då, Herbert.... 100 dollars! 50 dollars!.... och ännu en....och en till!....alla ställda på banken i New Orleans, undertecknade Guldo, bankir. Hvad tror du väl om detta? Jag, som sedan tvänne år icke haft fem dollars, som jag kunnat kalla mina egna, i min ficka! Nå, ruska på mig, att jag må vakna, ty nu tror jag, minsann, att jag återigen somnat in på min post."

"Alldeles inte," invände Herbert, skrattande, "du är fullkomligt vaken."

"Är du rätt säker derpå? Då har väl stöten, jag fick af gevärskolfven i slaget vid Chepultepec, förvridit min hjerna ett lite grand?"

"Det tror jag inte."

"Nå, då är jag väl hjelten i en riktigt sann fésaga, der papper förvandlas till banknoter och soldater blifva prinsar."

"Jag ser ingenting förvånande i allt detta, min kåre Traverse."

"Hvad menar du?"

"Jo," fortfor Herbert, "jag ville blott fråga dig, min vän, om du aldrig tänkt på, att du, utom din moder, kunde ega några andra anförvandter i lifvet? Jag, för min del, tror, att dessa penningar blifvit dig tillsända från en nära slägting, som börjar få klart för sig, att han glömt dig."

"Herbert, skulle du veta någonting derom?"

"Nej, jag vet ingenting; det är bara en lös gissning. Men hvad är det der för papper, du så vårdslöst kastar ifrån dig?"

"Det var sannt, jag höll på att glömma se efter, hvad det kunde innehålla.... Kan jag väl tro mina ögon? Det är ju mitt afsked, undertecknadt af krigsministern och dateradt....två år tillbaka!" utropade Traverse i höjden af förvåning. "Sålunda tjenar jag under denna tid alldeles öfverflödigt mitt land! Om jag hade blifvit dömd att arkebuseras för att hafva insomnat på min post, hade detta varit olagligt! Och denne man, som ville störta mig, visste likväl...."

"Öfverste Le Noir ligger på sitt yttersta, har jag sagt dig; glöm derför de oförrätter, han gjort dig! Och hvad ditt afsked beträffar, skulle du vilja begagna dig deraf just nu, då du fått befordran och kriget håller på att sluta?"

"Dervidlag är mitt beslut orygglig. Min verkliga kallelse är att sammanfoga ben och icke att krossa dem, att läka och bota, icke att döda. Alltså, i morgon inställer jag mig hos general Butler, försedd med detta papper, och anhåller om att få lemna hären."

"Och du reser utan dröjsmål hem till din moder?"

Ett sorgens moln skuggade Traverses panna.

"Nog skulle det vara en stor glädje," suckade han. "Ja, det skulle göra mig bra lycklig! Men jag bör dock ej gifva vika för mitt hjertas önskningar. Jag vill ej åter visa mig inför min moder och min fästmö, innan jag hunnit det mål, jag föresatte mig att uppnå, då jag lemnade dem, det vill säga, innan jag förvärfvat mig praktik och en hedrande ställning inom mitt yrke. Innan veckans slut hoppas

jag vara på väg till New Orleans, der jag vill försöka min lycka."

"Till New Orleans, Traverse!....nu.... just nu, då en ny art af epidemisk feber, hittills okänd, rasar derstädes?"

"Det är just en tid, då läkaren som bäst behöfves och att hysa fryktan för farsoten vore omanligt."

Trumhvirflar hördes nu mana till reträtt, och de båda vännerna skildes åt.

Följande dag erhöll Traverse utan svårighet sitt afsked.

Trenne dagar derefter skref han ett långt bref till sin moder, deri han bad henne försöka få reda på den okände välgöraren, som sändt så opåräknad hjelp, då den som bäst behöfdes; och till Clara ett annat, fullt af förhoppningar. Han tog derpå afsked af Herbert och begaf sig på väg till New Orleans, der vi snart skola åter uppsöka honom.

Amerikanska armén fortfor att ockupera Mexico under hösten och påföljande vinter. General Butler, hvilken varit tillförordnad öfverbefälhafvare i general Scotts ställe, hade ganska omtänksamt och klokt fått till stånd en vapenhvila, hvilken det lyckades honom att uttänja till det afgörande fredsslutet.

Under denna tid qvarhölls öfverste Le Noir, hvilken vi lemnat döende, fortfarande på sjuksängen i förfärliga plågor. Han hade fått kräfta i magen. Ehuru det omsider lyckats fältskären uttaga kulan ur såret, hade dock köttet deromkring ohjelpligen angripits, och läkarne vågade ej hoppas på ett tillfrisknande, om också ej en snar död syntes för handen.

Mer än en gång hade han ångrat sitt förhastade steg med papperens öfverlemnande till Herbert Greyson. Han skickade ånyo bud efter Herbert och bad honom förnya det löfte, denne gifvit, att icke öppna brefpaketet förr än efter hans död, och Herbert var genast beredvillig att lugna öfversten med ytterligare försäkringar.

Utom den förmodan, att dessa dokument innehölle en vigtig bekännelse, hade Herbert ingen aning om deras innehåll.

Omsider, efter ett halft år af de förfärligaste plågor, slutade Gabriel Le Noir i Maj 1848 sina lefnadsdagar. Sin sista

suck drog han i sonens armar, hvilken en tid förut kommit att besöka sin döende fader.

Emot slutet af samma månad undertecknades freds traktaten med mexikanska kongressen i Queretaro; amerikanska armén utrymde staden och mexikanska området, för att återvända till hemlandet.

Kap. XLIX.

Ett välgörande bad.

Vi vilja nu se, hvad Traverse detta halfår företagit sig.

Anländ till New Orleans, med något mindre än hundra dollars på fickan, såg han sig nödsakad att genast använda denna lilla summa till utgifter för bostad, kläder, böcker o. s. v. När han befann sig sittande i den våning, han hyrt sig inom stadens sundaste qvarter, i en fåtölj, som var hans egen, framför ett skrifbord, som också tillhörde honom, hade hans lilla kapital sammansmält till trettio dollars.

Trots den framskridna årstiden, hade ej farsoten aftagit i styrka. Man skulle snarare kunnat säga, att den ökat sin våldsamhet.

Icke fattades det Traverse sysselsättning; och om det nu var så, att hans deltagande, vänliga väsende och okonstlade sätt att vara utöfvade ett slags magnetiskt inflytande öfver hans patienter eller att den metod, hvarom han talat med Herbert, verkligen var förträfflig, nog af, det talades snart om, att han räddat ett stort antal sjuke. Hans rykte växte gradvis. Men såsom det händer de fleste unge läkare, hade han flere klienter bland den fattigare klassen än bland de rike, och vinsten på hans praktik tillät honom ingen lyx. Men tack vare hans ordningssinne och hushållsaktighet, lyckades det honom dock få debet och kredit att gå ihop.

I sina bref till modren gjorde han aldrig någon häntydning på sin knappa penningtillgång; tvärtom försäkrade han henne alltid, att han hade god praktik, att den dagligen

ökades och att hans inkomster redan öfverstego utgifterna, hvilket väl bokstafligen var sannt.

Vi hafva nämt, att han hyrt sig rum i stadens förnämsta och rikaste qvarter. Hans mottagningsrum var på nedra botten i ett särdeles elegant hotell. En dag mot slutet af vintern, temligen sent på qvällen, hände det, att Traverse låg utsträckt på sin soffa, sorgset grubblande på, huru han i längden skulle kunna få inkomster och utgifter att gå ihop.

En häftig ringning väckte honom plötsligen ur hans funderingar. Han skyndade sig att öppna.

Det var en betjent från hotellet, der han bodde, hvilken bad honom ögonblickligen infinna sig hos hans husbonde, som, boende inom samma hotell, hade farligt insjuknat.

Tio minuter derefter inträdde den unge läkaren i sin nye patients sjukrum; han fann denne liggande sanslös, utsträckt på sin bädd. Det var en liten mager, skinntorr gubbe, som genom sjukdomen blifvit bragt i ett fullkomligen medvetslöst tillstånd.

Han låg der så stel och orörlig, att man vid första anblicken kunde tagit honom för en död.

Ett litet, gammalt fruntimmer, nästan lika magert som den sjuke, for af och an i rummet liksom en förskrämd höna. Då hon varseblef Traverse, störtade hon fram mot honom, och utan att lemna honom tid att helsa, utbrast hon med förfärande munvighet och med en rotvälska, hälften engelska, hälften franska:

"Åh, hr doktor, hvad jag är glad, att ni kom! Der ser ni min bror, hr doktor, en fransk adelsman. Han är sjuk, farligt sjuk, hr doktor! Man skulle kunna tro honom vara död; skynda er och se till honom, jag ber er, skynda er, hr doktor!"

"Jag hoppas, min fru, att jag måtte ha kommit i tid," svarade den unge läkaren.

Han undersökte derefter den sjukes puls; hans tillstånd var verkligen oroande. Kroppen var redan stelnad och utan synligt tecken till lif.

Genom frågor till den gamla damen fick Traverse veta, att fransmannen varit sjuk i nio dagar; att doktor Cartière skött honom; att en läkare-konsultation egt rum och att

samtlige doktorer förklarat hans tillstånd hopplöst; att ändå doktor Cartière fortfarit att besöka honom, men nu, nödsakad att aflägsna sig, hade han tillrådt dem att kalla in dr Rocke, hvars skicklighet inom fackét var erkänd.

Traverse, lika belåten som förundrad öfver att höra sig vara känd till namnet af den ryktbare dr Cartière, föresatte sig att söka göra heder åt dennes rekommendation. Sedan han gjort den gamla en mängd frågor, för att riktigt få reda på den sjukes föregående lefnad, granskade han omsorgsfullt de redan använda läkemedlen och gjorde sig underrättad om den verkan, de haft på den sjuke. Det svåraste syntes honom vara, huru man skulle kunna återväcka känsligheten i den gamles stelnade, pergamentlika hud.

"Låt tillreda ett senapsbad," ordinerade Traverse, "så varmt som möjligt! Lägg den sjuke i badet och öka gradvis temperaturen i vattnet, i det ni noga iakttager den verkan, detta åstadkommer inom fem minuter! Under tiden skyndar jag hem att tillreda ett stillande medel, som han får intaga, när han tages ur badet."

De föreskrifter, han gifvit, blefvo endast alltför väl följda. Ett badkar inbars i rummet, fyldt med temligen hett vatten, i hvilket man strödde ut en god del senap, hvarpå tvänne betjenter lade den sjuke i badkaret. Man inbar ytterligare en kittel kokhett vatten och lät dess innehåll med ens tömmas i det bubblande badvattnet.

Den sjukes hud, som sedan några sekunder börjat antaga en rödaktig färg, gaf härmed tecken till återvändande känslighet i lifsorganerna; då det kokande vattnet hälldes uti det redan förut ganska heta badvattnet, steg temperaturen plötsligt, och ett förfärans skri utstöttes af den badande, som rusade upp med en ynglings hela kraft och utbrast:

"Skurkar, mördare! Viljen I bränna upp mig lifslefvande?"

"Himlen vare lofvad!" utropade den ene betjenten, "nu är han räddad; ett underverk har skett!"

"Sannerligen talar han ej! Han rör sig! Han lefver!..." sladdrade den lilla gumman; "min bror, hvad jag är lycklig!"

"Mördare, banditer!" stönade sjuklingen, "ni ha ju kokt mig som en hummer!"

I detta ögonblick inkom dr Rocke med sin dekokt; han gick fram till badkaret och stack handen i vattnet. Det var med möda, han förmådde återhålla ett smärtans skri; hans fingrar voro halfbrända. Hurudan skulle väl då den sjukes kropp vara?....

"Men, min fru," utbrast Traverse, "inte bad jag er, att ni skulle koka er bror."

Den gamla damen hade ej tid att höra på denna tillrättavisning; hon gaf endast fritt lopp åt sin glädje, i det hon utropade i alla möjliga tonarter:

"Ack, hr doktor, hr doktor! Ni har räddat min bror! Han är frisk, han lefver!"

Det var också sannt. Det kokande vattnets inverkan hade åstadkommit, hvad sannolikt inga läkemedel skulle förmått; blodets omlopp var återställd, sjukdomens utveckling hejdad. Den sjukes tillfrisknande gick snabbt. Enär Traverse behöll för sig sjelf hemligheten af misstaget, som ryckt patienten ur dödens armar, trodde alla menniskor, att det var den unge doktorns skicklighet och oförskräckta snille, den sjuke hade att tacka för sin räddning, och snart talades öfverallt i staden om dr Rocke. Han skulle nu på få år kunnat samla en ansenlig förmögenhet inom New Orleans, om ej ödet fört honom annorstädes, såsom vi af det efterföljande skola erfara.

KAP. L.

Den hemlighetsfulla vansinniga.

Den gamle franske adelsmannen, hvilken Traverse dels af slump, dels genom sin vetenskap botat, insåg mer än väl, att han hade den unge läkaren att tacka för sitt lifs räddning. Som han tillskref denna förtjenst endast och allenast den unge läkarens snille, berömde han honom öfver måttan och kallade honom aldrig annat än "sin vän, sin räddare," eller "sin son"!

En dag, då han ansåg sig vara tillräckligt återställd att kunna fortsätta sin resa, lät han kalla vår unge doktor till sig, underrättade honom om, att han var ägare och föreståndare för ett etablissement, afsedt att återskaffa vansinnige förnuft och helsa.

"Denna tillflyktsort," sade fransmannen, "är belägen i en skogstrakt, vid stranden af en vacker insjö i den förtjusande och helsosamma trakten nära East Feliciana. Min afsigt, då jag kom hit, var att skaffa mig en insigtsfull medhjelpare. Vill ni följa mig och biträda mig vid asylens skötande? Jag, dr Pierre St. Jean, skulle skatta mig lycklig, ja, jag skulle vara förtjust öfver att få till medhjelpare en så utmärkt läkare, som ni är, min unge vän."

Traverse hade visserligen redan länge önskat komma i tillfälle att praktiskt studera denna speciella gren af sitt yrke, nämligen sinnessjukdomar; men till dato hade han endast i böcker haft tillfälle dertill. Han tillstod detta för den franske läkaren.

Denne sednare, långt ifrån att afskräckas genom den unge mannens oerfarenhet, svarade, det hans önskan att fästa honom vid sig derigenom endast blefve så mycket lifligare.

"På detta sätt," tillade han, "skall jag kunna till någon del komma i tillfälle att få afbörda min stora tacksamhetsskuld till er, min räddare och vän!"

Vilkoren kom man lätt öfverens om, och Traverse Rocke gjorde sig färdig att åtfölja sin nye vän till hans asyl för vansinnige i East Feliciana. Innan afresan skref han till sin moder, till Clara och Herbert, för att gifva dem del af den framgång, han rönt.

Det var mot qvällen af en vacker vårdag, Traverse och hans ressällskap framkommo till den del af insjöns strand, der "Den fridfulla tillflykten" var belägen; den gamle läkaren hade gifvit sitt hospital detta namn.

Åsynen af denna boning, med dess hvitrappade murar, omgifven af skuggrika, små piazzas, prydda med söderns yppiga och doftande träd, kom främlingen att tänka på en rik köpmans prunkande bostad eller en plantageegares hem, snarare än på ett hem för vansinnige.

Dr St. Jean förde sin unge embetsbroder in uti en l d och mycket luftig korridor, å ömse sidor om hvilken sågos dörrarne till de rum, som voro förbehållna doktorn och hans familj.

Öfre våningen var inredd för de sinnessvage.

En läkare från grannskapet och en äldre qvinna, hvilka förestått inrättningen under doktorns och hans systers frånvaro, mottogo dem och redogjorde sedermera för, hvad som tilldragit sig under deras bortovaro.

"Alla de sjuke befinna sig i samma tillstånd, som då n reste, doktor," svarade läkaren på fransmannens tillfrågan, "alla, utom fröken."

"Nå, hvad nytt stadium har inträffat i hennes sinnessvaghet? Huru befinner hon sig? Hon är en särdeles intressant patient, den der lilla fröken," tillade fransmannen, i det han vände sig till Rocke.

"Hon rasar ej mera, hr doktor, men sedan några dagar tyckes hon vara försjunken i stum förtvifian."

"Den der lilla fröken," återtog dr St. Jean, ställande sitt tal till Traverse, "är en alldeles utomordentligt intressant personlighet, min bäste vän; hennes historia är verkligen patetisk, verkligen rörande i högsta grad. En annan gång skall jag berätta er den. Men nu måste vi begifva oss in i salongen: kaffet väntar."

Fröken Angelika, doktorns syster, serverade kaffe i salongen; sedan detta var drucket, gick hvar och en till sina rum, att hvila ut efter resan.

Det rum, Traverse fick sig anvisadt, befann sig i öfre våningen, längst in i en korridor. Dörrarne till de sjukes celler befunno sig på ömse sidor om denna korridor, och å hvarje dörr var anbragt ett litet gallerfönster, som tillät vaktaren att när som helst kunna se in till patienterna.

Trött af resan, insomnade vår unge läkare snart och sof ostörd hela natten. Tidigt påföljande morgon väcktes han häftigt af de vansinniges skrik, som hade sina celler närmast intill hans rum. Ursinniga gapskratt, vilda rop och tjut hördes om hvartannat från olika sidor. Den unge läkaren klädde sig brådskande och skyndade ur sitt rum, för att komma bort från allt detta elände.

Under det han gick korridoren fram, tittade han här och der in genom de små gallerfönstren. De, som bebodde dessa små rum, voro alla qvinnor,de flesta bland dem unga. Dessa arma varelsers förvirring, då de sågo sig sålunda utan misskund prisgifna åt nyfikna blickar, ingaf honom så mycket medlidande, att han beslöt ej vidare fortsätta sin examen. Just i det ögonblick, då han skulle flytta foten på öfversta trappsteget, kommo hans blickar ofrivilligt att riktas mot ett litet dörrfönster midt emot, och han varsnade der innanför ett ansigte, hvars melankoliska skönhet fasthöll honom i ett slags stum beundran.

Han såg der inne, sittande vid fönstret, ett ungt fruntimmer, litet till växten och mycket graciöst, med armbågen stödd mot fönsterbrädet och hakan hvilande i handen. Hennes till hälften slutna ögonlock voro beskuggade af en ebenholzfärgad, silkeslen frans, som bjärt stack af mot de alabasterhvita kinderna. Hennes jemnbleka ansigte, med fina och regelbundna drag, bröto sällsamt af mot de mörka ögonbrynen och de långa, silkeslena, svarta lockar som föllo kring kinder och hals. Hennes svarta drägt bidrog äfven att gifva ett ökadt uttryck af förtviflan åt denna orörliga figur, en verklig bild af smärtan.

Efter den första känslan af förvåning, som Traverse vid denna syn erfor, blygdes han öfver sin ofrivilliga nyfikenhet och skyndade sig utför trappan till bottenvåningen, der han råkade dr St. Jean och fröken Angelika.

Efter frukosten erbjöd han den gamle läkaren sitt biträde och att vara honom följaktig under hans morgonbesök hos patienterna, och båda två gingo uppför trappan.

"Här," sade föreståndaren för dårhuset, då de befunno sig i korridoren, som ledde fram till Traverses rum, "här har jag alla dem, som äro obotligt vansinnige. I den här första cellen bor lilla fröken, som jag talade om i går afton."

Han öppnade dörren och visade med handen på den unga qvinnan med de kolsvarta lockarne och det bleka ansigtet, som en stund förut ådragit sig vår unge väns deltagande; derpå, tilltalande den unga qvinnan, yttrade han:

"Fröken de Montluc, tillåt mig presentera för er min vän, dr Rocke."

"Jag har mer än en gång, min herre, bedt er att ej kalla mig fröken. Emedan ni icke tyckes fästa afseende vid denna min anhållan, kommer jag hädanefter ej vidare att svara er på denna förolämpning."

"Jag ber tusenfalt om ursäkt, min fru," sade dr St. Jean; "ni ser så ung och skön ut, att jag alltid, då jag ser er, glömmer, att jag har en enka framför mig."

Damen mottog denna artighet med en föraktfull blick.

"Jag vädjar till er, dr Rocke," fortfor gubben, "är icke den unga frun beundransvärdt skön?"

Den unga qvinnans svarta ögon blixtrade, under det hon såg turvis på de bägge herrarne.

Traverse märkte detta och nöjde sig med att endast vördnadsfullt buga sig. Detta var det mest passande och mest grannlaga svar, han kunde gifva. Hon belönade honom med ett småleende och en blick, full af stum erkänsla.

"Och hur har väl min fru mått, medan jag varit borta?" frågade derpå doktorn, nu med en fullkomligt vördnadsfull ton. "Ha domestikerna varit påpassliga och höfliga? Fru Montluc vet, att hon endast har att befalla."

"Hvad tjenar det till, då ni tror eller snarare låtsar tro, att nästan allt, hvad jag säger, härrör af vanvett. Jag har beslutat tiga," tillade hon derpå, i det hon ställde sig framför fönstret och ej vidare syntes gifva akt på hvarken dr St. Jean eller hans sällskap.

"Bästa fru Montluc, så grym vill ni väl inte vara emot er vän, er ödmjuke tjenare?"

En åtbörd af liflig otålighet och förakt var allt, den gamle fick till svar.

"Låt oss gå," sade han till Traverse, "hennes yrsel kan blifva farlig, och jag ser, att hon är häftigt upprörd."

"Dr St. Jean," sade Traverse, när de voro båda ute i korridoren," sade ni mig inte, att den der unga frun vore obotligt vansinnig?"

"Ja, tyvärr är det så! Stackars flicka!"

"Men jag för min del anser henne vara i full besittning af sitt förstånd."

"Ba, min unge vän, det är er oerfarenhet i dylika ting, som kommer er att hysa en sådan förmodan. Alla galningar påstå, att de äro fullkomligt kloka, med mer och mindre häftighet likväl, alldeles som brottslingar bedyra sin oskuld. Besök hvar enda cell inom min inrättning, och ni skall få höra, att ingen enda af hela sällskapet är galen," sade den gamle doktorn skrattande, i det han stannade vid närmaste dörr.

Traverse kom verkligen i tillfälle att bli öfvertygad om riktigheten i den gamles påstående, innan de slutat ronden.

"Nå," frågade gubben, när de gingo utför trappan, "såg ni en enda, som inte trodde sig fullkomligt klok?"

"Jag medger, att ni har rätt; men icke desto mindre anser jag det vara en stor skilnad i intellektuelt afseende emellan det unga fruntimmer, vi först besökte, och de andra patienterna."

"Bah! Fröken Montluc är vackrast af dem alla, mera belefvad i sitt sätt, och hon hade en af sina ljusare stunder, då ni såg henne, deruti ligger förklaringen. Men om det är en skilnad emellan hennes och de andras galenskap, så är det den, att hennes är omöjligast bota. Hon har varit vansinnig i aderton år."

"Kan det vara möjligt?" utbrast Traverse misstroget.

"Hon var endast sexton år gammal, då hon förlorade sitt förnuft, och hon är nu trettiofyra; räkna sjelf efter!"

"Så olyckligt! Så ung ännu så vacker!"

"Ja, hennes skönhet har varit hennes olycka. Hennes historia är sorglig, jag har ju redan sagt er det. Det är nu ungefär tre år, sedan hon kom hit från Virginia. En gentleman, med hög rang inom armén, en aktad och trovärdig man, förde henne till mig. Den unga damen, fröken de Montluc, tillhör en aktad och rik familj; hon är slägt med officern, jag omnämde. Han berättade för mig, att, då hon ännu var endast femton år, hade hon fattat tycke för en ung man, vacker och rik, men utan hederskänsla; resten kan ni gissa er till. Ett år sednare var den unga flickan en fallen ängel. Skam och förtviflan beröfvade henne förnuftets ljus. Hon fann en tillflyktsort hos denne officer, hennes slägting, och hon lefde många år hos honom ett komforta-

belt och fridfullt lif. Gradvis tilltog likväl hennes ondа med oroande hastighet; hennes närvaro blef farlig för omgifningen. Officern, som hört talas om min välordnade asyl, skref till mig. Mina vilkor fann han sig nöjd med, och han förde hit sin unga slägting. Mannens beteende var i sanning ädelt. Beklagligtvis rönte han endast otack af sin skyddsling."

"Huru så?"

"Bah! Så är alltid fallet med sinnesrubbade personer. Den stackars varelsen inbillar sig, att hon är den hederlige krigarens svägerska, enka efter en broder, som hon påstår denne hafva mördat, och moder till ett barn, som hon säger han undanskaffat, för att tillegna sig sjelf deras fädernearf och hennes enkesäte. Deraf har hon fått den idén att vilja kallas fru och inte fröken; vi finna oss i denna hennes nyck, när vi komma ihåg det."

"Allt detta synes mig bra sällsamt."

"Ja, hvem vet, hvarifrån galningar hemta de historier, de uppduka! Hon är galnare, än alla de andre sammanlagdt. Under de första månaderna af hennes vistelse härstädes var hon ibland så förfärligt våldsam, att vi funno oss nödsakade att spärra in henne. Sedan någon tid har hon börjat visa mer lugn, men detta är just inga goda tecken. Man har alltid förhoppningar i fråga om en sjuk, så länge detta stadium ännu icke hunnits, men sedan är allt hopp förbi," slöt den gamle läkaren med allvarlig och betydelsefull min.

KAP. LI.

Den vansinnigas historia.

Traverse satte sig fort in uti sina nya pligter, och snart öfvertygades dr St. Jean om, att han i honom fått ett förträffligt biträde.

Hvarje morgon, gjorde Traverse enligt dr St. Jeans önskan en rund i de olika afdelningarne inom dårhuset; hans dagliga besök förde honom åter till fröken de Montluc, hvars skönhet och sorgbundenhet hade väckt hans deltagande redan innan han kände till hennes öden.

Dessutom var dr Rocke ung, och trots det allvarliga hans väsen, lutade hans sinne dock åt det romaneska. Den franske doktorns berättelse om den fine, ädelsinnade, franske officern var han ej fullt belåten med. Månne icke, sade han till sig sjelf, detta kan vara en saga, hopspunnen, för att dölja ett brott, och månne den unga qvinnan verkligen är vansinnig? Det är, tyvärr, alltför ofta, man hör bekräftas, att dylika enskilda anstalter för vårdandet af sinnessvaga personer fått tjena till att dölja vidriga brott och stämplingar. Huru många qvinnor haíva ej sålunda försvunnit, bortförda under förevändning, att de varit vansinniga, af samvetslöse uslingar, hvilka likväl dragit sig för att begå ett mord? Den der officern, så ädel, så ridderlig, kunde ej han måhända vara en af desse, och "den fallna ängeln", som min gamle vän kallade henne, hans offer? Jag vill noga fakttaga, hvad här försiggår; kanhända skall framtiden uppdaga hemligheten.

Traverse beslöt dessutom att vara ytterst förekommande mot den stackars svagsinta och visa henne den aktning, man är skyldig en qvinna af god uppfostran och i besittning af alla sina själsförmögenheter.

Vore hon ock vansinnig, tänkte han, skall detta mitt sätt att vara aldrig kunna förolämpa henne; är hon det icke, skulle hvarje annat sätt att bemöta henne vara grymt och förolämpande.

Som han dagligen, i egenskap af läkare, hade tillträde till henne, beslöt han begagna sig af detta, för att omsorgsfullt studera henne.

Aldrig tilltalade han henne annorlunda än i de artigaste ordalag, och den stackars innestängda syntes erkänsam för denna hans ovanliga uppmärksamhet.

En dag, sedan hon en god stund betraktat vår unge doktor, sade hon plötsligen till honom:

"Ni glömmer aldrig att säga fru till mig. Ni ger mig den titel, mig tillkommer, och detta utan den ironi, hvarmed de andra ledsaga samma benämning. Säg mig, jag ber er, säg mig allvarligen, hvarför gör ni det?"

"Emedan, min fru," svarade Traverse vördnadsfullt, "jag har hört er åberopa detta såsom er rättighet, och jag anser er bättre, än någon annan, veta, med hvilken benämning man bör tilltala er."

Den unga qvinnan såg på honom med ett drömmande uttryck i blicken, i det hon svarade:

"Men min granne i cellen nästintill påstår, att hon är drottning, och fordrar envist, att man skall kalla henne ers majestät! Vet också hon, bättre än någon annan, hvilken benämning henne med rätta tillkommer?"

"Tyvärr icke, min fru, och det gör mig ondt att höra, det ni gör er sjelf en sådan orättvisa som att jemföra er med henne."

"Än sedan! Äro vi icke båda två inhysta inom den del af dårhuset, som kallas de obotligas qvarter?"

"Jo visst; likväl kan ingen jemförelse härvidlag ega rum. Hon, drottningen, har oåterkalleligen förlorat förståndets bruk, utan att man kan hysa ringaste förhoppning om hennes botande, och hon är lycklig i sitt vansinne, under det ni, min fru, har bibehållit ert förstånds klarhet, fullt medvetande om, hvad ni vill, med fullkomlig insigt i bedömandet af, hvad som omger er, och detta under omständigheter så pinsamma, att ett mindre starkt sinne än edert skulle krossats deraf."

Ett uttryck af glad förvåning lyste i den olyckligas ansigte. "Ack!" utbrast hon, "icke har det varit min sinnesstyrka, som räddat mig från att bli vansinnig under dessa långa år! Men huru har väl ni kommit underfund med, att

jag ej är vansinnig? Vet ni väl, om jag icke i dag endast har någon af mina ljusare mellanstunder och att den räcker längre än vanligt?"

"Förlåt mig, min fru, att jag så oafbrutet observerat er, att jag utspionerat hvarje er åtbörd, sedan jag kom hit. Jag är läkare, och ni bör veta...."

"Långt ifrån att hafva något att förlåta, min herre, är jag tvärtom skyldig er den största erkänsla. Ert ansigte är det första, i hvilket jag, sedan aderton år, kunnat läsa hederskänsla, hjertlighet och deltagande Icke desto mindre, jag upprepar det ännu en gång, förvånar det mig, att icke ni, som alla andra, utan motsägelse tagit dr St. Jeans uppgift för trovärdig, då han förklarat mig vara obotligt sinnessvag."

"Min fru, från första stunden, jag såg er, kunde jag ej längre tro, hvad man sade mig om er. Jag gaf dr St. Jean del af mina tvifvel."

"Och han skrattade åt edra skrupler, icke sannt? Jag har ej svårt att tro det. Dr St. Jean är ingen elak menniska, han är en charlatan. Han tog emot mig, utan att efterforska, huruvida det, man berättade honom om mig, kunde vara sannt eller icke. Han bara tänkte på förtjensten och har sedan aldrig gjort sig besvär med en närmare undersökning, hvilken för honom skulle blifvit mindre inkomstbringande. Någon hade försäkrat honom, att jag var sinnessjuk, och han fann det beqvämast tro, hvad den der någon sade. Men ni, hvarför har ni varit mindre lättrogen, frågar jag nu?"

"Min fru," svarade den unge läkaren, brydd, "jag hoppas, att ni vill ursäkta mig, då jag påstår det vara omöjligt se er, utan att erfara ett lifligt deltagande för den oändliga smärta, den utomordentliga resignation, som ert ansigte uttrycker. Det är, hvad jag läst deri, och icke vansinne. I edra sorgsna ögons djup, min fru, såg jag, att aldrig vansinnets eld varit tänd. Förlåt mig, om jag drifvit min undersökning för långt, men jag var läkare, och såsom sådan är jag ifrig att riktigt utforska de sjukes tillstånd, hvilka anförtros åt min vård."

"Haf tack, min herre! Må himlen löna er för ert medlidande, det är den, som sändt er hit, för att trösta mig. Ni

förstod mig. Om ibland min förtviflan öfvergått till våldsamhet, måhända till yrsel, har jag dock ännu aldrig ett ögonblick varit sinnesrubbad."

"Jag tror er, så sannt jag lefver, min fru."

"Dock," fortfor den unga qvinnan, "skulle helt visst ändå ej er utsago förmå öfvertyga någon inom denna boning. Min svågers uppdiktade berättelse, bestyrkt af doktorn, har blifvit en obestridd sanning. Om jag än aldrig så mycket försäkrar, att jag icke är tokig, så påstå de lika fullt, att jag är det. Om jag, drifven till det yttersta genom känslan af den orättvisa behandling, för hvilken jag är föremål, ger vika för en nervös retlighet, något, som alla qvinnor tidtals äro utsatta för, och ger min vrede luft, i det jag högt uttalar min förtrytelse, då är man genast färdig att påstå, det jag är mycket farligt vansinnig och att jag har anfall af periodisk galenskap. Men, doktor, jag försäkrar er, att äfven de dagar, då jag känner mig som mest uppskakad, är jag ej mer vansinnig, än hvilken annan qvinna som helst, hvilken är ett rof för en nervös kris, framkallad genom en namnlös förtviflan."

"Jag förstår fullkomligt edra lidanden, min fru. Det finnes stillande medel mot dylika nervösa anfall, och jag vill gifva er ett sådant; de skola då få se, huru mycket de irrat sig, då de förklarat er vara rubbad till förståndet, endast ni följer mina föreskrifter."

"Jag vill lyda hvarje er föreskrift, hr doktor. Innan ni kom hit, ja, flera veckor förut, hade jag redan fått så mycket välde öfver mina nerver, att jag förmådde hålla mig stilla och lugn. Man sade då, att min sinnessjukdom nått sitt högsta stadium, hvilket vore mjeltsjuka, och så sattes jag hit bland obotligt sjuka.

"Min fru," återtog Traverse, "nu, då jag känner till den förfärliga orättvisa, man mot er begått, lofvar jag er att utan uppskof arbeta på att se er återgifven åt edra vänner."

"Mina vänner, dr Rocke? Tror ni väl, att, om jag haft några vänner i lifvet, jag så här länge lemnats alldeles öfvergifven och hjelplös? Ack, jag har inga vänner. Ni ensam, som Försynen så nådigt skickat i min väg, ni är den ende, som visat deltagande för mitt öde. Jag har blott

en anhöring i lifvet, en dotter, hvilken jag endast tvänne gånger i mitt lif fått skåda: första gången, då hon föddes till verlden, då hon midt i natten slets ur min famn, den andra gången, för ungefär två år sedan. Hon borde då varit sexton år, och hon kände ej till sin moder."

"Himlen har ej förgäfves sändt mig i er väg. Ni har inga vänner, säger ni, men lagen skall skydda er. Jag skall öppet omtala, huru ni blifvit behandlad; jag skall återskaffa er friheten. Och då, min fru, skall ni komma till min moder, som är en god qvinna och ömmar för den lidande, och min fästmö skall äfven blifva huld och god emot er. Ni skall bo tillsammans med oss, blifva en medlem af vårt lyckliga hem, midt ibland Virginias berg och skogar."

Den stackars instängda kastade på den med en sådan hänförelsens eld talande unge mannen en blick, full af förvåning och misstro.

Efter en stunds tystnad räckte hon honom handen, sägande:

"Haf tack, min ädle vän! Jag ser, att verlden hos er ej förqväft tron på det goda; att ni med brinnande ifver vill det rätta. Dr Rocke, om det skulle lyckas er att befria mig från min förtryckare, om ni kan förmå domstolen att förklara mig vara vid mitt fulla förstånd, skola min dotter och jag komma i besittning af ett bland de rikaste gods inom Virginia. Hör på, så vill jag berätta er min historia! Jag skall till och med anförtro er något, som ännu ingen fått veta af mig."

"Min fru, oaktadt den lifliga åstundan, jag hyser att erfara allt, hvad som angår er, får jag dock ej glömma, att jag är er läkare. Denna dags sinnesrörelser hafva alltför mycket uppskakat er. Litet hvila är nödvändig för er helsa. I morgon, sedan jag gjort min rund, vill jag komma till er; och lita på, att ni då i mig skall ega den mest uppmärksamme åhörare!"

Traverse gick till sitt rum, för att genast nedskrifva till Herbert i Mexico och till sin moder i Virginia berättelsen om den sällsamma tilldragelse, deri slumpen gifvit honom en roll att utföra; han förkunnade för sin moder, det han troligen snart nog komme att hemföra till henne sin nya be-

kantskap, och han lofvade såväl henne som Herbert ett omständligt upprepande af fru de Montlucs historia, så snart han fått full del af densamma.

Trogen sitt löfte, infann sig Traverse följande morgon hos den stackars qvinnan i cellen nr 1.

Han fann henne, såsom vanligt, sittande vid fönstret.

Sedan de utbytt helsningar, gaf hon honom tecken att taga plats och började sin berättelse.

"Min far," sade hon, "var en fransk patriot, som med lifvet fick plikta för sin kärlek till sitt land. Jag var då blott fjorton år gammal. Min mor, förkrossad vid min faders död, följde honom snart i grafven, och jag stod ensam i verlden, utan vänner, utan medel; ty allt, hvad vi egde, konfiskerades. En gammal tjenare från min faders hus, hvilken fått anställning som portvakt i ett hotell för resande, tog mig hem till sig. Bland antalet hyresgäster, som der tagit in, befann sig en ung amerikan från Virginia, en rik, ung man, som reste för sitt nöje. Han hette Eugéne Le Noir."

"Le Noir!" utbrast Traverse häpen.

"Hvad fattas er, hr doktor?"

"Detta namn är mycket kändt i våra trakter, det var allt; fortfar, jag ber!"

"Hr Le Noir var en lika god och ädel som kunskapsrik man. Ofta, då han kom hem och tog sin nyckel, hände, att han stannade en stund i portrummet, för att prata med madam Cliquot. Han fick sålunda reda på det stackars barnets historia, som olyckan gjort fader- och moderlöst och som icke hade annat skydd i verlden än den gamla portvaktarefamiljen. Han fattade medlidande för flickan, och efter otaliga rådplägningar med madam Cliquot, åtog han sig att såsom min förmyndare sätta mig i pension i en af de bästa läroanstalterna i Paris.

"Der besökte han mig ofta, men alltid i lärarinnans närvaro. Jag visste, att han höll af mig, såsom hade jag varit hans syster, och förtroendefullt litade jag mig till denna hans tillgifvenhet för mig, såsom hade han varit mig en fader eller en äldre broder. Ack, hr doktor, det finnes få menniskor här på jorden, som kunna jemföras med honom, i fråga om ädelmod och ett godt hjerta!...."

Den unge läkaren bugade sig, utan att svara.

"Jag hade redan varit flere månader i pensionen, då han en dag kom på besök.

"Han syntes nedtyngd af sorg. Min far, sade han till mig, är farligt insjuknad; jag måste resa till Havre och derifrån afgå med första ångbåt. Jag kommer nu, för att bjuda dig farväl....

"Att skildra för er den smärta, jag härvid erfor, vore mig omöjligt. Jag var ett barn, obekant med verlden; min ädle vän var för mig en fader, en förmyndare, ty han var betydligt äldre, än jag, och jag förstod ej att annorlunda älska honom. Jag kastade mig i hans armar och bönföll om, att han skulle hysa medlidande med mig och ej resa från mig. Förgäfves förestälde mig skolans föreståndersk det opassande för en ung flicka i min ställning att taga så illa vid sig. Jag hörde på ingen annan än honom. Han slet sig ur min omfamning och sade med en rörelse, den han med möda förmådde kufva:

"Pligten, mitt barn, kallar mig: jag måste resa."

"Men tag mig då med er," bad jag högt gråtande, "tag er lilla skyddsling med er! Stöt henne ej bort ifrån er! Ni är ju så god, och hon skulle annars tvina och dö bort likt en blomma, som ryckes från stjelken."

"Han drog mig närmare in till sig och hviskade mig i örat:

"Blott på ett sätt kan jag taga dig med mig. Vill du bli min hustru, lilla Capitola?"

"Capitola!" upprepade Traverse, i det han hoppade till på stolen.

"Ja, men hvad går åt er nu igen?

"Åh, namnet är så sällsamt," stammade Traverse, "det var ingenting annat; fortfar, jag ber, fortfar!"

"Vi gifte oss följande dag, och trenne dagar derefter förde ångbåten oss mot Förenta Staternas kust.

"Då vi framkommo till Virginia, var redan min Eugénes fader död. Min man tog sitt arf i besittning, och vi bosatte oss i Gömda huset."

"Gömda huset!" utropade ånyo Traverse.

"Också ett sällsamt namn, hr doktor, icke sannt? Nåväl! Jag var nu så lycklig, så lycklig! I början, då jag tog

uti betraktande mina nya lefnadsomständigheter, fruktade jag, att Eugéne gift sig med mig endast af medlidande; men snart nog öfvertygade han mig om, att hans kärlek var lika upphöjd, som hans hjerta var ädelt och godt. Ack, hvad jag var lycklig! Men en dag, just under det min sällhet var som högst, träffades den af ett åskslag, som med ens tillintetgjorde densamma.

"En dag, dr Rocke, hembars min så högt älskade mans lik!.... Han hade blifvit mördad af okänd hand!.... inom sitt eget skogsområde.... på ljusa dagen.... Jag kan icke tala härom! Det förfärliga minnet häraf skulle döda mig!...." snyftade den stackars qvinnan, i det hennes hufvud sjönk ned mot händerna.

Traverse förmådde henne att dricka ett glas vatten. Efter några minuters tystnad fortfor hon:

"Knappast sexton år gammal, var jag enka, utan beskyddare, utan penningar och fullkomligt beroende af min svåger, öfverste Gabriel Le Noir; ty enligt den gamle Le Noirs testamente skulle hela förmögenheten öfvergå i yngre sonens händer, i fall äldre sonen skulle dö barnlös.

"Jag måste tillstå, att öfversten visade mig mycket deltagande och vänskap efter den förfärliga olycka, som drabbat mig, intill den dag, då en omständighet helt och hållet förändrade våra ömsesidiga förhållanden.

"Det var tvänne månader efter min mans död. Jag varsnade med glädje, blandad med smärta, att himlen bestämt mig att blifva moder. Jag dolde afundsjukt min kära hemlighet, så länge jag det kunde; men snart blef detta mig en omöjlighet. Jag tror, att min svåger var den, som först märkte min belägenhet. Han kallade mig in till sig. Jag lydde med ett barns villighet. Dit inkommen, frågade han mig sträft, huru det var fatt med mig. Min tystnad sade honom tillräckligt; ty en oöfvervinnelig blygsel vid hans hårda tilltal gjorde mig stum."

"Den gemena, den eländiga menniskan," mumlade Traverse.

"Ack, dr Rocke, jag kan ej upprepa för er de tillvitelser, de nedriga beskyllningar, de plumpheter, han utöste mot mig. Han anklagade mig för ett brott, hvilket jag aldrig ens anade gunna finnas till. Han påstod, att jag

hade fläckat hans namn, skändat hans hus, med ett ord, han sade, att jag vore en eländig, fallen qvinna.

"Han tillade, att han ämnade köra bort mig ur sitt hus, från orten, och skicka mig långt bort, att förgås i någon håla, ty jag hade ej gjort mig förtjent af ett bättre öde.

"Förkrossad under tyngden af hans förolämpningar, kunde jag ej få fram ett enda ord till mitt försvar."

"Den uslingen! Den eländige mannen! Stackars främling! Hvarför lemnade ni icke genast hans boning och ställde er under prestens i er församling beskydd, eller också under någon hederlig grannes?"

"Ack, jag har ju sagt er, att, fastän jag var enka, var jag endast ett barn, och dertill en främling. Jag kunde ju knappast tala ert lands språk. Min Eugénes död hade tillintetgjort den lilla del energi, som fanns hos mig; och dessutom blef jag alldeles yr i hufvudet af alla de hårda tillvitelser, öfversten öfverhopade mig med."

"Men, min bästa fru, insåg ni då icke, att han var ursinnig deröfver, att ett barns födelse till verlden skulle beröfva honom det stora arfvet?"

"Nej! Jag kunde då ännu ej tänka mig, att Gabriel Le Noir var så sniken. Jag inbillade mig, att han verkligen sjelf trodde, hvad han tillvitade mig, huru orättvist det än var. Jag hade hvarken moder eller vän, som kunde råda och upplysa mig, och jag var enfaldig som ett barn. Jag visste dock med mig sjelf, att jag hvarken brutit emot Gud eller menniskor och att jag icke en hårsmån afvikit från en makas pligter. Då Gabriel Le Noir med så väl spelad förtrytelse anklagade mig för att vara brottslig, inbillade jag mig, att någon besynnerlig omkastning i naturens lagar väl vore orsaken till mitt förderf, mitt brott, som han sade. Huru det nu var, kan jag ej reda för mig min sinnesstämning. Men skam, fasa och förtviflan bemäktigade sig mitt sinne....

"Han sade mig slutligen, att han ville, för att bevara sin broders minne obefläckadt, samtycka till att dölja min vanära för verldens ögon; och han tog löfte af mig, att jag skulle lefva så indraget som möjligt, döljande mig för allas blickar. Jag lydde som en slafvinna — nöjd, blott jag fick behålla tak öfver hufvudet i hans hem."

"Säg snarare i ert eget hem, stackars qvinna! Det visste han nog, er svåger! O, om er belägenhet blifvit bekant, hade säkerligen hela trakten rest sig, för att beskydda er och fräntaga den nedrige roffaren hans med orätt tillvällade rikedomar. Men fullföljer berättelse, jag ber er!"

"Under fyra långa månader lemnade jag aldrig ett ögonblick den vindskammare, der han stängt mig inne. När denna tid förgått, födde jag till verlden tvillingar, en gosse och en flicka. Gossen, den förstfödde, dog genast, men flickan var ett starkt och friskt barn. Barnmorskan, som biträdde mig, såg hederlig och deltagande ut och ingaf mig förtroende. Jag öfvertalade henne att dölja det lefvande barnet och endast framlemna det döda åt Le Noir."

"För mig sjelf hyste jag ingen fruktan; men för mitt barn vaknade en förfärlig oro i mitt sinne, ehuru jag ej sjelf kunde göra mig reda för den fruktan, jag erfor. Jag anade dock, att flickans farbroder skulle döda henne, ehuru jag ej förstod, hvarför han skulle begå en sådan grymhet."

"En moders instinkt ingifves henne från himlen," inföll den unge läkaren.

"Jag tror, att så är. Den gamla qvinnan hade förbarmande med mig och samtyckte till min begäran. Hon lemnade min förstföddes lik åt öfversten, som lät begrafva gossen, under det den gamla qvinnan dolde under sin sjal min dotter. Jag öfverlemnade äfven åt henne min vigselring, på det jag en dag skulle igenkänna mitt barn, om Försynen tillstadde mig att få återse det.

"Den ångest, jag hyste för mitt lilla barns skull, gaf mig styrka att släpa mig ur min sängkammare och att obemärkt smyga mig genom korridorerna. Dold bakom en dörr, hörde jag Le Noir samtala med en obekant. Jag fick således veta, att den stackars barnmorskan fått betala sin beskedlighet mot mig med förlusten af sin frihet. De hade bortfört henne ur landet, tillika med ett barn, som hon hade i sin vård och hvilket de förmodade vara mitt.

"Ack, hr doktor! Huru beskrifva för er, hvad jag då led? Det skulle blifva mig omöjligt.

"Hvad hade det blifvit af min dotter? Skulle jag väl någonsin få återse henne? För hvilka faror skulle hon icke

utsättas? Ack, jag förstår ej, huru jag då kunde undgå att förlora förståndet!

"Min fångenskap fortfor. Hela våningen under takåsen stod till min disposition — d. v. s. en rad af tio rum; men jag var förbjuden att gå utför trappan eller a t ens visa mig i fönstret.

"En qvinna, vid namn Dorcas Knight, hvilken måtte hafva stått i något brottsligt förhållande till öfverste Le Noir, gafs mig till uppasserska, men i det hela var hon endast min fångvakterska. Trots hennes vaksamhet, lyckades det mig ibland att bedraga henne, och jag irrade då omkring, hvarthän det bar, inom Gömda husets murar. Det var sålunda, jag genom lyssnande fick reda på, att man utspridt ett rykte, det jag vid min mans död blifvit vansinnig af sorg och att jag blifvit förd till ett hospital för sinnessvage i närheten af New York. Idel osanningar! Jag lemnade först för två år sedan Gömda huset."

"Men anade då ingen i grannskapet er dervaro?"

"Det vet jag ej. Det enda, jag vet, är, att man sade, att det spökade på slottet. Herrarne Le Noir underhjelpte dessa rykten; ty under förevändning, att de voro rädda för eldsvåda, hade de låtit gifva mig en lampa med blå fällskärm, hvilken spred ett sällsamt, dunkelt sken. De tänkte måhända, att detta sken, varsnadt på något afstånd och uti den del af huset, som ansågs obebodd, skulle göra sannolikare de spökhistorier, som enfalden uppdiktat."

"Men försökte ni då aldrig att undkomma?"

"Den vaksamhet, hvarmed jag omgafs, tröttnade nästan aldrig. Under mina hemliga upptäcktsvandringar i slottet hände det ibland, att jag kunde komma öfver några böcker eller uppsnappa några strödda meningar af ett samtal; och så småningom, trots ensligheten i mitt fängelse, började jag komma under fund med, huru man drifvit gäck med min godtrogenhet, och jag insåg slutligen fullkomligen klart, för huru mycken låghet jag fallit ett offer. Jag begick den oförsigtigheten att yttra mig härom åt min fångvakterska. Min fångenskap blef härigenom endast så mycket mera skärpt.

"Emellertid blef nu min ständiga tanke, huru jag skulle kunna utfinna ett medel att komma undan eller

huru jag skulle få tillfälle att underrätta någon lagkarl om min belägenhet.

"En främmande man, öfverste Eylen, kom på besök till Le Noir och stannade qvar öfver natten. Gamla Dorcas, alltför mycket upptagen med bestyr för den främmande, för att hinna med att tänka på sin fånge, hade glömt stänga min dörr. Jag begagnade mig häraf, för att nedstiga från min vindsvåning, då alla hunnit gå till hvila, och smög mig till främlingens sofrum, fast besluten att berätta honom mina öden och anropa hans medlidande. Jag närmade mig hans bädd och ville just tala till honom, då denne hjelte af tjugu bataljer, alldeles förskrämd, satte sig upp i sängen och, seende en blek qvinna öppna sparlakanet till sängen, tog sig till att skrika allt, hvad han förmådde, och häftigt draga på ringklockan, hvarefter han nedföll afsvimmad.

"Jag hann jemnt och nätt komma in i mina rum, innan hrr Le Noir skyndade in till sitt främmande. Som ni väl kan förstå, visste de nog, hvem spöket var, ehuru de låtsade sätta tro till öfverste Eylens utsago. Men från den dagen blef min fångenskap så sträng, att jag ej på åratal kunde komma utom mitt fängelse.

"Men huru tiden led, så blef man småningom då och då litet försumligare, och jag började på nytt mina promenader i smyg.

"En dag hörde jag Gabriel Le Noir säga åt gamla Dorcas, att min dotter Capitola vore återfunnen och vistades på Orkan Hall. Nu hade jag något att glädjas åt för lång tid. Ungefär ett år sednare hörde jag, att Gömda huset fått en tillökning i sin personal genom en ung flicka, vid namn Clara Day. Gabriel Le Noir var hennes förmyndare. O, hvad jag önskade, att jag kunnat inträngа till henne, för att råda henne fly bort! Men detta var ej värdt att tänka på. Efter hennes ankomst bevakades min dörr noggrannare än någonsin förut.

"En afton lyckades det mig likväl att slippa ut. Jag visste, att ett ungt fruntimmer från grannskapet kommit, för att begära skydd mot stormen och ösregnet hos Le Noirs, samt ämnade stanna qvar öfver natten.

"Ehuru jag ej hört hennes namn, drogs jag dock af en oemotståndlig längtan att få se och tala vid henne. Viss om, att hon skulle ligga i kammaren under mitt sofrum, emedan den var det enda af rummen i andra våningen, som kunde bebos, gick jag ned vid midnattstid och steg dit in. Då jag gled förbi toaletten, för att gå fram till sängen, der den unga främmande flickan sof, varseblef jag bland en mängd nipper en ring, som glimmade mot mig, belyst af det halfslocknade skenet från spiseln Utan att göra mig reda för min handling, tog jag ringen och såg inuti den. Döm om min förvåning och min sinnesrörelse, dr Rocke! Det var min vigselring, som jag lemnat i barnmorskans vård, en helt slät guldring. Barnet, som man frånröfvat mig, min dotter, fanns nu i min närhet! Maskinmessigt lät jag ringen glida på mitt finger, der jag förr burit den; jag öppnade på sängomhänget, och jag betraktade med giriga blickar det ansigte, som jag så ofta tyckt mig se i drömmen, utan hopp att någonsin i verkligheten få skåda detsamma.

"Det stackars barnet, väckt vid sängomhängets tillbakadragande såg på mig med förskrämd min. Jag lutade mig ned, för att trycka en kyss på hennes läppar, en kyss, deri jag inlade hela min själ. Hennes ögon tillslötos af den ångest, som då öfvervåldigade henne,

"Ack! Jag insåg nu, att jag endast förmådde ingifva henne skräck och fasa. Jag skyndade bort från mitt barn.

"Följande dag förrådde mitt barn sin moder, utan att ana det. Hennes anklagelse höll på att kosta mig lifvet.

"Hrr Le Noir voro båda frånvarande. Men så snart de kommo tillbaka, underrättades de af Dorcas om, hvad som tilldragit sig under deras bortovaro; de kommo upp på mitt sofrum och ryckte mig ur sängen, trots mitt förtviflade motstånd och mina jämmerrop."

"Kan det vara möjligt!" utbrast Traverse.

"Hör nu på! Den ene gaf mig ett slag, så hårdt, att jag förlorade medvetandet. Då jag åter kom till sans, hade jag en kafle i munnen och satt instängd i en vagn, dragen af tvänne hästar med ilande fart genom bergstrakten

"Följande dag befalde öfverste Le Noir, hvilken sjelf kört vagnen, mig att stiga ur, hvarpå han förde mig in i ett obebodt hus, der jag inhystes och fick till fångvakterska en

gammal, döf qvinna, hvilken han kallade Korpa mor. Jag fick sedermera veta, att denna boning vore Pilkullarne och att den tillhörde den fader- och moderlösa flickan Clara Day. Der hölls jag några veckor fången,

"En natt kommo hrr Le Noir till Pilkullarne. Det tycktes, som om öfverstens förmyndarskap öfver den unga flickan genom ett lagens utslag blifvit honom fråntaget och att hon åter skulle komma att bebo sitt fädernehem.

"Jag lemnade Pilkullarne, utan att jag sjelf visste det minsta derom Sannolikt hade de blandat något starkt narkotiskt medel i min föda, ty jag var försänkt i halfslummer under hela resan, tilldess jag befann mig inspärrad i detta hus.

"Verkan af de sömnmedel, som, jag är viss på, de fortfarande gåfvo mig i, hvad jag förtärde under denna tid, hade försatt mig i en stilla yrsel, som gjorde berättelsen om mitt vansinne ganska sannolik.

"Under de första veckor, jag hölls innestängd här hos dr Pierre St. Jean, fverlemnade jag mig ohejdadt åt den vildaste förtviflan. De periodiska anfall, som jag på sednare tiden plågats af och som doktorn gifvit namnet'rasansande vansinne', styrkte ännu mer den historia, min bödel uppdiktat.

"Jag har nu i tvänne års tid hållits fången inom detta hus," slöt berätterskan med en suck sin hemska historia.

"Min fru," yttrade Traverse efter några minuters tystnad, "våra öden äro mera sammanlänkade, än ni kan tänka er. Hrr Le Noir hafva varit mina fiender såväl som edra. Den unga flickan,som lagens utslag har ryckt ur deras händer, är min fästmö. För närvarande bebo hon och min moder Pilkullarne, der jag tillbjudit er en tillflyktsort på deras vägnar. Ännu en annnan hugsvalelse kan jag gifva er. Er fiende finnes ej mer bland de lefvandes antal. För tvänne månader sedan lemnade jag honom i Mexico, dödligt sårad; och sedan dess har jag genom tidningarne erfarit hans död. Nu återstår oss endast att taga de lagliga mått och steg, som äro erforderliga för ert försättande i frihet. Inom en timme skall jag vara på väg till New Orleans, och jag skall ej gifva mig någon ro, förrän jag fått edra angelägenheter

ordnade. Var vid godt mod, min bästa fru Le Noir, tilldess jag återkommer! Ni eger i mig en vän, den ni kan lita på fullkomligt."

KAP. LII.

Himlen klarnar.

Sedan Traverse lemnat Eugéne Le Noirs enka, gick han ned till dr St. Jean, för att säga honom, det han ämnade resa bort på några dagar; en timme derefter var han på väg till New Orleans, der han ännu samma qväll tog in på ett hotell.

Tidigt väckt påföljande morgon af dånande trummor och trumpeters smattrande, gick han fram till fönstret, derifrån han såg en mängd folk strömma till stora torget, och på afstånd såg han flera regimenten, med musik i spetsen, framtåga.

Man sade honom, att det vore trupper, tillhörande mexikanska expeditionen, hvilka nyss landstigit och som nu ryckte till sina respektive qvarter.

Han hade redan igenkänt sitt fordna regimente och bland officerarne sin vän, Herbert Greyson, bärande öfverste epåletter.

Att kläda sig och skynda till truppens möte var några få minuters verk för Traverse.

Herbert lemnade genast officersgruppen, der han stod, så snart han fick ögonen på vännen.

"Nej, ser man på! Du här, gamle kamrat?" utbrast den unge öfversten. "Jag trodde dig som bäst sysselsatt med att sköta den intressanta sjuka i East Feliciana."

"Det är just i denna sjukas intresse, som jag är här. Jag har ej hunnit skrifva till dig, att vi i henne påträffat ett nytt offer för öfverste Le Noirs nedrighet."

"Nej, men jag har fått denna underrättelse från annat håll. Jag vet måhända i detta ämne mer, än du."

"Åh, verkligen?" utropade Traverse förvånad.

"Jo jo men! Jag vet, till exempel, att hon är Capitolas mor, enka efter den länge sedan mördade Eugéne Le Noir, egarinna till Gömda huset, spöket, som nattetid gick omkring och drog upp sängomhängena."

"Jag hör, att du verkligen känner till en del af hennes historia. Men huru har du blifvit så väl underrättad?"

"Genom Gabriel Le Noirs skriftliga bekännelse, den han gaf mig på dödssängen och som skulle blifva hans försoningsoffer efter hans hädangång. Kom nu med mig, och efter frukosten få vi utbyta våra meddelanden," tillade Herbert, i det han tog Traverses arm och gick med honom till hotellet.

En timme derefter sutto båda vännerna i den unge läkarens rum.

Herbert berättade de sednaste tilldragelserna i Mexico, om Craven Le Noir vid fadrens dödsbädd, om den sednares begrafning och sonens derpå följande afresa till Californien.

Slutligen framtog Herbert ur sin plånbok de papper, öfverste Le Noir anförtrott honom; och som flera ställen i denna bikt egde särskildt intresse för Traverse, läste han den högt för vännen.

Den innehöll i korthet följande:

Öfverste Le Noir började med berättelsen om sin passion för Maria Rocke, major Ira Warfields hustru. Han bekände, att han, efter att under en hel sommar hafva förföljt och pinat henne med sina kärleksförklaringar, dem hon bemött med förakt, hade mutat husets tjenare och sålunda lyckats inkomma i majorens hem under dennes frånvaro; huru denne sistnämde, efter att hafva utspionerat honom, oväntadt kommit tillbaka och hindrat det tillämnade brottet, utan att likväl rädda sin hustrus rykte; ty förblindad af raseri, hade mannen icke velat låta öfvertyga sig, att hon var okunnig om Le Noirs dervaro. Le Noir tillstod nu, att han, lika mycket af hämdbegär som af fruktan för skam, ända hittills undvikit denna förklaring, hvilken, han hoppades, nu skulle komma att återknyta bandet emellan de båda makarne och återinsätta Maria Rocke och hennes son i deras lagliga rättigheter.

Andra punkten i denna förteckning på brott angick hans äldre broders död, den han sade sig oöfverlagdt hafva mördat.

Som han hade ådragit sig stora skulder, skref han, hvilka han såg sig ur stånd att betala, kom han hemligen till Gömda huset, för att bedja sin broder om en penningehjelp, van att erhålla sådan af honom. Le Noir hade träffat honom i skogen och tillstått för honom sin belägenhet. Sedan Eugéne med hetta förebrått honom hans utsväfningar och slöseri, slutade han med att vägra honom den begärda penninghjelpen. Gabriel hade då, hänförd af sitt våldsamma lynne, gifvit brodren dödsstöten.

Alldenstund han hunnit tillbaka på sin post, der hans regimente var förlagdt, innan hans frånvaro der hunnit märkas, hade han icke blifvit misstänkt för brottet, icke ens af den, som vid andra tillfällen var hans medbrottsling, nämligen Svarte Donald. Hvad mera var, banditen hade, i förhoppning att derigenom ega ett band på öfversten, frivilligt åtagit sig ansvaret för Eugéne Le Noirs död.

Tredje punkten innehöll bekännelsen om Nancy Grewells röfvande och bortförande, tillsammans med brodrens barn.

För det fjerde erkände öfversten sig bära ansvaret för de förföljelser och de lidanden, hans offer, fru Le Noir, fått utstå, såväl som hennes slutliga instängande på det dårhus i East Feliciana, hvilket förestods af dr Pierre St. Jean.

Öfversten slutade sin bikt med att bedja Clara Day förlåta de oförrätter, han tillfogat henne, äfvensom med en bön om, att man för hans sons skull måtte så litet som möjligt delgifva allmänheten de brott, till hvilka han erkände sig vara skyldig.

Under läsningen hade Traverses förvåning varit i jemnt stigande.

"Hvilken väfnad af nedrigheter!" utbrast han, då hans vän slutat läsa. "Herbert, ord fattas mig, för att kunna uttrycka, hvad jag känt under åhörandet af dessa ohygglighet."

Efter några minuters tystnad återtog han:

"Detta är således den hemliga sorg, som tärt på min moder.... Hon var major Warfields öfvergifna hustru!...

Herbert, det tyckes mig, som skulle jag aldrig kunna förlåta min fader.... nej.... aldrig!"

"Traverse, om major Warfield öfvergifvit din moder utan sannolika skäl, endast af en nyck, skulle jag anse ditt hat giltigt och naturligt; men han trodde sig bedragen. Dina föräldrar, min vän, hafva båda två varit offer för en skändlig komplott, och lita du på, att din fader för sin del icke lidit mindre än din moder."

"Jag anade alltid, att min moder var en öfvergifven maka, ehuru hon aldrig häntydde på något sådant. Det var en tid, då jag misstänkte major Warfield för att hafva sin del i denna sorgliga tilldragelse; men jag var långt ifrån att tro, det han skulle vara min fader. Der ser du, huruvida blodsbandet gör sig gällande," tillade han med ett sorgset småleende.

"Traverse," återtog Herbert, för att rycka sin barn domsvän ur dessa sorgsna tankar, "en skriftlig bekännelse, sådan som Le Noirs, behörigen undertecknad och lemnad i vittnens närvaro, skall ansenligt underlätta dina bemödanden att få fru Le Noir fri och insatt i sina lagliga rättigheter."

"Ja, visserligen," svarade lifligt den unge läkaren. "Nu behöfva vi ej anlita lagens bistånd, i synnerhet om du samtycker att följa mig till dr St. Jean, för att hemta henne derifrån."

"Ifrån denna dag står jag helt till din tjenst. Lemna mig blott tid att anmäla min resa hos generalen, så begifva vi oss genast i väg. Gäller det icke Capitolas moder? Jag skulle våga mig ut i den mörkaste natt, om så fordrades. Jag skulle icke lemna sadeln på en veckas tid, om det behöfdes."

En timme hade knappast förflutit, förrän våra båda unge vänner sutto till häst. Mot midnatt framkommo de till doktorns boning. Traverse delade sitt sofrum med Herbert; en tillfällighet, som påminde dem om deras barndom, då båda delat samma bädd, liksom deras mödrar hade endast ett gemensamt matbord.

Följande morgon gingo de ned, för att helsa på husets egare, för hvilken Traverse presenterade sin fosterbroder, öfverste Greyson.

Den gamle doktorn mottog denne sednare med den största aktning och med sina vanliga grannlåtsfraser.

Så snart betjeningen lemnat rummet, berättade Traverse den del af fru Le Noirs historia, som bevisade det falska i öfverste Le Noirs påstående, att hon vore vansinnig, och för att gifva mera kraft åt denna sin utsago, bad han Herbert uppläsa den del af öfverstens bekännelse, som rörde detta ämne. Då dr St. Jean, efter att hafva uppmärksamt följt läsningen och behörigen granskat underskrift och sigill, uttömt sig i utrop af förvåning och harm, bad han dr Rocke att ögonblickligen delgifva sin skyddsling om denna glädjande nyhet.

Traverse begagnade sig genast af denna tillåtelse. Han fann fru Le Noir sittande på sin vanliga plats vid fönstret, upptagen af sina minnen och tillitsfullt väntande en förändring i sin belägenhet.

I några få ord underrättade Traverse henne om, hvad som tilldragit sig, och frågade, om hon hade lust att följa honom.

Enkans glädje härvid låter lättare tänka sig än beskrifvas.

En halftimme sednare togo de alla tre afsked af dr St. Jean, och ännu samma afton voro de framme i New Orleans.

Tvänne dagar derefter gick fru Le Noir med sina båda nya vänner ombord, för att afresa till Washington.

Och nu, min käre läsare, om du vill göra en tur med oss på en snabbgående ångare, fara vi i förväg till Virginia, för att se, huru vår hjeltinna, Capitola, den eldiga, ystra flickan, befinner sig vid det här laget.

KAP. LIII.

Capitola kapitalist.

Berättelsen för oss ånyo till Orkan Hall.

I största korthet vilja vi göra reda för, hvad som här passerat, medan Traverse och Herbert varit ute på äfventyr. Domen öfver Svarte Donald var afkunnad. Under hela tiden, som rättegången pågick, hade folkhopen nästan belägrat det hus, der förhören höllos, för att få se den fruktade banditen.

Capitola hade blifvit kallad att vittna i detta mål, hvarfi hon haft en så stor andel.

Anklagelsepunkterna mot fången voro många. Bland de svåraste anförde man: mordet på enkan, som med sitt barn bodde i skogen, och Eugéne LeNoirs afdagatagande.t Dessa bägge brott kunde Donald likväl icke bevisligen dömas för. Likväl talade mycket emot honom; de många stölder, man kände till, och det förfärliga rykte, han hade om sig i landet, ansågos tillfyllest, för att fälla honom till döden.

Fången hade under de pågående förhören visat en obesvärad hållning och ett fullkomligt lugn. Då han hörde sin dödsdom upplåsas, tog han leende emot den och nöjde sig med att säga:

"Rättvisan är denna gång blind. Jag är långt ifrån att vara 'ett helgon', det erkänner jag, men med ett mord har jag ännu aldrig fläckat mina händer. Det finnes till och med här på stället en ung flicka, som, jag är viss derpå, skall tro denna min försäkran." Och han vände sig mot Capitola, hvilken satt bredvid sin onkel på vittnenas bänk.

Den unga flickan, glömmande den mängd folk, som omgaf dem, ämnade just svara på detta vädjande, då major Warfield drog henne med sig ur sessionsrummet.

Några aftnar sednare befunno sig majoren och Capitola sittande framför brasan, Gamle Orkan rökande sin pipa och med en tidning i handen, medan hans myndling var sysselsatt med ett, som det syntes, temligen besatt försök.

Hon höll nämligen sina bägge händer om sin hals och klämde ibland till så hårdt, hon förmådde.

"Nå du," utbrast helt plötsligt majoren med ett förnöjdt utseende, "den der genompiskade Svarte Donald, han kommer nu att hängas den 26 Juli, och så blir orten befriad från den landsplågan. Hvad säger du om den saken, Capitola?"

"Jag tycker, det är riktigt synd om honom, onkel," svarade den tillfrågade. "Det gör mig ondt, att jag sett mig tvungen att medverka till hans undergång."

"Aha! Du påminner mig på ett fint vis om, att jag ännu icke utbetalt åt dig den belöning, som utfästes för hans gripande, en belöning, som du ärligt förtjent, Capitola, och som redan är öfverlemnats af staten; jag satte genast i ditt namn in penningarne i handelsbanken."

"Jag behöfver dem icke, onkel. Jag kommer aldrig att mottaga dessa penningar. De äro ju blodspenningar. De skulle bränna mina fingrar."

"Har man hört! Tusen dollars är inte en summa att förakta!"

"Onkel," fortfor den unga flickan, "jag kan icke, utan att rysa, tänka på Svarte Donalds afrättande. Det måste vara förfärligt att hänga! Nyss på stunden knep jag, så hårdt jag förmådde, om strupen, för att söka få någon idé om, huru det skulle kännas. Uh! Det kändes så fasligt, och ändå klämde jag bara med fingrarne!"

"Bah! Jag önskade, att han finge känna på tiofaldigt värre än så! Han förtjenar allt, hvad han får, och ändå mer. Jag harmas bara öfver, att de inte samtidigt kunna stegla honom."

"Hvad onkel är grym! Men jag skall nog veta hindra saken, jag! Donald skall inte hänga. Jag vill insända en petition till guvernören, för att få hans straff mildradt, och jag skall skaffa mig hundratals underskrifter af alla menniskor här i trakten."

"Du kan lita på, att du inte skulle få en enda, inte ens för att rädda ditt eget lif, om det gälde, ännu mindre hans."

"Men jag går sjelf till guvernören och ber om Donalds benådning till lifvet."

"Tokprat! Och det, kan du inbilla dig, skulle lyckas. Guvernören skulle ej våga att så trotsa den allmänna opinionen; då finge han, minsann,se sig om att blifva återvald vid nästa kampanj."

"Onkel, kom ihåg, att jag sagt er, Svarte Donald skall icke hänga."

"Så-å! Du kommer väl då att med armstyrka befria honom, Capitola lilla, eller hur?"

"Jag skall rädda honom, lika godt, huru det sker, det lofvar jag. Det är jag, som mest har att beklaga mig öfver honom, jag bör också, mer än någon annan, ega rättighet att förlåta, och jag förlåter honom af allt mitt hjerta. Han skall icke hänga."

"Vi få väl se."

Redan följande dag började Capitola taga sina mått och steg i och för den sak, hon ville utföra. Sedan hon fått en advokat i Tip-Top att åt sig uppsätta en nådeansökan, for hon omkring både hit och dit, för att skaffa sig underskrifter. Men hennes bemödanden voro fåfänga. Alla menniskor fruktade och hatade så endrägtigt den ryktbare ban diten, att hvar och en med otålighet motsåg dagen för hans afrättning.

Förtviflad öfver sitt misslyckade försök, ehuru ingalunda modfäld, föresatte sig den unga flickan, att hon nog ändå skulle genomdrifva den lifdömdes räddning. Hon låtsade nu, som om hon inte vidare tänkte på honom, emedan hon mer än väl insåg, att hon inför sin onkel vore tvungen iakttaga den djupaste hemlighetsfullhet rörande sina planer.

Svarte Donald hölls noga bevakad i den cell inom fängelset, som var bestämd för de lifdömde. Det var den säkrast tillbommade, och ingen fick inträda dit, utom de kyrkans män, hvilka skulle bereda honom till döden.

Emellertid funderade och grubblade Capitola på det djerfva företag, hon ämnade utföra, nämligen Svarte Donalds befrielse.

En afton kom majoren in i salongen, sägande:

"Här, Cap, skall jag visa dig någonting rätt lustigt."

"Hvad då, onkel?" frågade hans myndling liknöjdt.

"Jo, en fullständig arsenal med verktyg för tjufvar," hvilken jag förmodar ha tillhört någon i Svarte Donalds tjufband. En af mina negrer hittade den straxt bredvid Punschbålen. Se bara," fortfor majoren, i det han tömde ut på bordet säckens innehåll, som utgjordes af sågar, filar, dyrkar, skrufvar, tänger o. s. v. "Har du någonsin förr sett sådant otyg?"

Den unga flickan följde med intresse de förklaringar, hennes onkel afgaf öfver hvarje särskild sak.

"Det här, gissar jag," yttrade han, i det han framvisade en utomordentligt fin såg, "är väl ett sådant der verktyg, som Svarte Donald smugglade in till kamraterna i fängelset; det var bestämdt med en sådan här, de sågade af sina jernklofvar."

Capitola granskade uppmärksamt sågen, som majoren visade henne.

"Men jag undrar just, hvarmed de öppnade låsen?"

"Åh, med den här och den der," svarade Gamle Orkan, i det han framvisade en hoftång och en dyrk.

Vår hjeltinna betraktade alltsammans med en så minutiös noggrannhet, att hennes onkel, gapskrattande, utbrast:

"Nog kommer du, Cap, att drömma om tjufvar i natt, så lifvad synes du, min flicka lilla." Derpå stack han åter verktygen i säcken, den han lade på en hylla i ett af rummets väggskåp.

Följande morgon, under det Capitola i salongen satte friska blommor i vaserna, kom majoren dit inrusande likt en stormvind. Han höll i handen några bref och tidningar och syntes särdeles upprymd.

"Hurra! hurra! Capitola!" skrek gubben, i det han svängde hatten i luften och gjorde ett riktigt krumsprång. "Freden är afslutad! Våra trupper återvända segrande hemåt. Tidningarne tala ej om annat. Här har du bref från Herbert, och jag har också ett bref från honom! Hurra!"

I sin glädjeifver lät Capitola blomkorgen med allt dess innehåll glida ned på golfvet, i det hon sjelf föll gubben om halsen. Snart derpå sutto båda fördjupade i läsningen af hvar sitt bref.

I sitt bref till Capitola anhöll Herbert formligen om hennes hand, med en önskan, att deras bröllop måtte få firas, så snart han komme till Orkan Hall. Jag har skrifvit till onkel, tillade han, men jag hade någonting att säga honom, som jag inte ville blanda ihop med frågan om vårt giftermål. Således blir det din sak att underrätta honom härom.

Har man väl sett på maken! Jo, detta är just hyggligt! utbrast den skälmska flickan för sig sjelf; han tyckes göra sig fullkomligt säker på mitt samtycke, och hvad mera är, han sätter mig i den mindre behagliga belägenheten att fria för mig sjelf hos onkel. Har man väl hört något så galet förr? Nå ja, han kommer hem från kriget; man får väl derför inte räkna så noga med honom. Men vore det ej så, skulle du nog minsann få böta för din tilltagsenhet, min käre Herbert! Men nu är det så godt att förlåta! Jag förmodar väl, bästa sättet att fria till mig sjelf är, att jag framlemnar bref vet till min onkel och förmyndare.

"Onkel," sade hon, i det hon ryckte majoren i rockärmen.

"Låt mig vara i fred, Cap," svarade denne, med ögon klotrunda af förvåning, under det han genomögnade med begärligt intresse ett långt och tjockt dokument.

"Sannerligen skulle man icke kunna tro, att också han fått sig ett giftermålsanbud," mumlade den unga flickan, närmare sanningen, än hon anade.

Utan att fästa den ringaste uppmärksamhet vid hennes prat, hade Gamle Orkan rest sig, med sitt dokument i handen. Han störtade ut ur rummet och skyndade att stänga in sig i sitt kabinett.

Kan hända! tänkte Capitola, att, när allt kommer omkring, jag inte gissat så tokigt heller. Det är helt säkert någon enka, som tillbjuder honom sitt hjerta och sin hand.

Majoren visade sig ej förr än efter aftonmåltiden, då orsaken till hans frånvaro redan börjat gestalta sig i jättelika proportioner för hans myndlings undran och fantasi. Veteranens ansigte tydde också på en total omstörtning i hela hans väsende. Han föreföll riktigt ödmjuk, ja nästan nedslagen, men ändå röjdes en viss tillfredsställelse i hans

drag, påminnande om en man, som, i samma stund han är färdig att göra en påkostande bekännelse, äfven har till motvigt en angenäm hemlighet att yppa.

"Capitola," började han, i det han drog munnen till ett småleende och blef blodröd öfver hela ansigtet.

"Åh ja, jag vet, onkel! Ni vill tala om för mig, att ni amnar ge mig en tant, är det ej så? Men se, onkel vet inte rätt, huru han skall komma fram med nyheten!"

"Ja, mitt kära barn," svarade gubben, rodnande ända upp till hårfästet och gnidande sig om hakan, "det är just det, som gör mig bryderi."

Capitola blef härvid så förvånad och bestört, att hon en lång stund stirrade på onkeln, utan att få fram ett ord till svar. Derpå brast hon ut i ett ohejdadt skratt.

"Åh, åh!" mente hon, under det hon höll sig i sidorna, "nu gycklar onkel alldeles för starkt. Snälle onkel, se inte så der tafatt ut! Skona mig! Jag förgås! Och hvem är väl den lyckliga? Åh, åh! Jag qväfs! Den lyckliga utvalda.... som.... en sådan heder är förbehållen?"

Och för hvarje gång, den ostyriga flickan såg upp på den stackars majoren, der han satt med hängfärdig min och röd i ansigtet, skrattade hon allt värre och värre.

"Det är ingen nyss påkommen kärlek, barnunge," sade Gamle Orkan, djupt dragande efter andan, "det är hon, som sedan många, många år tillbaka varit min hustru."

Dessa ord gjorde med ens slut på Capitolas ohejdade skrattlust; hon rätade på sig och satt nu allvarlig på stolen framför onkeln.

"Capitola," fortfor majoren med stigande bryderi, "jag är gift sedan lång tid tillbaka; det kostar på mig att nödgas erkänna det, Cap! Jag har en hustru och en son, hvilken redan hunnit till manlig ålder. Nå! Hvad i all verlden, hvarför tittar du på mig så der med dina små, grå ögon, din lilla skälmunge? Kan du ej så gerna säga mig ett vänligt och uppmuntrande ord, din lilla näbba?"

"Jag hör er, onkel," svarade Capitola, utan att slå ned ögonen.

"Cap.... ser du.... jag var.... svartsjuk.... förtretad.... utom mig!.... sannerligen det vill riktigt gå att bikta sig! Men för att komma till ett slut: en gemen us-

ling kom mig att tro, det min hustru inte var en sedesam qvinna."

"Jaså, der ha' vi det!" utbrast den unga flickan.

"Öfverste Le Noir, som blifvit dödligt sårad i Mexico, har efterlemnat en skriftlig bekännelse, som han anförtrott Herbert, hvilken skickat den till mig. Det var Gabriel Le Noir. Min hustru, som jag så lång tid aldrig frågat efter, bodde nära Staunton och lät kalla sig Maria Rocke, hvilket var hennes flicknamn."

Majoren suckade djupt och tystnade.

Uti vår hjeltinnas bröst rådde de mest stridiga känslor. Hon visste inte riktigt, om hon skulle falla sin onkel om halsen eller öfverhopa honom med förebråelser; hon höll sig alltså passiv.

Gamle Orkan bröt åter tystnaden.

"Och nu, säg mig, Capitola, hvad du i morse ämnade meddela mig, då jag gick min väg!"

"Jo, onkel! Det är så, att.... Herbert har lust att följa ert exempel.... och...."

"Var det icke det, jag anade! Åh! Gifta sig vid hans ålder.... en kyckling!.... bara tjugufem år!"

"Än ni då, onkel," invände illparigt den unga flickan "taga er en hustru vid edra år, en sextiosex års barnunge!"

"Nå nå, låt gå!" sade majoren, skrattande mot sin vilja. "Gif hit brefvet! Sak samma," återtog han, sedan han genomläst det, "om jag också vägrar mitt samtycke, tar du nog honom ändå, om du så vill, eller hur? Gör derför, som du behagar!"

"Tack, stor tack, bäste onkel!" svarade Capitola lite ironiskt.

"Och nu, Cap, märk väl detta: Herbert skrifver, att de lemna New Orleans dagen efter brefvens afgång med posten. Vi kunna således vänta dem hit hvilken dag som helst. Du, kära barn, får taga emot dem, ty i morgon dag reser jag till Pilkullarne, för att bedja min stackars hustru om förlåtelse."

Capitola hade nu ej längre någon lust att gräla på sin onkel; hon föll honom om halsen.

"Må himlen välsigna er, käraste onkel," upprepade hon flera gånger. "Måtte ni få en riktigt glad och lycklig ålderdom!"

Gubben blef lifligt rörd af detta bevis på deltagande, och han tryckte henne till sitt hjerta, sägande:

"Capitola, mitt kära barn, om du icke redan hade utvalt Herbert till din blifvande man, skulle jag velat bortgifta dig med min son Traverse, och ni skulle tillsammans ärft allt, hvad jag eger. Men lika godt! Du har ditt eget arf, du! Hör på, har du aldrig tänkt på dina föräldrar, lilla Cap!...."

"Åh jo, temligen ofta. Jag har alltid inbillat mig, att jag vore er dotter och att min moder var död."

"Din fader, mitt barn, var en i alla afseenden bättre man, än jag, och din mor en lika präktig qvinna, som Maria Rocke. För närvarande, Capitola, är du enda arftagerskan till Gömda huset med hela den dertill lydande omätliga förmögenhet, din far efterlemnat. Hvad säger du om den saken, din lilla unge?"

Den unga flickan for häftigt upp, i det hon utstötte ett lätt rop.

"Onkel! Onkel!" sade hon med bruten stämma, "gyckla ej så grymt med mig! Förmögenhet och rang frågar jag föga efter; säg mig dock icke, att jag har föräldrar, som, i det de suttit i öfverflöd, hafva lemnat sitt barn vind för våg, lemnat henne utsatt för så många pröfningar, som jag, innan jag träffade er, fick genomgå, och så många frestelser."

"Tyst, kära barn! Anklaga icke dina föräldrar; de äro icke mer brottsliga, för det de öfvergifvit dig, än jag varit, för det jag öfvergifvit min stackars hustru. Vi hafva allesamman varit offer för en ränksmidare, hvilken nu står till rätta inför den Högstes domstol: jag menar Gabriel Le Noir. Jag skall uppläsa för dig hans skriftliga bekännelse och äfven berätta dig allt, hvad jag känner till om honom och som rör dig."

Då majoren snart derpå slutat sin läsning och berättat om sitt besök hos Nancy Grewell den minnesvärda julnatten, hvilken läsaren utan tvifvel har i godt minne, fick Capitola omsider lära känna sin egen historia.

"Således," sade hon, "har jag en moder i lifvet, hvilken jag snart får omfamna, eller hur, onkel? Har ni icke sagt mig, att hon kommer hit med Herbert och er son?"

"Jo, mitt barn! Så eget kunna händelserna foga sig samman! Jag har räddat *dottern* från farorna i New York, och det är *min son*, som räddar modren från dårhuset, der hon hållits innestängd, ehuru fullkomligt klok. Nog kan man häri skönja Försynens skickelse! Och nu, min kära, snälla Capitola, må vi önska hvarandra godnatt, ty jag ämnar i dagningen begifva mig i väg till Tip-Top, för att hinna med diligensen, som går derifrån till Staunton."

I detsamma hördes häftiga slag ljuda mot porten, och man såg Ulltopp springa att öppna.

"Sannerligen det skulle ej det minsta förvåna mig, om vi hade våra resande här, just när vi som bäst tala om dem," utropade Gamle Orkan, darrande på målet. "Det vore mig en stor glädje; jag skulle tycka om att få helsa pojkarne välkomna, innan jag far att hemta min hustru."

Man hörde Ulltopp anmäla:

"Husbond', Herbert!" men i detsamma rättade han sig: "Öfverste Greyson!"

"Min kære Herbert!" utbrast majoren, räckande systersonen sin hand, "jag är bra glad att se dig här igen, min gosse; vi väntade dig med otålighet. Jag har läst ditt bref till Capitola," tillade han, allt i samma andetag, "du får gifta dig med henne, när du behagar Hvad mig beträffar, ämnar jag i morgon fara efter min hustru."

"Behöfs inte, kære onkel; tillåt mig först att få omfamna min älskade Capitola, och sedan skall ni få se på roligt."

Och der stod gubben, undrande och häpen, medan Herbert vände sig till Capitola och sade till henne:

"Kära Capitola, onkel har väl berättat för dig allt, förmodar jag?"

"Ja, allt," svarade den unga flickan, i det hon okonstladt mottog Herberts omfamning, "således behöfver du ingenting upprepa för mig. Är min moder här med dig?"

"Ja, du skall få råka henne om ett ögonblick; men först måste jag hit införa en annan person. Onkel," återtog han, i det han vände sig till majoren, "vi foro förbi Staunton på

hitresan, och vi föra med oss fru Rocke och miss Day. Traverse, kom in med din moder!"

Knappast voro dessa ord utsagda, förrän den unge doktorn inkom, stödjande vid sin arm major Warfields hustru.

Gamle Orkan vacklade fram emot dem, i det han utropade:

"Maria! Min älskade Maria! Må himlen förlåta mig! Skall det någonsin bli möjligt för dig att kunna göra detsamma och glömma?"

Han ville falla till hennes fötter, men hon förekom honom, i det hon räckte honom sina båda händer, och försoningen beseglades med en lång omfamning.

Under tiden hade Herbert smugit sig ut och återkom straxt derpå, i sällskap med fru Le Noir och Clara Day.

Fru Le Noir störtade fram till sin dotter och tryckte henne häftigt till sitt hjerta.

Sedan Capitola med en snabb blick betraktat denna bleka, sköna qvinna, som egde rätt till det heliga namnet moder, hängaf hon sig åt sin ljufva känsla och återgaf modrens smekningar.

Lycklig öfver fadrens mottagande, begagnade Traverse detta ögonblick, för att presentera Clara som sin trolofgade.

Gamle Orkan mottog henne med den ömhet, han var skyldig sin sons blifvande hustru.

Så snart hvar och en något hemtat sig från första öfverraskningens intryck, gick man in i matsalen, der en riklig måltid var serverad. Ett långt samtal om framtiden emellan de unga, om det förflutna emellan majoren och hans hustru följde på måltiden, och det var temligen långt lidet på natten, innan man skildes åt.

Slutet.

Genom en tillfällighet föll det sig så, att den 1 Augusti var såväl den dag, då Clara Day uppnådde sin myndighetsålder, som ock den tjugufemte årsdagen af major Warfields giftermål med Maria Rocke.

I Virginia, som annorstädes, finnes en gammal sedvänja, enligt hvilken man firar den tjugufemte årsdagen af bröllopet under namn af silfverbröllop.

Major Ira Warfield var en alltför noggrann iakttagare af fädrens seder och bruk, för att fritaga sig härifrån. Han förkunnade med anledning häraf, att han ämnade fira sitt silfverbröllop med sin kära hustru samma dag, Herbert skulle gifta sig med Capitola och Traverse med Clara Day.

Ett enda moln fördunklade Capitolas sällhet: det var den snart stundande afrättningen af Svarte Donald.

Guvernören hade, på anhållan af några prester, beviljat ett kort anstånd. Afrättningen hade blifvit uppskjuten till den 1 Augusti; detta var det sista uppskof, man kunde bevilja den lifdömde.

Nyheten om denna dags bestämmande för den sorgliga handlingen väckte allmänt missmod på Orkan Hall.

Att veta, det Svarte Donald skulle hängas samma dag, som det skulle bli bröllop på Orkan Hall, var hemskt för våra vänner att tänka på. Härvidlag fanns ingen annan utväg än att förändra dag för den tredubbla högtiden, något, som majoren alls icke ville höra talas om, emedan han af hela sitt hjerta höll fast vid att få fira sin egen bröllopsdag, som på samma gång var hans födelsedag.

Capitola kunde ej frigöra sig från en feberaktig oro, som ökades, ju närmare det led mot slutet af Juli månad. Hon hade ännu icke i sin fantasi kunnat utfundera något medel att rädda Svarte Donald.

Denne sednare, i strängt förvar inom fängelset, i de lifdömdes cell, hade under hela tiden bibehållit sin sinnesstyrka och en skenbar munterhet. Huru man än frågade honom, svarade han alltid, att han aldrig begått något mord.

och vägrade dessutom angifva sina kamrater. För att förmå honom öppna sitt hjerta, upplästе man för honom Gabriel Le Noirs bekännelseskrift.

"Allt detta är fullkomligt i sin ordning," sade han skrattande. "Men hvad mig beträffar, var det aldrig min afsigt att göra miss Capitola den ringaste skada. Från första stunden, jag såg flickan, blef jag ursinnigt kär i henne. Hvad jag ville, var att bortröfva henne och sedan tvinga henne att gifta sig med mig. Jag bara låtsade samtycka till hennes död, för att rädda hennes lif."

Då denna förklaring framfördes till Capitola, svarade hon, att hon nog trodde, det förhölle sig så.

Emellertid hade tiden framskridit, och det var nu qvällen före bröllopsdagen. Traverse och Herbert, hvilka båda stängt sig inne med majoren i biblioteket, för att uppgöra några affärer, hade lemnat de unga flickorna full frihet att med fru Kanel rådslå om tillrustningarne för morgondagen, och de tre väninnorna sutto tillsammans i hushållerskans rum. Under förevändning, att hon ämnade hemta sitt arbete, lemnade Capitola rummet, gick ut och ropade på stalldrängen samt befalde denne att sadla Gyp och göra sig i ordning att följa henne.

Några minuter derefter galopperade hon vägen fram till Tip-Top.

Samma afton, omkring 8-tiden, satt fångvaktaren ansigte mot ansigte med sheriffen och öfverlade med denne om några detaljer i anordningarne för morgondagens afrättning, då en vaktknekt kom med helsningar från en flicka, som önskade tala med fångvaktaren.

Capitola inträdde i detsamma.

"Miss Black!" utropade båda rättvisans handtlangare på en gång, i det de reste sig, helsande henne vid det namn, hon förut burit.

"Ja, mine herrar, det är jag, och jag vill säga er skälet till mitt besök. Det var mig omöjligt att låta den här natten gå förbi, utan att få säga ett tröstande ord åt den stackarn, som skall dö i morgon. Jag har kommit, åtföljd endast af min stalldräng, för att fråga, om det tillåtes mig att besöka Svarte Donald några minuter."

"Miss Black, här är sheriffen; var god och vänd er till honom i denna fråga! De föreskrifter, jag erhållit, äro så strängt affattade, att, hade ni vändt er till mig ensam, hade jag sett mig tvungen afslå er anhållan."

"Mr sheriff," sade vår hjeltinna, i det hon vände sig till den utpekade personen, "vill ni tillåta mig att gå in till fången?"

"Miss Black, min skyldighet är att inte låta någon, undantagandes presten och fängelsets embetsmän, få inträda hos fången Det är en nödvändig försigtighet att lyda denna order. Ni vet, att Svarte Donald är en så utomordentligt djerf menniska, så vig, listig och uppfinningsrik, att det är mer än underligt, det han inte redan hittat på utväg att rymma härifrån, huru väl bevakad han än varit till dato."

"Nå, hr sheriff, ni måste väl ändå medgifva, att jag öfverträffat honom i list och uppfinningsförmåga?"

"He-he-he! I sanning, lilla miss, var det icke ni, som fångade honom, och det så fiffigt, ja, på min ära, riktigt fiffigt ändå! Utan er hjelp tviflar jag nästan på, att vi någonsin lyckats fånga den erkeskälmen. Nåväl, miss Black, i betraktande af den stora tjenst, ni gjort samhället genom denna raska handling, anser jag mig kunna bevilja er önskan att få framföra till den lifdömde all den tröst, ni förmår skänka honom. Jag skulle med största nöje följa er in till honom; men jag måste först anmäla hos kommendanten för stadsvakten, att han skickar mig för morgondagen ett kompani af sitt folk, för att hålla vakt kring afrättsplatsen. Var derför god och ursäkta!"

Fångvaktaren ropade på en fångknekt och befalde denne att ledsaga miss Black till Svarte Donalds cell.

Mannen åtlydde befallningen; sedan han infört Capitola i den beryktade banditens cell, drog han sig tillbaka till korridoren, såsom han brukade göra, då religionens förkunnare besökte fångarne.

Vår hjeltinna välsignade den lyckliga tillfällighet, som befriade henne från ett vittne, hvilket hon icke skulle kunnat bortvisa, utan att väcka misstankar. Hon inträdde frimodigt i den endast från korridorlampan svagt upplysta håla, der fången satt.

Donald, blek och affallen, lika mycket genom den långa fångenskapen som genom själsångest, var fängslad med en lång jernkedja, hvilken var starkt fästad i muren medelst grofva jernringar. Utom halsjernet, vid hvilken kedjan var fastgjord, hade han både fotbojor och handklofvar.

Fången igenkände genast Capitola och reste sig ur sin mörka vrå samt gick emot henne, så långt jernkedjan det tillät.

"Hvad det gör mig lycklig att få se er, miss Capitola!" sade han, i det han sträckte båda händerna emot den unga flickan. "Hvad ni är god, som ej glömmer en sådan stackare, som jag är, och så illa deran! Jag önskade få se er; jag hade behof af att få bedyra inför er ännu en gång, att jag aldrig begått ett mord och att, om jag ock syntes samtycka till att mörda er, det skedde i förhoppning att derigenom kunna rädda er! Säg mig, vill ni tro mig? Vid en mans hedersord, hvilken står vid grafvens brädd, bedyrar jag, att jag talar sanning."

"Jag tror er, Donald," sade Capitola med en röst, darrande af sinnesrörelse

"Jag har med glädje erfarit, det ni återbekommit ert arf. Man har äfven sagt mig, att ni i morgon gifter er; min sista önskan här på jorden är, att himlen måtte rikligen välsigna er!"

"Kan ni, Donald, önska mig glädje och sällhet, då det är jag, som är skulden till, att ni sitter här fängslad?"

"Åh! Bästa miss, tala aldrig derom! Oss emellan har striden vägt temligen jemnt. Ni blef segervinnerskan. Så mycket bättre för er! Räck mig nu handen till tecken af vänskap, eftersom jag skall dö i morgon."

Capitola räckte honom handen, i det hon sakta sade:

"Jag medför här ett räddningsmedel åt er. Jag har mina skrupler, om jag gör rätt häruti. De fleste skulle tadla mig; men jag förtröstar på, att Den, som förlät Synderskan vid sina fötter och röfvaren på korset, skall icke heller fördöma mig, för det jag följer Hans exempel. Som ni gent emot mig har största skulden, anser jag mig, mer än någon annan, ega rättighet att förlåta er, Donald, och skaffa er friheten. Gör ett godt bruk af det lif,

som genom mig återskänkes er; ty eljest blefve jag en gång ansvarig för de brott, ni hädanefter komme att begå."

"För all barmhertighets skull, unga flicka, ingif mig inga falska förhoppningar! Jag har gjort upp min räkning med verlden och är beredd att dö som en man."

"Donald," fortfor Capitola, "det är icke ett bedrägligt hopp, jag tillbjuder er. Det vore mig en förfärlig tanke att veta, det ni på min bröllopsdag skulle bestiga schavotten. Se här derför verktyg, som ni bör vara förtrogen med; ty de hittades nära Punschbålen; tag dem!"

Med dessa ord lemnade Capitola honom en fil, en dyrk och några andra verktyg.

Den olycklige grep dessa, liksom en drunknande griper efter den räddande handen.

"Är detta tillfyllest?" frågade Capitola.

"Ja! Ja! Dessa verktyg äro för mig friheten, lifvet. Men ni har glömt en sak: i händelse jag träffar på någon af fångknektarne, borde ni ha försett mig med en pistol."

Capitola blef dödsblek.

"Donald," svarade hon, "detta skulle visserligen varit mig en lätt sak, men jag ville det ej. Jag har skaffat er medel att undkomma utan blodsutgjutelse, om det blir er möjligt — och ni måste det. Ehuru det vore orättvist att taga ert lif, då ni icke gjort er skyldig till något mord, förhåller det sig icke på samma sätt med er frihet. Äfven för att rädda ert lif, har jag ingen rättighet att förse er med medel att taga en annans."

"Ni har rätt," svarade fången.

"Lyssna nu till, hvad jag säger! Här får ni tusen dollars. Jag tänkte aldrig på att lyfta dessa pengar från banken, ty för ingenting i verlden skulle jag velat begagna mig af, hvad jag anser såsom blodspenningar; detta är den summa, man utbetalt för edert fasttagande, och jag tog dem åt er. Med denna hjelp bör ni kunna börja ett nytt lif. Då ni lyckats utkomma ur fängelset, så skynda till stora almen bakom gamla qvarnen! Der finner ni min pony Gyp. Han är en god springare. Sätt er genast upp och rid utan dröjsmål till närmaste hamn! Derifrån går ni med första fartyg till ett främmande land. Och nu, farväl, Donald! Göm fort undan verktygen och penningarne, ty jag hör fångknek-

ten komma hitåt. Måtte hos er snart vakna ångerns och bättringens känslor! Farväl!"

"Var välsignad, goda och hurtiga flicka!" hviskade den olycklige efter henne.

Fångknekten öppnade nu dörren, och Capitola lemnade cellen, hvars dörr för sista gången slöts för Svarte Donald.

Capitolas stalldräng väntade henne med hästarne utanför fängelseporten. Hon satte sig upp i sadeln och lemnade Tip-Top. Då hon kom fram till det ställe, hon antydt för Svarte Donald, stannade hon och befalde Jim att fara tillbaka till byn efter ett åkdon, för hvilket han kunde spänna hästen, han red på, tillägganде, såsom skäl för denna sin befallning, att hon kände sig alltför trött, för att vidare fortsätta färden hem till häst, utan hellre väntade här, tilldess han återkomme.

Negren, som aldrig skulle tillåtit sig att under några omständigheter göra invändningar emot matmodrens befallningar, vände ögonblickligen tillbaka till Tip-Top.

Så snart han var utom synhåll, steg Capitola af och ledde sin pony under stora almen, vid hvars stam hon band honom, under det hon med sorgsen stämma mumlade ett farväl åt sin favoritföljeslagare på så många sina utfärder.

"Stackars min snälle Gyp," sade hon, "nu måste vi skiljas åt, huru mycket jag än håller af dig. Farväl, min snälle, präktige gångare! Ser du, det är fråga om att rädda ett menniskolif, och då skulle hvarje tvekan vara oursäktlig. Men gå du; jag litar på, att han, af erkänsla mot din matmor, skall behandla dig beskedligt och aldrig sälja dig."

Vagnen hördes på afstånd. Capitola skyndade att möta den, steg uti och befalde stallgossen att köra hem.

"Än er häst, matmor?" frågade denne.

"Han får vara så länge. Alla menniskor veta, att Gyp tillhör mig; det är ingen fara med honom. I morgon kan du fara tidigt ut och hemta hem honom. Jag har bundit honom, så att han obesväradt kan beta och lägga sig, om han har lust."

Ehuru temligen förvånad öfver denna besynnerliga tillställning, fann Jim det likväl icke lämpligt att motsäga sin matmor.

Capitola kom temligen sent tillbaka till Orkan Hall. Man bestormade henne med frågor om skälet för hennes bortovaro, och hon svarade okonstladt, att hon gjort ett afskedsbesök hos Svarte Donald i hans fängelse, samt bad dem att vidare förskona henne från detta pinsamma ämne, hvilket hvar och en skyndade sig att efterkomma, respekterande den modiga flickans deltagande för den lifdömde.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Samma natt befunno sig Svarte Donalds kamrater församlade i sitt fordna tillhåll, värdshuset vid gamla vägen. Tvänne skäl hade fört dem dit. Det första var, att de skulle begrafva 'sin gamla hushållerska, Korpa-mor, hvilken, sedan Gabriel Le Noirs död, hade kommit tillbaka, att dö i den håla, der hon så länge lefvat; det andra var, att deras chef följande morgon skulle afrättas och att de nu måste rådslå om, hvad de skulle taga sig till i framtiden. Sedan de begrafvit den gamla djupt inne i skogen, hade de åter samlat sig i köket, för att hålla dödsvaka, såsom en hedersbevisning åt sin olycklige anförares minne.

Helt plötsligt hördes under den allmänna tystnaden en välkänd signal utanför, jemte bullret af steg.

Inom en sekund voro de alla på benen, glädtigt betraktande hvarandra med undrande blickar. Dörren öppnades, och Svarte Donald stod midt ibland dem.

Gifvande vika för sin uppsluppna glädje, sprang Harry fram och föll utan vidare krus sin kapten om halsen.

"Ja, inte hjelpte mig någon bland er, mina gossar!" yttrade ironiskt anföraren för bandet. "Jag säger likvisst inte detta som en förebråelse mot er! Jag vet mer än väl, att ingen annan i verlden kunde ha befriat mig, utom den, som gjorde det, nämligen Capitola."

"Återigen den der flickungen?"utbrast Harry förvånad.

"Jo jo men, sann! Så snart jag var fri, begaf jag mig af till Punschbålen, der jag trodde mig få träffa er, och då jag såg, att ingen fanns der, skyndade jag hit, för att ännu en gång få råka er och säga er ett sista farväl, ty i natt upplöses för alltid vårt band."

"Vi funderade sjelfve just på den saken, kapten," mumlade Harry sorgset; "vi trodde,att vi aldrig mer skulle få återse er."

Sedan Svarte Donald intagit sin vanliga plats vid bordets öfre ända, berättade han för kamraterna om sin befrielse, som han hade Capitola att tacka för. Derpå drog han upp ur sin gördel en börs, fyld med guld, tömde den och delade penningarne i tvänne lika delar, hvarpå han öfverlemnade den ena hälften åt Harry, sägande:

"Denna summa, kamrater, skolen I dela er emellan. Gån sedan hvar och en åt sitt håll ut i verlden, så långt bort som möjligt, och försöken att på hederligt vis förtjena ert bröd! Hvad mig sjelf beträffar, lemnar jag för alltid mitt fädernesland. Derför behöfver jag hälften af dessa tusen dollars. Se så, go' vänner, en sista 'shake' med honom, som varit er kapten! Jag kan ej dröja en minut längre ibland eder."

En stund derefter var han borta.

Om någon denna natt hade stått på vakt utanför stallbyggnaden vid Orkan Hall, skulle han kunnat se en högväxt man, sittande till häst på Capitolas pony, i galopp närma sig stallet, der stiga af, öppna dörren medelst en dyrk, leda in Gyp och nästan i samma minut komma ut igen, ledande vid tygeln Gamle Orkans favorithäst, Snabbfot, på hvilken han kastade sig upp och galopperade bort i nattens mörker.

Följande morgon, under det Capitola satt vid sin toalett, kom Jim, stallgossen, upp till gården och bad att få tala med henne.

"Hvad står på, Jim?" ropade hans matmor åt honom.

"Miss," svarade negern, "innan dagningen begaf jag mig af till Tip-Top, för att hemta Gyp. Han fanns ej mer, der ni lemnat honom. Någon har visst stulit honom!"

"Det betyder ingenting alls!" utropade vår hjeltinna till negergossens obeskrifliga förvåning.

Gyps försvinnande var för henne ett säkert bevis för, att Svarte Donald undkommit. Icke desto mindre kunde hon ej låta bli att säga till sig sjelf: "Stackars min Gyp, det är förbi, jag får aldrig mer återse dig!"

Men hennes förvåning blef stor, då vid frukostbordet en neger från stallet kom och lemnade majoren en liten penningpung, fyld med guldmynt, på hvilken med rödkrita stod skrifvet:

"Trehundra dollars. Betalning för Snabbfot.
Svarte Donald, ångrande stråtröfvare."

Negern berättade för sin husbonde, att Snabbfot var borta, men att Gyp, ponyn, som man trott vara bortstulen, vore återförd till stallet och hade haft den lilla penningpungen fästad vid halsen.

"Återigen den der genompiskade skälmen, den der Svarte Donald! Har han nu igen undkommit!" dundrade Gamle Orkan, färdig att falla in i sin gamla vana att bli arg, då hans af vrede flammande ögon mötte Maria Rockes milda blick.

Denna blick var liksom en droppe olja i sjudande vatten: hans vrede lade sig med ens.

"Nå, må han fara sin väg i frid," tillade majoren med lugnare utseende. "Jag vill inte ha någon storm på min silfverbröllopsdag."

Hvad vår vän Capitola beträffar, gnistrade hennes ögon af skalkaktighet. Det enda mörka moln, som hittills skuggat hennes lyckas himmel, var nu försvunnet. Svarte Donald hade ingenting mer att frukta, han kunde nu börja ett hederligt lif, och Gyp, hennes kära Gyp, hade hon återfått. Hon var nu så lycklig, att ingenting mer återstod för henne att önska.

Det så efterlängtade dubbelbröllopet egde rum samma afton, i närvaro af en talrik samling, så lysande man kunnat åstadkomma i denna aflägsna landsdel.

Det behöfver icke tilläggas, att de båda unga brudarne voro förtjusande i den hvita bröllopsskruden, bestående af siden, spetsar och apelsinblommor, och att brudgummarne voro i allas tycken lika ståtliga och vackra, som de sågo stolta och lyckliga ut.

Major Warfield bebor med sin trogna Maria Orkan Hall, och som han i hennes närhet har funnit alla hjertats fordringar tillfredsställda, har hans karakter betydligt förmildrats. Endast glädje kommer numera hans blod att svalla häftigare, och hans "allt i allom", Ulltopp, njuter ett lugn, som han aldrig vågat drömma om.

Clara och Traverse hafva bosatt sig på Pilkullarne, som anses vara en af de vackraste plantagerna inom Virginia. Traverse fortfar att utöfva läkarekallet, men den

största inkomst, han har af detta sitt yrke, är den enhälliga tacksamhet, som fäster sig vid hans namn

Vår hjeltinna, den ystra Capitola, är lycklig med sin Herbert. Gömda Huset, der de slagit ned sina bopålar numera, är en förtjusande vistelseort, der endast trefnad och lycka råda.

Fru Le Noir har hos sina barn glömt sina tidigare sorger och lidanden, och hon gläder sig åter åt ett lif, som deras kärlek dagligen söker förljufva.

SLUT.